

Giới thiệu Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiện Kia Đi!

Truyện Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiện Kia Đi! của tác giả Cật Hóa Nhất Mai nói về thiếu nữ xinh đẹp có tính bướng bỉnh yêu thích đàn piano lại là một cô giáo. Cuộc sống của cô hoàn toàn bình thường cho đến khi gặp phải nam học trò chẳng ra gì.

Học trò khi nắm được điểm yếu của cô giáo luôn chọc cô giáo khiến cô bị đỏ mặt. Lâu dần có lẽ trái tim cô loạn nhịp khi gặp hắn. Không được cô phải tránh xa tên học trò xấu xa này càng xa càng tốt để tránh phiền toái sau này!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Ra sân

Editor: Bi Ngạn Hoa

Khi nhắc đến cái xã hội đầy cua đồng như thế này, muốn tìm một công việc, hay tìm một đại học thật tốt thì như nước nhỏ từng giọt, chuyện đó thấy thì giống như bình thường nhưng thực ra lại không dễ dàng gì.

Vào thời điểm này, thời tiết bắt đầu vào mùa hè nên bên ngoài cực kỳ nóng bức, còn cô thì đang ung dung ngồi trong xe taxi, hưởng thụ không khí mát mẻ của máy điều hòa, miệng thì chảy nước, đắm chìm trong ước mơ to đẹp của bản thân mình, khi cô sắp ở G triển khai được quyền cước của mình tại Đại học J này~~

.....

Mất thấy, bảng tên trường Đại Học J lấp lánh lấp lánh bên kia, từ từ, cô hình dung mấy anh đẹp trai đang ngoắc ngoắc tay về phía mình. . . .

"Xin lỗi, xe taxi không được đi vào sân trường." Bác bảo vệ đẹp trai đang đứng ở cửa chính của trường nói như vậy.

.....

Dưới tình huống này dù có nói như thế nào, bác tài xế vẫn vô tình đem hành lý trên xe bỏ xuống đất, bỏ lại một mình cô đứng sững sờ dưới ánh nắng mặt trời.

Thiếu chút nữa cô đã chửi tục. Mẹ nó! Chia thẳng vào ông mặt trời chói chang trên kia, chẳng lẽ để cô tự xách hành lý, để cho một mình cô đi xuyên trường đến ký túc xá hả?

Vào giờ phút này, thật sự kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Thời gian này vẫn trong kỳ nghỉ chính, trường học cũng không nhiều sinh viên đi học, đoán chừng nếu muốn tìm người có thể giúp đỡ chắc cũng không được. Chẳng lẽ không thể làm gì khác hơn là tự tay lôi—— đồng hành lý tới đó.

Vì vậy đại tiểu thư đem phần lớn hành lý gửi ở phòng bảo vệ của trường, rồi bắt đầu ôm cái túi xách và một chiếc chiếu dùng cho mùa hè đi theo bác gái, định sẽ tiến hành dọn phòng theo kiểu con kiến. Vừa mang vừa oán trách mẹ mình đã không cho cô mang theo chiếc quạt chược bởi vì sợ quá trọng lượng cho phép, mang cái gì mang, mua không phải tốt rồi sao ~ một mặt oán trách cái trường Đại học J này, không có việc gì làm hay sao tự dưng xây nó lớn như vậy làm gì hả~ một mặt Tiểu Mễ đem hết đồng bạn bè từ trong ra ngoài mắng một lần vì cái tội thấy sắc vong nghĩa . . .

Trên đường đi tới ký túc xá thỉnh thoảng gặp được vài người đẹp, người ta ai cũng xinh đẹp như hoa, lại có nụ cười dịu dàng. Ôi chao, đáng thương cho cái số khổ của cô ~~

Nhớ tới trước khi xuất phát, đã cùng mẹ lập lời thề son sắt không được khoe khoang khoeác lác, chỉ có thể tự an ủi chính bản thân mình mà thôi. . . .

Thật ra thì đồ cô mang tuyệt đối không có nặng. . . . Không nặng. . .

Chạy lui chạy tới hai chuyển, cuối cùng không khác là mấy. Nhưng một điều chắc chắn, thân thể cô đã trở thành trong sông ngoài khét mát rồi.

Phải biết, trường học phân cho cô ở tầng năm của ký túc xá đấy! Tầng năm đấy!

Trọng yếu là ở đây không có thang máy, vì vậy cô phải di chuyển từng tầng một! Cái mạng của bà già này sắp chịu không nổi nữa rồi. . .

Hành lý còn lại vẫn còn những hai thùng sách và tài liệu. Nóng như vậy, cô không thể chạy được hai chuyển nữa đâu, vì vậy, tùy số kiếp định đoạt đi, mình sẽ dùng cái thân cao một thước sáu này, trọng lượng cơ thể 98 của cái thân nhỏ bé này, mang luôn hai thùng sách cùng một lần! !

. . . . .Bạn đang hỏi tại sao cô nặng ký? . . . . . Cô không suy xét đến nó quá nhiều, dù sao, so con trai Chung Lôi Lôi. . . ai cũng biết cô chỉ nặng hơn chút xíu mà thôi, dù sao thì bây giờ cô đang muốn đem hai thùng sách này ném mẹ đi cho rồi . . .

. . . . . Trong lòng đang suy nghĩ, rốt cuộc là nhân khẩu nhà cô hay mấy thùng sách này nặng hơn, bỗng dưng cô bị hoa mắt, không biết thứ gì đụng trúng đầu của mình, vốn mình đang mệt mỏi mất hết sức lực, lại bị hù dọa như vậy, hai tay tự động thả lỏng, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra với mình thì cả người đã nằm chình ịch trên mặt đất.

. . . . .

Vừa mới co quắp trên đất, ngực đã bị giầy vò đau nhức khiến hai mắt cô ứa ra nước chua chua . . . . . Mẹ nó, tình cảnh bây giờ là lão nương đang ở trong trường biểu diễn màn bê ngực vì đập vô tảng đá. . . . . Mặc dù bình thường ngực cô vẫn đều, nhưng trời cao cũng không thể đối xử với cô như vậy chứ? . . . . .

. . . Thật sự đau chết mất. . . . . Mà hai tên thư sinh bị thùng đồ của cô va trúng cũng nằm bất tỉnh nhân sự trên đất, còn chưa chịu tỉnh dậy.

. . . . . Híp mắt vẫn nghe rõ mọi chuyện, rất nhiều tiếng bước chân đang chạy tới đây, thực sự bây giờ trong lòng cô cảm thấy mình quá mất mặt, nghĩ có nên giả bộ không có việc gì mà bỏ dậy thì thật sự là. . .

Cô nghe có người chạy đến hỏi cô như thế nào, có người nói có phải bị té xỉu hay không rồi vội vàng đi gọi giáo viên y tế của trường. . . . .

Còn có người nào cười giễu cợt: "Ôi, một hạt xoài cũng có uy lực ghê nhỉ, người này cũng hơi yếu rồi. . ."

Vội vàng muốn mở mắt ra cắn răng nói, không có việc gì không có việc gì. Dùng ý thức mạnh mẽ của bản thân, tự nhủ: mình không bị thương mình không bị đau, mình không ngất, không ngất lúc nào. . .

Chạm một lát, cô từ từ ngồi dậy, muốn đám người này giải tán đi khỏi đây, vừa muốn mau mau nói không sao với bọn họ, vừa muốn tìm người đã va vào đầu mình ban nãy. . .

Một giọng nói hài hước lại vang lên: "Không phải đâu, đây chính là một cây xoài gây nên vụ án chết người? Ha ha, mình nói nhé, trên đường mà có nhiều cây xoài như vậy thì sớm muộn gì cũng gây ra án mạng đây nhé. . ."

. . . Ách. . .

Cây xoài. . .

Quả nhiên thấy cách cô không xa có một cây xoài màu xanh to đùng, và mấy người này đang đứng đây cười nhạo một hạt xoài là cô. . .

Quả xoài màu xanh kia so với mặt cô thì lớn hơn rất nhiều. . . . .

Ách. . . Đây chính là lần đầu tiên cô đến Đại học J. . . . . Đã bị xui xẻo ngay lập tức, có thể mất mặt như vậy sao? . . . . .

Cô đứng dậy giữa một rừng mỳ sợi, ở giữa một màn quan tâm bằng tiếng Trung của các sinh viên ngoan ngoãn, khom lưng chuẩn bị thu gom hết đồng đồ bên dưới, nghĩ thầm sự mất mặt này cô sẽ đem về nhà ném đi. . .

Vừa định vác cái thùng lên thì một đôi bàn tay khác đã nhanh hơn, mang hết sức nặng đi qua người nọ. . .

Là một bé trai tốt bụng. Không nói hai lời, giúp cô mang hai thùng lên tận lầu năm.

Ôi chào, cho nên mới nói, sinh viên nam và sinh viên nữ luôn có sự khác biệt rõ rệt. Người ta khiêng đồ lên, đi bộ như hóng gió, cô đây, một trái xoài cũng đủ phá hủy toàn bộ nhân phẩm. . .

Chỉ là người này thật cao nha. . . . . Thế nào cũng phải 1m8, ở thành phố phía nam này chắc chắn là người ưu tú. . . . . Đứng ở trước mặt cậu ta. . . 1m60 như cô đây, chỉ có thể dùng cụm từ "Chim nhỏ nép vào người" để hình dung. . . . .

Nhớ tới nụ cười khùng khiep của mẹ cô~~~ hắc hắc he he~~~ rõ ràng là —— "Lão" đã điều khiển theo người ta. . . . .

Được rồi, dù là một con "Gà pro", bị người ta nhận nhầm thành sinh viên đại học năm nhất, cũng đủ để chị hai cô đây cười hả hê cả buổi trời rồi. Dĩ nhiên, vì để che giấu thân phận thật sự của mình, cho nên cô phải ra vẻ "Non nớt", và có lẽ thì việc đáng làm thì phải làm cô cũng phải tự nhận mình là sinh viên mới mà thôi. . .

Chuyện này. . . . . Phải nói như thế nào đây? Nói cô là giáo viên ở đây? Đoán chắc sẽ dọa mọi người sợ hãi và cô sẽ phải nổi danh trong nay mai. . .

Mà khi sinh viên nam nhìn thấy đồng hành lý một mình cô mang lên tới lầu năm, đang nằm trên sàn nhà, đã gọi đùa cô là "trắng sữa", thậm chí còn nói giỡn nói rằng lần sau cậu ta dọn nhà sẽ dẫn cô đi theo giúp một tay. . .

Nhìn cái đầu đầy mồ hôi, đỉnh đầu bốc khói, mắt bé trai này rất lớn, lại nghĩ tới trước khi xuất phát, cô em gái luôn nâng mắt kính, dặn dò cô: "Nhất định phải có vẻ đẹp thâm sâu!"

Thật sự cảm thấy rất tức cười.

Chính cô đang nghĩ, dùng hình dáng của cô bây giờ —— đuôi tóc dài bết dính trên mặt, trên đầu mồ hôi cộng hơi nóng vay quanh, áo T- shirt trên người cũng ngấm đầy mồ hôi, còn có thể vắt thành một ly nước cũng không biết chừng.

Làm sao có, nhiều “điểm ngộ” đây hả? ! (Điểm ngộ: vẻ đẹp thâm sâu)

Cho nên, một ngày mới của cô, cùng với những ngày trong 26 năm quá khứ, đều giống nhau —— bị thương lần thống khổ.

May mắn gặp được thằng bé đẹp trai này, nó cũng không tệ lắm, nhiệt tình giúp cô dọn dẹp phòng lần đầu hành lý, còn tự nhận là sư huynh của cô, khiến cho cô biết rằng, nếu sau này gặp phiền toái gì có thể gọi cậu ta một tiếng.

Lấy hành động để cảm ơn, cô không thể làm gì khác hơn là mời cậu ta uống nước.

Ai ngờ vị "Đại Sư Huynh" này mới vừa rồi còn rất nhiệt tình giúp đỡ cô, sau khi tới quầy bán nước giải khát gặp được bạn học của mình, lại hóa thân trở thành một tên nhiều chuyện độc ác, hướng về phía cả đám sinh viên nam nữ trẻ tuổi tường thuật trực tiếp vụ án giết người của cây xoài to to là cô đây đến nổi văng nước miếng thành đống, hồn nhiên đến nỗi cũng không biết cô đang đứng bên cạnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cậu ta. . . .

Thậm chí gọi đùa cô là "Em gái cây xoài" . . . .

Cậu mới là em gái cây xoài, cả nhà mấy người mới là em gái cây xoài!

Bà ngoại ơi, Tiểu Dạng ơi, Tiểu Bạch đúng không, chị đây sẽ nhớ cậu vĩnh viễn. . .

Quản tử báo thù mười năm chưa muộn, cậu ở đó mà chờ tôi! !

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp

Đi dạy sớm hơn dự kiến, và vì để sớm thoát khỏi ma chướng của mẹ mình, cô đặc biệt nấn nỉ đến trường học trước nửa tháng.

Trải qua qua một ngày bận rộn dọn dẹp một loạt động tác như bà già và lắp đặt máy điều hòa, cô kiên quyết ở luôn hai ngày trong ký túc xá, luôn luôn ở đó. Thời tiết hôm nay rất tốt, cô quyết định đi bộ một lát, coi như làm quen với trường đại học J này. Tâm tình tốt hơn bình thường cho nên mặc trên người một chiếc quần short để thả lỏng cơ thể, tùy tiện mang theo một cái túi xách nhỏ đi dạo.

Đại học J rộng lớn với một khu nhà và sân bãi tổng hợp nằm ở phương nam, có khoa kinh tế và khoa luật rất nổi tiếng. Học viện nghệ thuật thành lập không mấy năm, thuộc về giai đoạn mới hình thành. Nếu không phải như vậy, cô cũng không có thể đi vào trường đại học tổng hợp này như vậy. Bây giờ học đại học đều phải tốt nghiệp bằng tiến sĩ, cô thì chỉ là thạc sĩ như kiến giữa đồng hoa qua mà thôi. Tóm lại tóm lại, cô mặc kệ trường học này như thế nào, cô là loại dễ thỏa mãn lòng người, có lần vào đây cũng sướng rồi.

Làm giảng viên dạy Piano ở hệ âm nhạc đại học J. Vào giờ phút này, kẻ hèn đang vô hạn ảo tưởng ước mơ sẽ tự kiếm sống cho bản thân mình, nghĩ đến một ngày sẽ có nguyên một đám học sinh trong tay vừa vuốt ve vừa chà đạp, trong lòng vô hạn sung sướng .

Thời tiết ở phương nam vào mùa hè cực nóng, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến tâm tình của chính cô. Màu xanh của cây cối trong trường học này vô cùng đẹp mắt, đến cuối cùng thì cô có thể có thời gian để thường thường đám cây xoài được trồng rậm rạp trong trường học. Hấp thụ cái ẩm áp của mùa hạ nên cây lá tươi tốt, ánh mặt trời xuyên thấu qua từng phía lá, biến thành hàng ngàn tia nắng đủ màu sắc, giống như đang khoác lên người cô một bộ áo choàng kim sa. Chợt nhớ tới Edward trong《Twilight》khi thấy ánh nắng mặt trời màu da anh trở nên nhòa đi, cô lại lộ ra vẻ háo sắc mắt rồi. . . . (Trắng Non)

Đối với trường Đại học tổng hợp và học viện Nghệ thuật thì có sự bất đồng, từng sinh viên đi qua, trang phục mặc trên người vô cùng đơn giản, nhưng người có khí chất mặc vào lại thấy vô cùng tài trí. Không giống như bên trong Học viện âm nhạc, phần lớn các sinh viên nữ đều trét son phấn dày đặc, cách ăn mặc cũng được coi trọng hơn. Phải biết đầu óc ngu si từ chi phát triển giống như cô này, từ nhỏ giống con trai mà khi được nuôi ở học viện âm nhạc thì tuyệt đối cũng coi là bông hoa, dĩ nhiên còn phải tính cả bọn người Chung Tiểu Nghệ của cô nữa, cũng coi như là một đám người hiếm thấy trong Học viện âm nhạc. . . .

Bãi tập ở đây lớn vô cùng, phơi người nguyên một buổi chiều ở đây, còn có rất nhiều sinh viên nam chạy bộ đá cầu. Sinh viên nam ư? Tỷ như bị ngâm nhiều năm trong Học viện âm nhạc như cô, tỷ lệ nam nữ quả thật chính là 1: 10, ký túc xá của sinh viên nam chỉ có một tầng thôi, còn sinh viên nữ những vài tòa nhà cơ đấy. Chợt nhìn thấy nhiều giống đực bên kia cố gắng lắm mới nút xuống đám nước miếng trong miệng a ~. . . .

Cô quyết định ngồi trên khán đài xem hương vị đàn ông, khiến nước miếng bay đi một chút \ . . .

Ách . . . Nhưng cô đang hồi hận không mang theo kính mắt rồi . . . . Ách . . . . Cô hồi hận không có bôi kem chống nắng rồi . . . . . Ách . . . . .
Cô hồi hận không có mang cái ô đi theo . . . . .

Được rồi . . . Mặt trời lớn như vậy thì chắc không thể phơi thêm rồi . . . Về nhà thăm mấy cuốn đĩa của mình còn hơn . . . Mà trai đẹp trên mấy web
cùng không tồi đâu . . . . .

Bị ánh mặt trời “Mê hoặc” nên cô choáng váng đầu óc đi xuống khỏi khán đài, không khỏi nhớ thương mấy anh chàng đẹp trai bên kia. Trong lòng lại
thăm oán trách hành động thô bỉ của mình, mặt trời như vậy mà còn đi ra ngoài phơi nắng. . . . .

Ách . . . . Hình như đụng vào người ta. . . .

Không nhìn còn tốt, vừa nhìn, trời ạ, khăn giấy ở đâu rồi. . . . Mũi cô. . . Mũi cô chảy máu. . . .

Mặt bà chị trực tiếp dính hoàn toàn vào một lồng ngực. . . . Đụng vào nơi cứng nhất trên cái ngực ấy . . . . Ân, không đúng, bên trên ấy sao ướt đầm
thế kia. . . Nôn. . . Hình như mùi mồ hôi nam tính. . . Chuyện này. . . Đây là đặc sản của trường Đại học J đấy nhé. . . .

Lau. . . Máu mũi không có. . . Chờ chị đây ới hai cái trước cái đã. . .

Trái đập đập. . . . Bên phải đập đập. . . . Ah, kỳ quái, người này sao lại sao đi giống cô vậy. Giương mắt nhìn lên. . . . Ách . . . . Tôi không biết cậu,
tôi không biết cậu. . . . .

“Sự kiện cây xoài ” mấy ngày trước nên bạn học Tiểu Bạch đã quen mặt với người trước mặt, cho nên nở nụ cười chào hỏi.

"Hi, Hello em gái cây xoài, lại gặp mặt!" – Mồ hôi nói. . .

Cuộc sống thật nơi nào cũng bất tương phùng a bất tương phùng.

Cả cái trường lớn vậy mà cô chỉ quen biết với cái người này thôi, nhưng cũng không thể gặp mọi lúc mọi nơi thế này, cô cảm thấy kì quái . . .

"Này, làm sao ngày đó không nói tiếng nào em đã bỏ đi vậy hả? Chúng ta còn đứng ở chỗ kia đợi em nửa ngày đấy, kết quả em lại biến mất! Còn thiếu
chút nữa anh đã chạy tới ký túc xá tìm em đấy !"

Tức xá? Chết, thiếu chút nữa quên mất, ở của chị đây tên đề tiện này cũng biết rồi, xem ra còn phải khéo léo một chút mới được. . .

"Ách, ngày đó tôi tạm thời có chuyện, xem mấy người trò chuyện vui vẻ như vậy, không biết xấu hổ mới qua quấy rầy mấy người. . . nên đi trước. . ."

Dĩ nhiên đi, chẳng lẽ chờ chị đây nhảy dựng lên đánh cậu sao?

"Ax, không có việc gì. Trời nóng vậy mà em ở bãi tập làm gì? Anh vừa nhìn thấy em như một người du lịch trong trường vậy, gọi em mà em cũng không
chú ý đến anh. . . ."

. . . . . À? Lúc này có gọi tôi à? . . . . . Hừ. . . . . Tôi không phải tên em gái cây xoài thì gọi làm gì. . . . .

Ánh mặt trời chói lóa khiến cô không thể mở mắt ra, cô cần phải đứng dưới cái ánh nắng chói chang này nói chuyện với đại ca nữa sao. . .

"Cần anh giúp không? Bây giờ còn chưa có tự trường, không có sinh viên nào trong trường! Có muốn sư huynh dẫn em đi quay trường thưởng thức
một lát hay không?"

Đây mới không cần cậu giả mù sa mưa. Chẳng lẽ phải cùng một tên sinh viên nam như cậu đi hết sân trường này? Trong lòng một lạnh đến buồn nôn. . .

. . . . . "Không cần đâu..., tự tôi mò mẫm vẫn tốt hơn. . . . ."

Thật sự không muốn nhiều lời chào hỏi hơn nữa, cô vội vàng khoát khoát tay nhanh: "Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện, đi trước. Bye ~"

Vài ngày sau đó, cuộc sống của cô và ký túc xá trở thành hai điểm nằm trên một đường thẳng. Thịnh thoảng cũng tạo thành đường cong, còn luôn gặp
phải tên đề tiện Tiểu Bạch kia, thật sự khiến cho cô không còn hứng thú mà đi dạo quanh sân trường được nữa,

Có thể nói bây giờ, thời gian đều ở trong ký túc, cũng quá thật có chút cô đơn. Trừ ăn ra, còn là ăn, thật là nhàm chán cực độ mà!

Ở thành phố G, mặc dù cô chưa quen thuộc với cuộc sống nơi đây, nhưng vẫn được coi là một trong những người tung hoành thiên hạ, vì người thân đều
không ở bên cạnh. Bạn bè thì sao. . . Tốt nghiệp đại học lâu như vậy, phần lớn bạn học đều lên lớp chung một lượt, không giống như một người như cô
vẫn luôn vui đầu học ở trường, dù là nghỉ đông hay nghỉ hè đều rất ít thời gian. Lúc cô rảnh rỗi thì người ta bận bịu, muốn tìm một người đi ra ngoài dạo
phố cũng rất khó khăn.

Này, ngày nghỉ ở đây sao dài vậy a a a. . .

Lúc nhàm chán, thấy mấy biểu tượng trên QQ cũng một màu đen ngòm, mở hộp thoại rA, viết chữ. . . .xóa đi. . . . Viết chữ. . . .lại xóa đi. . . .

Cứ tiếp diễn chuyện này vô số lần. Mặc dù biết nó không có chút ý nghĩa nào, nhưng không cách nào dừng lại.

Quá rồi rãnh, quá rồi rãnh mà! Trước tốt nghiệp thì thi biện luận, lĩnh hội, âm nhạc, tìm việc làm, dọn nhà, vô số việc bận rộn vào một chỗ, khiến cho cô quên mất đi mấy người kia, quên mất những chuyện kia. Nhưng đến lúc rãnh rồi, tất cả như đang trở lại y ngày xưa, ở trong đầu cô chạy tới chạy lui, như thước phim chậm.

Phiền não, lo âu. . . . Tất cả tất cả đột kích khiến tâm tình như bị thiêu đốt. Cô, lực sĩ vô địch Mạc Tiểu Mỹ đang uất ức.

Ở nơi vui vẻ này chỉ một đầu một mình một cây, cô nổi giận! Ở nơi gió đêm thích hợp làm chuyện xấu như vậy, cô lao ra cửa phòng, xông về hướng bãi tập, bắt đầu điên cuồng giải quyết nỗi uất ức của cô — chạy bộ.

Không khí ban đêm ở thành phố G không mát mẻ, còn là nóng bức đến bức điên. Có thể bởi vì đang thời gian nghỉ hè, trong trường học không có mấy người chạy bộ, trừ ngọn đèn sáng trưng trên sân bóng rổ, trên đường chạy cơ hồ tối đen như mực.

Cô ra sức chiến đấu một lúc, lúc chạy liều mạng chưa tới 5 vòng thì thoáng nghe tiếng khóa cửa bãi tập. Bây giờ là mấy giờ?

Cô còn đang đắm chìm trong bài hát du dương phát ra từ tai nghe điện thoại, Mạc Văn Ủy cô đọc hát "Hey, anh thực sự nhớ em, bây giờ bên ngoài cửa sổ trời đã bắt đầu mưa. Đôi mắt sạch sẽ, nhưng tâm tình lại muốn khóc. Không biết em bây giờ, rốt cuộc đang ở nơi nào?"

Thời điểm đi ra khỏi bãi tập, cô không nhìn rõ cửa chính bên kia, một cước đạp lên, cổ chân bị trật qua một bên, điện thoại cầm trên tay suýt chút nữa đã rơi đi, kết quả vì bắt điện thoại di động, người lại nhào xuống mặt đất.

Đây thật là. . . . Chó đớp shit~ a. . . .

Cho nên nói, lúc người ta xui xẻo uống nước miếng cũng thấy như bị nhét vào miệng. Hồi nãy mang theo tâm tình không tốt nên vội đi ra ngoài, lúc ra khỏi cửa quên đổi giày mất tiêu. Bây giờ giày trên chân là một đôi dép nhỏ flip-flops. Là giày giống với mấy đứa con nít kia. . . Hại chết cô rồi. . .

Cô ngồi dưới đất mà muốn khóc thét lên. Mạc Tiểu Mỹ, cô không phải là không gì không làm được sao hả? Cô không phải là bèn chắc đến nỗi không thể gãy sao? Cô không phải là độc lập tự chủ sao? Cô không phải ai cũng không cần sao? Vậy cô làm gì mà luôn không có suy nghĩ mà biến thành người vô dụng thế này hả? Làm gì mà khiến cho mình bị khinh thường, trở thành cái loại con gái u sầu thế này hả?

Cô giả bộ cái gì giả bộ? Khóc cái gì mà khóc? Cô cho rằng cô là Lâm Đại Ngọc à? Cô là cái người thân khi đầu chó, ngu ngốc đàn độn, còn giả bộ làm người có văn hóa! Không cho rơi nước mắt!

Tất cả đèn đều tắt. cô để mặc bản thân ngồi lại đây. Điều chỉnh tư thế bên dưới giống như là đang hưởng thụ trạng thái ngồi trên đất. Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, khiến nước mắt vô dụng chuẩn bị rơi xuống đều nuốt trở vào trong.

. . . . Nghe sau lưng có tiếng bước chân vang lên, cô cảm thấy có người đang đứng phía sau lưng. Không sợ, dù sao trong trường học rất an toàn. Sau đó nghe người đó nói: "Bạn học, thật xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa. . . Bạn. . . Nếu không. . . Đi qua bên hồ ngắm trăng? Nơi đó phong cảnh không tồi. . ."

Cô phát hiện mình đang ngồi đây thì đúng lúc có người đi ngang qua cửa, cản trở người ta khóa cửa bãi tập. Không muốn bị người khác phát hiện ra tình cảnh quẫn bách của mình, cô cúi đầu nói một câu: "Ngại quá!", nóng lòng muốn thoát đi hiện trường.

Cô vồ vồ ồng quần, thử đứng lên xem sao. Hồng bét, chân phải hoàn toàn không thể dùng sức được rồi. Sẽ không gãy xương đấy chứ? Không đứng, nếu như gãy xương thì chắc đầu đến mức không cử động được luôn rồi. Cũng may chân trái vẫn có thể chịu đựng sức nặng của cơ thể. Cô từ từ đứng lên. Thử đi chuyển hai bước, tan lòng nát dạ mà đau thương!

Này, mới vừa rồi nói thế nào? Cho dù mình có xui xẻo cách mấy cũng phải nhét nước miếng vô lại kẻ rằng đấy. Nghĩ đến chuyện phía sau lưng đang có người chờ mình, cô thử dùng chân trái nhảy hai bước, nhảy tới bên cạnh. Chờ người ta đóng cửa.

Nhưng. . . Cô bắc đẩu để nhìn đôi giày có hai gót nhỏ bên dưới. Nếu như vậy thì làm sao trở về ký túc xá đây, đoán chừng cái chân này cũng phải bỏ đi. Lúc này cậu sinh viên đứng bên cạnh đang đi tới hỏi cô: "Bạn học, cậu không sao chứ? Cần giúp một tay không?"

. . . . .

". . . . . Cậu là. . . Em gái cây xoài?"

. . . . . Cuộc đời đúng là bất tương phùng a bất tương phùng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Dê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Đầu năm nay chưa từng có người nào rời đi

Editor: Bi Ngan Hoa

Tôi và Tô Nham, biết nhau trong một cuộc giao lưu quan hệ hữu nghị ở trường đại học.

Mọi chuyện diễn ra bình thường.

Khi đó tôi học năm thứ hai đại học. Trong cuộc giao lưu quan hệ hữu nghị ở học viện âm nhạc, một mình tôi đảm nhiệm công việc đệm đàn piano cho trường, cũng diễn tấu mấy bản nhạc, bận đến sức đầu mẻ trán vì mọi chuyện.

Anh ấy nói đối với tôi là nhất kiến chung tình.

Kỳ thực tôi chẳng thể tưởng tượng được trong mắt anh tôi là cái bộ dáng gì. Đây cũng là nguyên nhân mà mẹ tôi buồn rầu không thể gả tôi ra ngoài được.

"Người con gái chơi đàn dương cầm", nghe đại danh từ ấy thật ưu nhã. Trên sân khấu, tôi mặc quần dài màu đen trắng, trang nhã, cặp mắt to to, nổi bật trên khuôn mặt trắng nõn. Hết thầy cũng khiến người ta vừa gặp đã yêu.

Sau khi màn biểu diễn kết thúc, chủ tịch hội học sinh giới thiệu chúng tôi với nhân viên nhạc kịch trong trường học, tôi một mồi đến nổi một câu cũng không muốn nói. Hay là chính là bởi vì như vậy, "Sự dịu dàng" lại tăng thêm mấy phần trong lòng của anh.

Mà trong lòng tôi, con trai học mỹ thuật luôn có một chút khí chất u buồn trong người, nhưng lại đầy tài năng.

Cũng có lẽ vì thế mà Tô Nham đã nhiều lần xuất hiện trong cuộc sống của tôi, mang theo cả sự sùng bái và ngưỡng mộ. Mỗi khi nhìn thấy anh trong phòng tập vẽ tranh, lòng tôi lại tràn đầy sự ngưỡng mộ cùng thỏa mãn. Đến tận bây giờ tôi vẫn cho rằng, con trai nếu học mỹ thuật mà muốn theo đuổi nữ sinh thì thật sự là quá dễ dàng. Chỉ cần cầm bút vẽ, tuyệt đối có thể làm thỏa mãn bất kỳ một cô gái có nội tâm bình thường nào.

Khi vào đại học, có lần đàn chị đã nói rằng, học đại học, mà không có một chuyện tình oanh oanh liệt liệt, vậy thì thật là lãng phí tuổi thanh xuân. Vào năm thứ ba, cứ tưởng như thời thanh xuân ấy sắp qua đi thì tôi lại nhận được cả tập tranh vẽ, mà trong đó toàn là hình của tôi, tôi cảm thấy thật xúc động.

Vì vậy, tất cả những điều đó, chúng tôi đã ở cùng một chỗ.

Rất nhiều người tin tưởng vào việc nhất kiến chung tình. Tôi cũng đã từng tin như thế. Chúng ta đều cho rằng "Một cái chớp mắt" có thể là "Vĩnh hằng". Thế nhưng thực tại cho tôi hiểu được, chỉ là cảm giác không thì không đủ để có thể trở thành tình yêu được.

Bây giờ muốn thay đổi, kỳ thực chúng tôi đều muốn thế, nhưng chính là trong lòng tôi, vẫn nhớ mãi hình bóng của đối phương.

Tô Nham cho rằng, các cô gái đàn dương cầm đều thật dịu dàng và ôn nhu. Còn nhớ rõ những ngày đầu, chúng tôi không nói chuyện nhiều lắm, chỉ là trong phòng đàn, tôi đánh đàn, anh vẽ tranh. Ánh mặt trời chiếu vào căn phòng, năm tháng cứ lặng lẽ trôi qua, chúng tôi đều cho rằng đó chính là hạnh phúc.

Nhưng trên thực tế, tôi tự coi mình là lực sĩ vô địch thiên hạ Mạc Tiểu Mỹ, từ nhỏ đã được ba mẹ dạy dỗ như một đứa con trai, cho nên hay nói lời lầm nhảm. Từ trước tới nay, cứ hề thấy một tên con trai thì xưng anh em, thấy một đứa con gái đẹp thì nhận làm vợ. Bình thường thì đối với chuyện ăn mặc không để ý là bao, con gái có vẻ đẹp tự nhiên thì không cần phải có phong cách ăn mặc làm chi.

Từ lúc mới bắt đầu, tôi dự định trở thành một cô gái xinh đẹp dịu dàng một chút. Bởi mỗi lần anh đến trường học của chúng tôi đều là một vẻ lãng tử. Giống như một loại phim thần tượng nổi tiếng hiện nay. Luôn ăn cơm ở địa điểm có chất lượng tốt, cùng nhau đi kịch hà, phim ảnh, hay triển lãm tranh gì đó...

Dáng vẻ vô cùng nho nhã.

Thế nhưng cứ mỗi lần đi đến những chỗ này, tôi đều phải bắt đầu chuẩn bị quần áo, trang điểm và mang giày cao gót từ trước. Mỗi lần hẹn hò đều muốn bản thân hoàn hảo mười phần.

Có lẽ là gia đình của anh rất có điều kiện, có lẽ anh giống như một chòm sao trên trời. Bất luận Tô Nham ở trong tình huống nào thì cũng đều hoàn mỹ. Có đôi khi tôi thường hoài nghi anh có phải là người bình thường hay không. Trời có nắng nóng thế nào anh cũng sẽ không mặc quần soóc hay đi giày xăng-đan, vì anh ít xuất ra mồ hôi. Vô luận là đến chỗ nào, trên người của anh vẫn không nhiễm một hạt bụi.

Anh đối với tôi rất tốt. Đối với một "Người thô kệch" như tôi mà nói, anh tốt như vậy, nhưng nhìn tôi như vậy nên đôi khi làm tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng. Vì vậy dần dần, chúng tôi ở chung với nhau một thời gian, giọng nói khi nói chuyện cũng nhỏ đi. Tôi cũng bắt đầu giống như anh luôn lưu ý tới kiểu tóc có rối loạn hay không, trang phục hôm nay có có thiếu sạch sẽ hay không.

Anh rất cưng chiều tôi, chúng tôi chưa từng cãi nhau. Ở cùng với nhau giống như một bộ "Phim truyền hình" vậy.

Thế nhưng anh không biết, tôi kỳ thực thích trực tiếp lấy tay bốc thức ăn, thích ăn những món nướng cay nóng ở đầu đường, thích lúc nói chuyện hoa

chân múa tay vui sướng mang cả tiếng ồn ào.

Bỗng đến một ngày tôi phát hiện nụ cười của mình thật gượng gạo, phát hiện mình thật lâu không còn cảm giác thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình đã không phải là mình nữa rồi. Tôi không giả bộ được nữa, dần dần bản chất con người chân thật bại lộ ở trước mặt anh.

Bắt đầu bằng chuyện tôi không thay quần áo đã đi đến chỗ xem phim với anh, đầu tóc còn rối bời vẫn đi đến chỗ hẹn với anh.

Lúc đầu anh cũng chiều tôi nói: "Thời gian gấp quá à? Thực ra anh đợi lâu chút cũng không sao đâu."

Càng về sau cũng chỉ mình tôi nhẩn nhá thôi, há miệng tiếp thu cái thứ "không hoàn mỹ" này khi đi bên cạnh anh. Nhưng trong lòng tôi đang cười trộm đấy chứ.

Rốt cuộc cũng có một ngày tôi cho rằng mình có thể ở cùng với anh, tôi bắt đầu tiếp xúc với người nhà của anh ấy. Chị gái và anh trai của anh... Tuy rằng họ còn trẻ nhưng toàn là người thuộc dạng tinh anh, giống như sự chói lọi ở nơi anh.

Mấy lần vô tình gặp mặt nhau, bọn họ cũng đôi lúc phê bình tôi kín đáo. Tuy rằng Tô Nham không có nói ra, nhưng trong lòng tôi lại cảm thấy rất áp lực. Những việc nhỏ thôi cũng đã làm cho lòng tôi xao động, khoảng cách giữa chúng tôi cứ xa dần mà chính tôi cũng không nhận ra, cái câu "Môn đăng hộ đối" này bỗng nhiên lộ đầu ra trong đầu của tôi. Thậm chí tôi còn suy nghĩ rằng có phải do hình tượng tao nhã ban đầu cũng là lí do khiến bọn họ chấp nhận cùng tôi hay không.

Vì vậy chúng tôi bắt đầu có chút mâu thuẫn. Trong lòng tôi xuất hiện sự tự ti, nhưng anh không hiểu.

Về sau, khi anh tốt nghiệp đại học, gia đình muốn đưa anh sang Pháp du học để kế thừa sự nghiệp, Tô Nham muốn mang tôi cùng đi. Pháp là thiên đường của nghệ thuật, kỳ thực tôi cũng muốn đi. Nhưng mà gia cảnh của tôi chỉ là bình thường, xuất ngoại tốn kém có thể lại trở thành gánh nặng cho anh, hay hoặc giả là tôi kiêu ngạo, tôi không muốn để cho anh phải gánh chịu học phí của mình.

Vì vậy, tranh chấp bắt đầu..

Tôi muốn ở lại học tập, anh giận tôi không nghe theo lời anh sang Pháp. Một năm kia, chúng tôi cãi nhau, rồi làm hoa, rồi chia tay, phân phân hợp hợp vô số lần, cuối cùng, rồi tôi nhận được giấy báo điểm từ Học Viện S – Học Viện Âm Nhạc lớn nhất quốc gia. Bởi vì điểm của tôi rất cao, cho nên trực tiếp được miễn toàn bộ học phí, tôi đương nhiên chọn học ở đó.

Tô Nham giận dữ đi Pháp. Vì sợ nhìn thấy mẹ của anh, nên tôi thậm chí không ra sân bay tiễn hân.

Trước khi đi một ngày, anh gửi cho tôi một bưu kiện, cũng không dặn dò bảo tôi đợi hân, cũng bảo trong kế hoạch tương lai của tôi, đừng chờ đợi anh làm nam chính làm gì.

Tôi không nói gì, sự thật thì, nhận thức của chúng tôi đã có khoảng cách, tôi che dấu sự tự ti của bản thân mình, cũng chưa bao giờ chân chính nghĩ tới tương lai giữa tôi và anh.

Tôi cho là chúng tôi cứ như vậy mà kết thúc.

Lễ Giáng Sinh năm ngoái anh mang theo quà tặng xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng có ước định, không nói chuyện tương lai, không hiện tại, cứ như vậy sống hạnh phúc. Tôi thậm chí, còn cảm thụ được hạnh phúc.

Sau đó, anh rời đi, không có điện thoại, thỉnh thoảng có để lại lời nhắn trên QQ.

Sau đó, sẽ không có sau đó.

Có thể không nên mong đợi làm gì, nhưng vẫn là khó tránh khỏi mong nhớ.

Tôi không biết phải hình dung như thế nào quan hệ giữa chúng tôi, có tính là "người yêu hay không nữa.

Chỉ là mỗi lần lên QQ, luôn có thói quen nhìn vào biểu tượng màu xám ấy. Đánh chữ, rồi lại xóa chữ.

Trong thành phố này, mỗi người đều có một câu chuyện riêng. Có thể những câu chuyện đó không có gì đặc biệt, nhưng tôi bây giờ, lại trở về với trước đây khi chúng tôi quen biết, chỉ là không biết anh ấy bây giờ, rốt cuộc ở nơi nào? Từng ngày trôi qua. . . Sống như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kìa Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Cứu

Editor: Bì Ngạn Hoa

Vào giờ phút này, lòng cô đang chìm sâu vào cái hồ được gọi là ký ức về những câu chuyện tình yêu thơ mộng, mang theo từng cơn gió tràn ngập sự lãng mạn. Dường như bản thân đã không còn hơi sức để kìm nén cơn đau dưới lòng bàn chân, tâm trạng cũng vì thế mà xấu đi. Từng giọt nước mắt cứ thế thay nhau rơi xuống dầu cô cố gắng lau đến mấy cũng vô dụng .

“Em là ..... Em gái cây xoài?”

..... Bạch ..... chiếc giày trên tay cô rớt cuộc cũng rơi xuống đất .

Đôi người cũng quá nhỏ bé thật . . .

Bản thân đã lớn đến từng tuổi này còn bị người ta gọi em gái, trong nháy mắt sự đau thương chợt trào dâng. Nước mắt rơi xuống từng giọt từng giọt.

Mạc Tiểu Mỹ, từ một cô gái dịu dàng , một nữ chính trong ngôn tình bỗng trở thành ác ma chân chính trong truyền thuyết .

Chỉ nghe thấy một tiếng hét : “Tôi không phải là em gái cây xoài nhà cậu, cậu mới là em gái cây xoài, cả nhà cậu mới là em gái cây xoài! !”

..... Bạch..... tiếng điện thoại va chạm với mặt đất vang lên. .... có tiếng bước chân vang lại , sau lưng Tiểu Bạch xuất hiện một giảng viên, tay cầm đèn pin chiếu vào mặt tôi rồi nói : “Sao vậy, rớt cái gì mà rớt?”

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh ..... Mọi người xin đừng chú ý đến tôi. ....

Không biết đã im lặng bao lâu mới nghe được giọng nói yếu ớt của Tiểu Bạch:“À..... tôi không biết tên của cô là gì? Cô tức giận có gì chứ?”

“Vậy xin hỏi , cô tên gì? Dù sao thì tôi vẫn không biết gọi cô như thế nào?”

Cô lặng lẽ toát mồ hôi, chuyện này không phải là trọng điểm có được hay không? Giờ phút này, lại hỏi tôi ..

Mất sức hồi phục một lúc lâu, cô rớt cuộc mới tìm được giọng nói của chính mình. Chín chắn, mình phải thật sự chín chắn!

“Cái đó..... Ngại quá... Tâm tình không được thoải mái lắm nên hơi lộn xộn chút xíu ..... Nếu không thì cứ gọi tôi là em gái cây xoài cũng được...

Khiến thầy gặp phiền phức rồi, xin lỗi thầy. Tôi không sao đâu, chỉ muốn ngồi ở đây một lát, mọi người đi trước đi. Không có việc gì đâu...”

Người thầy kia ra dáng đàn ông đầy đặn gọng kính, quan tâm rồi nói với cô:

“Đã trẻ thế này rồi,cô thân là một đứa con gái, ngồi ở gần sân thể dục như vậy không an toàn lắm, mau trở về ký túc xá đi. Có gì uất ức trong lòng thì nói chuyện với mấy bạn của mình là tốt rồi. Đừng ngồi một mình ở đây suy nghĩ miên man gì nữa ... blap....blap...”

Tôi đi! Mấy người này có im đi không hả? Hình dáng tôi như quý thế này thì làm sao trở về ký túc xá? Chẳng lẽ đi nhờ mấy đồng nghiệp tương lai giúp đỡ? Rồi để họ gọi cái danh vang dội “Em gái cây xoài giảng viên nhân dân”?

Nhìn ông giảng viên này muốn lôi cô về ký túc xá nói chuyện tiếp, cô giờ chỉ muốn xin sự giúp đỡ của Tiểu Bạch đang đứng ở một bên. Tuy nhiên cô cũng không muốn gặp lại tên học trò to đầu, nhưng giờ phút này, “Ngộ Không” so với “Đường Tăng” thì dễ thương hơn nhiều rồi .

Tiểu Bạch hiển nhiên nhận thấy ánh mắt cầu cứu của cô, nhưng cậu ta lại không muốn để ý tới, đứng một bên vui vẻ khi thấy người khác gặp họa, vẻ mặt cười đến vô tội.

Cô trừng trừng mắt với cậu ta, dùng điện lực cực cao uy hiếp cậu: “Thằng nhỏ kia mau lên đi!”

Cậu ta toét miệng ra cười, cười đắc ý đến vành mặt lên, rõ ràng là không muốn ra tay giúp người khác. Cái dáng vẻ đề tiện kia khiến cho người ta không thể nhìn nổi.

Quả nhiên cái ông thầy kia đã ngồi xuống, nói với cô: “Đến đây đi, có gì muốn tâm sự thì nói cùng với ông thầy này đi, tôi nghe cho.”

“....Tôi.....”

“Thầy à, em là bạn thân của bạn trai cô ấy, hai người bọn họ mới cãi nhau à, cho nên nhờ em tới đây. Chuyện của hai người bọn họ em đều biết, em giúp cậu ấy đi nói chuyện, một lát nữa em gọi cậu ấy tới đây nên mọi chuyện sẽ không có gì nữa đâu à.”

“Em quen với bạn trai cô ấy? Là ai vậy?” Cô xác định, cái ông thầy này đâu phải cái vẻ chị gái biết quan tâm người ta đâu, tuyệt đối là một tên nhiều chuyện.

Được rồi, cô sẽ nhập vai: "Thầy à, em cần một chút riêng tư được không?" .. Nhìn cái giọng giống y chang Lâm Đại Ngọc của ô này, cô mà không đùa

tiếp thì có vẻ không đúng rồi nhà. . . .

Tiểu Bạch nói thêm "Thầy à, người cũng đừng lo lắng, người không tin em soa? Chính em ở lại nơi này nên người yên tâm đi. Bảo đảm sẽ đem cô ấy về ký túc xá oan toàn. Vợ chồng son hòa hòa thuận thuận."

Đoán chừng bị hai người bọn cô nói quá chắc chắn, ông thầy này dằn dò vài câu rồi bỏ đi. . .

Cô quả thật thấy cơ thể của ông ta đang khoác lên áo cà sa trên người đấy, miệng tụng pháp danh: "Người là người của mẹ chúng sinh, yêu là yêu mẹ của chúng sinh. . .". . . .

. . . . Rốt cuộc cũng lọt vào sự yên bình. . . . À, hình như vẫn còn chút lúng túng cho lắm.

Tiểu Bạch chợt ngồi xổm xuống, địa khái là muốn xem cái chân đang bị thương của cô. Quá đột nhiên, cô phản xạ điều kiện né qua một bên.

Cậu ta trừng cô một cái, lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: "Được rồi, vậy xin hỏi tôn tánh đại danh của tiểu thư là gì?"

. . . . "Không dám, cứ gọi em gái cây xoài đi."

. . . . "Nhưng chính cô nói đó. Cô nói vậy à, tôi nghiêm túc hỏi cô, cô lại không nói thật, đùa giỡn với cô, gọi cô là em gái cây xoài thì cô lại không muốn." Cậu ta gãi gãi tóc của mình: "Mấy đứa con gái như các cô thật quái lạ, rốt cuộc muốn như thế nào đây?"

. . . "Đã tùy ý cho cậu gọi tên của tôi, còn lý lẽ? !" Đối với tên chuyện như vậy, cô cũng rất phiền não. Cô thật sự không biết nên nói làm sao. Không tự chủ, giọng nói tăng thêm âm lượng.

"U, hóa khí vẫn còn lớn. Lúc này nói chuyện với thầy Trương sao cô không xông lên như vậy chứ?"

Chẳng muốn vô tình cãi nhau với cậu đâu. Cô đây chỉ muốn yên lặng một chút thôi.

"Cậu đi đi, một mình tôi ở đây là được rồi. Cái gì mà em gái cây xoài, dù sao thì sau này cũng không gặp mặt nhau nữa, tùy ý cậu gọi như thế nào đi" Cô thật sự không nghĩ có nhiều chuyện mất mặt như thế trong cái trường này đâu, cứ như vậy mấy ngày, cả đồng chuyện xấu hổ, TMD, cô thật sự hối hận khi đã chạy đến đây.

"Tiểu thư, chỉ mình cô mà muốn bây giờ quay về chỗ đó? !" Tiểu Bạch nhìn chân của cô.

"Tôi về chỗ nào là quyền của tôi, cậu quản chính cậu cho tốt đi kìa." Lúc trong lòng có phiền muộn thì xem ai cũng như con ruồi, đặc biệt là một con ruồi nhiều chuyện.

Tiểu Bạch đứng ‘vọt’ lên: "Không biết nên nói chuyện làm sao với cái người này được đây? Người khác tốt bụng, cô còn không cảm kích thì thôi đi, vẫn cứ chửi bới như thế. Còn mấy lần trước gặp mặt cô cũng thế, đang nói chuyện ngon lành thì đột nhiên bỏ chạy. Thật sự không thể giải thích được!" Nói xong, quay đầu rồi đi.

Phiền phiền phiền phiền phiền. . . . .Phiền chết đi được!

Thật ra nói thế thôi, đầu cô ão ão. Tiểu Bạch đi rồi, cô làm sao về đây? !

Mình thật sự là một đứa con gái chảnh chọe mà! Đối với cái ‘người xa lạ’ nhiệt tình kia, thì phát điên làm gì thế không biết? Còn có điểm nào giống giáo viên đâu chứ!

Nghĩ đến mấy lần trước mình chạy trốn chết, cảm thấy mình quá nhảm chán đi ấy. Ngóng bóng thẳng nhỏ đi rồi, cô đau lòng!

"Này, đừng đi mà!" Âm thanh như đũa đám phát ra từ trong miệng cô.

"Này. . . Ngượng quá đi. . . Thật ra thì tôi không có cố ý đâu. . . . Chỉ là có thể do trong lòng không ổn định nên phát cẩu ra thôi. . . . Thật ra thì rất cảm ơn cậu. . . . Mấy lần trước cũng thế. . . . Cậu rất tốt bụng, chỉ là tôi. . . . Tôi không có năng khiếu biểu đạt cảm xúc của mình. . . . Cái đó. . . ." Được rồi, tôi có hơi hơi không mạch lạc về lời nói.

Cậu sinh viên quay đầu lại, mặt cười hài lòng: "Cũng biết cô sẽ kêu tôi lại mà."

Cho nên nói, oan gia cái gì, căn bản là một cây làm chẳng nên non, hèn như vậy một câu nói, trong nháy cô đem hết áy náy quăng lên tặng chín tầng mây.

Tiểu bạch cúi người, sờ lên mắt cá chân phải của tôi, rồi lên tiếng hỏi tôi: “Còn có thể đi được không?"

Cô thử bước về phía trước một bước, cẩn thận đem trọng tâm dồn về một phía, một chút nhỏ. Không được rồi, cô lắc đầu một cái.

Cậu ta không nói hai lời: “Tôi đỡ cô đi”. Rồi lại kéo cánh tay tôi lên.

Tôi theo trực giác né tránh, khoát tay: "Không cần, tôi tự đi!" Nhảy lên trước hai bước.

Tiểu Bạch nói: "Đừng nói với tôi cô định tính cứ như vậy đi về ký túc xá chứ?!"

Được rồi. . . Quả thật. . . Không được. Không thể làm gì khác hơn là. . . . Đem tay khoắc lên trên bả vai của cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bia (đầu)

Editor: Bì Ngạn Hoa

Cuộc đời như một chậu máu chó.

Vốn không muốn nghĩ đến sự xuất hiện của người khác, bất luận bạn có trốn như thế nào thì nơi ngã rẽ vẫn có thể tìm được nhau. Mỗi ngày đều tưởng tượng ra cảnh gặp lại người đó, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng ở nơi đâu.

Cô bắt đầu đi mang theo tâm tình nặng nề, để cậu ta đỡ mình về ký túc xá. Trong đáy lòng của mình dường như đã biến hóa thành một chủ hiệu buồn ở chợ Đông, trên người mặt nguyên một bộ đồ màu đỏ chói: Tắm biển này lộn xộn quá đi, chính xác là có chút lộn xộn đấy, nếu trước kia tắm biển kia không đề cập đến nơi này, thì đâu có bị cây xoài ở đây đập đến chóng váng đầu chứ, nếu như tắm biển này không bị đập choáng đầu thì cũng dễ không lưu lạc đến cái nơi khiến lòng người đau như vậy chứ. . . .

.... Có lẽ biểu tình của cô giờ này quá mức vụn vặt, liền nghe Tiểu Bạch khẩn trương nói: "Cô bị làm sao vậy? Có phải là đau lắm hay không? Nếu không tôi đưa cô đi bệnh viện được chứ? Tôi nhìn thấy người cô toát mồ hôi lạnh rồi kìa."

....Anh trai à, anh không nhận ra đó là nước mắt của sự đau đớn hay sao?

Cô trầm mặt khiến cậu ta càng lo lắng, bỗng cậu ta ngồi xổm trước mặt tôi nói: "Lên đây đi tôi công cô đi. Giờ đã trễ thế này, phòng y tế trong trường chắc đã đóng cửa từ sớm rồi, Tôi đưa cô đi bệnh viện XX. Bộ dạng của cô không ổn."

Thêm vào, nếu cô dựa vào lưng cậu ta đi một đoạn đường này thì một đời thanh danh của cô sẽ bị hủy hoại trong chốc lát...Tuy nhiên, cô đã không còn cái thanh danh gì rồi...

"Gi...kỳ thực cũng không có nghiêm trọng như vậy đâu. Tôi còn có thể tự đi được. Hình như cũng không có gãy xương, nếu gãy xương thì tôi đã không thể cử động được, tôi rất cảm kích vì cậu đã đưa tôi về, như thế thì sẽ ngại cho cái lưng của cậu lắm đấy."

Cậu ta không kiên trì nữa, đỡ lấy tay phải của cô nhưng kiểu "Nâng đỡ Hoàng Hậu" để cô dễ dàng di chuyển vào bước. Rốt cuộc cậu ta cũng không nhìn được nữa: "Tiểu thư à, với tốc độ này e là tới sáng mai chúng ta cũng không thể về đến ký túc xá được, cứ để tôi công cô cũng được mà."

Cô liền xua tay: "Không cần! Tôi rất nặng, ngại nhờ anh nằm xuống đất thì mất mặt lắm. ... Hơn nữa tôi với anh cũng không phải là thân thuộc lắm..." Ai biết cậu có thể hay không nhân cơ hội này ăn bớt của tôi?!...

Về mặt Tiểu Bạch hiện lên vẻ không kiên nhẫn: "Tôi thật sự không biết trong óc của mấy đứa con gái mấy người chứa gì trong đó? Trong tình huống này mà cô còn không tự nhiên cái quái gì chứ? Nam nữ thụ thụ bất thân? Cô cứ như vậy mà trở về e rằng vết thương sẽ lại càng nặng hơn. Là thân thể quan trọng hay mặt mũi quan trọng đây? Đúng là hai ta không quen thân...Nhưng nếu trên đường gặp một chú chó nhỏ bị thương tôi cũng sẽ giúp nha. Cô cứ yên tâm tôi công cô cùng với chú chó nhỏ này không khác biệt lắm, không có chút gì tính toán, không phân biệt giới tính, tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của cô đâu!"

Dám so sánh tôi với chó....Tôi thật sự chán rồi đấy..."Cậu...Cậu mới là chó!....Cậu...Lên thì lên, xem ai sợ ai! Có đề chết anh cũng đừng trách tôi"

Cô dùng một chân gắng sức leo lên trên lưng của cậu ta, hai tay nắm thật chặt cổ, ngực ép sát như muốn siết chết hắn đi. Cậu ta không ngờ cô lại dùng bạo lực nên đi loạn choạng hai bước rồi mới ổn định lại.

"Con gái mấy người khó chịu thật, người ta giúp cô mà cô phải năn nỉ cô nữa chứ."

"Mới không phải! Trong lũ bạn của tôi thì tôi là người thoải mái nhất. Chỉ tại bất tự của tôi với cậu không hợp thôi, mỗi lần gặp phải cậu thì đều có chuyện xui xẻo, có quỷ mới muốn thoải mái với cậu."

"Cô à...Tôi mỗi lần gặp cô mới là người gặp chuyện xui chứ...Chính cô bị cây xoài đập trúng...Á...Á...Có gì từ từ nói a...Được được, tôi là không nói cây xoài, là vật thể không xác định đập trúng được chưa, tôi giúp cô xách đồ này, đi những năm tầng lầu này, lãng phí thể lực này, ngược lại là tôi bị xui xẻo mới đúng."

Ngày hôm nay gặp phải cô, muốn giúp đỡ lại phải năn nỉ cô, lưng thì bị hành hạ thế này....mà cô béo như vậy, rốt cuộc là nặng bao nhiêu cân nha.... A...Aa.a.a.a... Cô còn nhéo tôi thì tôi ném cô xuống đấy.”

Thấy bạo lực không còn dùng được nữa, cô lập tức nói: “Ồi chào, tôi cũng vừa nói tôi rất nặng rồi mà, là cậu bảo tôi lên đấy chứ. Giờ lại chê bai tôi béo. Còn nói bát tự hai ta lại không hợp này, vừa rồi trong lòng còn có chút cảm kích với anh đấy, nhưng anh lại nói tôi mập mạp. Lần trước cũng vậy! Người như cậu thế này vậy mà đi trêu chọc người ta.”

“Tôi phải nói, cô mới là người không nhận rõ thời thế đấy! Bây giờ cả trường đều không còn người nào, chỉ có tôi mới có thể thấy cô gặp hoạn mà cứu giúp, giờ mà cô kích thích tôi, không sợ tôi ném cô xuống chỗ này à, nhìn qua có vẻ cô có thể đi một mình về ký túc xá nhỉ?”

Cái này...Cô chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng...

"Tại sao không nói chuyện? . . . . Sợ rồi sao? !"

". . . Tôi hôm nay mặt trăng thật tròn nha. . . ."

Anh ta cười cười ha ha, phía sau lưng cũng động theo. “Được rồi, đình chiến, đình chiến.”

“Tôi cũng không nói là sẽ gây chiến với cậu...Ai cho anh nói tôi như vậy...”

Ha ha, bỗng nhiên tôi nghĩ ra biện pháp để trừng phạt anh ta.

Là bôi ký túc xá của tôi ở trên tầng năm...năm tầng a...hahahaha! “Cô vui về ở trên lưng hân hươ tay múa chân.

Anh rên lên một tiếng, “Ông trời ơi, ai tới mang cái đứa con gái mập này đi đi?”

. . . Một đường hi ha, cãi nhau ầm ĩ, ngược lại cũng thoải mái hơn.

Trong quá trình mang tôi đến tầng năm, cậu ta nghĩ dọc đường hai lần, cô cực khinh bỉ. Nhưng thật ra chân cậu ta như muốn phát nổ vậy, từ lâu đã không còn đấu võ mồm với tôi nữa chỉ thờ hồng học, hận không thể ném văng tôi ra như bao tải.

Trong quá trình mang tôi đến tầng năm, cậu ta nghĩ dọc đường hai lần, cô cực khinh bỉ. Nhưng thật ra chân cậu ta như muốn phát nổ vậy, từ lâu đã không còn đấu võ mồm với tôi nữa chỉ thờ hồng học, hận không thể ném văng tôi ra như bao tải.

Hao tổn nhiều tâm sức rốt cuộc cũng mang tôi vào đến phòng 508 của ký túc. Tiểu Bạch đặt mông ngồi ở ghế tựa, lau mồ hôi trên trán, há miệng thở dốc vì mệt.

Tôi cũng thu hồi sự đùa bỡn trong lòng, sự thật hơi xấu hổ rồi. Thằng nhỏ này đã mang mình đi nửa cái trường học rồi!

Tuy rằng cô không biết rõ về khái niệm Kilomet, nhưng chúng tôi đã đi qua giảng đường lớn, phòng đạo tạo, đi ngang qua một cán bộ nhân viên ở cái hồ, thật sự là một khoảng cách phi thường.

Tính ra thì cô xồng nặng gần 100 ký, bỏ lên lưng cộng chắc nhất định tổn sức lắm. Sớm biết lên lầu năm tốn nhiều thể lực như vậy thì lúc nãy khỏi cần làm gì, cứ đi dạo về phòng là được.

Cô nhảy lò cò đến bên tủ lạnh tìm đồ uống, thì phát hiện... chỉ có bia thôi...Thứ này...

Mặc kệ, Cô cầm lấy một lon hơi cậu ta: “Chỉ có bia, cậu muốn uống không?”

Cậu ta giờ tay ra, mở nắp lon bia rót vào miệng. Uống vào một ngụm thật lớn, lau khóe miệng, cậu ta ngạc nhiên nhìn cô.

“Một cô gái sao lại giấu bia trong ký túc xá? Có thể uống sao? Nha đầu, tôi phát hiện ra cô cũng khiến tôi nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi đấy!”

Lần đầu tôi đây uống bia vẫn còn là một cô nhóc đấy. Lúc ấy thì cậu ở đâu nào? Có thể uống như vậy không?

Cô nhúc nhích: ". . . Cái này không phải do tôi mang tới, là mấy ngày trước đi siêu thị mua được. . . Tùy tiện uống chơi thôi. . .

Chẳng lẽ cậu không thấy mùa hè uống bia rất đã sao?

Trước đây khi còn ở cùng với bố mẹ thì tôi chỉ ước có ngày mình được sống tự lập, có điều kiện sẽ lấp đầy tủ lạnh của mình bằng bia, để sau khi trở về nhà, mở tủ lạnh là có thể uống được một chai bia mát lạnh....A!”

Cô học theo quảng cáo, cũng mở một lon mà uống một ngụm “Thật sảng khoái! Đây chính là cuộc sống mà tôi muốn có!”

Cậu ta rõ ràng bị sốc. . . Về mặt xám lại nhìn cô. Cô cảm thấy thật ngượng ngùng.

"Anh đừng nhìn tôi như vậy. . . . Tôi cũng không phải có thể uống được nhiều đâu. Là cảm thấy.... à, cậu coi phim ngày xưa chưa! Người ta đều diễn như vậy đấy. Nhìn cậu là biết tôi nói có ý gì rồi.

Mời tôi uống rượu, kỳ thật thỏa mái với chuyện này. Cũng bởi vì rất nhiều người Trung Quốc chúng ta đem nó phức tạp lên, làm cho cứ hễ uống rượu là phải để giải quyết một việc gì đó như làm ăn, xin việc...

Nhưng thật ra tôi nghĩ rằng nếu gặp “kỳ phùng địch thủ” thì mới gọi là sảng khoái.

Lúc chúng ta còn đi học phổ thông thường xuyên cùng với bạn bè tới mấy quán nướng, kêu vài chai bia, cùng vượt qua khoảng thời gian nghỉ hè, đặc biệt vui vẻ.”

“... Cái gì mà cô tốt nghiệp trường học... Kinh khủng như vậy... Tiểu nha đầu bị điên rồi.” Ánh mắt cậu ta tiếp tục hoảng sợ nhìn cô.

“Ồi chào, với cái loại mới lớn như cậu thì làm sao hiểu rõ chứ. Mấy đứa cậu đều đã bị tẩy não. Một lòng cứ nghĩ con gái uống rượu là không phải đứa trẻ ngoan, cất giùm đi!”

Tiểu Bạch rút cuộc cũng khôi phục bình thường: “Tôi nói với một con nhóc lừa đảo như cô này, còn dám lừa đảo đàn anh của mình... Được, tôi bây giờ đã nhìn ra, cô cũng là một đứa em phóng khoáng rồi đấy. Nhưng tôi nói này...” Cậu ta tóm lấy lon bia trên tay cô “Bia có ga, bây giờ cô bị thương ở chân nên đừng uống giùm tôi.”

Này! Cậu ta cứ thế uống chai bia của tôi! Còn là miệng đối miệng! Thật không có cách nào nói chuyện tử tế với cậu ta được: “Cậu... Cậu cũng không sợ bị độc hại chết à?”

Cậu ta uống xong bia, đi dạo quanh phòng tôi một lượt, lại tới mở cửa tủ lạnh rồi đứng đó tìm đồ, cô không thể ngăn lại được.

Hồi lâu tôi mới biết cậu ta đang tìm gì: “Không phải chứ, ở đây nước ép cũng không có. Tôi đi xuống căn tin mua ít đồ rồi quay về. Cô cần gì không, tôi tiện thể đi luôn một chuyến.”

Tôi không khách sáo nhờ cậu ta mua cho trái dưa hấu, cậu ta nhếch miệng cười: “Lại muốn ăn dưa hấu với bia à, đúng là nha đầu?”

Tôi vỗ bả vai cậu ta: “Anh em rất có mắt nhìn, rất hiểu biết, ý thức phục vụ rất cao. Cậu chính là nhân dân tiên phong, là công bộc của xã hội!”

Dứt lời liền cong người, mô phỏng theo tư thế trong kinh kịch, chỉ vào cửa: “Xin mời ạ ——!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiệm Kìa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thành người què một ngày

Editor: Bi Ngan Hoa

Thành thật mà nói, cái tên Tiểu Bạch này xem ra cũng còn là một người rất tốt.

Cậu ta đi xuống lầu mua một ít nước và bạch bánh quy, còn thuận đường giúp tôi mua thêm một thùng mì ăn liền... Lúc đi về còn dặn dò tôi, bây giờ tình huống như vậy nên hạn chế ăn những thức ăn không tốt cho sức khỏe, còn bảo tôi có gì thì gọi điện cho cậu ta đi thay, sự tỉ mỉ và dè dặt ấy khiến cho tôi như muốn khóc thành dòng.

Dĩ nhiên, lời nói chuyện thì vẫn keo kiệt thôi.

Thật vất vả mới tiễn được cái người kia đi khỏi cửa, thế mà cậu ta lại đứng đó thuyết minh đủ thứ, nào là dặn mai phải đi đến phòng y tế một lần gì đó, may mắn thấy tôi cự tuyệt nhiều quá nên cũng bỏ đi.

Nào ngờ cậu ta mới sáng sớm lại đánh thức giấc ngủ của cô. Phải biết lúc mới ời khỏi cái giường, cô nhưng một người đang bay lơ lửng giữa vũ trụ. Hoặc là siêu cường, có tính hủy diệt cao, hoặc là cực kỳ... Yếu... , đòi hỏi người khác tự chuẩn bị cột thu lôi cho chính mình.

Lúc ấy trên người cô đang mặc váy ngủ “Dưa muối”, đỉnh đầu như tóc đuôi gà, trên mặt đầy chất nhờn bóng loáng, trên mặt còn y cái kính cận xiêu vẹo trên sống mũi mà đi ra mở cửa phòng, nhưng bên ngoài cửa lại hoàn toàn yên tĩnh... .

... . Thình thoảng có thể nghe được âm thanh mấy con quạ đen đang bay lượn vòng vòng trên đỉnh đầu... .

Đại khái đứng sững cỡ nửa phút. Cô nhìn cái tên ngốc kia vẫn chưa chịu lên tiếng nói chuyện, hành tinh nhỏ chuẩn bị bộc phát.

"Cái ông anh này, sao mới sáng sớm lại tới âm ỉ với tôi hả, không phải định tới đứng ngăn người ở đây chứ?" TMD, ngủ quá lâu cho nên giọng nói không mang theo uy lực, trở nên khàn khàn.

Khỏe miệng Tiểu Bạch lập tức gọi lên nụ cười mĩa mai, âm thanh cũng đầy tràn chế nhạo: "À. . . . Tôi hôm qua trắng rất tròn, chẳng lẽ cô biến thân thành công rồi sao?"

"Biến thành người sói thì cần chết cậu trước! Bớt nói nhảm đi, tôi đi ngủ tiếp!"

"Biết mấy giờ rồi không mà cô còn ngủ, tôi còn cố ý đá banh xong mới tới tìm cô. Mua cho cô bữa sáng đây này."

. . . . . Tôi muốn khóc. . .

"Anh ơi, cảm ơn anh nhé! . . . . Tôi chưa bao giờ ăn bữa sáng cũng chưa bao giờ dậy sớm. . . . . Tôi rất cảm kích." Nói xong thì cô chuẩn bị đóng cửa đi ngủ tiếp, lại bị tay của cậu ta chặn lại.

"Em gái cây xoài, tối hôm qua đã nói hôm nay đến bệnh viện xem chân của cô thế nào. Bây giờ đã 10 giờ rồi, cô vô phòng chuẩn bị đi rồi hai ta lên đường."

"Tôi không đi! Tôi muốn đi ngủ!" Thế nhưng cậu ta lại dè cánh cửa thật chặt.

Mặc dù mắt dính ghèn, mặc dù vẫn đeo kính, vẫn không che được sự uy hiếp từ ánh mắt cô. Hai ánh mắt của họ giao hội với nhau, nhiệt độ tăng lên giống như muốn thiêu đốt cả phòng hàng xóm sát bên hông.

Nhìn động tác không hoàn toàn của cậu ta, từ trong miệng cô phát ra âm thanh uy hiếp “Chị đây buồn ngủ!”, giường nanh múa vuốt hướng về phía cậu ta tiếp tục thoát lời thoại "Người cản tôi thì—— chết!" Đóng rầm một cái khiến cậu ta đứng ngoài cửa, đem thức ăn ném lên bàn, vọt lên giường ngủ tiếp.

Ai ngờ nằm trên giường, lăn qua trái rồi lăn qua phải, chả buồn ngủ khiến cô phiền não muốn chết luôn. Bất đắc dĩ rồi giường đi đánh răng rửa mặt. Xem cái chân phải bị thương một lát, mới đó đã biến thành bánh bao, nhấn một một cái lên đó, á, ghét thật.

Mở máy vi tính lên nhưng chợt ngăn người nhìn màn hình, bụng đang đói nên tiện thể lấy luôn đồng thức ăn của Tiểu Bạch đưa, ăn rồi tính.

Buổi trưa. Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Ai đó? Vừa hay là Tiểu Đại Nhân.

Lại mang theo đồ ăn Trung Quốc?

"Ồi chào, ngài đã biến thân trở lại rồi sao? !" Tiểu Bạch cười cợt nhìn cô, đem đồ ăn để lên bàn.

Mặc kệ sự nham hiểm của cậu ta, cô tròn mắt nhìn một bàn đầy đồ ăn: "Tôi nói cậu cũng quá. . . Chu đáo rồi đấy chứ? Thái độ phục vụ này. . . . . Không phải ngài có ý đồ gì với tôi đấy chứ?" Lời còn chưa nói hết, trên đầu liền bị gõ lên một cái, "Trong óc cô đang đựng gì vậy? Đi xe buýt tôi nhường chỗ cho “người già yếu”, ngài cũng nghĩ tôi có ý đồ gì với họ à? Đừng có mà tự luyện?"

Cô thuận tay nắm lấy chiếc gối ôm, "Mới không phải đấy. Cậu cũng nhiều tuổi như vậy rồi, chẳng lẽ cũng chưa có bạn gái để chăm lo à? Sáng sớm tìm tôi để chăm sóc cái người già yếu này cũng rảnh quá rồi đấy."

Ai ngờ bạn học Tiểu Bạch hất mái tóc ‘đẹp trai’ lên một cái, hạ tay xuống như diễn viên Châu Nhuận Phát, chớp chớp đôi mắt nhìn cô: “Cô nhìn chỗ nào thấy tôi thiếu con gái theo đuổi?"

. . . "Cắt. . . . Thật ghê tởm. . . . Cũng không biết rốt cuộc là ai tự luyện hơn ai. . . . "

Hai người vừa cãi nhau vừa ăn cơm, thời gian cũng vì thế trôi qua rất nhanh. Sau khi ăn xong, Tiểu Bạch kiên trì đỡ cô đi xuống lầu, lúc khám sơ ở phòng y tế thì bác sĩ bảo cô bị tổn thương phần mềm, cho nên được xịt một loại thuốc nam lên chỗ bị thương, sau đó cậu ta công cô lên lại lầu năm.

Cô có cảm giác mình giống như một loại hàng hóa, bị người ta đến dọn đi rồi ném vô kho hàng bảo quản, không còn ai đến thăm một lần.

Bởi vì, bác sĩ đã nói: Cố gắng ít hoạt động để cho chân nghỉ ngơi vài ngày.

Vì vậy, cô bị phán quyết—— trước khi vào học thì bị giam lỏng, cấm túc, bỏ vào ngục, dài hạn—— bởi đại nhân Tiểu Bạch

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Ê Ê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Thăm tù

Editor: Bi Ngan Hoa

Đối với một người từ nhỏ đã bị hoài nghi là có khả năng bị động kinh thì đối với chuyện không ra khỏi nhà là một việc hành hạ người ta. Chỉ trong thời gian vài ngày, cô sắp đếm sạch mấy cọng tóc trên đầu mình rồi. Mỗi ngày là niềm vui thú với Duy Nhất, do mỗi hôm Tiểu Bạch luôn tiến hàng quá trình ‘thăm từ’ với cô, nắm chặt cơ hội cái lồn từng pheo với cậu ta, không thôi cô chán đến ngáp không khí qua ngày mất.

Vào giờ phút này, cô đang ngồi trên giường, hai chân bắt chéo vào nhau, nói điện thoại với Chung Lôi: "Mình nói cậu thật cậu không có lương tâm nha? Mình dọn đi các cậu không giúp còn chưa tính, mà ngay cả một cuộc điện thoại hỏi thăm cũng không có là sao, mình giống bị bịt rục xuất ấy, 5555555"

Lôi Lôi, là người con gái thân yêu nhất cuộc đời cô.

Trước khi biết Lôi Lôi, cô rất ghét mấy đứa con gái ‘Dịu dàng như nước’. Bây giờ đã là một xã hội phát triển, đâu còn cái loại nữ sinh ‘thanh khiết’, nếu nói dịu dàng, thì chỉ có giả bộ mà thôi, giả ngốc cho người ta xem hài kịch.

Đến lúc quen biết Chung Lôi, mới biết trên đời này còn có loại như vậy, trời sinh ra đã dịu dàng. Không giống như Hạ Tử Vi trong 《Hoàn Châu cách cách》 giả mù sa mưa (Kiểu như vờ vĩnh, giả bộ), mà là vô cùng dịu dàng. Bọn họ lúc nào cũng tỉ mỉ với người bên cạnh, luôn nhẹ nhàng nói chuyện với bạn bè hay người khác.

Vì vậy, cô vừa thấy cô ấy đã yêu, không lâu, chúng tôi rơi vào bể tình, nữa sau lại. . . . Chúng tôi ở chung với nhau bốn năm. . . . Cho đến khi cái tên Tiểu Mã ghê tởm kia xuất hiện, là kẻ thứ ba phá hư cuộc sống của hai người chúng tôi, bằng không, tôi đã cùng với Chung Lôi có một chuyện tình cảm ‘thần sầu quỷ khóc’ ‘kinh thiên động địa’ để rồi ‘lưu danh thiên cổ’. . . . . Tiểu Mã, tôi hận anh, ngàn năm sau vẫn hận anh. . . . . (Bi Bi ghé ngang: lưu danh mốc xì =.=, bà là của Tiểu Bạch nhà tôi)

Lôi Lôi ở đầu dây bên kia điện thoại lên tiếng: “Bạn thân mến, ngại thật. Hai ngày nay Đinh Đinh bị sốt, chồng mình lại tăng ca nên rất bận, một mình tớ bận trước bận sau đến phát mệt luôn đây này ~ cho nên mới không có thời gian gọi điện cho cậu. Cậu làm sao vậy hả? Hoàn cảnh ở trường đây sao rồi?”

Cô méo máo nói: "Híc híc, mình sắp ngủ đến nơi rồi đây này. . . Từ đầu đến cuối đều không thuận lợi. . . Đầu tiên là bị đánh. . Sau đó bị lừa. . . . Cuối cùng là bị cấm túc. . . ." Nước mắt tuôn rơi. . .

Một cô gái lịch sự như Chung Lôi, giờ phút này giọng nói chột tăng thêm mấy độ: "Bị đánh ? Bị lừa? Rốt cuộc chuyện gì xảy ? Bây giờ cậu đang ở đâu? Mình đi tìm cậu!"

Trải qua cuộc trần thuật cực kỳ khoa trương cộng với tiếng khóc than thờ bên điện thoại của cô, rốt cuộc Chung Lôi cũng từ giả chồng con, lao ra khỏi nhà thăm cô!

Nghĩ đến chuyện trưa này có cơm ăn rồi, cô nghĩ mình cũng nên gọi thông báo cho Tiểu Bạch không cần mang cơm tới ký túc xá. Lúc này mới phát hiện mình chưa có số điện thoại của cậu ta. Đứa bé này. . . Quả nhiên là làm chuyện tốt mà chẳng được lưu danh tí nào!

Cô gọi điện chỉ huy Chung Lôi nên để xe hơi ở đâu cho phải, lúc đi tới ký túc xá tìm cô thì cũng vừa vặn gặp ngay Tiểu Bạch. Thấy hai người này xuất hiện đồng thời, trong lòng cô chỉ cảm thấy vô cùng may mắn khi đã báo trước với Chung Lôi về việc Tiểu Bạch xem cô nhưng em gái của cậu ta.

Nhưng vô luận như thế nào, thấy hai người này tiến tới cùng nhau, cô lập tức chột dạ. Nói Chung Lôi là bạn Trung học ư? Người ta là mẹ rồi. . Có chút gì đó. . . .

"À, đây là Tiểu Bạch, là đàn anh mình mới quen, lần này nhờ có cậu ta chăm sóc cho mình. Còn đây là. . . Là chị của tôi. . Chung Lôi."

Hi vọng cậu ta không hỏi kỹ lưỡng

Cô lại nói tiếp với Tiểu Bạch: "Chung Lôi đến xem tôi như thế nào...tôi muốn gọi điện báo cho cậu biết hai tụi tôi sẽ ra ngoài ăn trưa, kết quả tôi phát hiện ra mình không có số của cậu. Nhanh, cho tôi số điện thoại đi, lần sau mắc công cậu đi một chuyến."

Sau khi trao đổi số điện thoại, về mặt Tiểu Bạch thành thật nói: "Không phải bác sĩ đã nói cô không được đi đâu sao? Hai người còn định đi ăn? Tôi xách cả đồng hồ này, nói không chừng đủ rồi đấy, nếu không thì đừng đi ra ngoài!"

. . . . Làm sao có thể!

Cô vất vả mới trốn được trại giam, làm sao có thể ăn ở ký túc xá!

"Đừng á! Bạn thân tôi mới vất vả đến thăm tôi, tại sao có thể như vậy được chứ? Tôi muốn ăn hải sản! Tôi muốn ăn lá chuối! Tôi muốn ăn sushi! !"

Kéo cánh tay đang vung lên của tôi, rốt cuộc Chung Lôi cũng có cơ hội xen vào: "Cậu xem chân cậu như vậy đi, làm sao ra ngoài ăn được? Mình ở nơi này ăn được không? ? Được chứ"

Tiểu Bạch đệm nhạc: "Người không nói vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Cô xem người ta dịu dàng chưa kia, nhìn lại mình một chút đi. Ôi. . .Đàn ông với đàn bà kém nhau cũng không quá nhiều! Cô trở thành đàn ông được đấy!"

Sau đó hướng về phía Chung Lôi: "Xin chào, tôi là sinh viên năm tư Hệ quản lý Đại học J , lần đầu tiên gặp mặt, rất hân hạnh được biết chị". . . . . Cậu

mới là giống đàn bà. . Cả nhà các người mới giống đàn bà. . . .

Lôi Lôi nén cười xem cậu ta, nhìn lại tôi một chút: "Biết cậu tôi cũng rất vui. Máy ngày nay cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Tiểu Mỹ nhà tôi. Cái con bé này, nếu vớt bừa bãi thì rất dễ bị thương, sau này vẫn còn muốn nhờ cậu chăm sóc cậu ấy nhiều hơn."

Tiểu Bạch hướng về phía cô: "Thì ra cô tên Tiểu Mỹ à? Là Tiểu Mỹ nào vậy? Tôn Tiểu Mỹ bên trong Đại Phú Ông à? . . . Đừng nói gì, giống lắm."

Cô ném qua cái ánh mắt xem thường, mặc kệ cậu ta, lôi ống tay áo Lôi Lôi, mắt sáng ngời: "Minh muốn đi ra ngoài ăn. . Minh muốn đi ra ngoài ăn. . Minh muốn đi ra ngoài ăn. . . Minh gần chết ghen rồi. . . ."

Lôi Lôi bị cô lấn qua lấn lại, không thể làm gì khác hơn là đồng ý đi ra ngoài ăn.

Kết quả dưới sự kiên trì của Tiểu Bạch, chúng tôi không thể ăn được hải sản, không thể ăn sushi, không thể ăn cà-ri, không thể ăn hải sản. . . . !!!

—————Phân cách mang nổi tức giận của cô—————

Món ăn Quảng Đông

Không có sự nhiệt tình với mấy món Quảng Đông này được.

Trang trí hình rẽ quạt như thời Tần-Hán, cánh gà chấm nước gừng, chân heo ngâm cách thủy với củ sen. . . .

Mẹ nó, tất cả đều là xương heo xương gà. . . Dù muốn bỏ cũng cần quai gì mấy thứ này, tôi muốn ăn hải sản. . . .

Cô cắn chiếc đũa, phần hận nhìn hai người đang trò chuyện say xưa không để ý tới cô. TMD, thật sự cho rằng hai người cha mẹ tôi à?

Lôi Lôi đại nhân: "Nghe nói mấy ngày nay đều là cậu đưa cơm cho cô ấy? Thật là làm phiền cậu rồi. Mọi người bọn tôi gần đây hơi bận bịu, cho nên không đến xem cô ấy được, ai biết lại xyar ra chuyện lớn như vậy. Thật ra thì vết thương ở chân cũng được, nhưng nếu không cho cô ấy ra khỏi cửa, quạt thật so với việc giết cô ấy còn khó hơn. Nếu cậu có thời gian, thì tôi nói chuyện với cô ấy, để cô ấy một mình cũng rất khó chịu."

Tiểu Bạch đại nhân: "Tôi nhìn qua là thấy rõ rồi. Hai ngày đưa cơm cho em gái cây xoài này, mắt cô ấy giống như hiện lên ánh sáng màu xanh, còn thiếu chút nữa là đem tôi ăn lấy rồi. Vốn định chiều nay đưa cô ấy đi ra ngoài dịch bản thảo với tôi, mà chị lại đến đây. Nếu không tôi nghĩ cô ấy chắc cũng chạy ra cắn người như chơi."

. . . . Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!" Người nào hai mắt nổi ánh sáng xanh! Không phải người nào đó bị cậu cho ăn thành heo rồi à? Cho rằng chị đây không ai muốn phải không? ! Nếu không phải trường chưa mở cửa thì nào dám trông cậy vào cậu chứ."

Lôi Lôi an ủi vỗ lên tay cô: "Tiểu Mỹ người này ấy à, thật ra thì vô cùng đơn giản. Hi vọng ả ố đều hiện ra hết trên mặt. Cậu đừng nhìn cô ấy. . Có thái độ có chút gấp, nhưng trong lòng lại rất tốt. Cậu cũng đừng chấp nhặt với cô ấy. Cậu ấy à, điển hình là nói năng thì chua ngoa nhưng tấm lòng thì mềm như đậu hũ. Trước kia lúc chúng tôi đi học chung với nhau, mọi người có chuyện gì thì cô ấy là người đầu tiên chạy tới. . . ."

. . . . Hà. . . . Bị phanh phui rồi. . . Hà? Đúng không? Cô ấy nói chúng ta lúc còn đi học? Cô vội vàng lấy mũi chân đá lên cậu ấy, lấy tay che kín mặt, sau đó liều mạng nháy mắt làm tín hiệu cho Chung Lôi biết.

. . . . BAL=ABALA. . . Không lẽ Chung Lôi hoàn toàn đắm chìm trong ký ức về thời đi học của mình sao?

. . . . Cô đá. . . . .

Không để ý tới cô sao?

Cô lại đá. . . . .

Trời ạ. Hôm nay mình không tồn tại sao?

. . . . .

Tiểu Bạch đang ngồi nghiêm túc lắng nghe thì tự dưng giờ khăn trải bàn lên, lớn tiếng nói: "Em gái cây xoài à, có ý tứ gì thì cứ nói thẳng đi. Cứ đá chân tôi là muốn gì đây?"

. . . . Bộp. . . . Mấy người khác bàn đều ngừng lại.

. . . . Cô . . . Được rồi. . . Vậy cô cũng ngừng lại. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cùng tiện nam so chiêu

Editor: Bi Ngan Hoa

Sau khi Lôi Lôi về, bạn học Tiểu Bạch thành công trà trộn vào ký túc xá của tôi.

Trên danh nghĩa là vì trấn an cô khi bị giam lỏng trong đó, thật ra thì cậu ta cũng không có tác dụng nhiều bao nhiêu. Đại đa số thời gian, hai người chúng tôi đều làm chuyện khác, lúc nghĩ tới điều gì thì có nói chuyện đôi ba câu.

Cô nhường lại bàn máy tính cho cậu ta, còn mình thì lết trên giường, mang theo cái chân bị thương kia theo cùng. Tiểu Bạch ở trên giường phiên dịch tài liệu của cậu ta, còn cô thì xem mấy tấm ảnh hoặc lâu lâu chat trên QQ một chút. Trong túc xá chỉ nghe thấy âm thanh gõ bàn phím cạch cạch, còn thỉnh thoảng nghe thấy tiếng cười quỷ dị của cô.

Từ lúc biết nhau, trừ chuyện xui xẻo khiến hai người cãi nhau ầm ĩ, thì cái không khí hài hòa như bây giờ khó có thể thích nghi được.

Ngày nào, sau khi xem phim xong, cô ngược nhìn xung quanh, ngẫm nghĩ về cái trạng thái yên tĩnh trong căn phòng này.

Trẻ tuổi thật là tốt! Mọi người nhìn Tiểu Bạch đi, một đứa con trai mới lớn, cả ngày phơi ở bên ngoài thì da vẫn cứ trắng, ngay đến cả lỗ chân lông cũng nhìn không ra. Nào có giống cô, không nơi nào nổi mụn thì cũng là bị dị ứng da. . .

Khi còn bé cô luôn luôn nghĩ mẹ mình đã sinh lầm giới tính cho cô, nếu ở thời cổ đại cô nhất định sẽ trở thành anh hùng, nhiệt huyết phái nam sẽ khiến nhiều kẻ máu chảy đầu rơi. Mà cô cũng nghĩ Tiểu Bạch sinh ra chắc bị lệch giới tính, mẹ cậu ta sinh ra nó lại đẹp mắt như thế, mà lại là con trai, lãng phí tài nguyên quốc gia thật.

Cũng may cậu ta không tìm được mùi vị của BỎ, bằng không, trên tai trái của cậu ta sẽ có thêm một chiếc bông tai, chắc chắn sẽ khiến cho cả đồng người lớn nghi ngờ giới tính hiện giờ của cậu ta. . .

Mà lại nói, cậu ta lại cực kỳ cẩn thận. . . Chẳng lẽ là thụ ?

Ừ. . . Cũng rất khó nói. Bây giờ mấy đứa trẻ rất coi mở.

"Một mình cô ở đó làm bầm cái gì trong miệng đó ?"

Ồn ào, làm ta sợ muốn chết đấy đại ca à. Ngồi lên tiếng trước sao không báo trước vậy chứ ? . . .

"Ừm, là tôi đang nghĩ, cậu là công hay là thụ?"

Phốc. . . Một ngụm nước phun lên trên màn hình, máy vi tính của Tiểu Bạch chết chắc rồi. . . ,

Cậu đẩy ghế ra đứng lên. . .

Oa oa oa. . . Cậu ta đang đi tới. . . .

Hả. . . Đánh người đừng đánh mặt . . . . Ôm đầu. . . .

. . . . Ah? . . . . Tại sao không có động tĩnh?

Thò đầu ra, xem rõ ngọn ngành.

Tiểu Bạch như một vị thần Giữ cửa đứng trước giường của cô, mặt không chút thay đổi, không nhìn ra cậu ta đang muốn như thế nào. .

"Cái đó. . ."

Vừa định lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng, thế nhưng cậu ta lại cúi người xuống, hai tay chống xuống giường. . . Cái tư thế này. . . Vừa đứng đem cô ‘Vòng’ giữa hai cánh tay của cậu ta. . .

. . . . Cô hơi sợ. . . Thế nhưng cậu ta lại cúi người thấp thêm một chút nữa. . .

. . . . Sự yên tĩnh trong căn phòng càng khiến người khác thêm sợ hãi. . . .Cô thật sự muốn phá vỡ tình huống hiện giờ. . . . Trong hơi thở đàn ông bao vây lấy người. . . . Khuôn mặt phóng đại của cậu ta đang ở trước mắt. . . .

Cô. . . Ánh mắt mình nên để chỗ nào đây?

Khẽ nhếch miệng, cậu ta nhả từng chữ một: "Cô – cảm – thấy – thế - nào ?"

. . . Cái gì mà tôi cảm thấy? Cô thì cảm thấy được cái quái gì chứ? . . .

. . . . Ôi mẹ ơi, trái tim nhỏ của con. . Nhảy lên vài cái như vui mừng~~~

Đủ lâu đủ nháo loạn lòng người, người khờ xướng đã sớm nhàn nhả trở về bàn máy tính làm công việc của mình.

. . . . Chuyện này là ý gì đây? . . . . Cậu ta vừa mới nói gì? . . . .

. . . Mỹ Nam Kế, dùng Mỹ Nam Kế một cách trắng trợn! Cô cư nhiên lại một đứa con trai nhỏ tuổi hơn đứa bạn! Mẹ nó, còn có thiên lý hay không hả ?

Cô nhất thời ngai ngừng: ". . . Cậu. . .Sao cậu có thể kẻ sát người tôi như vậy?.. . Về sau. . . Cấm cậu ở trong phạm vi một mét! Cậu. . .Là cái người vô lễ. . . . Cần thận đấy, coi chừng tôi đánh cậu toi bời"

. . . . . Trả lời câu nói của cô, là âm thanh gõ lạch cạch trên bàn phím. . . .

Hiển nhiên, Tiểu đại gia căn bản không có ý định cãi lý với cô. . . Hừ! Có gì đặc biệt hơn người, bản tiểu thư đây cũng không cãi lý với cậu làm gì!

. . . . . Nửa giờ sau. . .

"Tiểu Bạch. . . Chán quá đi. . . Chơi với tôi một lát đi chứ . . . ."

Không người để ý đến cô. Mẹ nó, quá mức rồi đấy nhóc con!

Cô chuẩn bị nhảy xuống giường tính sổ với cái người đang ngồi bên kia.

. . . Đúng, cô chính là sử dụng động tác ‘nhảy’ trong thể dục. . . Và cô quên mất chân mình đang bị thương . . . . .

Vì vậy. . . . Cô đau đớn. . .

Tiểu Bạch quay đầu lại, thấy một cảnh tượng rất tuyệt vời: cô đang nằm trên mặt đất. . . . Váy tốc lên trên eo . . . Lộ ra chiếc quần lót hình chú mèo máy Doremon. . . .(Tuyệt vời ông mặt trời)

Tay của cô. . . . Tay của cô đang lơ lửng thật cao để bảo vệ tài sản quý giá nhất —— Laptop. . .

Cô nhanh chóng đặt máy tính lên sàn nhà, kéo lên váy xuống. Thấy tên tiểu gia vẫn ngồi nguyên một chỗ không di chuyển, trên mặt chợt nổi lên một tầng hồng hồng. Mẹ, sự trong sạch của chị đó~~

"Ừm . . . Cái đó. . . . . Tôi. . . ." Cô vô tai bứt tóc không biết nên nói gì, ai ngờ đối phương chợt cười thật to như phản ứng bình thường, cười đến nỗi không thể dừng lại, nước mắt cũng theo tiếng cười chảy ra khóe mắt.

Cô không chịu được chạy tới bóp bóp khuôn mặt của cậu ta "Cười cười cười. . . Cười cái gì mà cười! Có gì đáng cười! Tôi biết ngay là khi nào gặp cậu alf sẽ có chuyện xui mà. . . . Tức chết tôi rồi. . . . Không cho cười!"

Người nào đó vất vả lắm mới kìm nén bản thân, một tay nắm thành quyền để trước mũi, ho khan một tiếng, mắt chứa "Lệ nóng" nhìn tôi, giọng nói còn mang theo run rẩy: "Em gái cây xoài à, em, tuyệt đối là tôi đã thấy, có tố chất gây cười cho người ta đấy nhé."

Nói xong, ý vị sâu xa vỗ vỗ lên vai cô, sau đó kéo lên váy cô lên đầu gối: "Ừ, không bị thương lại chứ?"

Tôi còn có thể nói gì đây?

. . . Im lặng hỏi ông trời. Ngơ ngác nhìn cái tên đang cười cô, sau đó vuốt vuốt hai bàn tay cậu ta, hoạt động hai chân, ngồi trở lại trên giường, ôm laptop dùng sức gõ bàn phím để tiết hết nỗi hận trong lòng!

Sau đó coi thường cái tên nhảm chán bên kia. . . .

Trong tích tắc cái đầu QQ của ai kia nhảy lên, cô đây muốn đập máy tính rồi!

[Tiểu Bạch Nic đưa ra ngón tay cái thần kỳ]: Woa, em gái cây xoài thật alf thân thủ bất phạm nha, khen một cái nào!

[Vô địch tiểu mỹ nữ]: CÚT!

[Tiểu Bạch Nic]: Em gái à, tôi phát hiện ra em viết chữ rất lươn nha, quả nhiên mỗi khi ra tay đều khác người, bá phúc!

[Vô địch tiểu mỹ nữ móc súng máy ra, hướng về phía Tiểu bạch Nic vừa thông suốt bắn càn quét]: "Ăn xong thì nói nhảm! Làm trò này!"

[Tiểu Bạch Nic đôi tay ôm quyền]: "Ăn cái người biết làm trò sao? Anh hùng, đối với ngài thì tôi trực tiếp gọi bằng Anh. Xin chớ coi thường giới tính của ngài."

[Vô địch tiểu mỹ nữ đưa hoa đào chống lên cằm Tiểu Bạch Níc]: "Vậy thì cười cho gia đây một cái đi nào!"

[Tiểu Bạch Níc đôi tay che ngực]: "Cứu mạng a, vô lễ! !"

[Vô địch tiểu mỹ nữ]: "Tôi mới nói gì nào? Cũng biết cậu là thụ! Cái người này chỉ có thể là thụ!" (Cô ngốc thật *thở dài*)

Tiểu Bạch đang ngồi ở bàn máy vi tính bên kia, khuôn mặt trở nên nghiêm túc, đứng dậy đi qua. . . Cảnh này có vẻ quen quen? . . . .

Cô vội vàng ôm đầu nhận sai: "Đại ca, tôi sai rồi. . . Đừng qua đây. . . Ngài là công, ngài chính công trắng trợn!"

Ai ngờ cậu ta vươn tay sờ sờ cái đầu của cô, nói: "Ngoan ~"

Đang muốn ra tay xử cái tên tiện nam này thì bỗng một âm thanh cái riêng cho một người vang lên, "Đáng tiếc không phải anh", nhanh chóng ôm lấy máy tính, thấy cái hình đầu người vẫn tắt ngóm chừng ấy thời gian lại đột nhiên sáng rực rỡ.

Tiếng hát vẫn chưa dứt: đáng tiếc không phải là anh, theo em đi đến cuối cùng, nhưng lại lạc đường vì câu nói ngày xưa. . .

Chợt lo lắng trào dâng, giống như đối phương có thể nhìn thấy được dáng vẻ bây giờ của cô. Đưa tay vuốt mái tóc, ngồi thẳng người

Tiểu Bạch cười cọt trên đỉnh đầu cô: "Ai vậy? Hình như cô đang sợ?"

Không để ý tới cậu ta, chuyên tâm nhìn cá đầu sáng màu bên trên màn hình. Mở hộp thoại ra.

Ừm . . . . Dòng chữ: "Đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?" . . . . . Vút. . . .

Ừm . . . . Không bằng: "Anh đã về chưa? Bây giờ em đang ở thành phố G." . . . . Vút. . . .

"Rắc rối vậy. . . Tình cũ đó à?" Tôi cú! Cái người này sao cứ có mặt ở mọi nơi vậy chứ?"Ai cho cậu nhìn lên hả?"

Người này còn lý luận: "Người nào nhìn lên! Tôi vẫn đứng chỗ này, chính cô mới không dè dặt đấy chứ, tôi quang minh chính đại, cô mới là người có tật giật mình!"

Đang tranh chấp, thì đối phương lạ lên tiếng tiếp.

Trong cái khung màu trắng, dòng chữ xanh dương hiện lên, ngắn gọn như có sức khiến người ta nổ tung.

"Anh đã trở về."

. . . . . Anh ấy trở lại. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiện Kìa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thăng thấn

Editor: Bì Ngạn Hoa

Trên cái đầu hình chim cánh cụt, bài hát "Đáng tiếc không phải là anh" đang đưa. Trong cái khung màu trắng, một dòng chữ màu xanh dương, lẳng lẳng này im ở đó.

"Anh đã trở về."

Lòng của cô, an tĩnh, xao động rồi, không biết làm sao rồi.

Tò Nham trở lại.

Phải nói, là "Ex. Boyfriend" của cô trở lại, hay là "Bạn trai" cô trở lại?

Trong lòng cô đã từng tưởng tượng sẽ gặp lại nhua trong tình huống như thế nào, nhưng thực hiện? Trong lòng cô đã từng tự nhủ cái người này sẽ không là 'nam chính' của cô nữa, nhưng nó vẫn cứ quấy đảo mặt nước hồ ?

Vô số câu hỏi trong lòng. Giữa chúng tôi, rốt cuộc là gì? Ban đầu không nói chia tay, chỉ im lặng bỏ đi, cứ tưởng rằng tình cảm đã kết thúc, nhưng không nói ra một lý do nào, và sau đó cũng chưa có tin tức gì về nhau. Cứ dằng dặc như vậy, rốt cuộc là đã kết thúc hay còn quan hệ?

Không có một câu xác định, không có bất kỳ cam kết. Cô, đến tận cùng nên làm thế nào để đối diện với người kia? Bình thản mà làm bạn bè ư? Hay là thấp thỏm trước người tình cũ?

Mở hộp thoại, bắt đầu công việc đánh máy. Gõ chữ. . . Xóa. . Gõ chữ. . Xóa. . .

Chồng chất vô số từ ngữ, lại biến thành một câu nói lạnh cảm:

"Ừ, em đang ở thành phố G."

Nham: "Anh biết. Ngày mai anh đi gặp em. Mới vừa xuống máy bay nên hơi lệch giờ một chút."

Trời ạ! Ngày mai anh ấy muốn tìm mình? Cúi đầu ngấm bản thân, cái tình huống oái ăm bây giờ thật kinh khủng: đã lâu không chỉnh sửa đầu tóc, trang phục thì lờ lờ lệch lệch, lâu nay cũng không dưỡng da mặt nữa chứ, còn thêm cái chân bị đau này nữa?

Bất kỳ quan hệ của hai người bọn họ là như thế nào, không có bất kỳ một cô gái nào lại muốn mình trở nên xấu xí khi đi gặp người tình cũ.

Cô không muốn anh ấy nhìn thấy mình như lúc này. Tuyệt đối không muốn!

Cô mong rằng, lúc hai đứa gặp lại nhau, giống nhau lúc chúng tôi mới gặp nhau, anh có thể nhìn thấy đáng vẻ xinh đẹp và ưu nhã của cô khi ở ký túc xá năm ấy.

Dù là một giây kế tiếp đã nói ra những từ ngoạn độc, đồng nhất giây, cũng hi vọng mình hoàn mỹ.

Vội vàng gõ dòng chữ: "Thật xin lỗi, ngày mai có việc nên không đi được, chắc không gặp được rồi. Qua một thời gian ngắn nữa thì tôi hẹn lại với anh."

Cô còn chưa đánh hết mấy câu trên, thì đối phương đã gửi một dòng tới trước: "Anh đi ngủ, tạm biệt", hộp thoại đã chuyển sang màu xám.

Mẹ nó! Cô hoảng loạn! Liều mạng đánh bom, đối phương lại không phản ứng chút nào.

. . . Cô không muốn, cô không muốn, cô không muốn ~~~~

Đầu cô toàn rom rã. . . Cô mới nhớ trong phòng mình còn có một người khác. Buồn buồn hướng về phía cái người đang ngồi trước máy tính, lên tiếng hỏi: "Tiểu Bạch, cón bìa trong tủ lạnh không?"

Tiểu Bạch quay đầu, sâu xa nhìn cô, lạnh lùng nói: "Nhớ tới tôi rồi à?" (anh í ghen rầu đấy ạ :3)

. . . Được rồi. . . Vừa mới nảy hơi lơ đãng. . Hình như Tiểu Bạch có đứng nói chuyện với cô đôi lời. . Chỉ là bị cô vô tình bỏ quên. .

Cô vội vàng cười gượng hai tiếng lấy lòng cậu ta: "Sao vậy ~ tạm thời người ta chỉ bị kích thích thôi mà, khó tránh khỏi việc không biết nên làm gì ~~~~ nãy cũng có lúc mắc phải thôi, khó trách được ~~~~"

Tiểu Bạch bữu môi một cái: "Thế nào, ban ngày, muốn uống bia?"

Cúi đầu vò nát vạt áo, cô buồn buồn: "Thật ra thì. . . Cũng không phải là. . . Chính là cảm thấy, uống hai người sẽ cảm thấy tốt hơn một chút. . ."

Tiểu Bạch đóng máy tính, ngồi đối diện với cái giường, một tay phủ lên lông mày: "Cái người tên ‘Nham’ đó, là bạn trai của cô à?" (Bạn bè trai ấy nhé)

Cái vấn đề này. . . Cô cũng đang suy nghĩ. . "Thật ra thì, cũng không tính là thế thôi. Nhiều nhất cũng coi là ‘ Ex. Boyfriend ’ đi!"

Tiểu Bạch cười cười: "Này! Cô mới mấy tuổi hả? Học sinh tốt nghiệp trung học đều có Ex. Boyfriend rồi hả ? Mấy đứa nhóc như cô, không thể chờ nổi à?"

Á. . . Quên tra cứu chuyện này.

Giờ phút này, giống như cô tìm người bày tỏ nỗi lòng vậy, nhưng lại trở ngại trong cái dối trá mà bản thân tự thêu dệt nên. Làm thế nào nói với cậu ta đây? Chẳng lẽ nói, lúc học năm hai trung học, đã có bạn trai?

Huống chi, cô thật lòng muốn làm bạn bè với cái thằng nhỏ Tiểu Bạch này. Đứa nhỏ này, cũng rất tốt bụng. Vô tư chăm sóc cô, mặt dày mày dạn an ủi cô, cũng cho thấy nội tâm của cậu ấy rất thiện lương lại rất nhiệt tình. Cô nên lấy thân phận bạn bè để lừa gạt cậu ta sao?

Cô, Mạc Tiểu Mỹ, luôn luôn lấy cái ngay thẳng lên đầu, mà từ khi nào lại biến thành cái loại này, lời nói thì toàn lừa dối, kể cả bạn bè của lừa?

Nhìn thẳng nhóc ngồi đối diện không hiểu chuyện, cô bỗng nhiên thấy nhói lòng.

Vỗ lên giường, ý bảo cậu ta lại đây ngồi, "Trai đẹp, lại tán dóc chút đi "

Cậu ta đẩy ghế ra, lấy từ trong tủ lạnh hai lon bia, mở một lon bỏ vào tay cô, rồi mở lon khác uống một ngụm, kể đến mới ngồi vào chỗ cạnh cô: "Biết cô không nhận được mà, nói đi!"

Ngồi song song cho nên cũng không thấy được vẻ mặt của cậu ta, cô quay qua rồi quỳ người trên giường, đối mặt với Tiểu Bạch, nghiêm túc nói: "Đầu tiên tôi sẽ hỏi cậu một vấn đề nghiêm túc."

Tiểu Bạch buồn cười nhìn cô quỳ: "Thì sao, muốn cầu hôn với tôi à"

"Cậu cái đầu nhà cậu ấy!" Cô dùng sức gõ lên cái đầu cậu ta "Nghiêm túc một chút! . . . Tôi muốn hỏi cậu, có xem tôi là bạn bè hay không?"

Cậu ta không nhận được: "Nói nhầm, không coi cô là bạn bè, thì rảnh tôi đây chăm sóc cô làm chi?"

Cô tiếp tục: "Như vậy, nếu như, có một ngày, cậu phát hiện, tôi có chuyện gì đó giấu diếm hay lừa gạt cậu. . Cậu sẽ như thế nào?"

Tiểu Bạch chợt nói: "Cô kết hôn rồi à? Còn là. . . Làm sao cô có thể lừa được tên kia vậy?"

Cô choáng . . . Cái trí tưởng tượng này . .

Tôi hướng cậu ta rống lên: "Tôi là đang hỏi cậu! Cậu hiểu chưa hả?"

Cậu nghi hoặc: "Tôi? Cô có chuyện gì lừa tôi? Hai ta mới biết nhau có vài ngày, có chuyện gì không nói với tôi cũng là chuyện bình thường. . Ví dụ như bao nhiêu tuổi thì cô đãi đêm này. ."

Được rồi. . . Cô bị cái logic chết tiệt của người anh em này đánh bại rồi.

Cô bắt lấy cánh tay cậu ta: "Vậy cậu vẫn chưa nói rõ, cậu sẽ như thế nào?"

Cậu ta cười hắc hắc: "Người nào cũng có quá khứ, hiểu mà. Lại không nói không phải có chuyện gì cô cũng để cho tôi biết được. Yên tâm đi, tôi có thể tiếp nhận! Nói đi!" Nói xong, còn vỗ vỗ bả vai của cô.

"Cái đó. . . . Thật ra thì tôi lớn hơn cậu." Cô nhìn thẳng vào mắt cậu ta, chờ đợi phản ứng của cậu.

Tiểu Bạch sừng sốt một chút, "Vậy sao?" Chăm chú nhìn mặt của cô, nhìn một hồi, nhếch miệng cười một tiếng: "Mấy tuổi?" Trong giọng nói ấy giống như muốn cô từ bỏ ý định nói chuyện rõ ràng với cậu ta.

Tôi cẩn thận nhìn mặt cậu ta, từng chữ từng câu, cố gắng phun ra: "Thật ra thì. . . . Tôi là. . ."

. . . . Chợt đã cảm thấy tình cảnh này giống như đã từng quen biết.

. . . . . Khi còn bé, lúc thi trượt, cô đã lên sửa lại điểm số. Sau đó cô giáo nói với gia đình tôi điểm đã bị sửa, mẹ ta lập tức phản bác, nói Tiểu Mỹ nhà này bà hiểu rất rõ, nó rất trung thực, cho nên sẽ không bao giờ những việc như thế này.

Ánh mắt của mẹ lúc đó, kiên định mà ấm áp, bắn ra những ánh sáng tin tưởng. Khiến cô đứng giữa phòng học nhận ra sai lầm nhất thời của mình, nước mắt chợt tuôn trào, hồ thẹn với sự tin tưởng mà mẹ đã dành cho mình.

Hôm nay trong đôi mắt ấm áp của Tiểu Bạch, cô bỗng nhiên không thể nói ra câu kia. . Cô là một giảng viên.

Sinh viên và giảng viên, hai địa vị không bằng nhau, chúng ta còn có thể nói chuyện bình thường với nhau được không? Còn có thể làm bạn bè được không?

Nếu như cô nói ra, cô là giảng viên, cậu ấy sẽ biết, từ đó không hề cãi nhau với cô nữa, không hề nói đùa với cô nữa, thậm chí có thể biến mất trước mặt cô?

Có thể sau này gặp nhau lại đi đường vòng hay không, thậm chí là hối hận vì đã cứu cô mấy lần?

. . . . .

"Thật ra thì. . . . Tôi là. . . . Đã tốt nghiệp Đại học. . . ."

Ôi, lão nhân nói đúng. Khi bạn nói ra một lời nói dối, rồi bạn lại nói thêm một lời nữa, đến cuối cùng, bạn phát hiện, cả cơ thể bạn đã ở trong một thế giới dối gạt mà tạo bạn ra.

Chương 10: Anh em

Editor: Bi Ngan Hoa

"Thật ra thì . . . Tôi là . . . Tôi đây học nghiên cứu sinh. . ." Một âm thanh giống như con muỗi đang bay ong ong.

Phốc. . . Đây coi như là "Cái khó ló cái khôn" sao? Cô không thể nào thưởng thức được cái ‘trí khôn’ của chính mình. Chỉ là cái câu này cũng đâu có sai bao nhiêu. Bây giờ còn chưa tựu trường, cô xác thực là... đang trong thân phận của một "Nghiên cứu sinh"—— chỉ là không phải trường học này.

Vốn là cô đang nhìn chăm chú vào mặt của cậu ấy, quan sát nét biến hóa trên đó. Giờ phút này bởi vì trong lòng chợt trào lên mối do dự, cùng một lời nói dối, cúi đầu xuống chỉnh chỉnh quần áo, không dám hó hé thêm.

Đình đầu an tĩnh trong mấy phút. Sau đó truyền đến một âm thanh trầm thấp của người nọ: "Cho nên? Tôi đã bảo mấy đứa con gái mấy người không biết suy nghĩ gì trong lòng. . . Cái này thì có gì đâu mà giấu chứ? Học nghiên cứu sinh với học Đại học thì có gì khác nhau à? Ở đây nên cô có ý tốt mới lừa gạt tôi mà? Tôi phục!"

Cô nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, phản bác: "Là do cậu lần đầu tiên thấy tôi đã bảo tôi là sinh viên năm nhất đấy thôi, cũng không phải do tôi tự nói, chẳng qua là tôi không cãi lại! Lại nói, lần đầu tiên tôi tới trường này, đã ‘long trọng’ như vậy, dĩ nhiên là không muốn người khác biết tên và thân phận của mình rồi. Vốn cũng không nghĩ sẽ qua lại với cậu nhiều như vậy đâu, ai biết bây giờ thành ra. . ."

Hình như nghĩ cái cảnh ‘chối lọi’ ở trường của cô hôm đó, Tiểu Bạch nhếch môi cười một cái: "Cho nên vậy đi, bây giờ tự đứng thẳng thắn ra làm gì? Cảm thấy trong lòng không nuốt trôi được à? Hay cảm thấy. . ." Cậu ta chợt nheo lại mắt, tà tà mà cười: "Cảm thấy. . . Bắt đầu qua tâm đến tôi?"

Cậu ta chợt kẻ sát mặt cô, nhìn thẳng tắp vào đôi mắt của cô: "Chẳng lẽ nói, cô bắt tri bắt giác đã yêu tôi rồi sao?"

Cô. . . Thật là ảo não đến không chỗ để trốn. Cái này nên gọi là tự bẽ mặt đập vào chân của mình đây này. Mình cường điệu để thay đổi từ thân phận sinh viên năm nhất thành nghiên cứu sinh, đối với với quan hệ của hai người thì có sự thay đổi về —— số tuổi. Nhưng trừ khi cô có tình cảm với cậu ta chứ chẳng ai để ý đến số tuổi làm chi.

Bị sự tức giận dâng lên khiến mặt như thiêu cháy, cô chợt dạ, nhìn cái tên đề tiện kia tự nghĩ cô đang bị cậu ta mê luyến kia, khiến cho nội tâm áy náy của cô bay đi cái vèo, chỉ nghĩ cái đã kích này cũng làm cho người ta phát điên rồi.

Một tay đặt lên mặt cậu ta, trực tiếp đẩy ra: "Yêu yêu yêu, cái đầu nhà cậu ấy! Tôi mới sợ cậu yêu tôi ấy! Tôi là muốn nói cho cậu biết ~ Mạc Tiểu Mỹ tôi là chị gái~ một đứa nhóc chưa phát triển hết đám lông trên cơ thể như cậu mà yêu cái quái gì, có xa lắm, tiết kiệm mấy cái sức quuyến rũ để hấp dẫn tôi đi, nếu cuối cùng mà không tìm được người yêu thì ~~~ đau ~~~ lắm ~~~ đấy ~~~" Nói xong, cô còn cố làm ra cái mặt đang khóc.

Hất tay cô ra, trên mặt Tiểu Bạch hiện lên vẻ châm chọc: "Tôi rất sợ đó nha ~~~ Chị gái ạ~~~" sau đó lộ bộ muốn ới.

Mặc kệ cậu ta, cô uống một ngụm bia, bình phục tâm tình đang dao động. Mình tới đây là gì nào? Làm sao lại để chuyện phát sinh thành ra vậy đây? Thật là ảo não. . .

Tiểu Bạch chợt đứng dậy, cầm ví tiền trên bàn của cô lên. Bắt đầu lục ví cô .... Trong ví cô. . .

Trong ví cô có giấy tờ chứng minh!

Cô vội vàng nhảy lên cướp lại ví tiền! Chiều cao của cậu ta trên 1m8 cho nên có thể thắng lại cô, hướng chỉ cô càng mang theo cái chân què, tận lực vvuauf nhảy vừa đánh cũng có vậy. Cô thấy mình giống như một con gà què cố gắng bay lên cành cây nhưng không được.

Tiểu Bạch cúi đầu nhìn tôi, chế nhạo nói: "U cha~~ ôm ấp yêu thương~~"

Cô vung nắm đấm, dùng sức đập mạnh lên người cậu ta!

Chợt cậu ta tóm lấy một tay cô, dùng đôi mắt đào hoa phóng điện vào mặt cô: "Đừng náo nữa, cẩn thận chân của cô kia."

Một tiếng này, giống như có ma lực, khiến cô ngẩn người, thậm chí quên mất đẩy cậu ta ra.

Luôn luôn ở chung với một tên đề tiện như vậy, giờ tự nhiên nhẹ nhàng, khiến cho cô như bị thôi miên. Nhịp tim không thể đập nhanh hơn vài nhịp, mặt thì nóng ran.

Một bàn tay to gỡ mắt kính cô xuống. . . Toàn bộ thế giới như phủ một lớp sương mù. . . Hơi thở nồng đậm của phái nam bao bọc lấy người cô. . .

Chuyện này. . . Muốn hôn cô sao? Cô. . .

Đỉnh đầu chợt truyền đến một giọng nói không thể tin: "26?"

Mẹ nó! Lại bị đùa bỡn! Cô bực tức giựt lại mắt kích và thề căn cước, trợn mắt nhìn Tiểu Bạch.

Mặc dù bắt được sự lóe sáng trong mắt cậu ta rồi biến mất, nhưng thấy cậu ta nhếch môi mỉm cười thì khiến cô nhận ra mình hình như bị ảo giác.

"Chỉ với cái dáng vẻ này của cô, mà đã 26 rồi?"

"Xin hỏi chị gái sống đến ngày hôm nay bằng gì thế?"

Tiểu Bạch quan sát từ trên xuống dưới: "Từ đầu đến chân không có chỗ nào giống con gái, đêm hay ngày cũng như nhau, trong đầu không biết chứa bao nhiêu củi mục, năng lực chăm sóc thì thuộc số âm, trừ việc biết uống bia, thì chỉ biết xem phim coi kịch, này, đây là một cuộc sống của bà chị chín chắn đây sao?"

"Cậu . . . Cậu không hiểu rõ tôi được! Cậu không biết, thật ra cuộc sống của tôi rất có nhiều lựa chọn! Tôi . . . Tôi cũng có một mặt chín chắn rồi!"

"Là gì? ! Nói ví dụ như. . . Cái người "Nham" gì đấy à?"

Tô Nham . . Nói đến cái tên này, bà vai cô chợt chùn xuống. Tại sao lại có một người cú chọc vào đề tài mà mình ghét nhất nhỉ?

Trong lòng vô cùng phiền não. Cô ư . . . Nào có mặt nào chín chắn đâu? Cô toàn gặp chuyện thất bại. . .

Cần quấy cả ngày, mặt trời cũng gần xuống núi. Ánh nắng chiều hắt lên mặt bàn, một mảnh màu vàng óng ánh. Cô từ từ chuyển đến bên cửa sổ, nhìn hàng cây thông màu xanh lá cây, từ xanh nhạt biến thành lục đậm, rồi ẩn nấp màu giữa màn đêm.

Quyết định ra ngoài đi dạo.

Lôi Tiểu Bạch đi cùng, một đường im lặng, hai người giống như có sự ăn ý mà cùng nhau đi đến sân thể dục. Miên man trong tâm sự của chính mình. (Diễn Đạafn Lêeee Quýyy Đôôn)

Không khí an tĩnh dần lên nỗi sợ hãi. Lúc đi vào sân thể dục, Tiểu Bạch nói: "Nói một chút về quá khứ của cô đi."

"Một lần nữa xin giới thiệu, tôi, Mạc Tiểu Mỹ, 26 tuổi, nghiên cứu sinh chuyên nghiệp về đàn Piano của Học Viện. Từ nhỏ đã sống ở thành phố S, lúc đi học đại học mới tới đây."

Nói xong thì chột tên Tiểu Bạch kinh ngạc. Đợi một lúc lâu, cũng không thấy cậu ta phản ứng theo kiểu đó, đứa nhỏ này, vừa nhìn đã biết bị cô huân luyện ra thành thế rồi.

Qua một lúc lâu, Tiểu Bạch mới nhẹ nhàng nói: "Tôi, Tiểu Bạch, 22 tuổi, Sinh viên Đại học năm thứ ba ngành quản lý kinh tế. Tự trường, lên năm tư."

Trong lòng không biết vì cái gì, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, thì ra cậu ấy chỉ nhỏ hơn mình 4 tuổi. Thì ra cậu ấy sắp tốt nghiệp rồi. Nhưng ngay cả chính cô cũng không hiểu, cái này thì có gì đáng giá đâu mà lại thở phào nhẹ nhõm chứ.

Bởi vì chân phải của cô vẫn không thể dùng lực nhiều, cho nên cậu ta nhẹ nhàng đỡ người cô. Cô cố gắng bỏ qua cái cảm giác tiếp xúc thân thể, tận lực để cho mình không hạ tầm mắt lên người của cậu ta.

Rốt cuộc, cậu ta không nhịn được hỏi: "Nghĩ như thế nào mà lại đến trường của tôi học nghiên cứu sinh? Học viện âm nhạc ở trường này cũng mới xây được có vài năm thôi mà."

Cô không thể làm gì hơn là đáp: "Duyên phận thôi. Tôi cũng không biết, đàn độn u mê đăng kí thi rồi đậu vào đây." Rốt cuộc cũng đi tới sân thể dục, chúng tôi tìm chỗ đất trống ngồi nghỉ, "Hơn nữa, tôi với nơi này có một tình cảm đặc biệt. Không muốn rời đi lúc này thôi."

Tiểu Bạch nhìn cô, trong ánh mắt của cậu ta hiện lên một vết sáng nhàn nhạt: "Là bởi vì cái người trong QQ kia?" (Diễn Đạafn Lêeee Quýyy Đôôn)

Cô lắc đầu: "Anh ấy chỉ là một phần nguyên nhân. Nói thật, anh ấy cũng không có sức hút lớn đến vậy đâu. Chỉ là, tôi rất thích cái thành phố này, tương đối tự do, lúc học Đại học có quen biết được vài người rất tốt. Nơi này khiến tôi thân thuộc."

Không biết từ nơi nào cậu ta lấy ra một lon bia đặt trong tay cô. Cô không nhịn được cảm thán: "Oa, trắng tối nay sao đẹp như vậy ta, bên cạnh lại có trai đẹp làm bạn, thật là thích hợp để nâng cốc nói chuyện!"

Tiểu Bạch đẩy đầu cô một cái: "Thật là một tên nghiện bia! Còn nói mình chín chắn nữa chứ, như đứa trẻ con!" Cậu ta chợt ngẩng đầu lên, hướng về phía ánh trăng, nghiêm túc suy nghĩ mặt của ôi. Ánh mắt tỉ mỉ đến, không bỏ qua một chi tiết nhỏ trên mặt cô, giống như muốn đốt hết lỗ chân lông như đó: "Cô nói đi, cô khiến cho tôi làm sao chịu nổi đây? Cả khuôn mặt cũng viết "Tôi là đứa trẻ", mà đã 26 tuổi. Xem ra từ trước đến giờ tôi nhìn người đều rất chuẩn cũng không thẳng nỗi cô."

Á. . . Nói như vậy. Không thể làm gì khác hơn là thành khẩn cúi đầu: "Thật xin lỗi."

Cậu ta lắc đầu: "Thật ra thì tôi cũng hơi giật mình."

An tĩnh mấy giây, mang theo chút tự giễu: "Chỉ là, khu, tôi có tư cách gì để ý đâu chứ. Không có gì lớn cả. Đừng không, chị hai?"

Cô vung tay một cái, cắt đứt ánh nhìn sáng quắc của cậu ta: "Đừng rắc rối như vậy. Lúc học đại học tôi cũng bị người ta con là đàn em những bốn năm, như cậu cũng bình thường thôi..., ai bảo mặt chị đây trẻ quá." Dứt lời làm chị cậu ta cái mặt quý.

Tiểu Bạch bắt đầu dĩ cười cười, cộng lon với cô: "Tiếp tục nâng cốc nào ~"

Ngửa đầu uống một hớp bia, nhìn bầu trời đầy ánh sao, cô bắt đầu kể cho cậu ta về chuyện với Tô Nham lúc xưa: "Người kia, gọi là Tô Nham. Tốt nghiệp học viện Mỹ thuật. Tôi với anh ấy quen biết nhau trong một buổi biểu diễn văn nghệ . . ."

Trong kỷ niệm ấy, có vui vẻ, có đau buồn. Kể xong cái quá khứ này, cả người cô cũng nhẹ nhõm đi, cả người vui vẻ hơn lúc trước.

Ai ngờ Tiểu Bạch còn không cho cô đắm chìm trong cảm xúc mà lên tiếng mỉa mai, lắc đầu liên tục: "Tôi vẫn không thể lý giải nổi, tại sao có thể đem cái người như chị hai đây thành một cô gái thanh cao nhỉ? Mặt anh ta mò mẫm ở đâu à? Tôi mất thăng bằng rồi đây này, xem ra có người còn ngu ngốc hơn tôi nhiều." (Diễn Đạafn Lêeee Quýyy Đôôn)

Tôi hừ mũi khinh thường cậu ta: "Do cậu quá quen với tôi rồi. Dù thế nào thì tôi cũng không cần cái loại đàn ông như cậu nhìn đâu, tự nhiên lại nói tới cái chuyện không đâu. Trước kia lúc tôi còn đi học, tất cả mọi người đều nói tôi là một cô gái xinh đẹp."

Ai ngờ Tiểu Bạch cười càng ngày càng kỳ quái: "Cô xác định họ đang khen cô?"

Cô xoa xoa cổ tay, thật sự không có cách nào nói chuyện nghiêm túc với cái tên này! "Là tôi nói, tôi rất đẹp đấy !"

Tiểu Bạch nhếch miệng cười hắc hắc: "Mỹ! Mỹ! Mạc Tiểu Mỹ ~"

Không thể thiếu cãi vã, cô nhìn lon bia rầu rĩ: "Cậu nên giăng giải giúp tôi? Bây giờ với dáng vẻ này của tôi, thật không biết làm thế nào để gặp người ta."

"Vậy thì có cái gì mà nên làm thế nào, thấy thì thấy. Nếu anh ta không tiếp nhận dáng vẻ hiện tại của cô, thế thì cũng không cần chơi cái trò mập mờ sau này nữa đâu. Dù sao hai người cũng đã chia tay nhiều năm rồi."

"Cậu không hiểu . . Ai không muốn lưu lại một hình tượng đẹp để trong lòng người yêu cũ chứ. . . ."

Tiểu Bạch nhìn cô một cách nghiêm túc: "Nếu là tôi, đối với một người chưa biểu hiện sự chân thật trước mặt của tôi hai năm ấy, coi như có đẹp đến cỡ nào, tôi cũng không cần."

Tôi chống cằm, hết sức buồn bực: ". . . Tôi cũng biết rõ . . . Cho nên mới nói, vừa thấy đã yêu cái quái gì chứ, khổ nạn bị ai thì có."

. . . . . Tắm chuyện một lúc lâu, cho đến khi lon bia trong tay uống hết sạch, trăng sáng cũng lên đến đỉnh đầu, chúng tôi mới bắt đầu cuộc hành tri về ký túc xá.

Mới ra khỏi sân thể dục không được bao lâu, Tiểu Bạch chợt đứng ở trước mặt của tôi: "Mè neho chết rồi, đi lên đi!"

Dưới ánh trăng, thân hình của cậu thanh niên ấy trở nên to lớn đến lạ thường, mang theo chút kiêu ngạo trên khuôn mặt.

Đại khái uống hơi nhiều, cô mơ mơ màng màng dựa đầu lên bả vai của cậu ta, thật là ấm áp. Thật lâu đã không có cái cảm giác an toàn thực tế như vậy. Dù sao ở phía sau lưng cậu ta nên chắc không nhìn thấy được mặt của cô, cô giống như một con mèo mè neho cọt cọt lui trên lưng cậu ta.

"Này! Không được đem nước miếng nước mũi chùi lên áo tôi."

. . . . ."Chất liệu áo của cậu thật đã. ."

Cái đầu cô dịch chuyển đến hờm cô cậu ta, nhìn vành tai nhỏ nhỏ hồng hồng đáng yêu của cậu ta. Đưa tay nhéo một cái: "Tai cậu đỏ lắm nhé! Thật đáng yêu ~nhất định cậu uống quá nhiều rồi!"

"Cô mới uống nhiều quá ! Cô xem cái mặt cô như đất khi kia ... Ủm . . ." (Diễn Đạafn Lêeee Quýyy Đôôn)

Cậu chợt nâng đầu lên cao một chút. Cô vốn đang tựa lên hờm của cậu ta nhưng chợt ngẩng mặt lên. . . Đụng ngay lúc cậu ta nghiêng đầu nói chuyện với cô. . . .

Chính xác mà nói, phải . . Miệng của cô. . Dùng một chút lực, "Chạm" vào. . . Miệng của cậu ta? ! ! !

Chết tiệt~@#¥. . . . . %%*&*&*&. . . . . %¥

. . . . . Cô. . . . .

Cô không biết làm gì khác hơn là. . . . . Giả chết. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Dê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tin nhắn mập mờ

Editor: Bi Ngan Hoa

Sáng sớm bị một cuộc điện thoại làm phiền khiến người nào đó không khỏi bị tổn thương. . . không khỏi bị tổn thương. Thuận tay nhấn lên bàn phím điện thoại để tắt đi cái âm thanh làm phiền đến chói tai, cũng không thèm nhìn người gọi tới mà đưa sát tai.

"Alo?" Nói ra khỏi miệng mới phát hiện âm thanh khàn khàn. Mắt vẫn không mở ra được, vươn tay dụi dụi mắt, ngăn mấy tia nắng chói chang xuyên qua rèm cửa vào trong phòng.

Trong điện thoại truyền đến một giọng trầm thấp mang theo ý cười. . . Trái tim không khỏi rung động. "Mặt trời chiếu đến mông rồi đấy, chị hai à."

Mặt chợt đỏ ửng. . . Trong đầu thoáng hiện. . . Tối hôm qua. . . .Khiến cô nhớ lại. . . .

"Hà? . . ." Vị trí xếp hạng thứ nhất trên web đã quay trở lại. . . Không biết nói gì với cái người đã được tuyển chọn bên kia đầu dây điện thoại.

"Bà chị lớn à, tôi thật sự phục cô rồi. Mấy chén bia mà ngủ giống như heo chết ấy. Chỉ với tài nghệ này của cô, àm đòi uống cả ngày lẫn đêm với tôi à?"

Khó trách chẳng nhớ gì phía sau cả, thì ra kết quả giải chết thành công tới mức —— cô đã ngủ thiếp đi. Xem ra tối hôm qua là cậu ta đã vác cô lên tầng năm của ký túc xá. . . .

Trong lòng cả kinh, một phen kéo chấn ra. . . Nhìn mình vẫn còn mặc bộ quần áo của ngày hôm qua trên người. . . Trong lòng thở phào một cái. . . Hừ hừ. . . . Nghĩ sao đi nữa thì cậu ta cũng không dám. . .

"Cậu. . . ." Đối với người mới ngủ dậy thì lời nói luôn không mạch lạc.

Tiểu Bạch bên kia thì rất có tinh thần: "Hôm nay mẹ tôi gọi tôi về nhà một chuyến, cho nên không thể giúp cô rồi. Ngại quá, tôi không thể đi với cô để gặp cái người tên Nham kia được rồi."

"Nham. . . Không sao. Tự tôi đi cũng được" Vốn cô cũng chẳng muốn đi. . . .

Bên đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh vui vẻ: "Tôi phát hiện lúc nói chuyện điện thoại đô luôn ngoan ngoãn nhỉ. . . Khẳng định đều do mấy câu nói của tôi rồi."

Phiền phức! "Có phải ngày nào không cãi nhau với tôi thì cậu ngứa ngứa cả ngày phải không hả?"

"Ừ, như vậy mới bình thường với tôi rồi đấy. Mới lúc này tôi còn tưởng mình gọi điện nhằm cho ai cơ. . .Tôi còn kỳ quái nghĩ mình đã gọi cho một tên đàn ông thanh khiết, thế nào mà biến thành một cô gái rồi đây này?"

"Tiểu Bạch, cậu chính là một tên dê tiện!" Cúp điện thoại!

Lật người, dùng sức đập đầu vào cạnh giường. . . Có quỷ mới biết lúc này khi cậu ta gọi cho mình, lúc đó còn cảm thấy áy náy, hơi đỏ mặt, hơi thở gấp gáp. . . Nhưng cũng chỉ là mây trời. . . .Mây trôi!

TMD! (Chị chửi hoài =___=)

Đem dòng họ tổ tông nhà Tiểu Bạch ra hỏi thăm một lần, đã không còn muốn ngủ, cô cứ duy trì tư thế ngăn người người nhìn trần nhà. Trong đầu bắt ngờ nhớ đến từng ly từng tý những kỷ niệm khi cô mới chuyển đến ký túc xá, khóe miệng không khỏi hiện lên nụ cười nhẹ.

Những ngày này qua thực là sung sướng! Thật lâu chưa từng trải qua những cảm giác vui vẻ như vậy. Rất lâu cô không gặp tình huống quái gở như vậy, có thể khiến cô tháo gỡ hoàn toàn sự phòng bị của bản thân, thẳng thắn đối mặt với chính mình, làm người mà chính mình muốn có. Có lẽ bởi vì sự hiểu lầm lần đầu tiên, cho nên cô không cần ép mình ra vẻ trưởng thành chín chắn, phải giả bộ phong cách, ngược lại có thể thể hiện bản chất chân thật của mình, thả lỏng con người qua lời nói, tự nhiên mắng mỏ người ta, cái ngu cũng phơi bày nốt.

Chuông điện thoại chợt vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh bên trong căn phòng ký túc xá. Trên màn hình, đột nhiên xuất hiện một cái tên khiến những cảnh tượng màu hồng trong đầu cô bay đi đâu mất dép.

Là chủ nhiệm của hệ âm thanh trường cô!

Vị chủ nhiệm kia kia lúc thi cô đã nhìn thấy, là một ‘ông lão’ vô cùng hiền lành, có cảm giác ông ấy giống như Phật Di Lặc trong Tây Thiên vậy.

Lúc đi học, nếu gặp phải giáo viên đều bỏ chạy khỏi nơi đó, bây giờ mà nhìn thấy lãnh đạo thì cô cũng ỉu xù của người ấy, chẳng muốn làm chi.

Điều chỉnh hô hấp, ấn nút nghe, chỉ thiếu cái chuyện đứng ngay ngắn nói chuyện với người ta: "Xin chào chủ nhiệm Từ ạ!"

Nói chuyện một hồi sau, lãnh đạo bố trí công việc, bảo sinh viên mới của năm nay đến báo danh trong một tuần, sau đó sẽ được dẫn ra ngoài huấn luyện quân sự. Bây giờ tất cả các giáo viên đều bận, hỏi cô có thể tình nguyện làm giáo viên chủ nhiệm của sinh viên năm nhất hay không, và dẫn tụi nó đi huấn luyện.

Cô có thể nói mình không muốn không? Dĩ nhiên là như chân chó sáng khoái đồng ý với ông ấy rồi, sau đó áp a áp úng bảo chân cô vẫn còn bị thương, cho nên cử động không được tốt cho lắm, hi vọng lãnh đạo bỏ qua cho . v.v. . .

Cúp điện thoại, cô nắm bắt thời gia còn lại đắp mặt dưỡng da, với sức của mình, tranh thủ những điều kiện có sẵn trên người, tạo nên cô giáo đầy thực nữ và chín chắn cho người khác.

————— Cô là phân tuyến biến thân thành ‘Sự Nghiệp’ —————

Những ngày kế tiếp, chỉ có thể dùng dùng cụm từ ‘Tè ra quần’ để hình dung. Cô sung sướng khi từ thế giới ‘Quá tuổi nhi đồng’ xuyên đến cái thế giới của người trưởng thành, cái gì mà cảnh tượng hồng hồng trong đầu này, cái gì mà người yêu cũ trở về này, tất cả đều biến thành mây khói. Cô giống như biến thành một người diễn viên trên sân khấu, làm việc đến mệt mỏi, trừ đôi mắt kiếng, mặc bộ đồ công sở chín chắn, cái chuyện diễn cảnh giáo viên nghiêm túc trước rất nhiều đồng nghiệp và sinh viên khiến cô phát ngán.

Mặc dù như thế, còn chưa phải là đoạn khiến cái danh “Mạc Tiểu Mỹ” rơi vào danh thoại.

Ví dụ như một ngày nào đó, có sinh viên nào đó đến trình diện, một người lên hỏi cô: “Chào chị, xin hỏi chủ nhiệm của lớp A đang ở đâu ạ?” Cô đáp: “chính là tôi” Lúc ấy, trong đôi mắt nhỏ toát lên nỗi hoảng sợ.

Ví dụ như có cha mẹ nào đẩy chất vấn nhà trường tại sao lại đem con của họ đến trường quân sự huấn luyện mà không phải ở trường học, đập tay lên bàn cô, nhìn cô, hô to : "Chủ nhiệm lớp ở đâu?" Cô yếu ớt đứng lên nói: "Chính là tôi"

Một ví dụ nữa, có sinh viên hỏi cô: " Cô ơi, có biết thư viện ở đâu không?" Cô nghĩ đi nghĩ lại nửa ngày, nói thật: "Tôi cũng không biết." Sinh viên ấy quan sát từ đầu đến chân cô một lần, nói: "Cô giáo, cô mới tới đây?"

Cho nên nói, dù có mặc vào lớp áo của con người, “Tôn Ngộ Không” còn không khỏi cảm thán hưởng hồ chi là cô đây, tổn thương tâm hồn.

Tiểu Bạch thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại nói chuyện với cô, cùng nhau tám đủ chuyện buồn cười của sinh viên Đại học hiện nay, giọng nói địa phương lạ kỳ của mấy người huấn luyện quân sự. Cô nói với cậu ta về công việc phụ tá cho mấy ông bộ đội và giúp đỡ sinh viên khi cần thiết. . .Cậu ta cũng nói với cô về chuyện ở ký túc xá hay mấy vụ tán gái đã ghi danh sổ sách ở nhà trường chẳng hạn. . .

Thật ra thì tôi cảm thấy, cái này có hơi “ngọt ngào”, cảm giác cũng không quá tệ. Về phần cái chuyện giáo viên hay sinh viên. Tất cả không để ý đến nó là được. Mặc dù có lẽ. . . Từng có một lần mập mờ . . . Nhưng . . . Vẫn là hiểu lầm mà thôi.

Từ giờ trở đi, cô chính thức trở thành một giảng viên Đại Học ở đây. Ai đó đều không quan trọng nữa.

Tôi muốn tạm biệt cái quá khứ của Mạc Tiểu Mỹ trước đây, làm một bà chị chân chính.

Sau khi đoàn nhập ngũ trở lại trường học, trường học đã chuẩn bị đi học trở lại, sinh viên trong trường cũng bận rộn hơn trước, ký túc xá dành cho giáo viên vốn lạnh lẽo không bóng người, giờ cũng tấp nập người ra kẻ vào.

Vật hợp theo loài, người phân theo nhóm!

Nhìn mấy vị giáo viên xung quanh đều là những người trẻ tuổi, cô mới ý thức được, trước kia Tiểu Bạch không đến ký túc xá của cô là do cậu ta có sự suy xét từ trước.

Cho nên sau ngày cô về trường, Tiểu Bạch muốn đến chỗ cô uống vài lon bia, cô đương nhiên cự tuyệt. Hơn nữa nói cho cậu ta biết, ký túc xá gần đây cũng có thêm nhiều giáo viên khác, bí mật sẽ rất khó giữ nếu có nhiều người biết, và khiến cậu ta không đến tìm cô là điều quan trọng nhất.

Phản ứng của cậu ta là trầm mặc thật lâu, sau đó cười đùa nói: "Cô bé, em không muốn muốn gặp anh nữa sao?"

Phản ứng của cô là: "Anh trai ơi, cái mà bây giờ em nhớ nhất, chính là —— giường của em. Anh tha cho em đi nhé . ."

Thiên Mã Hành Không một phen sau đó cúp điện thoại.

(Thiên Mã Hành Không: có nghĩ là ngựa thần lướt gió tung mây, (ví với văn chương, thi ca, thư pháp hào phóng, không câu thúc)

Trong lòng cô tự đặt cho mình một làn ranh, tự như: Mạc Tiểu Mỹ, nhất định không được nhúng sâu vào!

Giấc ngủ mờ đến, nhưng cô lại nhận được một tin nhất vượt ngoài làn ranh: “Cô gái, tôi nhớ cô lắm. Ngủ ngon.”

Mẹ nó, còn không để cho người ta sống ! !

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ác độc tề đại Tiểu Điểm (đầu)

Editor: Bì Ngạn Hoa*

Tối hôm qua cô cực kỳ không ngủ được, cả đêm đều một đồng giấc mơ kỳ quái.

Đầu tiên là nằm mơ thấy mình đi biểu diễn ở Đại hội âm nhạc, rồi Tiểu Bạch đột nhiên chạy lên khán đài, tay cầm một bó hoa còn chân thì quỳ xuống, nói: “Em gái cây xoài, anh thích em, đi cùng với anh nhé!” Vốn đang luống cuống còn mang theo chút thẹn thùng của một thiếu nữ, lại thấy dưới khán đài ngồi chật kín học trò của cô, với đồng nghiệp của cô đang kinh ngạc. . . Sau đó chủ nhiệm Từ đang ngồi trước mặt cô, miệng ông ta không ngừng há to. . .

(Ngôn ngữ) mồ hôi lạnh bao bọc lấy cả người khiến cô tỉnh giấc, thật vất vả hết một bầy cừu nhỏ, cô lại lần nữa chìm vào giấc ngủ, nhưng cũng bắt đầu chìm vào giấc mộng.

(Người) Ghế trong phòng đại học được sắp xếp theo hình bậc thang, có khoảng mấy trăm người ngồi ở bên dưới. Cô thì đang văng nước miếng giăng bài cho toàn thể sinh viên của mình. Phát hiện Tiểu Bạch đang ngồi dưới đó.

(Sách) Trợn mắt há mồm, Tiểu Bạch đột nhiên đứng lên, chia thẳng vào lỗ mũi của cô, lớn tiếng mắng chửi: “Cô là cái người lừa gạt!” Sau đó bực tức bỏ đi ra khỏi phòng. . .

(Nhà) Một lần nữa mồ hôi lạnh toát ra. Khiến con buồn ngủ cũng bay đi mất tiêu.

Nằm ở trên giường, mở điện thoại di động ra, nhìn cái tin nhắn quấy rầy mà người kia gửi một lúc, lăn qua lăn lại.

Bốn phía tối đen như mực. Mấy con ve sầu chẳng phân biệt được ngày và đêm, cứ lẳng lặng trên cây kêu văng vẳng mọi nơi.

Nhớ lại khoảnh khắc từ khi vào trường đại học J đến giờ, chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủn. Trong thời gian 1 tháng, có thể phát sinh ra cái gì được đây?

Không phát sinh gì cả.

Đối với một cô gái đã 26 tuổi mà nói, cô sớm hiểu ra rằng, tình cảm giữa hai con người không phải dễ dàng tạo dựng trong một thời gian ngắn được. Dù có chút xú sự mập mờ, nhưng mà cũng chỉ là do thiếu thôn tình cảm mà thôi.

Đương nhiên là bởi vì sự cô đơn. Suy nghĩ kỹ thì bọn họ cũng không có tiếp xúc thân mật nào nhiều, đơn giản cũng chỉ là cãi nhau rồi đánh nhau hay chửi nhau, tất cả giống như một cô bé cậu bé ngây thơ mới lên tiểu học, có lẽ do tiếp xúc nhiều quá cho nên mới khiến con người ta sinh ra ảo giác.

Có lẽ cái ‘nhón nhưng’ người nọ chỉ là chút cảm giác dành cho tình bạn mà thôi! Không, nói chính xác là do cô suy nghĩ nhiều. . .

Phải, chính xác là cô suy nghĩ vớ vẩn. . .

Định nghĩa cốt yếu thì việc này chỉ có mình cô bộc phát, cái biểu hiện rung động này nữa, phải khiến mình quay về con đường ‘thiện lương’ mới được. Đó chính là —— khiến mình bận rộn, và không được trêu chọc người ta nữa, không thôi mất hết nguyên tắc vốn có!

Vài tia nắng chiếu rọi vào vào phòng, cả đêm tự an ủi bản thân cuối cùng cũng được giải thoát. Dù sao cũng không có chuyện để làm, mới sáng sớm cô đã lấy ra giấy thể dục, quyết định tới sân thể dục chạy bộ.

Trường đại học tổng hợp có sự khác biệt, không ít học sinh ở đây đã tạo cho mình thói quen chạy bộ, mọi người giống như đang chạy đư trong một trận đấu vậy, đều toát ra sinh lực mạnh mẽ.

Theo ánh mặt trời đang lên cao, bước chân cô chạy trốn theo con nắng, cảm giác rất tuyệt!

Học kỳ mới, cô phải phụ trách bộ môn Piano kèm theo vài tiết bên hệ Âm nhạc cộng hưởng. Một tuần lễ 21 tiết, đại khái là tăng thêm so với chỉ tiêu đạo trước.

Giảng viên ở Đại học đều sưng, không cần làm việc đúng giờ, cho nên thì giờ của cô cũng hơi dư giả. Có thể rảnh rỗi làm mấy việc mình thích trong một ngày.

Ví dụ như ngâm mình ở phòng luyện đàn này, như mua đồ này, hay như kéo lũ bạn đi ăn ở mấy quán xung quanh trường nữa này.

Ngày hôm nay cô kéo tho Âu Tiểu Mễ và Chu Lôi Lôi đi tới phố ăn vặt nổi tiếng trong truyền thuyết, nó nằm ngay phía sau trường học cô đang dạy.

Nhắc đến cái con phố ăn vặt này... Đó là nơi tương đối giàu có, phong phú. Nó là một con đường dài cỡ mấy trăm mét, đương nhiên ở đây cũng có vài quán cafe siêu cấp để hẹn hò và thư giãn, cũng có vài góc phố chuyên bán đậu hũ thối, cũng có vài nhà hàng theo phong cách Phương Tây.

Thật sự là thiên đường văn hóa ăn uống....

Nhớ lại cái thành tựu năm đó, tiểu đội ba người bọn cô là những người sành ăn ở Học viện Âm nhạc X, đương nhiên vừa rất thô bi cũng vừa rất dã man trong chuyện này. Trực tiếp gói đậu hũ thối, mang theo bên người, rồi mang luôn đến quán bán tôm hùm chua cay.

Vừa đi vào quán, thì 100 % người trong đó đều quay đầu nhìn. Ba người bọn cô chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, ăn hã hê đến quên hình tượng, quên hết tất cả.

Bị những người ngoài đường chú ý, trong mắt họ thì biến thành vậy: ba đứa con gái đang ở tuổi 'thanh xuân', chân không mang giày bô trực tiếp lên băng ghế, ăng găm tay cầm con tôm hùm chua cay, trong miệng còn hô to với ông chủ thêm vài lon bia nữa....

Ôi, cô vốn muốn duy trì hình tượng của mình ở trường. Nhưng lại bị Âu Tiểu Mễ chê bai cái điệu bộ giả tạo của mình, cũng lộ nguyên hình ra, mỗi ngày giả vờ đứng đắn công nhận rất mệt mỏi, rốt cuộc làm chính mình mới thực sự thấy thoải mái nhất!

Vừa ăn nhưng miệng cũng không nhàn rồi.

Tiểu Mễ: "Mình hỏi này, trường học của cậu có nhiều trai đẹp không? Có người nào được được thì giới thiệu cho mình được chứ?" Cái con sắc nữ này cả ngày lẫn đêm chỉ biết đến soái ca....

Vừa nói cái đề tài này, Lôi Lôi nhắc kính: "Có đấy, lần trước mình tới tìm Tiểu Mỹ, phát hiện cậu ấy ở chung với một cậu nhóc rất đẹp trai! Mặt hàng cũng thuộc loại tốt đấy nhé!"

Tiểu Mễ lập tức ném một miếng đậu hũ qua: "Mẹ nó! Sao cậu không báo cho mình sớm sớm tý chứ! Muốn ăn đấm của mình đúng không?"

Cô im lặng: "Không có đâu! Người ta chỉ là một thằng nhóc mới lớn, có cái gì tốt mà nói cho cậu!" Nói xong mặt cười xấu xa: "Nhưng mấy thằng nhóc ở cái trường này tương đối mần ăn được đấy nhé~"

Hai người trách cô đôi chủ đề đang nói đến, tuy nhiên, cũng lên tiếng hỏi cô vì sao lại biết rõ như vậy.

Cô đương nhiên trả lời, bởi vì sáng sớm khi cô đi chạy bộ quay sân trường đều nhìn thấy mấy thằng nhóc đẹp trai cời trần chơi bóng chuyền.

Tiểu Mễ lập tức kinh ngạc: "Cậu nói ai? Mặt trời mặt trăng tây rồi à? Bây giờ ngày nào cậu cũng dậy sớm? Không phải đâu! Tình huống biến thành cái quái gì thế hả?" Nói xong cậu ta dùng ngón tay đầy dầu mỡ chỉ lên cái trán cô, "Không bị sốt chứ?"

Cô một phen hất cánh tay của cậu ta ra! Mẹ nó! Mặt cống ngâm toàn dầu~~

Ôi chao, đối với cái người còn ngâm mình trong học viện âm nhạc của con nít thì làm cách nào hiểu được cuộc sống ở một Trường Đại học tổng hợp của cô giờ đây.

Đang muốn giải thích với hai người về cuộc sống tươi đẹp, thì điện thoại reo lên. Tiện tay cầm điện thoại lên, nghe thấy một giọng nói vừa phát ra từ điện thoại vừa phát ra ở đằng trước: "Mạc Tiểu Mỹ, cô gần đây bận đến nỗi chân không chạm đất, mà lại rảnh rỗi đến đây ăn tôm hùm luôn à?"

... Phía trước, một đám nhóc loay choay cầm bóng chuyền... Người đứng đầu tiên trên tay cầm điện thoại, đôi mắt phát ra tia lạnh lẽo nhìn về phía cô.

Cho nên nói, đòi người không có gì là hải lòng được lâu.

Hải lòng dễ dàng vọt đến eo, chỉ vọt đến cái eo mà thôi....

Sau khi khai giảng thì hai người bọn cô luôn tránh gặp mặt nhau, khiến cô cảm thấy mình an toàn hơn khi ở bên cạnh bạn Tiểu Bạch, nhưng giờ này cậu ta lại xuất hiện trước mặt cô....

Không phải cậu... đi thực tập hay sao?

... Cô không thể làm gì khác hơn là vẫy vẫy cánh tay, chào hỏi cậu ta: "Hi~~ Tiểu Bạch ngài ơi~~ Không phải người đi thực tập sao ă? Thế nào... mà còn đích thân đến đây ăn cơm vậy?"

Cậu ta quay đầu lại nói cái gì đó với bọn nhỏ để chúng đi tìm chỗ ngồi trước, sau đó sải bước đi về phía cô.

Hồ hấp của cô hơi chậm lại.

Từ lần trước gặp mặt đến bây giờ đã 20 ngày. Hình như cậu to cao hơn thì phải. . . . Giữa một bầy con trai cậu ta luôn nổi bật hơn hết . . . .

Mặc dù cô hoài nghi mình đang ảo giác. . . Hay giả thiết là do mình chưa nhìn cẩn thận cho chính xác. . . .

Nhìn bà vai rộng lớn của cậu ta này. . . Làm cô nhớ tới buổi gặp mặt hôm trước. . . Dựa vào cánh tay phía sau . . . .

Cậu ta cau mày nhìn lại cô.

"Tại sao tôi nhìn thấy cô, cô đều chật vật như vậy nhit?" Nói xong thì rút một cái khăn giấy trong túi áo, lau trán cô.

Lúc khăn chạm vào trán cô mới phát giác ra, cô cứ ngỡ ngác nhìn cậu ta, sau đó để mặt cho cậu ta lau sạch vàng trán của mình trước mặt mọi người.

Cuồng quít đoạt lấy khăn, cảnh giác nhìn bốn phía, may mắn không có bạn học nào thấy được. Nhưng lại ngời ý muốn, thấy cái mặt Âu Tiểu Mễ như đang xem kịch vui bên cạnh, nghĩ thầm lần này cô chết chắc rồi đây.

Quả nhiên, Tiểu Mễ bắn một cái nhìn mê hoặc với Tiểu Bạch: "Trai đẹp ~ làm quen một chút nhé, tôi là bạn thời đại học với Tiểu Mỹ, tên Âu Tiểu Mễ. Gọi tôi là Tiểu Mễ là được rồi."

Hồng bét, mới nãy đã nhắc cái con Tiểu Mễ này giấu chuyện của cô đi mà, ai biết ai ngu mà cứ thọt hoài vậy hả?

Tiểu Bạch kéo một cái ghế đến rồi ngồi bên cạnh cô, một cánh tay khoác lên tựa ghế của cô, cười cười với Tiểu Mễ rồi lên tiếng nói chuyện: "Xin chào, tôi tên là Tiểu Bạch. Người bên cạnh này, là Lôi Lôi đúng không, tôi còn nhớ."

Sau đó quay đầu nhìn cô: "Lúc tôi chưa vào đã nhìn thấy cô giương chân múa vuốt ở đây. Cái chân khỏe rồi à?"

Cô nhu thuận: "Khỏe lâu rồi. Giống như cậu nói hôm trước đấy." . . . Ở trong điện thoại. . . .

Không sai, cô quyết định không gặp người ta trong khoảng thời gian này, nhưng bọn cô lại nói chuyện với nhau qua QQ hằng đêm. Chỉ là, cô đều nói những chuyện trong khả năng khống chế của bản thân mình. Và, nói rõ, không được gặp mặt là nguyên tắc xác định bây giờ đối với cô và cậu ta.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính.

Tiểu Bạch: "Không phải bảo bạn đến sắp chết à, mà giờ lại rảnh rồi đi ra đây ăn tôm hùm hả?"

Lúc này Âu Tiểu Mễ như thức tỉnh: "Mẹ nó! Cậu không nhìn rõ chúng tôi là người như thế nào à? Cậu ấy dù có mẹ chết cũng phải đi ra ngoài với bọn này đấy! Đùa à, tôi là ai chứ!"

Âu Tiểu Mễ, là bạn thân của cô. Cô nghi ngờ ở cái Học viện âm nhạc lớn nhất này chỉ có hai cô là nổi bật. Bởi vì lòng của hai cô đều thanh khiết như nhau, đều có dáng vẻ của mấy nữ sinh cấp ba như nhau—— dĩ nhiên, nói Tiểu Mễ như mấy đứa con gái ấy thì cũng quá oan uổng rồi, khuôn mặt cậu ấy là một vẻ đẹp lạ lùng, cả bàn tay, vóc người, và mái tóc.

Hơn nữa cậu ấy đến trường bằng xe BMW, nên nhân dân toàn trường đều xác định cậu ấy là người giàu có. Đáng thương là giờ đây cậu ấy vẫn chưa có bạn trai, àm nói ra thì cũng chẳng có ai tin. . . .

Xét về nội tâm hay dáng vẻ đều thuộc dạng ngây thơ trong sáng, ví dụ như lúc nãy, cái váy màu hồng mặc trên người ôm trọn lấy vòng 1 loại D, lại cúi người ăn đậu hũ thúi. . . .Khiến mấy nam sinh ngồi bên kia đều chảy máu mũi rùng rùng, rồi cô gái này hồn nhiên phát ngôn một cách thô tục: "Mẹ nó, chà cay tí nào,!" Sau đó khiến cả đám nam sinh trật khớp gối lơ đi chỗ khác. . . .

Cho nên mà nói, hình tượng tương phản có nghĩa là gì, so sánh cô với cậu ấy, là có thể nhận định ra được mọi thứ. . . Nhiều nhất thì cô không nói lời nào nhã nhặn, nhưng lúc há miệng nói thì thiên hạ đều cho thành cái hạng đàn bà chanh chua, còn cậu ấy, không nói lời nào thì thực nữ dịu dàng, nhưng lúc há miệng thì thành . . . . tự hiểu đi nhé.

Đã bảo: vật hợp theo loài, nếu không thì hai cô làm sao có thể tiến tới được với nhau . . .

Nếu không thì hai cô cũng đâu có ế như nhau. . . .

Sững sờ nhìn hai cô gái đang ngồi trước mặt mình, nhìn đi nhìn lại thì một yêu nữ đang nói chuyện với một tên nhóc đê tiện, nói say sưa quá đôi, ghét thật. Đang nói chuyện, Tiểu Bạch tự nhiên khoác tay lên vai cô, hướng về phía hai cô gái đối diện nói: "Hai người như vậy là không được..., tôi J ăn ngon thì nên tìm tôi này. Tìm kẻ gốc này thì có lợi gì đâu, cô ấy mới tới có mấy ngày, thì biết cái gì."

Mẹ nó! Cậu mới biết cái gì đó ~ ~ "Cái gì tôi cũng không biết thì ở một nơi với cậu cho rồi, cậu có gì tốt mà ở đó hả hê! Hứ"

Tiểu Bạch đưa tay búng cái ót cô một cái: "Tôi ở ngoài gặp lại cô, nên mới đi vô tính sổ với cô đó!"

Tôm lấy hai cái tay loạn loạn của cậu ta "Vậy ý cậu mấy món ở đây không ngon phải không?" Cô nhìn về phía ông chủ quán ăn rồi hô to: "Ông chủ ơi,

cậu ta nói xấu mọi người này! Chút nữa ông đem tôm hùm cho bàn kia thì nhớ nhớ thêm một bãi nước miếng vào ... ừm ... ừm ...”

Lời còn chưa nói hết thì cánh tay Tiểu Bạch quàng lấy cổ cô, bắt đắ dĩ nói bên tai cô: "Người lớn nói chuyện cô xen vào cái gì hả, ngoan ngoãn một lát được không?"

Mặc dù cậu ta nhanh chóng bỏ cô ra, nhưng cái hơi ấm trên người cậu ta, và cái hơi thở nồng đậm mùi của cậu ta, hình như khiến cho nhiệt độ trên mặt cô tăng thêm mấy phần, đầu óc lập tức biến thành bột nhão.

Vì vậy, cô cũng hóa thành một đồng bột nhão luôn, ngờ ngác đến quên phản bác “Tôi mới là người lớn!, y như bị thôi miên vì cái cảm giác đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cô đang trốn tôi sao?

Editor: Bi Ngạn Hoa

Trên cổ lập tức có hai bàn tay. . . Cô còn chưa ra tay, . . . Đã bị ra tay. . .

Sau khi nói chuyện đôi lời, rốt cuộc Tiểu Bạch cũng đứng lên về lại cái bàn bên kia.

Hai mắt cô đối diện với bóng lưng rời đi của cậu ta, rồi cậu ta quay đầu nhìn cô với cái mặt mập mờ cực kỳ.

Cô chết mắt! Cái này là ý gì đây? Mới biết nhau một hai tháng, lại có hơn nửa tháng không gặp mặt nhau, mà sao cứ như cậu ta mới thuộc dạng chủ nhà nhỉ?

May sao hai bàn cách nhau khá xa, bọn cô cạnh cửa sổ, bọn họ ở tận cùng của khúc quẹo kia. Nếu không cô nuốt không trôi bữa cơm này.

Cậu ta rời đi chưa tới 3 giây, hai cô gái ngồi đối diện rời khỏi chỗ của mình, chạy đến bên cạnh cô, đề thấp giọng nói hỏi cô: “Như thế nào như thế nào, có thay đổi gì rồi à?”

Ấu Tiểu Mễ vỗ lên vai cô rồi nói: "Tiểu Mỹ à, không nhìn ra cậu thích ăn cái loại cỏ non như vậy đâu nha. Nhưng có điều" con nhóc tỏ vẻ mình như một mụ tú bà đưa tay lên vuốt cằm, nhòm người nhìn trước nhìn sau cô mấy lượt, "Vóc dáng rất được, đoán chừng. . . .

Năng lực tương đối mạnh. KHÔNG biết cậu có chịu đựng được nổi không nữa~" mặt cười xấu xa.

Cô nhảy lên đánh cho Ấu Tiểu Mễ một cái! Trong đầu nhỏ này toàn chứa mấy cái thứ không đâu.

Cũng may quán tôm hùm này là một nơi cực kỳ náo nhiệt, nếu không cô đã thay đại học J giết người rồi!

Cô đứng lên, kêu giấy tính tiền, nói với hai con bạn thân: "Chúng ta có thể rời khỏi đây rồi, chuyển sang nơi khác thôi."

Tiểu Mễ lại gần: "Sao vậy, nhìn cậu không được tự nhiên cho lắm?" Trong mắt lóe ra một chút ánh sáng giao hoạt: "Không được tự nhiên nói rõ rằng cậu đang ư ư ư ~"

Cô nhéo lên eo cậu ta: "Đi ra ngoài rồi nói tiếp được chứ?"

Cô mau chóng đứng lên, không dám nhìn quanh hay nhìn về phía sau, liều mạng lôi hai người kia đi ra khỏi quán. Lúc mở cửa, không nhận được cho nên giả bộ mở cửa rồi lui về phía sau một bước, vừa đúng lúc chạm phải tấm mắt của Tiểu Bạch. Không biết vì sao, trong lòng cô không có chút cảm giác vui vẻ, ngược lại có một chút ảo não, một phần âm trầm, khắc sâu lên dáng người.

Cô lại hạ tầm mắt của mình, ra khỏi cửa rồi bước thật nhanh.

Còn chưa tới nửa phút, điện thoại di động cô reo lên. Thấy trên màn hình di động là cái tên âm hồn kia, thiết chút nữa cô đã ném điện thoại đi.

Quay đầu nhìn tấm cửa kính vừa mới khép, giống như mình còn có thể cảm nhận được tầm mắt ai kia đang ở đó.

Đang do dự, Tiểu Mễ nhìn liếc qua di động cô, vui vẻ: "Có lời gì mà không thể nói rõ trước mặt vậy ta, hai người hiểu chuyện thật đấy."

Thuận tay nhấn phím nghe, còn là Hand-free. . . Hai cái đầu ghé vào điện thoại di động của cô để nghe ngóng tình hình cụ thể.

Cô im lặng, không thể làm gì khác hơn là đáp một tiếng alo với đầu dây bên kia.

Bên đầu dây điện thoại bên kia vẫn còn có thể nghe được âm thanh nhộn nhịp trong ấy. Đã nửa ngày rồi nhưng không ai lên tiếng nói chuyện.

Cô vươn tay đẩy hai người kia ra, rồi alo một lần nữa với cái điện thoại.

Tiểu Bạch im lặng này giờ cũng đã lên tiếng đáp lại lời cô: "Em gái cây xoài, tôi nay ở sân thể dục chờ tôi."

A. . . . Đang định kiểm soát từ chối, giọng nói lạnh lẽo của cậu ta truyền đến: "Nếu như cô không dám đến đó, cô sẽ chết." Sau đó, trực tiếp cúp điện thoại.

Nói giỡn? Cậu bảo tôi đi thì tôi phải đi à? Cậu bảo giết chết tôi thì chết liền à? !

Cô hướng về cái điện thoại hi mũi khinh thường, sau đó kéo hai cô bạn thân đến một quán cà phê để nói chuyện tiếp.

Nếu là bình thường thì Âu Tiểu Mễ sẽ không chịu đi đâu. Cái quán cà phê nào hay nhà hàng Tây nào cũng bị cô ả nói giống ở Trường B, cho nên bọn cô chưa bao giờ đi mấy chỗ đó.. dù nó là phòng ăn hạng sang.

Cô xin được giải thích, là do bối cảnh gia đình của cô ấy khiến cho cô ấy phải giả trang thành người giàu có, giống như bây giờ cô cũng đang giả dạng thành một người mà cô cực kỳ ghét vậy, bình thường thì mọi quá trình lắp ráp đều rất mệt mỏi, gặp phải người mình lộ ra bản chất chẳng qua là may mắn.

Nhưng do hôm nay gặp phải chuyện vừa rồi, đoán chừng thì bọn họ muốn tra hỏi điều gì ở cô mà được đáp ứng cụ thể thì không xoi mói thêm từ cô, vì vậy cô có ý chọn một nơi để hai cô ấy thăm vấn cho đã, rồi cô sẽ thoải mái.

Dưới hai cái nhìn lãnh khốc của hai vị lãnh đạo, cô chỉ có thể chủ động trình bày.

Lúc trình bày cô mới phát hiện, có thể nói thật sự là quá ít : "Mình gần đây có quen biết một nhóc học năm 3, không đúng là năm tư chứ, do lúc mới chuyển đến trường thì mình bị trượt cổ chân, không ai chăm sóc cho nên nó muốn giúp mình thôi. Rồi đó, có thể thôi."

Lôi Lôi xe vào: "Mình mới không tin nó chỉ có thể. Lần trước mình đã nhìn ra hai người các cậu có vấn đề, nếu như cậu ta mới gặp được cậu, mới không đối xử tốt với cậu như vậy!"

Cô thật sự khóc không ra nước mắt: "Nhiều lắm thì có vài lần vô tình gặp nhau thôi, hơn nữa, cũng không có gì hết. Sau đó mình cũng đâu có gặp lại cậu ta."

Tiểu Mễ gật gù đồng ý với Lôi Lôi: "Nhìn hai mắt của cậu ta đi, nói thích cũng có người tin."

Cô vô tội: "Đó là do cậu ta. . . Quen thân!"

Lôi Lôi xì mũi coi thường cô: "Vậy cậu cũng do quen thân? Sao trước kia mình không thấy cậu có hành động quen thuộc với mấy người biết được một tháng? Lúc cậu với Tô Nham, ở đây những một năm trời, còn ở đây liều mạng giả dạng giàu có."

Âu Tiểu Mễ liều mạng gật đầu một cái.

Rất lâu không có người nhắc đến người này. Cô yên lặng một lát, nói: "Tô Nham trở lại rồi."

Âu Tiểu Mễ hỏi: "Gi? Anh ta tới tìm cậu?"

"Không. Muốn tìm mình, nhưng mình không đến nơi hẹn."

Tiểu Mễ giận: "Thật không chịu nổi cái tên này! Không sáng khoái ts nào! Thích thì ở cùng nhau, không thích thì chia tay! Muốn làm gì đây? Chẳng lẽ muốn Tiểu Mỹ của chúng ta ngồi một đồng ở đó chờ hấn à?"

"Ồi chào, thuận theo tự nhiên thôi. Thật ra mình cũng không để ý tới làm gì. Chẳng qua muốn nói với mấy cuạ một tiếng thôi."

Lôi Lôi vui vẻ: "Đó là đương nhiên, cậu có anh chàng đẹp trai họ Tiểu kia kia, ai còn muốn cái tên ngụy Nghệ Thuật Gia ấy ~"

Tiểu Mễ nghiêm túc hỏi cô: "Vậy thì cậu nghĩ sao? Dù sao mình cảm thấy thằng bé kia chắc chắn thích cậu 100%. Bằng không cậu ta làm gì phải có ý ở trước mặt bọn mình thân cận."

Cô hoảng sợ: "Thân cận? Có sao?"

Lôi Lôi: "Cậu xem cậu xem, chắc do ngày nào cũng thân cận cho nên thành thói quen mất rồi. . . Người đứng ngoài bao giờ cũng sáng suốt hơn rất nhiều~~ cậu ta là nói cho bọn mình biết quan hệ của hao người không phải bình thường. Cố ý khiến cho bọn mình truy hỏi cậu~~"

Cô hoảng sợ: ". . . . . Lòng của hai người . . . . . Đều sâu sắc quá. . . . ."

Tiểu Mễ chợt vỗ lên đầu của cô: "Cậu cho rằng ai cũng ăn cơm trắng giống cậu sao! Đừng có xạo! Già ngốc cũng vô dụng."

... "Minh không có ý nghĩ đó. Thật ra, cậu ta là một thằng nhóc, nhỏ hơn mình những bốn tuổi. Hơn nữa, mình là giáo viên ở trường này, còn được sao? Chẳng lẽ lại biến thành cô yêu học trò? Suy nghĩ qua cũng thấy ghê rồi."

Người ta giáo viên yêu học sinh là thầy với nữ sinh, còn mình? Cô giáo yêu nam sinh còn trẻ? Mẹ nó! Nói ra mình còn lẩn lộn đủ thứ?

Không thể nào, không thể nào! Huống chi cậu ta chưa biết thân phận thật sự của mình. Biết đâu khi hiểu rõ rồi thì không còn ý nghĩ đó đâu."

Lôi Lôi đưa mắt đến trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô: "Vậy cậu nói cho mình biết. Nếu biết trước kết quả là như vậy, tại sao cậu không nói cho cậu ta, cậu là giáo viên?"

"Minh. . . ." . . . . Đúng vậy, nếu nói ra là có thể giải quyết hết vấn đề phiền nhiễu này rồi. Vậy sao cô lại không trực tiếp nói cho cậu ta?

.....

Trong ánh mắt hai người kia còn nhiều điều muốn hỏi, nhưng cô thì im lặng. Phờ phạc đi về phía ký túc xá.

Ngồi trên cái giường nhỏ, cô không khỏi ngẩn người. Vì lý do gì cô không nói thẳng ra?

Điện thoại chợt vang lên, làm cô giật mình. Nhìn dây số phía trên, không chút do dự tắt.

Nhưng người thì lại lượn qua lượn lại giữa phòng.

Nên đi hay không đi đây?

Nhìn dáng vẻ lúc chiều của Tiểu Bạch, hình như có lời muốn nói. Nhưng kể từ khi cậu ta nhấn có tin kia, cô thật sự sợ cậu ta sẽ có cái tình cảm ấy. . . .
Rất nguy hiểm, y như đi quá giới hạn giữa hai người vậy. . . . .

Nhưng có lẽ cậu ta có chuyện buồn nên mới tìm cô nói chuyện thì sao. . . Nhưng có lẽ, cô cũng chưa thuộc cái dạng lắng nghe người khác chia sẻ. . . .

Rối rắm nửa ngày, vẫn không không chế mình đi ra cửa mang giày vào. Thôi! Coi như chị đây đi sân thể dục tản bộ, không phải cố ý đi gặp cậu ta. . .

Mới vừa xuống lầu thì nhìn ở góc đèn đường, một bóng dáng cao lớn lẳng lặng đứng ở đó. Ánh đèn chiếu xuống, cái bóng thật dài phủ lên mặt đất, như có chút cô đơn trong nó.

Hình như cậu ta không nhìn thấy cô. Cúi đầu dùng chân vạch vạch lên mặt đất, thỉnh thoảng cau mày liếc mắt nhìn điện thoại di động. Bình thường đều thấy cái bộ điệu vui vẻ của Tiểu Bạch, nhìn cái không khí u ám bao bọc lấy cậu ta, cô không thể thích ứng nổi.

Thật ra thì khi cậu ta không cười rất có tố chất của một diễn viên.

Tại sao bên cạnh cô đều có mấy người rắc rối như vậy nhỉ? Chẳng lẽ bọn họ đều là chòm sao Song Tử giống cô?

Giống như cảm nhận được ánh mắt của cô, Tiểu Bạch ngẩng đầu lên. Vốn là một ánh mắt mờ mịt chợt lóe sáng, lông mày cũng héch lên vì nụ cười trên khóe miệng, nụ cười thật to, cả khuôn mặt như toát ra cái ánh nắng ấm áp như nắng buổi sớm. Khiến cho cô nghĩ rằng, việc mình nhìn thấy một diễn viên nam u buồn lúc này chỉ là ảo giác tức thì mà thôi.

Há miệng ra là đánh đòn người khác: "Tôi biết ngay, cô không dám không đến!"

Mẹ nó! Ai không dám đến hả ?!

"Tôi đang định đi lên móc cô xuống dưới đây, để cho hàng xóm của cô biết cô là người như thế nào."

... . Cô thu hồi lời đang thì thầm trong lòng! Không giống mấy đứa trẻ dễ thương! Cái người này quá ác!

"Tôi hỏi cậu có chuyện gì lớn hả, ngay cả việc uy hiếp cũng lợi dụng, thế nào thế nào? Nhìn thấy tôi chưa? Có chuyện gì không thể nói ở nơi công cộng vậy hả?"

Mặt Tiểu Bạch kinh ngạc: "OMG, thì ra sân vận động không phải là nơi công cộng. . . . Vậy mấy người sinh viên kia đều ở sân thể dục làm mấy loại vận động riêng tư sao ?"

"Tôi. . ." Thật sự muốn bóp nát cái mặt kia ra ~

"Tôi thấy quá kỳ lạ, tại sao hai ta thấy mặt thì không dễ dàng nói chuyện. Mỗi lần nhìn thấy cậu, tôi đều muốn xông lên bóp chết cậu. . ."

Chương 14: Phép khích tướng

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Nói giỡn! Ở nơi này thì người khác thường xuyên đi ra đi vào, mà lại tẩy máy tay chân với sinh viên của mình thì ra cái hệ thống gì đây~~

Hắt đôi tay cậu ta đang để trên cổ mình, cô ôm lấy cái cổ mình rồi kêu lên: "Ở nơi công cộng thì không được sờ mó lung tung "

Bầu môi: "Không phải cô mới nói chỗ này không phải là nơi công cộng sao?"

.....

Bất tri bất giác, hai bạn cô đã đi tới sân vận động.

Sân động giữa đêm, yên tĩnh nhưng không vắng lặng. Rất nhiều sinh viên đang chạy bộ, còn có một đôi tình nhân nắm tay nhau tản bộ trên đường biên.

Ngay cả cái người nói chuyện to như cô cũng phải tự mình hạ âm thanh xuống một chút.

"Được rồi, nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, mà cần chạy đến đây nói chuyện. " Cùng với người khác đi đến chỗ này, cô cảm thấy mình không an toàn. Cũng may bóng đêm đã che giấu kỹ khuôn mặt cô, mọi người cũng đều đắm chìm trong tâm trạng của chính bản thân họ, nên không có ai chú ý đối những người đi lướt qua nhau.

Bạn cô vọt lên khán đài. Chỗ này không có ai, ngược lại có thể giúp hai người nhìn hết mọi cảnh vật lẫn con người trên sân vận động rộng lớn này.

Tiểu Bạch hướng về sân bãi, nắm cái lan can phía trước. Nửa buổi, hình như hạ quyết tâm rất lớn có chút thận trọng, nhưng âm thanh lại hơi run rẩy, đưa lưng về phía cô rồi nói:"Tôi. . . Có phải hù cô rồi không?"

Hù dọa? Cô bối rối.

.

"Ý tôi nói là. . .Lần trước tôi. . . nhấn cái tin ấy. . . Có phải hù cô rồi không?" Giọng buồn buồn.

Mặc dù trong lòng đã xây dựng vững chắc, nhưng vẫn không thể ngờ cậu ta lại nhắc đến cái sự kiện kia. Phải giả bộ ngu:

"Hả? Cái gì tin nhấn gì vậy?"

. . . . Trầm mặc. Sau đó cậu ta xoay đầu lại: "Là. . . Lần trước đó, sau khi cô đi tập huấn về, tôi. . . "

Cô vội vàng cắt lời cậu ta: "Tôi. . . Không nhận được tin nhắn nào cả!" Cố gắng trợn to đôi mắt vô tội của mình.

Vốn không muốn nhìn mặt cậu ta, chợt liền ngẩng đầu lên. Khóe môi mím chặt, cặp mắt ảo não. Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô.. . . Nhìn không ra cảm xúc gì trên đó.

Im lặng nửa buổi. Có sự kích động không hề nhỏ trong đôi mắt sáng chói ấy, muốn nói rồi lại thôi, rồi chuyển sang đùa cợt, và quay về Tiểu Bạch của trước đó.

Cậu ta nhếch miệng nói: "Cái người này, từ chối tôi rồi à?"

. . . . . Cô gái đầu: "Từ chối cái gì? Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy? Tôi. . . " Giả bộ ngu tiến hành .

Về mặt của cậu ta cao thâm khó lường, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, rồi cúi đầu cười, âm thanh ấy truyền tới xuyên thấu vô ngực cô, vô cùng có từ tính. Khiến một người chưa từng biểu hiện cái vẻ mặt âm trầm như Tiểu Bạch, lại làm cô choáng váng.

Cậu ta nhẩy lên lan can, chấp tay trước ngực: "Được, không có tin nhắn. Như vậy, tại sao gần đây không chịu gặp tôi?"

"Ai thế. . . . Ai không dám gặp cậu vậy hả? Không dám gặp cậu thì bây giờ tôi đang làm cái quái gì đây nhĩ?"

"Tốt. Nếu không tránh tôi, vậy từ ngày mai trở đi, ngày nào cũng chạy bộ với tôi vào lúc sáng sớm."

À? Chuyển đề tài cũng quá nhanh rồi nhỉ? Cứ thế mà cũng tránh được một kiếp nạn?

Tiểu Mỹ thở ra một hơi, khoe miệng cong lên: "Không được đâu, tôi không dậy nổi đâu." So với chạy trốn, cô còn kém xa cậu ta nhiều lắm ~

Tiểu Bạch đem sự mừng rỡ của cô thu hết vào đáy mắt, lại cười như một con hồ ly, nhả từng chữ từng chữ, từ từ nói: "Không phải cô, mỗi sáng sớm, đều bò đến sân vận động—— nhìn, trai, còi trần, sao?"

Hả. . . . Cái gì mà gọi là tự bê đá đập vào đầu của mình, là đây nè. . . .

"Chuyện đó. . . . Tôi. . . . Tôi. . . . Tôi. . . ." Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?

Mẹ kiếp cái đầu nhà mình, tại sao đến thời khắc quan trọng nhất, lại không thể sử dụng cho ra hồn vậy hả?

Đang chột dạ lo lắng, Tiểu Bạch lại nhảy xuống lan can, chỉ chỉ lên mặt cô, cười nhạo nói: "Cô xác định, mình đã 26 tuổi rồi sao? Mà sao thốt ra câu nào cũng giống như con nít vậy?"

Nhìn cái tay đang chọc cô, cô bực tức nói: "Nói bậy, cậu mới không biết nói chuyện! Do tôi không biết nên nói gì không!"

"Không biết nói thì coi như đồng ý. Cứ quyết định như vậy đi, ngày mai, lúc 6 giờ, tôi ở đây chờ cô."

Không được! Đã bảo mình phải giữ khoảng cách với cậu ta rồi.

Dưới tình thế cấp bách, chợt nghĩ đến: "Không phải cậu đang đi thực tập sao? Không phải không học ở trường sao?"

Tiểu Bạch lộ ra dáng vẻ nghiêm túc khó thấy: "Ở trường học cũng khỏe hơn nhiều, đơn vị tôi thực tập 8h 30 mới vào làm, chạy 1 tiếng đồng hồ rồi quay về phòng tắm rửa, thay đồ đi làm cũng được."

Làm thế nào là làm thế nào?

Gấp đến độ. . . . .

Hai tay Tiểu Bạch bắt chéo trước ngực, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô: "Chạy có xui thôi mà, làm chi cô rắc rối thế hả? Còn nói không trốn tôi? Cô đang sợ cái gì?"

Câu nói sau lại không mang theo sự nghiêm túc nhất định, ở trong gió đêm từ từ vọng về.

Cô sợ cái gì?

Cô nổi giận, cảm giác mình tựa như một con bé nhỏ, biết rõ là phép khích tướng, đã sáng tỏ mọi chuyện nhưng lại không chạy thoát khỏi nó. Ai bảo trái tim mình hư trước làm chi. . . .

Thấy cô không lên tiếng, Tiểu Bạch càng tiến một bước: "Nhận rồi? Cô sợ. . . Chúng ta cứ tiếp xúc với nhau. . . Cô sẽ. . ." Ánh mắt nguy hiểm lại giảo hoạt. . . . .

Quá ranh giới! Quá ranh giới rồi! Cái đề tài chó má này!!! Chết tiệt!

Cô đứng phắt dậy cắt đứt lời cô: "Sợ cái mốc xì! Chẳng qua cũng là chạy bộ đúng không? Chạy thì chạy! Ai sợ ai!"

Ôi chao. . . .

Cô liền nói, xúc động như ma xui quỷ khiến.

Mày xem mày đi, cái dáng vẻ cười tươi như hoa của Tiểu Bạch kia. Một bước đã khiến gian kế của cậu ta thành công mỹ mãn.

Vì vậy, cô đau khổ cùng cực, ngoan ngoãn đặt đồng hồ vào mỗi buổi sáng, sau đó mua kem chống nắng, chạy bộ để cơ thể khỏe mạnh hơn.

Thật ra thì, bắt đầu một ngày như vậy cũng không tồi.

Thì ra là, căn bản không cần cô phải lo lắng đến mấy vấn đề khiến cô chột dạ kia nữa.

Bước chạy bộ của nam nữ không giống nhau, mà chân của cô thì ngắn, cho nên không đuổi theo kịp cái tên đằng trước.

Vì vậy, hai người bọn họ trên lý thuyết hay thực hành mà nói thì đều chạy riêng, có lúc cậu ta sẽ chạy qua chỗ mấy thằng nhóc đánh bóng chuyền bên kia, rồi cô sẽ một mình.

Thình thoảng gặp phải bạn học của cậu ta, cô cũng cười chào hỏi cho có lệ, dù sao làm bộ như vô tình gặp hay giả bộ không quen..., cũng không hoàn toàn phải khiến cô chủ động nói chuyện trước.

Nguyên nhân đến từ đâu, đối với sinh viên hệ âm nhạc, từ xưa tới nay chưa từng có ai động kinh mà đi chạy thể dục buổi sáng. Còn những sinh viên của hệ khác, đoán chắc cũng không có ai biết cô là giáo viên thuộc hệ âm nhạc, cho dù học cô một buổi thì cũng chưa chắc nhận ra mặt mũi cô, một là không ai để ý giáo viên của khoa âm hưởng hệ âm nhạc là ai, và hai là cái người đang chạy bộ là cô đây quá khác xa ngày thường.

Cho nên mới nói, mỹ phẩm và mớ kiếng, thật sự là dụng cụ cải trang tốt nhất dành cho phụ nữ.

Cứ như vậy, cuộc sống mỗi ngày của cô, trên thực tế là lấy Tiểu Bạch làm sự bắt đầu, lấy Tiểu Bạch là sự kết thúc.

Buổi sáng, cãi vã, trêu ghẹo. . .

. Buổi tối, lại cãi vã, trêu ghẹo. . . .

Vì vậy, cô cũng biết cậu ta đang thực tập ở một công ty nước ngoài, nhưng trên thực tế là một kẻ chạy vặt, rót trà nước cho người ta, và do còn quá nhỏ, cho nên thường bị người khác sai đủ chuyện. Thỉnh thoảng may mắn một chút, được mang theo để tiếp khách hàng, để làm gì, để được coi trọng là một người trẻ tuổi biết uống rượu với khách hàng của công ty.

Còn cô thì nói cho cậu ta mọi chuyện về nghiên cứu sinh, bị giáo viên lợi dụng này, bị bạn bè lấn áp này. Cô phát hiện khi mình nói láo theo dạng này, nói nhiều rồi còn chưa tính, mà lại giúp con người ta đùa vui hơn. Dù thế nào đi nữa, bây giờ cậu ta cũng nghĩ cô đang học nghiên cứu sinh, và cô đem hết nhưng kỷ niệm trong quá khứ chia sẻ với cậu, cũng không coi là nói dối. . . Thôi. . .

Vì vậy cô thường nghĩ về thân phận của mình mà dạy dỗ, dạy để cho cái thiên hạ thái bình. Thế nhưng cậu ta lại dùng loại ánh mắt khinh thường nhìn cô, bảo một con nhóc có cái đầu tiểu học như cô làm sao có tư cách dạy cậu.

Ôi khổ, vốn là như vậy, nghiêm túc nói mấy câu mà bị người ta khinh bỉ. . .

Cô cảm nhận ra, một người không đáng tin cậy như cô thì lời nói ra cũng không đáng tin. . . .

Vì vậy, cô mở danh bạ đổi tên cậu ta thành “Kẻ đê tiện”, cậu ta đem đổi cô thành “Chị hai”. . .

Mồ hôi rơi. . . cái này mà cũng. . . .

Cũng bởi bị cái không đáng tin cậy như cô, khiến cuộc sống của cô như linh động hơn. Đồng nghiệp thường nói cô, lúc đi trên đường mà nụ cười vẫn luôn mang theo trên môi. . .

Nhất định là do cô cứ đi tới đi lui, lại cộng thêm cái việc không nói câu nào với họ. . .

. . . . .

Sau nụ cười. . . Đã đến mùa đông. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đã lâu không gặp

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Nói chính xác, mới cười đùa vui vẻ như vậy mà đã đến lễ Giáng Sinh

Hai mươi bốn buổi sáng nay, cô đã quên tháng ngày trước đây rồi, nhưng vẫn trước sau đi chạy bộ ở một nơi. Thành phố phía nam đang vào mùa đông, trừ cái ẩm ướt do không khí lạnh tạo nên, thì nhiệt độ ở đây so với mấy nơi phía bắc có vẻ dễ chịu hơn nhiều.

Mang đôi giày chạy bộ mới mua, cô co co rúm rúm chạy xuống lầu, liền thấy một tên con trai đứng trên đường trường kéo căng cơ tay chân.

Nhìn cô đến thì toét miệng cười: "Này, hôm nay tôi không đi làm, đi chơi không?"

Cô không chút hứng thú: "Bệnh thần kinh, không đi dậy sớm làm chi. Tôi cứ nghĩ cậu, nhất định cũng ngủ đến khi mặt trời chiếu thẳng xuống móng rồi chứ."

Hình như tâm trạng của cậu ta vô cùng tốt: "Không phải tôi đây sợ cô chạy một mình hay sao? ~ huống chi hiện tại đang là mùa đông, vẫn còn tối đen như mực, cô không sợ à?"

Cho cậu ta ánh mắt xem thường, cô tiếp tục bước chân của mình, "Ồ trong trường học thì có gì phải sợ. Hừ ai vậy?" Sau đó không để ý tới cậu ta, chạy

lên đầu.

Cậu ta đuổi theo sau: "Là tôi nói thật! Hôm nay tôi không đi làm, chúng ta đi chơi đi!"

"Tôi có tiết anh trai à. . ."

Cậu ta vọt tới trước mặt, đối mặt với cô, chạy lui, miệng thì cực kỳ vui vẻ: "Trốn đi trốn đi! Đừng đi học đi!"

Cô choáng. . . Giáo viên cúp tiết, sẽ trực tiếp đuổi việc. . . .

Giọng nói cô nghiêm túc: "Không được. Chuyên ngày của bọn tôi là một chơi với một, cậu bảo tôi trốn sao đây?"

"Vậy đến cuối cùng là cô không thể bỏ một ngày?"

"Hết giờ còn phải đi tập diễn tiết mục cho đêm Nguyên Đán. Trẻ hơn thì còn có thể."

Tiểu Bạch ủy khuất bĩu môi: "Rồi rồi ~ sớm biết cũng không cần thay ca để hôm nay nghỉ làm chi. Làm cho lắm vào, rốt cuộc cũng không rảnh." Chạy đi. . .

Cái gì đó. . . Cô lại đâu có bảo cậu nghỉ đâu chứ.

Buổi sáng cô dẫn học sinh đi tập diễn văn nghệ cho đêm Nguyên Đán. Ở Đại học J, trên căn bản vừa đến đã cả đóng chuyện từ quốc gia đến nhỏ nhất nữa, hoạt động lễ mừng cũng do hệ âm nhạc phụ trách. Cho nên tết Nguyên Đán lần này cũng không ngoại lệ.

Trở thành một giáo viên mới, cô muốn cùng mấy giáo viên khác hợp tác trình diễn một khúc đoạn nhạc thính phòng Mendelssohn ngắn, còn phải cho mấy nhóm học sinh nhỏ tập hát, cuối cùng đệm nhạc cho buổi đại hợp xướng, tập diễn này khiến cô thật sự rất bận. Thời gian gần đây cô đều cống hiến cho mấy buổi tập luyện này rồi.

Đang trong quá trình tập duyệt thì được một học sinh kêu cô đi ra nhận hoa.

Khi cái học sinh kia bày qua khuôn mặt lạ kỳ đến tìm cô, sau đó thần bí nói: "Cô ơi, dưới lầu có người tặng hoa cho cô kia. " Lúc đó, nhìn xuống dưới khán đài có hơn cả chục khuôn mặt quý dị, lòng của cô trong tích tắc lo lắng đến tột đỉnh.

Hoàng hốt khiến đôi chân mềm nhũn. . . Sợ là cái tên đang ở trong lòng mình. . . Sợ sau khi xuống dưới lầu, sẽ là chuyện vui cho một đám học sinh, sau đó đến đơn vị công tác của cô, chuyện ấy bị vạch trần toàn bộ, sợ rằng mọi người sẽ cười nhạo cô, sợ rằng. . . .

Không dám đi xuống, trực tiếp bảo học sinh xuống cầm lên giùm cô.

Học sinh trực tiếp đem bó hoa màu xanh lam đến nhà lớn. Lúc nó đang đi, cô quan sát từng nét mặt trên mặt cậu ta.

Không có, rất bình tĩnh.

Cũng chỉ mỉm cười bảo chuyển phát nhanh đưa tới trường, cậu ta thay cô ký nhận. Sau đó một đám học sinh bu quanh cô, bảo cô nhanh chóng đọc tấm thiệp kèm theo kia lên.

Khi mở nó mà tay cô run lẩy bẩy. Nhìn chữ ký đầu tiên thay cho việc đọc.

Tô Nham

Trái tim ổn định lại. Nhưng cả người cô lại ngây ngẩn trong lúc này.

Trên trang giấy trắng là dòng chữ:

“Lại một cái Noen nữa đến rồi, em có còn nhớ đến anh không?”

Anh nhớ em

Nhớ cái buổi hẹn hò ngày Noen của chúng mình.

Tô Nham”

Trong nháy mắt cô nhớ đến cái buổi Noen năm ngoái. Trận tuyết cực lớn giữa làm thành phố B phía Bắc, một chàng trai quàng chiếc khăn len màu xám tro trên cổ, trong tay cầm bó hoa hồng đứng trước cửa phòng dạy học, kéo hành lý, long đong một mõi.

Sau đó, điên cuồng mà gặp lại, nhưng lại không một câu nói khiến hai người chia lìa lần nữa. . . .

Em đã từng. . . Nhớ đến anh.

Đáng tiếc, anh lại không ở bên em lúc đó.

Hôm nay. . . . Lễ Nô-en. . . Cũng không có buổi hẹn như năm ngoái.

Sau buổi tập duyệt, cô hơi hoảng hốt. Trong lòng vẫn bồi hồi nhớ lại cái hồi ức lần hiện thực trước đó.

Anh đến đây? Bó hoa này là chính anh đưa tới? Và. . . ?

Cơm trưa cô cũng ăn trong trạng thái hoảng hốt, lo lắng lúc nào anh cũng có thể xuất hiện. Trở về thấy một bộ quần áo tương đối thực nữ, màu trắng thanh khiết, khăn quàng cổ màu xám tro họa tiết ô vuông, trang điểm nhẹ nhàng trên mặt. Lúc mang giày, nghĩ đến chuyện nửa năm nay mình cũng chưa dòm ngó cái hình chim cánh cụt trên màn hình kia, cứ viết rồi xóa, cứ lặp lại nó đến n lần, không biết làm sao cho phải.

Cô, rốt cuộc đang làm gì? Hướng về cái người Ex.boyfriend chưa bao giờ liên lạc với cô sau chừng ấy thời gian, trét vàng lên mặt sao?

. . . . Không thể làm gì khác hơn là an ủi chính bản thân mình, lễ Giáng sinh đối với một cô gái còn độc thân thì, dù là Ex. Boyfriend, ít nhất vẫn dính cái mác đi chơi với “bạn trai” là được, coi như. . . tìm bạn nói chuyện mà thôi. . .

Thời điểm tan lớp, đi ra khỏi phòng. Quả nhiên thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa phòng học. Trên tay là một bó hoa hồng đỏ kết hợp với bộ tây trang màu đỏ, nổi bật, dễ nhận thấy.

Lúc sinh viên đi qua, rồi rít ghé mắt. Cô thì bất lực che mặt, trời ạ, người này, sao mỗi lần ra sân đều giống như đang diễn phim truyền hình ướm át vậy, cô thật sự không chịu nổi.

Không mập. Tóc dài hơn. Mắt thâm thúy hơn.

Cô đứng ở cửa nhưng không nói gì, nhìn anh sững sờ. Trải qua mọi cảnh như phim truyền hình dài tập trên màn ảnh. Một người hay vật cũng không còn tồn thức.

Trong mắt của anh, bão táp vẫn còn đó.

Chậm rãi đi về phía cô, đặt bó hoa trước mặt cô: "Đã lâu không gặp, Tiểu Mỹ."

Cô bỗng nhiên buồn cười. "Tại sao mỗi lần bọn mình gặp nhau, đều giống như phim thần tượng vậy ta?" Và cô bật cười. . . .

Anh bất đắc dĩ đồ đồ lông mày: "Có lẽ là bởi vì, anh quá đẹp trai nhỉ?"

Cô cho là anh sẽ lới cô ra ngoài chơi, không ngờ, anh lại kéo cô vào phòng luyện đàn.

Sau đó làm một tư thế “Xin mời” nói: "Đánh đàn cho anh nghe đi, Tiểu Mỹ. Đã nhiều năm anh chưa nghe em chơi đàn lại. Ở nước Pháp, mỗi lần anh không vui, đều nhớ cái cảnh em chơi đàn ở phòng vẽ tranh."

Ngồi lên ghế đàn. Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, phả lên đàn dương cầm. Trong óc đột nhiên xuất hiện một bản nhạc, cũng là của Trần Dịch Tấn -《Đã lâu không gặp》.

Đó lúc cô mới trở về thị trấn G, mọi cảm xúc dành cho anh đều chân thực. Cũng như lúc chúng ta bây giờ, nhìn tình hình thực tế để khắc họa hết kỷ ức vụn vặt xưa lẫn bây giờ, cho anh và cho cô.

Sờ soạn vài phím đàn trên cây dương cầm, nhẹ giọng cất giọng hát. . . .

“Em tới thành phố nơi anh

Tưởng tượng khoảnh khắc đi qua anh trên con đường

Ngày không anh, em cô độc thế nào

Cầm bức ảnh của anh trên tay

Nơi góc phố quen thuộc ấy

Nhưng không có anh thì không thể quay về ngày hôm đó

Anh có hay không chợt xuất hiện

Ở quán cà phê nơi con phố

Em vẫn dùng nụ cười vẫy tay chào anh

Tâm sự bên anh

Em cỡ nào cũng muốn anh nhìn thấu một mặt

Xem xem anh của bây giờ đã thay đổi

Không giống như trước anh của trước đây

Và em chỉ nói với anh một câu mà thôi

Đã lâu không gặp

...

Cầm bức ảnh của anh

Nơi góc phố quen thuộc ấy

Nhưng không có anh thì không thể quay về ngày đó

Anh có hay không xuất hiện

Ở quán cà phê nơi con phố

Em vẫn tươi cười vẫy tay chào anh

Tâm sự bên anh

Em cỡ nào cũng muốn anh nhìn thấu một mặt

Xem xem anh của bây giờ đã thay đổi

Không giống như trước anh của trước đây

Và em chỉ nói với anh một câu mà thôi

Đã lâu không gặp”

Giữa những lời ca cô không nhớ rõ, cô sẽ hừ nhẹ cho qua. . . Tô Nham cũng theo nhịp cô hát, rồi có lúc cũng hừ hừ như cô. . . .

Hát đến đoạn điệp khúc, cô đã. . . . Nước mắt đọng trên mi. . . . Giọng trở nên khàn khàn. . chốc lát lại bình thường. . . . .

.....

Lúc tiếng đàn hoàn toàn chấm dứt. Bên trong căn phòng đã trở nên yên tĩnh.

Cô không thể dùng tên chùi hết nước mắt trên mặt. Cũng không dám nhìn nét mặt hiện giờ của Tô Nham, chỉ lẳng lặng nhìn phím đàn trên cây giường cầm

Cảnh anh đi Pháp, cảnh cô lo từng chút một cho cuộc sống sinh hoạt ở trường, từ từ ào ạt về.

Ngón tay giống như có ý thức, chạm lên phím đàn, một khúc Chopin 《 Ảo tưởng ngẫu hứng khúc 》 chảy xuôi theo ký ức mà vang lên

Giữa đoạn có vài nốt cô không nhớ. . . Sẽ dùng tùy tiện thay thế nó...

Chỉ có cảm xúc là không ngừng trôi dạt, khiến ngón tay lướt cực nhanh. . . Không chịu sự không chế mà lướt như bay trên từng phím đàn dương cầm. . .

Tiếng đàn chợt im bật.

Chưa đàn xong.

Cô chạy thẳng đến cửa sổ, bình phục tâm trạng của mình.

Ở trước mặt của Tô Nham, cô chưa bao giờ điên cuồng đàn theo kiểu này. Hôm nay cũng không biết lý do vì sao, vẫn tưởng rằng lúc bọn họ gặp lại “Không có gì”, vẫn tưởng rằng tâm trạng sẽ “nhưng mặt nước phẳng lặng, nhưng trong nháy mắt lại dương cung ngấm bản.

Đứng ở cửa sổ, mở miệng hít thở thật sâu.

Minh sao vậy?

Sau lưng vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Tô Nham không nói gì, vẫn đứng đó không nhúc nhích.

Không biết nét mặt bây giờ của anh là gì, vừa rơi vào cái cảm xúc như thế nào, có giống với thứ mà cô từng trải hay không.

Sau lưng vang lên âm thanh đang đến gần.

Và một giọng nói khàn khàn cũng vang lên. Cô nghe câu ấy, cái câu cô cứ tưởng đợi một vạn năm sau:

"Tiểu Mỹ, xin lỗi em."

Nước mắt đã nuốt xuống chột trào dâng lên lần nữa.

CÔ quay đầu cố gắng nhìn anh cho rõ, lại bị cái dáng dấp cao lớn đang đứng ở cửa làm cho hoảng hốt.

Nước mắt còn chưa kịp lau khô..... Thì tiếp tục chảy . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lễ giáng sinh

EDITOR: BỈ NGÂN HOA

Cô không thể lý giải bản thân mình trong tình huống ấy lại có thể kích thích như vậy, lại có thể chú ý đến bóng người không nhúc nhích ở cửa.

Nước mắt còn chưa kịp lau khô, lại tiếp tục rơi . . . .

Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch y như một bức tượng điêu khắc đang đứng im tại chỗ đó.

Mắt và lỗ mũi đã ửng đỏ, một dáng vẻ ngạc nhiên, không biết là do bị dọa đến sợ hay do không thể tin nổi, ánh mắt khóa chặt trên mặt cô, rồi ngẩn người.

Cô không biết, từ lúc nào cậu ta đã đứng ở chỗ đó. Nghe được bao nhiêu. Cũng không có cách nào để phân biệt được, ánh mắt ấy là ngập tràn cảm xúc, nhưng là không thể tin được, lại khiến trái tim cô cũng đau dữ dội như vậy?

Sao trong cô lại có một cảm giác không thể giải thích bằng lời. Không thể tin cái gì? Và đau vì có gì?

Nhất thời nên chỉ có thể nhìn cậu ta, không biết nên gọi hay nên không.

Cho đến khi Tô Nham ho nhẹ một cái, mới cắt đứt dòng suy nghĩ của hai người.

Tô Nham cúi đầu trầm ngâm một lát, như đang thay đổi cảm xúc trong anh. Nhìn Tiểu Bạch, hỏi cô: "Bạn học này, là...?"

Ánh mắt vẫn chưa rời khỏi khuôn mặt âm ức của Tiểu Bạch, cô mở miệng, nhưng không tìm được âm thanh của chính mình.

Tiểu Bạch đang đắm chìm trong cảm xúc ngổn ngang chột trở lại hiện thực khắc nghiệt. Rồi biến thành dạng người lặn lụng nhìn Tô Nham, nhìn cô, bỏ lại một câu: "Không quan trọng." Sau đó biến mất trước phòng học.

Đề lại căn phòng yên tĩnh và hai người bọn cô giữ mớ suy nghĩ lung tung giữa nam và nữ.

. . . . . Chột thấy phiền.

Cậu ta đến đây khi nào?

Cậu ta nghe được bao nhiêu?

Làm sao cậu ta tìm được chỗ này?

.....

Còn cái ánh mắt phức tạp kia nữa chứ. . . . .

Đây là chuyện gì ?

Trời ạ, vì sao tôi vất vả biểu diễn thành công một lần, ngài có cần phải PR đến mức cho 2 người thương thức hay không? Tại sao cô không thể nào hỏi tưởng lạiju tình cảm ấy ấy, yên lặng nhớ đến nó cho hết quãng thời gian thanh xuân này?

. . . . .Ồi. . . . .

Có lẽ do cô lấy bệnh của Tô Nham rồi đây. Mà hình như anh ta cũng quá mạnh mẽ rồi. Nguyên bản thì là một người trầm tĩnh, bỗng nhiên không thích hợp cho lắm, đối với riêng cô.

Không hề có một câu hỏi rườm rà nào với tình huống vừa rồi, anh ta lấy bó hoa hồng trên bàn, cong khuỷu tay, ý bảo cô khoác tay anh, giống như vô số lần khi cô và anh còn ở trường Đại học khi xưa, rồi bình tĩnh đi ra khỏi trường học.

Ngồi lên chiếc Land Rover mà trắng của anh, bọn cô đi đến vùng ven sông, vào một nhà hàng theo phong cách Tây.

Cái cảm xúc kích thích ban nãy đã không còn, bọn cô cố gắng coi như chưa hề xảy ra chuyện đó. Điều khiến cô giật mình, là bản thân cô lại có thể bình tâm nói chuyện với anh như một người bạn cũ lâu ngày gặp lại, trao đổi với nhau về những thay đổi trong cuộc sống gần đây như thế nào.

Sau khi gặp nhau vào năm ngoái, tâm trạng của hai người bọn họ dường như khác đi rất nhiều. Hình như Tô Nham đã chín chắn hơn rất nhiều. Bắt đầu câu chuyện là anh nói về cuộc sống về kế hoạch sau khi quay về đây, và hiện tại anh không muốn làm tại công ty nhà mình, có lẽ vậy.

Cô cũng đã cố gắng nói chuyện một cách chín chắn giống như anh, đáng tiếc nhắc đến và khi nhìn thấy là hai chuyện khác nhau hoàn toàn, bình thường lúc nào cô cũng cao hứng bắt đầu cuộc đối thoại, nhưng khi nhìn ánh mắt của anh thì im lặng lắng nghe.

Trong lòng lại tự dưng nhớ đến cái người chưa giải thích rõ một câu đã tự nhiên bỏ đi, nhớ đến việc lúc nãy của mình, lại buồn thêm.

Sau bữa cơm chiều thì mọi góc phố đều náo nhiệt hơn, vừa mới lên đèn thôi, nhưng cái không khí Nô-en đã lan tỏa hết mọi nơi. Tô Nham ôm cô vào trước ngực, quẹo trái quẹo phải, lách mọi nơi, chợt tìm ra được một góc ven sông tương đối an tĩnh.

Nhớ mùa đông năm nào, Giáng sinh ở thành phố G ảm áp hơn rất nhiều!

Bọn cô đi dạo từng bước trên bờ sông, cả một đường đều không nói gì.

Tô Nham tự nhiên nhắc chuyện cũ.

"Tiểu Mỹ, xin lỗi em."

"Anh về nước 8 ngày trước, sau đó anh bị mẹ ép đến công ty học nghiệp vụ. Em cũng biết đây là ngành anh không thích cũng không hiểu gì đúng không, cho nên anh nhất quyết đấu tranh với cả nhà. Vốn bảo tới đây gặp em, nhưng vẫn không có cơ hội. Thật xin lỗi."

Thì ra anh xin lỗi chuyện này.

"Không sao. Chúng ta. . . Đã chia tay lâu như vậy. . .Thật ra thì anh. . . Cũng không cần tới tìm em làm chi."

Người đi phía trước chợt dừng chân lại. Tô Nham hình như rất kích động: "Ai nói chúng ta đã chia tay? Lúc nào anh đồng ý chúng ta chia tay?"

Thì ra anh vẫn muốn làm bạn trai của cô.

Trái tim chợt an. Ít nhất mấy năm này, không phải cô đang diễn cái vai của một người yêu đơn phương.

Rồi nhớ đến lời của Tiểu Mỹ: "Muốn cắt đứt hãm cầu mà ịa không ra. Mặc dù mình không phải là cái hãm tốt, nhưng ít nhất mình vẫn còn là một chỗ trống. Dựa vào cái gì mà khi hãm ta đã đi Pháp rồi, đối với mình lại không quan tâm, lại không muốn cho người khác đi toilet nhà mình chứ. . ."

"Cho nên, hai năm qua chúng ta thấy nhau 7 ngày, còn howb 700 ngày sao đó thì không gặp nhau, anh vẫn yêu em sao?"

Tô Nham chợt cầm lấy tay cô, cau mày nói nhỏ: "Tiểu Mỹ, anh là đang trách anh?"

Nhìn đáng vẻ uất ức của anh, cô phì cười, đẩy anh ra: "Vâng, em đương nhiên trách anh! !

Em trách anh, sau khi ra nước ngoài thì không có tin tức gì, thậm chí ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có. Trách anh chứ, những lúc cô cần người chăm sóc, một cuộc gọi cũng không có, khi anh đột nhiên xuất hiện, em lại không thể hỏi một câu khi nào hai chúng ta lại gặp lại.

Hôm nay, anh nghĩ đến em, anh đã xuất hiện. Như vậy, em làm sao có thể không trách anh chứ ?"

Lời còn chưa dứt, cô đã bị ôm vào một lồng ngực. Trên một cũng âm ẩm.

Đôi môi ẩm áp ngăn lại lời nói của cô, nhẹ nhàng vuốt ve. Nói nhỏ : "Tiểu Mỹ, thật xin lỗi, thật xin lỗi, Tiểu Mỹ. . . ."

Mắt của cô nhanh chóng bị nước mắt che mờ, nhớ lại những kỷ ức khi xưa, cái ẩm áp trên một cũng trở nên mong manh.

Nếu như cái ôm này, xuất hiện sớm hơn một chút, thì tốt biết bao nhiêu!

Yên lặng đẩy anh ra. Lau khô nước mắt, cô tỉnh táo nói: "Tô Nham, nên đổi mặt thực tế thôi. Chúng ta đã kết thúc. Đã quá muộn."

Thế nhưng anh lại cố chấp cầm lấy tay cô, trong đôi mắt đầy áp từ ngữ muốn nói.

"Tô Nham, thật ra thì trước khi anh trở về, mỗi ngày em đều ảo tưởng anh sẽ đến bên cạnh em. Tưởng tượng như bây giờ, ôm em, nói lời xin lỗi với em">

Em vẫn cứ cho là, chỉ cần có bờ ngực của anh, em sẽ có thêm lực tiến về phía trước, không quan tâm nhưng ngày mới trôi qua.

Thì ra , em sai rồi.

Thì ra một câu xin lỗi không xóa hết nhưng kỷ ức trước đây. Thì ra một cái ôm chỉ khiến em nhớ lại quá khứ mà thôi.

Tô Nham, em đã từng nghĩ em muốn buông tay. Anh cũng vậy. Cứ tiếp tục sống trong tưởng tượng của anh đi.

Tô Nham nắm thật chặt tay cô, nhìn cô, yên lặng không nói.

"Tiểu Mỹ, em phải tin anh. Anh cũng vậy, không thể tự lo cho mình được.

Hai năm qua, anh đã cố gắng hết sức hoàn thành cam kết với mẹ. Anh cũng từng muốn, nhanh trở về nước, trở lại bên cạnh em. Nhưng , anh gặp đủ khó khăn.

Anh hiểu dù có nhiều lời cũng không thay đổi được quá khứ. Anh sẽ bỏ qua, để cho anh dùng tháng ngày sau năm bên cạnh anh. Tha thứ cho anh, được không?"

Người đàn ông trước mắt này, là người cô tâm tâm niệm niệm yêu suốt bốn năm.

Nah ddeopj trai, dịu dàng lễ độ.

Cô lại ra quyết định buông tay.

"Tô Nham, giữa bọn mình không tồn tại sự tha thứ. Có lẽ trước kia, em oán trách qua người, nhưng là hiện tại, bọn mình đã trưởng thành rồi. Đi qua, đã trôi qua rồi.

Em hi vọng ,bọn mình vẫn là bạn bè."

Ngay cả mình cũng phải sợ hãi trước sự tỉnh táo đang có. Áo tưởng n lần lại đổi lấy cái hiện thực bình thường bây giờ, cô lại có thể bỏ đi nỗi nhớ hai năm dành cho anh.

Thì ra , trong một cái chớp mắt, cô cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trên đường trở về, cô thoải mái hơn rất nhiều. Lại nghĩ tới lời Âu Tiểu Mễ từng nói, rất muốn gọi điện thoại cho cậu ấy, nói cho cậu ấy biết, hôm nay một cái hầm cầu vô ích như cô đây, đã thăng cấp lên nhà cầu. . .

Cả đường đi Tô Nham đều không nói chuyện, như đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhìn cô khôi phục lại trạng thái ngây thơ như trước đây, anh mất thăng bằng trong tư tưởng: "Sao anh có cảm giác, chia tay với anh mà sao tâm trạng em lại tốt như vậy? Giống như mong chờ chuyện này đã lâu rồi ấy."

Cô buồn cười nhìn anh: "Anh chín chắn một chút có được hay không? Chỉ là do em cảm thấy, đã giải quyết được một chuyện. Lòng của em cũng ổn định hơn rồi. Em thật sự rất ghét cái thái độ mập mờ như trước đây, phải hay không phải, cần bản chẳng biểu đạt được gì."

Giơ tay lên nhéo mặt anh: "Cười cho chị đây coi một cái đi! Đừng có ngheièm tức như vậy ~ làm ơn, coi như chia tay cũng là anh đá em đi đi, đá em tám năm trước cũng được, anh còn cái gì mà không thích chứ"

Anh mê loạn nhìn cô động chân động tay: "Sao anh có cảm giác, anh chẳng hiểu chút nào về em. Em của trước kia, dù là lúc chúng ta yêu cuồng nhiệt

nhất, cũng không bao giờ động chân động tay với anh trước, giống như vậy nè."

Nghe vậy, cô càng thêm cảm khán: "Đúng a! Trước kia là em . . . . Quá quan tâm. Cho nên mới. . . Không buông ra. Hiện tại buông ra, lại cảm thấy thoải mái quá đấy mà."

Anh lắc đầu: "Không được, cái người này thay đổi quá nhanh, anh thật sự không thích ứng nổi đâu."

Lái xe đưa cô đến dưới lý túc xá, giờ cũng đã là nửa đêm. Không biết tất cả học sinh đã đi ra ngoài hẹn hò mừng ngày lễ Nô-en, hay tất cả đang yên giấc trên kia. Tóm lại, trong trường học hoàn toàn yên tĩnh.

Không đợi anh mở cửa, tự cô nhảy xuống xe, hướng về phía anh phát phát tay chào tạm biệt.

Tô Nham lại cời dây an toàn, đi đến trước mặt cô.

Giống như trước đây, anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Lên tiếng nói nặng nề phía sau lưng cô: "Tiểu Mỹ, nếu đau. Thật ra thì. . . Em không cần phải dùng nụ cười để che giấu đâu. . . Anh đều biết.

Là anh không tốt. Khiến em bị tổn thương thương."

. . . . . Hôm nay đã có rất nhiều nước mắt. . . Và cô không muốn chảy nữa. . . .

Cúi đầu đẩy anh ra, khoát tay xoay người rồi đi.

Xua tan quá khứ, cũng không có gì không tốt. Ít nhất nói rõ, cô đã lớn.

Trở lại ký túc xá, mở cái điện thoại để chế độ im lặng lên. Có 12 cuộc gọi nhỡ, cùng 5 cái tin nhắn, đều đến từ một người.

19:34:12——"Cảm ơn câu chuyện tình yêu của cô. Xem ra cô tìm được người mình thương rồi. Chúc mừng cô."

22:02:21——"Lễ Nô-en vui vẻ."

22:34:24——"Tôi vẫn cho rằng tình yêu làm cho người ta vui vẻ. Hôm nay mới biết, thì ra nó cũng có thể khiến cho người ta khóc, mới phải là tình yêu. Đáng tiếc, tôi chỉ biết làm cho cô cười khúc khích mà thôi."

23:22:29——"Nghe điện thoại! !"

00:02:50——"Không về? Giời thật! Chúc mừng cô!"

Lấy điện thoại di động ra, gọi lại.

Chuông điện thoại vang lên dữ dội trong màn đêm yên tĩnh.

Ngoài chúng ta ra.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lau súng cướp cò

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Mở cửa, Tiểu Bạch đang dựa vào lan can cười toe toét nhìn cô.

"Ui, về rồi à? Giời thật!" Lại còn hướng về phía cô, giờ một ngón tay cái.

Đã niwa đêm, giọng nói trầm thấp của cậu ta vang dội giữa cái yên lặng, ở trong hành lang vắng tanh khiến nó thật ghê rợn.

Cô vội vàng đưa ngón trở lên môi mình, ý bảo cậu ta nhỏ giọng một chút, rồi kéo cậu ta vào phòng.

Ai ngờ người này ba bước loạn hết hai bước, vừa vào phòng đã ngủ được mùi rượu nồng nặc.

Cô vội vàng che lỗ mũi, hôi chết đi được! Đẩy cậu ta ngã xuống nệm lót sàn nhà.

"Làm gì mà không về kts tức xá đi? Chạy đi chỗ lẫn lộn mà người toàn mùi rượu vậy ha?"

Người này giống như bị đuối. Cô đứng đây nói nửa ngày, mà cậu ta thì ngồi tên thâm cười ngây ngô.

Nhìn cô gât gù: "Em gái cây xoài. Tôi hát cho cô nghe một bài nhé~~ Merry Merry Christmas Lonely Lonely Christmas, muốn phúc nhưng không biết dành cho ai đây, tình yêu khiến chúng ta bế tắc~~" Người nào đó, đỏ mặt, cổ giương cao rống giọng lên.

Cô cá với trời cao, là chính cái giọng hát này của cậu ta, là chính cô kéo cậu ta vào đây, ngày mai nhất định cô sẽ nổi tiếng

Tức xá vốn không có sự cách âm tốt, mà bây giờ cũng đã 2 giờ sáng!

Cô nhào qua bịt miệng cậu ta lại.

Vì vậy, nhưng trọng tâm cơ thể bị mất, trực tiếp bị cô.... Ngã lên người cậu ta. . .

@#%R&78*&%%\$. . . .

Sau mấy giây ngẩn ngui đi qua. Vốn vẫn cho rằng thằng nhóc này sẽ đánh cô, nhưng giờ mới phát hiện ra cái tư thế vô cùng nguy hiểm giữa hai người.

Gần trong gang tấc, góc cạnh khuôn mặt Tiểu Bạch rất rõ ràng.

Tay của cô, bịt kín mít cái miệng của Tiểu Bạch. Trên cái sống mũi cao ngất, một đôi mắt đen lánh không nhấp nháy, nhìn chăm chăm vào cô.

Cái hơi thở ngạt mũi hơi thở bao bọc lấy cô và cậu ta, tim đập mạnh.

Luống cuống chân tay bò dậy, muốn thoát khỏi cái cảnh lúng túng này. Nhưng Tiểu Bạch lại vươn tay lên kéo eo thon cô xuống.

Một cái tay khác kéo bàn tay đang bịt miệng cậu ta xuống luôn.

Ánh mắt của cậu ta, tựa như một chiếc lông vũ mềm mại đang vuốt ve người cô, rồi lại mãnh liệt thâm thúy như biển đêm rộng mênh mông, hấp dẫn đến nỗi đôi mắt cô không thể rời đi được.

Không có chỗ để trốn. Trong thế giới, chỉ còn lại ánh mắt của cậu ta. Và những thứ khác đang không còn nhìn thấy nữa rồi.

Tất cả vừa giống bức tranh chân thật, lại vừa giống cái cảnh đem ảo mộng.

Cô chỉ có thể. . . Vô dụng mà nhìn. . . . Phiêu diêu chờ đợi. . . .

Nhìn cái khuôn mặt không ngừng phóng đại trước mặt.

Cho đến. . . Đôi môi nóng bỏng, từng chút từng chút cẩn thận áp lên đôi môi run rẩy của cô. . . Trên môi.

Thế giới sụp xuống âm ỉ.

Môi của cậu ta. . . Nóng bỏng nóng bỏng. Mang theo mùi vị đang say nồng. . .Mới chỉ là an ủi trên môi cô. . .Rồi run rẩy hút cạn khô. . . .

Phù phù. . . . Phù phù. . . .

Tiếng con tim đập mạnh mẽ trên lồng ngực cô. Không biết là của cậu ấy hay là của cô.

Hôn một chút rồi ngừng, cô cứ nghĩ đã kết thúc, nhưng ngay sau đó lại t=áp vào nhau, tiến sâu vào bên trong, thành công đoạt hết dâte bên trong khoang miệng.

Tiếng tim đập ngày càng gấp, cùng với tiếng hít thở sâu trong căn phòng này, phối hợp nhịp nhàng với nhau.

Khi môi và lưỡi cậu ta, nhẹ nhàng trôi chọc rặng cô, cảm giác như chạm vào điện, giống như có hàng ngàn con côn trùng chạy dọc từ chân lên tới đỉnh đầu, quây đến mức cô hết hoảng. . . nhưng mình bất lực. . . .

Mà khi cậu ta khẽ mở vành môi, không chút kiêng kỵ chiếm sạch đất nhà cô, như có hàng vạn con côn trùng khác chiếm lấy toàn bộ thể xác và tinh thần của cô. . . Chỉ còn lại thể xác, mặc cho cái lưỡi ngày càng nóng bỏng và linh hoạt của Tiểu Bạch ôm áp môi cô.

Cô giống như. . . đang say. . . .

Một mảnh hỗn loạn.

Mất thấy mọi thứ sẽ phát triển theo chiều hướng không tốt, lòng cô đang nóng như lửa chột bùng tình.

Cô nên là. . . Dùng sức đẩy cậu ấy ra, hay là nên, tát cậu ấy một cái?

Thiếu chút nữa đầu óc cô đã chìm trong u mê. .

Rốt cuộc cũng dùng hết sức toàn thân. . .

Một tay run rẩy đẩy người kia ra, nhanh chóng ngồi dậy, đưa lưng về phía Tiểu Bạch, cố gắng kéo dãn hết các nếp nhăn trên chiếc áo T-shirt. . .

Chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Bình phục nhịp tim đang rối loạn.

Trốn trong nhà vệ sinh không dám đi ra ngoài.

Nhìn mình trong gương, gương mặt đỏ bừng, đôi môi sưng lên. . Áo thì không ngay ngắn. . .

Một thân toát ra mùi vị của phụ nữ. . . Chính xác mà nói. . . Phải là . . Hương vị của gian tình. . . .

Sững sốt một lát. . . .

Cửa nhà vệ sinh vang lên tiếng gõ cửa hai cái.

Tiểu Bạch ở bên ngoài, áp ứng:

"Này. . . . Cô đi ra đi. . . . Chớ trốn làm gì. . . . Cũng. . . Là do tôi bị kích thích. . . . Thực sự. . . xin lỗi. . . ."

Đẩy ra cửa nhà vệ sinh ra. Thấy cái mặt đỏ như mặt trời của Tiểu Bạch, cúi đầu sợ sệt đứng trước nhà vệ sinh.

Sờ mũi một cái. . . .

Ngoan ngoãn ngồi xuống một bên giường.

Chăm chú nhìn đôi bàn chân của mình. . . Lại nghĩ đến chuyện mới xảy ra tại đây. . . Chúng ta thiếu chút nữa. . . .

Mặt lại đỏ lên.

Tiểu Bạch đến bên. Ngồi trên cái đệm trước mặt cô.

Ho khan một tiếng, gãi nhúm tóc trên đầu: "Ừm. . . Thật xin lỗi. . . . Tôi nay uống nhiều quá. . . . Thiếu chút nữa. . . . Thật xin lỗi."

Cúi đầu không nói lời nào. Nói cái gì đây?

Không có việc gì. . . là do cô tự nguyện phải không?

. . . Ai bảo mình bị đầu độc. . . .

Lại một màn trầm mặc.

Cô thật sự không có cách nào để bình tĩnh lại. Chuyện ngoài ý muốn này phát sinh quá đột ngột, lại quá mãnh liệt. Cho nên cô không thể làm biến đi cái cảm giác bây giờ.

Tựa như lúc nhỏ, không cẩn thận đập bể cửa kính nhà người ta, lại sợ về nhà bị mẹ đánh, lại không dám chạy đi, cứ đứng nguyên tại hiện trường nghĩ về chuyện bị người ta phát hiện ra.

Làm như nhớ tới điều gì, Tiểu Bạch chợt đứng lên, lấy cái túi xách vứt trên nền nhà nãy giờ.

Từ bên trong lấy ra một cái hộp bằng nhung, bỏ lên tay cô: "Này, quà giáng sinh."

Mở ra, là một đôi bông tai nhỏ nhỏ. Rất đáng yêu.

"Vốn muốn tới khoa của bọn cô tặng quà giáng sinh cho cô. Không ngờ. . . . Ôi, nhưng mà bây giờ cũng đưa được cho cô rồi. Giáng Sinh vui vẻ em gái cây xoài."

Cô hưng phấn chạy đến trước gương đeo bông tai, sau đó quẹo trái quẹo phải hỏi Tiểu Bạch nhìn cô có được hay không.

Tiểu Bạch lại lên giọng trêu chọc: "Tôi còn tưởng rằng cô chỉ thích hoa hồng thôi chứ. Giống cái loại chuyên đi làm loạn như tụi con trai chúng tôi mà cũng biến thành thực nữ ấy nhỉ."

Cô mặc kệ cậu ta: "Nhìn đi! Ngay cả một bó hoa tôi cũng không mang về."

Mới nhớ ra, hình như mình quăng bó hoa kia đi đâu rồi.

"Lại nói, hôm nay tôi mới phát hiện ra, cô cũng có tố chất vẽ nghệ. Cô nó sao đi, vì sao tôi chưa từng nhìn thấy cô biểu diễn văn nghệ vậy chứ?"

"Đó là bởi vì cậu quá đê tiện! Là một thằng nhóc đê tiện chuyên đi đùa bỡn người ta ~ cho nên không phải tôi không đánh cho cậu xem " n. . .

Về mặt Tiểu Bạch không bỏ qua, đem đề tài quay trở lại: "Cho nên, một người nghệ sĩ phải rơi nước mắt?"

. . . . Cô hết ý kiến. . . "Không phải. . Phải. . Nhớ đến quá khứ của tôi thì. . Có nhiều lúc cũng không kiềm chế được cảm xúc. ."

Tiểu Bạch chợt hiểu: "Cho nên. . . Anh ta. . Anh ta là Tô Nham?"

"Ừ" Cô nhẹ nhàng gật đầu.

Cậu ta chợt nắm lấy cổ tay cô. . . "Cho nên, hai người hợp lại rồi?"

Một cái cốc đặt lên đầu cậu ta, rút về cánh tay về. "Không c. . . . Thật ra thì. . . Là hoàn toàn chia tay. . ."

Cô ngồi lên ghế nệm: "Thật ra thì. . . tâm trạng của tôi hôm nay không được tốt lắm. . . Chỉ là. . . . Cũng hơi dễ dàng. . . Hơn nữa. . . . Tôi rốt cuộc có thể đi nhà vệ sinh khác rồi. . . . Ha ha"

"À? Đây, đi nhà vệ sinh thì có quan hệ gì?"

Cô đem cậu chuyện "Cút đúng là đầy hàm cầu" của Tiểu Mễ kể lại, bình luận hay gì gì đó nói cho cậu ta nghe một chập, rốt cuộc cũng lấy được nụ cười tán thành của cậu ta.

Tiểu Bạch nói một cách vô cùng khẳng định: "Tôi mới nói, lần trước khi nhìn thấy sự hiệp nghĩa của Âu Tiểu Mễ, quả nhiên cô ấy không tầm thường. Không được, lần sau gặp mặt tôi muốn bàn luận kỹ càng với cô ấy thêm nữa. Nhìn nhận vấn đề rất thấu đáo! !"

Sau đó. . .Nhìn cô, rồi lên tiếng châm biếm. "Bạn học hàm cầu, nói đúng không?"

Đi chết đi ~ cô hét lên một tiếng rồi đứng lên, hướng về phía cậu ta đánh loạn xạ~~~~

————— Bì Ngạ Hoa Phân Cách —————

Tối rồi nên Tiểu Bạch không thể quay về ký túc xá, chỉ có thể ở lại chỗ cô một đêm.

Bởi vì trước đó có trận lau súng ngắn ngắn, cô vô cùng lo lắng và cẩn thận từng chi tiết khi trải nệm ngủ trên mặt đất cho cậu ta.

Tiểu Bạch dường như cũng hơi lo lắng.

Lúc hai người cùng nằm xuống, thậm chí áo ngủ cô cũng không dám thay, vẫn còn mặc áo T-shirt và cái quần lúc ban chiều.

Hồi lâu. . .

Thật ra thì sao ngủ được đâu? Đều có tâm sự riêng bay qua bay lại trong đầu. . .

Tiểu Bạch phá tan sự trầm mặc: "Tiểu Mỹ. . . Đã ngủ chưa?"

. . . . "Chưa. . . Làm gì?"

"Hát cho tôi một bài thôi."

"Bệnh thần kinh, con say rượu của cậu lại nổi lên à?"

Sau đó lại rơi vào trầm mặc. . . .

.Người nào đó thốt ra giọng nói chưa tỉnh hẳn. . . . "Em gái cây xoài, tôi nhận ra rằng, tôi giống như .... Hoi... thích cô. . . ."

Một câu cuối cùng. . Nhẹ. . . . Cơ hồ như gần biến mất giữa không khí im lặng lúc nửa đêm. . .

. . . . . Cô thì. . . . . Giã bộ ngủ rồi. . . . .

Người kia lại chưa ngủ. . . Từ từ. . . . "Tại sao cô không nói lời nào. . . Không nói lời nào. . . Tôi đi tới hôn cô đấy. . . ."

Mẹ nó! Tên khốn này! Cô lấy gối ném xuống "Nói nữa tôi tống cổ cậu ra ngoài!"

Rốt cuộc trăm mặt.

Mẹ kiếp ~ thế mà lại đi ngủ~

Tiểu Bạch, cậu tốt thật, ném bom xong, lại đi gặp Chu Công một mình? Một lát thì trong nhà vang lên tiếng ngáy đều đều của cậu ta.

Tiếng ngáy ấy làm cho người nào đó phát điên.

Nhìn lại, đây cũng là cái khác biệt giữa nam và nữ. Con gái cảm thấy đây là chuyện lớn, nhưng con trai thì lại ngủ ngon lành.

Ôi, xem ra người ta thô lỗ, cũng không hi vọng được cô đáp lại mà thôi.

Chị hai, giờ thì chờ cô phối hợp. . . .

Gột rửa hết rào cản đi. . . .

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Bại lộ

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Lễ Giáng Sinh đi qua, đảo mắt cũng sắp đến Tết Nguyên Đán. Vì lần này mừng hoạt động ngày lễ, cả khoa âm nhạc bọn cô đều người chết ngựa ngã, dư thời gian cũng là lúc đầu óc choáng váng, một ngày 24 tiếng đồng hồ đều dành để tập luyện.

Điều này làm cho nơi ở cô bị hỗn loạn, ngày ngày đều phải bắt xe trước 1 tiếng khiến cô cực kỳ buồn bực.

Căn cứ vào lần kích thích lần trước~ sự kiện thô lỗ tình cảm, bản thân luôn luôn theo chính sách không bị đánh bại giờ lại đầu hàng vô điều kiện, không nói hai lời, cô đến đóng đô tại nhà của Âu Tiểu Mỹ.

Kết quả, mỗi ngày đều thức dậy vào lúc 6 giờ sáng để đánh răng, buổi tối tập luyện mệt mỏi còn phải chống mắt lên lái xe về nhà, vận mệnh của cô thật khổn khổ!

Cũng may thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt một cái đã tới ngày 30 tháng 12, là ngày biểu diễn văn nghệ đoàn trường.

*****

Bắt đầu từ xế chiều ngày hôm nay, vẫn cùng đi tới đó với sinh viên, điều chỉnh đèn âm hưởng, mặc dù bận rộn, nhưng cô thì lại cực kỳ kích động. Vì sao? Bởi vì, cuộc sống khó khăn của cô sắp kết thúc! Sau cuộc thi là Tết Nguyên Đán, sau đó là kỳ nghỉ đông. . . Ha ha, phải biết rằng, đối với một giáo viên mà nói, thì nghỉ, nói cách khác, qua tối nay, Mạc Tiểu Mỹ cô đã được giải phóng rồi~! !

Mang theo đám sinh viên tập luyện đi trang điểm, thay quần áo diễn xuất, cả đám sinh viên hưng phấn nói chuyện vui đùa với nhau, có người thì tự trang điểm, người thì trang điểm kỳ cục, nhìn vậy cô thật sự rất vui.

Có hai con bé từ ngoài đi vào, vừa vô thì hét lên với mọi người: "Đoán mình mới gặp ai ở ngoài khán đài đi nào?"

"Ai vậy ai vậy?" Bọn nhỏ phối hợp. . . .

"Tiểu Bạch! Tiểu Bạch khoa quản lý!"

~

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch là người rất có tiếng tăm ở đây à?

Clo bé con kia lại gào thét: "Trọng điểm! Trọng điểm! Trên tay anh ấy còn cầm một bó hoa đấy!"

Ồn ào ~~ bọn nhỏ sôi nổi rồi.

Được rồi, bây giờ cô thừa nhận, xem ra Tiểu Bạch đúng là cái người rất nổi tiếng ở đây!

Vì vậy, cô hỏi: "Tiểu Bạch là ai vậy ? Người nổi tiếng sao?" Hắc hắc he he, đừng bảo cô giáo hoạt là được. . .

Bọn sinh viên nháy mắt với cô: "Người đẹp, không phải chị nói trường chúng ta không có trai đẹp hay sao? ~ cái này tuyệt đối là khẩu vị của chị đấy, là hot boy của khoa quản lý trường mình! Còn nghe nói là con nhà giàu có, kỹ thuật đánh bóng rổ tương đối cao, người cũng rất ôn, là công đấy a ~"

Nhìn nhận lại một lát, lẫn lộn với một bọn sinh viên đại học khá lâu nên rất quen thuộc, trừ thời gian lên lớp, bọn họ sẽ gọi cô là Giáo viên Mạc, nhưng lúc khác mấy cô ấy vẫn không gọi là chị Tiểu Mễ, mà chính mấy cô ấy lại cho cô cái hiệu "Người đẹp", chẳng qua cô vẫn thích thú với cái tên này>

Cô ừ đáp, tỏ ý tán thành. Sau đó trong lòng không ngừng oán thầm, cái tên này đến đây làm gì?

——"Tiểu Bạch đến khoa chúng ta làm gì?" Thật là đứa bé ngoan, nói ra vấn đề của cô.

——"Chẳng lẽ là, Thiến Thiến đã theo đuổi thành công? Tiểu Bạch tới tặng hoa cho cậu ấy?"

Thiến Thiến? Người múa rất đẹp kia? Xem ra Tiểu Bạch rất có giá trên thị trường. .

Thiến Thiến là người đẹp nhất khao bọn cô, dáng người cao thon, mắt to tóc dài, ít nhất trong mắt cô là một cô gái đẹp, còn nhỏ nhưng lại có vẻ kiêu ngạo hơi sớm, thế thì có thể theo đuổi Tiểu Bạch sao?

À, không nên nói chuyện không cần thiết, Tiểu Bạch đang ở gần đây. . , Không phải cô nên cách xa một chút hay sao?

Ở đây đầy tai mắt, làm sao không vẽ ra hàng tá câu chuyện khác nhau. . .

Ai, còn trông đủ chuyện làm gì, trước hết là đi tìm nhà vệ sinh, nhanh!

Vừa ra khỏi cửa thì thấy ngay một nhóm người đang đi tới, người dẫn đầu trên tay cầm một bó hoa tươi rất bắt mắt. Vội vàng cúi đầu chạy.

Cũng may hôm nay cô mặc đồ khác xa ngày thường. Đi giày cao gót 10cm, sau lưng có vài cộng tua tua của bộ lễ phục màu đen, còn thêm thành công nhờ khuôn mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng. . . Cúi đầu nghiêng người, ông trời phù hộ nên không bị phát hiện ra. . .

Mắt thấy đã đi qua đám người kia, nhưng lại chạm mặt mấy cô gái chơi thân với cô mấy hôm nay, chợt vây quanh cô, thét giọng nói: "Oa! Hôm nay chị Tiểu Mỹ thật đẹp! Người đẹp là người đẹp này~~~"

Gi. . . Bọn nhỏ không thể khiêm tốn hơn được sao. . . Không nhìn ra cô đang định chuồn êm sao ~. . .

Còn chưa kịp nói thì đã nghe tiếng bước chân vang lên đằng sau, cô khoác tay với bọn nhỏ rồi chạy vọt vào nhà vệ sinh ~!

Hô. . . Không biết Tiểu Bạch cô nghe được giọng bọn nhỏ đang trách cứ mình không nhỉ?. . .

Thừa dịp ở nhà vệ sinh, hướng về phía cái gương lớn, cô cẩn thận trang điểm mặt mình lại lần nữa.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện buổi biểu diễn tổ chức nhanh hơn một chút cho cô nhờ.

Mặc dù rõ ràng, tối nay thân phận thật sự của cô sẽ được đưa ra ánh sáng. . . hoặc là, đã ra ánh sáng. . .

Thật ra thì cũng biết, chuyện Tiểu Bạch biết rõ thân phận của cô cũng là sớm hay muộn mà thôi. Nhưng. . . Ông trời phù hộ, không phải là bây giờ giùm con!

Sau mấy tiết mục này, thần kinh căng thẳng của chị đây sẽ được thư giãn, rồi nói sao cũng được. . . có thể chờ đợi cô được không. . . ?

Trong lòng cầu nguyện, Tiểu Bạch không đến khoa âm nhạc nữa, nhưng thật ra cậu ta đến tìm Thiến Thiến. . .

Trong lòng hơi đau. . . Cắt ~ giả bộ không để ý là được. . .

Vậy thì thế nào. . . Chẳng lẽ tranh giành người yêu với sinh viên của mình. . .

Nhà vệ sinh nữ người đến người đi, trừ chào hỏi cô thì còn lại là bạn đủ chuyện với nhau. Nghe một cậu, Tiểu Bạch đang đứng trước cửa nhà vệ sinh. Mẹ nó, người này, còn có nhường đường cho bà chị đây không chứ?

Trong lòng tính toán thời gian, cô không thể đợi đến khi tiết mục bắt đầu!

.....

Thôi, thích sao thì chiều, bị một nam sinh chặn ở nhà vệ sinh, nói ra không khiến người khác cười rộ rỡ thì không thể!

Khẽ cắn răng, dậm chân một cái, cô lập tức vọt ra khỏi nhà vệ sinh.

Cũng? ? Không có ai?

A. . . . Thật tốt quá. . . Công việc trước mắt quan trọng hơn.

Vọt vào phòng tập luyện, lên giọng gọi to: "Các cô gái, chuẩn bị xong chưa nào? Đi ra tiếp khách thôi ~~~"

Một bầy con gái xinh đẹp đang tụ tập tại một chỗ. Gì vậy?

Trên mấy tầng bậc thang, Tiểu Bạch cùng mấy đứa nhỏ đang đứng chung với nhau, mím môi cười. Bên cạnh, Thiển Thiển ôm trong ngực một bó hoa to, cũng cười đến run rẩy cả người.

Gì đây??Sao cô lại cảm thấy, nụ cười của cậu ta lại đạt không đến đáy mắt.

Lòng dạ biết rõ, đoán chừng là. . . Biết thôi. . . .

Không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta, không thể làm gì khác hơn trên gheo mấy sinh viên đang đứng bên cạnh: "Ồi chào, sao có người không liên quan ở đây vậy ta?"

Mấy nữ đứa nhỏ che miệng cười trộm: "Cô giáo à, không phải là người không liên quan, mà là người nhà tới thăm!" Một nhóm người cười ầm lên, mặt Thiển Thiển đỏ lựng.

Được rồi, coi như là người nhà tới thăm, tặng hoa cho người ta, không phải sao. Nói không chừng, người ta mới không thêm để ý mình là ai nữa đấy, mình là giáo viên đại học; nói không chừng, mấy cái thô lỗ hôm qua, đều do mê sáng mà thôi. . . .

Không còn kịp suy nghĩ lung tung, liền bị hai sinh viên của thầy Hầu lôi đi chỉnh hợp âm gì gì đấy. CÔ không thể làm gì khác hơn là duy trì tâm trạng bây giờ, cố ý coi thường ánh mắt đang nhìn về phía mình, đem toàn bộ tinh lực tập trung trên công việc biểu diễn tối hôm nay.

Chờ cô đi hỗ trợ rồi quay về, người kia đã không còn ở trong đại sảnh rồi.

*****

Buổi tiệc âm nhạc tối nay vô cùng náo nhiệt, rất nhiều đứa nhỏ chạy tới chiếm chỗ từ lúc sáng, hoặc giúp đỡ cô bày trí một vài thứ.

Đây là lần đầu tiên cô biểu diễn văn nghệ tại đại học J, nên cô rất cẩn thận. Cho nên du mới trải qua nhiều sự biến hóa trong lòng của mình, cô phải buộc bản thân mình ép nó xuống, suy nghĩ về các tiết mục.

Nghe người chủ trì giới thiệu cô là sinh viên tài giỏi ở Học viện âm nhạc S, là giáo viên xinh đẹp trong đội ngũ giảng viên Đại học J, thì cô đã loại bỏ hết mọi khúc mắc trong lòng, trên đôi giày cao gót vững chắc, cô nhấc váy, rồi đi ra sân khấu, chậm rãi nhìn vòng quanh toàn trường, cúi người chào hỏi.

Dưới đài an tĩnh lại. Tay cô đang đặt lên phím đàn, nhưng cảm xúc lại bất chợt nổi lên.

Cô đã cắt đứt sự vui mừng trong lòng.

Giương mắt nhìn lên, cả sảnh phòng đen như mực, không biết ở hàng thứ mấy, lại có người cứ đứng hiên ngang tại chỗ đó, cản trở người xem ở phía sau, dẫn đến sự rối loạn ngay đps. Bên cạnh có một cô gái đang liều mạng lôi kéo, cậu ta cũng chỉ đứng đó lưng lay người mà thôi.

Cô biết rõ, đó là ai.

Sảnh nhạc viên to như vậy, đem hai người bọn cô cách xa thật xa. Trong bóng tối, này mắt, này mũi, này hình dáng, có lẽ đều nhìn không rõ lắm. Tuy nhiên nó vẫn có thể cảm nhận được bằng tầm mắt đang giăng co, không chút nào giữ lại phóng lên trên mặt của cô. Cảm giác nóng rực thiêu đốt người cô.

Đôi mắt ấy giờ này thật trầm tĩnh, đã từng tràn đầy mỉa mai, cũng từng tràn đầy ánh mặt trời, thỉnh thoảng chọc giận cô đến gần chết, thỉnh thoảng chiếu rọi tâm hồn cô. Thế nhưng, lúc này như cơn gió lạnh trong đêm rét, khiến cô co rút toàn thân.

Giữa băng và lửa, cô cơ hồ muốn quên đi bản thân mình đang ở đâu.

Nghe được cái giọng nhỏ nhỏ vang lên: "Tiểu Bạch. . ." . . . "Tiểu Bạch sao vậy. . ." . . .

Dưới đài ngay càng huyền ảo, nhưng cô thì đột nhiên tỉnh táo.

Vào giờ phút này, đâu có thể chứa được chừng ấy từ ngữ?

Tiểu Đề, hai vị giảng viên cũng đang nhìn cô. Tay cô chút run rẩy. Còn có thể kiên trì sao?

Tại sao cô có thể, bởi vì tình cảm riêng tư của bản thân, ảnh hưởng đến chuyện khác? Thậm chí, lại có thể, bởi vì một chút chuyện nhỏ mà hủy hoại cả buổi biểu diễn, đã chuẩn bị tỉ mỉ ngày hôm nay?

Dù sao, cũng đã không còn là một cô gái 20 tuổi đâu. Ai nặng ai nhẹ, đều phải biết rõ.

Không thể làm gì khác hơn là. . . Không để ý tới đám hỗn loạn bên kia, thu hẹp sự phân tán trong đầu, tập trung vào âm nhạc. Gật đầu ý bảo nhạc đệm chuẩn bị.

Một đoạn ngắn “Đoạn đầu điệp khúc Piano” trong Mendelssohn, phối hợp nhịp nhàng với hai vị giáo viên khác.

Mặc dù có điểm hơi run, nhưng lúc khi âm nhạc bắt đầu, cô đã hòa mình vào nó.

Tâm trạng ban nãy đã thay thế bằng sự vui mừng của mình.

Nhớ đến, mỗi buổi sáng đều có hẹn, các loạn tin tức không đáng tin, nhưng lại sung sướng vì nó, cô chuyển mình trong đoạn nhạc vui vẻ.

Nhớ đến, khi chân cô còn bị thương, người nào đó dịu dàng chăm sóc cho cô, ở bên cạnh cô hàng giờ, cô chuyển đoạn nhạc vui vẻ ảm áp.

Nhớ đến, khi tư khu huấn luyện quân sự về phòng, cái tin nhắn mập mờ, cùng cái giọng hát kích động, cô đắm mình trong điệu nhạc u buồn xen lẫn niềm sung sướng.

Một khúc nhạc đã kết thúc, và cũng đã kết thúc.

Thật ra thì hôm đó lộ ý, cô đã muốn cự tuyệt, nhưng giờ thì sao, rất hoan hảo rồi ~

Cậu ấy có cuộc sống riêng của cậu ấy, theo đuổi người cậu ấy sẽ thích, và chúng ta không thể đi ra khỏi cái khuôn ~

Nhưng tại sao, trong lòng cô lại đau. . .

Đại khái, là bởi vì. . . Mất đi một người bạn có thể vui đùa hàng ngày mà thôi. . .

Nhất định vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Khúc chung nhân tán (đầu)

EDITOR: BỈ NGẠN HOA

Một khúc nhạc kết thúc, kết quả thu được là tiếng vỗ tay vang trời của khán giả bên dưới, cô không dám để mình rơi vào những suy nghĩ mông lung, vội vàng đi vào phía trong chuẩn bị thêm phần còn lại, trải qua mấy lần lên đài rồi xuống đài, buổi biểu diễn cũng đã kết thúc.

Sau khi chấm dứt bản hợp xướng tốp ca kết thúc, theo lệ thường tình thì lãnh đạo và toàn thể diễn viên ở lại chụp ảnh chung với nhau.

Các diễn viên múa cũng lên đài, Thiên Thiên cũng ở đây. Cô hơi chột dạ nhìn con bé, nhưng không thấy Tiểu Bạch lên khán đài chụp ảnh lưu niệm.

Ngoài ý muốn, Tô Nham cũng tới, tặng cô một bó hoa tươi, yên lặng nhìn cô, sau đó nói nhỏ bên tai cô: "Xem ra trực giác của anh không sai. Thăng nhóc ngày hôm đó, quả nhiên thích em." Cô nhìn anh ngây ngốc, thế nhưng anh lại vuốt ve mái tóc cô, chuyển đề tài "Anh rất thích lúc em lên biểu diễn, rất đẹp."

Trừ nói lời cảm ơn ra thì làm gì đây? Thì ra chuyện, cô và Tiểu Bạch, rõ ràng như vậy sao?

Cô bỗng nhiên sợ sệt về buổi liên hoan diễn viên sắp tới.

Sợ thì có tác dụng gì? Cũng đâu tránh được?

Cười đến nổi cứng quai hàm vì chụp đủ thứ ảnh, Âu Tiểu Mễ chạy đến chờ cô đi bằng xe, một nhóm người trùng trùng điệp điệp kéo nhau ra dãy phố ăn vặt sau trường.

Ngồi xuống, thầy giáo Mã Vĩ là người dẫn đầu bát quái: "Em có biết hôm nay thăng nhóc nào đó đứng lên giữa khán đài? Làm tôi sợ muốn chết. Còn tưởng rằng có người muốn đập phá ở đây chứ."

Âu Tiểu Mễ lập tức dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua cô: "Đúng vậy đó đúng vậy đó, chắc không phải tỏ tình với người khác nên bị vậy đó chứ, nhìn cậu ta có vẻ rất tức giận." Mẹ nó! Nha đầu thôi! Cố ý nói cho cô nghe đúng không?

Tiểu Đề Hầu vào làm giáo viên khi còn tương đối trẻ, so với cô thì đi làm sớm hơn một năm, thường bị bọn cô gọi đùa là Hầu Tử, lúc này đang cắn một xiên thịt dê trong miệng, nói mơ hồ không rõ: "Không phải đâu! Trong tổ hợp xương của tôi, thì chỉ có Tiểu Mễ là người đẹp thôi. Ý của cô là sinh viên kia thăm mền giáo viên Tiểu Mỹ sao? ! Không phải đâu? Tin tức lớn như vậy mà? Nhanh, người đẹp nói nghe chút đi."

Chợt trở thành tiêu điểm của mọi người, cô bày tỏ sự bất đắc dĩ: "Ôi, tôi chịu thua trình độ nhiều chuyện của mấy người đấy. Tôi nào có số may mắn như vậy chứ. Theo mình thấy không chừng, thì chắc do mấy người các cậu bắt gian lận trong kỳ thi tiếng anh vừa rồi, nên cậu ta mới tìm đến đây để trả thù."

Mã Vĩ lập tức kích động: "Ồi mẹ nó, không phải vậy đâu! Tôi ngay cả người bị bắt còn không nhớ nổi cái hình dạng tròn méo ra sao! Xong đời, vạn nhất bị người ta mưu sát, chết cũng không biết chết trong tay ai. Đáng sợ, đáng sợ!"

Thầy giáo Hoàng nãy giờ im lặng chợt lên tiếng: ". Không phải đâu, hình như là Tiểu Bạch khoa quản lý, nghe nói là bạn trai Thiến Thiến."

"Thiến Thiến? Chính là cô bé xinh xắn trong đội múa ấy à? Vậy thì bạn trai của nó sao cứ đứng lên như vậy? Thật là kỳ quái! Hơn nữa còn nhìn chăm chăm vào người đẹp nhà mình nữa nè. " Vòng tới vòng lui, tại sao chủ đề lại trở về trên người cô chứ?

Đang lúc bất đắc dĩ không biết làm gì, thì điện thoại liền vang lên. Cô như được đặc xá, vội vàng bắt đi thoại rồi trốn đi.

Ra ngoài mới nhìn lên màn hình, trên đó hiện lên hai chữ “đề tiện”, cô không biết mình nên quăng điện thoại qua một bên hay là đối diện với sự chất vấn của Thẩm Phán kia.

Nhưng thật ra thì trong lòng cô vẫn có chút mong đợi cuộc điện thoại này. Dù sao, lúc biểu diễn nhạc hội thì cái ánh mắt ánh cứ lẩn quẩn trong đầu cô, nội tâm cũng chịu đựng sự đau khổ với nó. Nhưng cô vẫn không biết, kết quả của cuộc điện thoại này sẽ như thế nào.

Chuyện này, chủ yếu là làm trái với lương tâm nhưng, cái hành động này vẫn đúng cho cả hai bên.

Thấp thỏm nhận điện thoại: "Alo?"

Đầu dây bên kia rất ồn ào, các loại âm thanh mời rượu vang lên vô kể. Nhưng lại không có âm thanh của người gọi điện tới. Chỉ có, tiếng hô hấp nặng nề, chèn vào đó là tiếng âm thanh hỗn tạp, rất rõ ràng.

Và cô cũng không dám nói lời nào.

Từ cái sự kiện tỏ tình hôm trước, cô tránh Tiểu Bạch mấy người liên tiếp, mỗi khi nhận điện thoại của cậu ta thì chỉ là ứng phó mà thôi, không phải nói mình bận thì cũng nói mình không có ở trường học, tính toán ra, bọn cô đã ba bốn ngày không nói chuyện điện thoại với nhau rồi, đừng nói chỉ là gặp mặt.

Thật sự cô không xác định được chuyện hôm nay Tiểu Bạch tới khoa âm nhạc tìm cô là vì gì, có phải tới bắt cô hay không? Cũng không xác định được lúc nào cậu ta biết được thân phận giáo viên của cô, và lúc chuẩn bị bắt đầu buổi biểu diễn cậu ta mới tỉnh ngộ ra được?

Nếu như trước buổi văn nghệ biết rồi, thì lúc ấy tại soa cậu ta lại nhảy dựng lên như muốn ăn thịt cô vậy?

Nếu như lúc tập luyện vẫn chưa biết, tại sao lúc chuẩn bị tiết mục cậu ta không gọi điện thoại hay kêu cô một tiếng, mà lại im lặng như vậy?

Tiếng hô hấp bên kia ngày càng gấp gáp, có nghĩa rằng người gọi điện tới chuẩn bị bộc phát cảm xúc đè nén.

"Cô _____ giáo _____ Mạc, chơi đùa, tôi, rất, vui, phải, không?"

Âm thanh ấy giống như rạn qua từng kẽ răng, từng chữ từng câu, không có chút nhiệt độ nào kèm theo.

Tiểu Bạch vô cùng phẫn nộ, so với chuyện gào thét thì càng làm cô sợ hơn. Vì cô chưa bao giờ thấy cái cách nói chuyện của cậu ta như thế này với cô.

. . . . Không dễ chơi. Không dễ chơi chút nào.

Nhưng tôi cũng đâu có ý chơi như vậy chứ!

Không thể làm gì khác hơn là nhận sai: "Thật xin lỗi."

Nhưng đối phương lại bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra: "Xin lỗi, từ lúc hai ta biết nhau, cô đã nói với tôi bao nhiêu lời xin lỗi rồi?"

. . . . . Cô không biết. . . . Không thể làm gì khác hơn là. . ."Xin lỗi." Cô không biết nên nói gì và cô nên nói gì đây?

Trong ống nghe, là giọng nói không để ý, "Ha ha, không sao! Không có chuyện lớn gì đâu! Yên tâm đi, cô giáo Mạc, tôi biết nên làm thế nào. Cô cũng không cần tránh tôi đâu. Về sau tôi tuyệt đối sẽ không đến ký túc xá quấy rối cô! Coi như —— con mẹ nó tôi chưa từng biết cô!" Câu cuối cùng, là âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của cậu ta.

"Tút —— tut ——" điện thoại trong phút chốc đã bị cúp. Cô mới phát hiện, trừ lời “Xin lỗi” ra thì, hình như cô chưa kịp nói câu nào.

Nhưng còn gì để nói đây?

Đứng bên ngoài, cô điều chỉnh hết cảm xúc của mình lúc này mới đi vào khách sạn. Chợt phát hiện mọi người đã uống trước rồi.

Âu Tiểu Mễ hít mắt, vỗ ngực thành thịch, cùng anh Tiểu Hầu Tử nói chuyện: "Tôi nói với anh này, Tiểu Mỹ nhà chúng tôi ấy, lúc còn ở trường luôn được người ta theo đuổi. Đáng tiếc ánh mắt của Tiểu Mỹ nhà tôi quá cao, nếu không làm sao có thể lưu lạc đến bữa liên hoan này chứ." Chị à, những lời này chỉ phật cô mà thôi, không nhìn thấy ánh mắt Tiểu Hầu Tử người ta đang nhìn cậu đắm đuối à ~

Thấy cô trở lại, Âu Tiểu Mỹ nhảy lên người cô: "Tiểu Mỹ, mình đã nói với cậu, quanwng cái tên nhóc đi cầu không ra phân ấy đi. Chị đây đảm bảo với em, chị nhất định cho em một người tốt hơn! Tuyệt đối so với cái tên già danh nghệ nhân kia tốt hơn vạn lần! Hôm nay mình vẫn còn nhìn thấy cái tên Tô Nham chết tiết kia, đi tới chỗ nào cũng mang hoa, bộ cho mình là người yêu công chúng à? Mình nhìn thấy anh ta thì chỉ muốn đánh ông thôi. Ném cậu lại một mình ở thành phố S, còn bản thân anh ta thì chạy đi nước ngoài hưởng thụ khoái lạc. Thử người như thế, phải trị! Thì phải trị tới chết! !"

Cô choáng, nha đầu này còn chưa bắt đầu mà, không lẽ uống say rồi? Cô nhìn đồng nghiệp bên cạnh đang bốn mắt nhìn cô, trên mặt viết hai chữ "Nhiều chuyện", thật sự không còn cách nào để giữ hình tượng. Xem ra, tối nay cô không thể uống được rồi, mà nhỏ này cũng say rồi, mà cô cũng không biết lái xe?

Mất thấy cậu ấy đang đùa giỡn với Tiểu Hầu Tử, cô vội vàng túm lấy nhỏ ấy rồi đứng lên, cầm theo túi xách, nói một câu xin lỗi với mọi người, dùng tốc độ lớn nhất chuồn đi.

Ai ngờ con nhỏ này hôm nay không bình thường, nhỏ bảo trường học này có không khí rất đã, cho nên muốn tới sân thể dục chạy vài vòng.

Dựa lên người cô, cậu ấy nói: "Tiểu Mỹ, hôm nay mình đã nhìn thấy Tiểu Bạch. Cậu ta thật sự khiến cho người ta khó hiểu. Cậu không biết đâu, trước khi các cậu bắt đầu, cậu ta đột nhiên đứng lên, mình cứ nghĩ là cậu ta định xông lên khán đài tát cậu vài tai đây chứ.

Bên cạnh cậu ta có một cô bé dễ thương, kéo mấy lần mà cậu ta vẫn không chịu ngồi xuống, mình còn tưởng rằng, cậu ta thật sự đi lấy đồ đập phá ấy chứ. Sau đó cậu ta ngồi xuống, khuôn mặt thâm trầm trong bóng tối. Mình quay đầu lại nhìn vài lần, vẻ mặt nghiêm túc kia y như đang đi dự lễ tang của người ta.

Rồi lúc các cậu chụp hình lưu niệm, mình nhìn thấy cậu ta nhìn chăm chăm cậu rất lâu, cho đến khi Tô Nham lên tặng hoa cho cậu, nó mới bỏ đi trong tức giận.

Và cuối cùng mình cảm thấy rằng, chuyện của hai người bọn cậu vẫn chưa xong đâu, chắc cậu ta không biết, cậu có yêu nó không?"

Nét mặt cô giống như Tiểu Bạch, phiên nào nói với Tiểu Mễ: "Mình cũng không biết. Thật ra thì chuyện cô giáo yêu học trò mình chưa từng nghĩ qua. Lần trước mình đã nói với các cậu, mình chỉ muốn tìm một người lớn hơn tuổi một chút, chín chắn một chút, để bao dung lấy mình.

Mình cũng không biết vì sao lại cùng Tiểu Bạch đi tới bước này. Thật ra thì. . . Một ngày trước cậu ta đã tỏ tình với mình rồi."

Tiểu Mễ nhảy dựng lên: "Mình biết ngay mà! Cậu là kẻ ngốc. Còn không mau khai báo sớm một chút đi, mỗi lần mình hỏi cậu đều tìm có lẽ tránh thôi!"

"Mình không biết làm sao để nói rõ cho cậu hiểu. Nói thật, mình còn chưa tính tiếp nhận điều đó."

Tiểu Mễ lại nói trúng tim đen: "Nhưng nếu cậu không tính toán nhận lời người ta, thì không nên chần chừ như vậy. Trước kia cậu đâu cư xử như vậy. Không phải cậu luôn có bề ngoài của đàn ông hay sao? Mỗi lần được theo đuổi, không phải cậu nói bỏ là bỏ sao? Vậy sao là này ngay cả thân phận cũng không nói cho người ta biết? Nếu như mình nói, cậu đối với nhóc đó không giản thì sao? "

Tựa lên lan can trên sân tập, cô nhìn trăng rằm tĩnh mịch trên cao: "Tiểu Mễ, mình cũng lâu rồi chưa gặp một người như vậy, như "Ngưu tầm ngưu mã tầm mã" vậy ~ giống như mình chẳng cần để ý đến cậu ấy đang làm gì, muốn ngày thơ thế nào thì ngày thơ thế ấy. . . Hoàn toàn không có sự giả tạo giữa hai tụi mình. Cậu cũng biết, cho dù chuyện đến hôm nay là tình hình gì thì, cũng đã ra, cho nên mình chỉ hi vọng còn có thể giữ được quan hệ bạn bè giữa hai người bọn mình."

Tiểu Mễ cũng phiên muộn : "Mình chịu. Cậu không có ý nhận lời với nhóc ấy thì làm bạn bè cũng khó. Dĩ nhiên, nếu như hai người ở chung với nhau thì đó là chuyện khác. . . ."

Cô cắn răng nói: "Coi như chấm hết. . . Không thể nào ở cùng nhau. Cậu nói đi, trường học sẽ nhìn mình bằng con mắt gì? Cô giáo già trên học nam sinh viên. . . Sau này mình sao có thể ở lại trường đại học J này nữa. . ."

Âu Tiểu Mễ chợt ồ ối: "Cậu nói đi, khi nào bọn mình biến thành gái già đây?"

Cậu cũng biến. . Ba mình định gả mình cho ông tổng giám đốc công ty Đại Hiểu. . .

Bảo mình dù có học nghệ thuật cả đời, thì cũng không thành danh gì cả, tốt nghiệp nhiều năm rồi mà cũng chưa tìm được việc alfm, không bằng lời dựng cái vẽ bề ngoài đẹp đẽ của mình đi, chăm lo cho công việc hiện giờ của ông ấy cho khỏe thân.

Mình giờ là gái ế không ai muốn."

Gia đình của Tiểu Mễ cô biết rõ. Thuộc nhà khá giả, nhưng thật ra cũng rất khổ sở! Cái thân phậ giống như cậu ấy, có thể trở thành một cô gái có tính

cách như hiện giờ và là một người còn trong trắng thì là điều rất khó, hôm nay còn phải trở thành vật hi sinh của dòng họ gia đình, cũng là chuyện không dễ dàng gì.

"Cậu thấy tại mình sống có quá mệt mỏi hay không? Tiểu Mỹ, mình còn muốn trước khi kết hôn, mở một buổi biểu diễn âm nhạc hoành tráng nữa. Cũng coi như đây là nguyện vọng cuối cùng đối với sở thích âm nhạc của mình đi."

Cùng đi được đến đây là đã hiểu thấu nhau rồi "Được, mình ủng hộ cậu."

Đang chìm đắm trong tâm sự của nhau thì điện thoại cô chợt ngân lên.

Không dám không nhận, không biết Tiểu Bạch muốn như thế nào nữa đây.

"Alo?" Chữ còn chưa nói hết, đầu dây điện thoại bên kia đã vang lên tiếng gào thét.

"Cô có phở trương đuổi tôi thêm mấy câu nữa tôi cũng không sợ ở đây buồn bức mà biểu diễn cho cô xem sao mà cô lắm bệnh tâm thần thể sao không lấy nước mắt tưới hoa đi cô kinh ngạc tôi trước đây chưa từng tồn tại hay sao mà nhìn tôi chăm chú vậy đừng nhìn tôi nữa nhìn nữa thì chỉ nhìn bệnh đậu mùa của tôi thôi mau uống cốc trà của cô đi đừng có quên có người vì giọng nói của cô mà sống đây." = _ =

Giọng hả giận ấy y như gào thét, đến nỗi Âu Tiểu Mễ bên cạnh cũng phải cau mày khó chịu.

"Alo?" Cô vừa đáp lại một tiếng. Bên trong điện thoại vang lên tiếng ma sát gì đó, rồi trở về trạng thái yên lặng.

Sau đó một giọng nói xa lạ truyền đến: "Alo, Xin chào, tôi là bạn của Tiểu Bạch, bên trong là. . . .Cậu ấy uống nhiều quá. . . Cứ ới liên tục . . . Lại không chịu theo bọn tôi về ký túc xá. Tôi nhìn thấy cậu ấy cứ gọi cho số điện thoại này, rồi gọi cho cô. Vậy dễ dàng rồi. . .Cô tới đây xem cậu ấy một lát nhé."

Cô . . Đi xem . . .Cậu ta. . . Có thể cậu ta sẽ đánh tôi. .... hay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô là thuốc của tôi

Tiền Cự.

Ồn ào cả buổi chiều phim tối.

Thật may là bên cạnh cô vẫn còn Âu Tiểu Mễ. Nếu không cô thật sự không dám đi tới trước mặt lũ sinh viên đó.

Không thể làm gì khác hơn là cô nhờ Tiểu Mễ đi vào trước, đuổi hết đám sinh về. Còn cô thì đứng ở dưới tầng chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Ai ngờ đứng đợi mà gần nửa tiếng đồng hồ. Khiến cô gần như ngủ gật gà dưới tầng, nếu không có điện thoại của Âu Tiểu Mễ cô cũng chẳng lên trên.

Trên mặt đất đầy chai bìa.

Và tàn thuốc.

Nhạc vẫn còn ngân vang nhưng không ai cất tiếng hát.

Tiểu Bạch nằm trên ghế salon, hình như ngủ thiếp đi vì say.

Âu Tiểu Mễ ngồi bên cạnh thấy cô đến nơi, như nhận được đặc xá: "Hơ, mấy tên sinh viên này toàn kẻ lừa đảo! Sau khi đếm thì tám đủ thứ chuyện luôn, còn nói một mình mình không mang nổi cái tên Tiểu Bạch này đi ra ngoài được. Khiến mình dụ dỗ nửa buổi trời tại nó mới đi hết đây." Sau đó liền xoa tay "Làm sao bây giờ? Hai tại mình cũng không thể vác tên này được."

Cô nhìn Tiểu Bạch nhíu chặt hàng lông mày, dù là trong giấc mộng. Làm thế nào? Cô cũng không biết mình nên làm gì.

Gọi cậu ta tỉnh lại? Nhưng rồi mang cậu ta đi đâu? Chẳng lẽ lại đi tới phòng ký túc của cô?

Cũng đã nói rằng sau này không gặp nhau nữa, mà bây giờ cô lại chạy trước mặt thì kỳ quái quá không?

Chợt cô hối hận về sự kích động ban nãy của mình. Tại sao mình phải tới đây? Tới đây thì có thể giải quyết được vấn đề gì đây?

Không bằng để cho cậu ta ở chỗ bạn bè lúc nãy, ít nhất có người vác được cậu ta về. . .

Cô và Tiểu Mễ nhìn nhau, không biết nên mang cái người đang sống sờ sờ trên ghế đi như thế nào đây. Đang suy nghĩ, Tiểu Bạch giống như cảm nhận được ánh mắt của bọn cô, hai hàng mi đen động đậy rồi từ từ mở mắt ra.

Cặp mắt kia vốn sáng rực rỡ, giờ lại nhuộm cái mơ hồ của cò, đầy tơ máu. Nhìn thấy cô, dường như có chút sùng sốt. Sau đó vò vò lại cái áo cái quần trên người, muốn ngồi dậy. Châm chấp bò, rồi chợt bất động, khuôn mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt, đôi mắt nhắm lại như tỏ vẻ rất khổ sở.

Sau đó đi một bước thật dài, vọt vào phòng WC sát vách.

Tất cả sự việc diễn ra quá đột ngột, cô và Tiểu Mễ còn chưa phản ứng kịp thì đã không thấy Tiểu Bạch đâu. Chỉ nghe âm thanh nồn mưa kinh khủng vang lên bên trong nhà vệ sinh.

Cô vội vàng chạy đến nhà vệ sinh, do dự gõ cửa: "Tiểu Bạch, cậu không sao chứ?"

Một âm thanh mơ hồ vang lên: "Không có việc gì, cô đi về ... trước đi." Lại một trận nồn mưa khác. . .

Tôi nào dám rời đi. Chân chó chạy đi gọi phục vụ mang lên một ly nước ấm, đứng ngoài cửa đợi cậu ta.

Không biết đã trôi qua được bao lâu, bên trong rốt cuộc cũng an tĩnh hơn. Tiểu Bạch rửa sạch khuôn mặt mệt mỏi, trên mái tóc đen còn lưu lại vào giọt nước. Từ từ mở cửa ra, chao đảo dựa vào cánh cửa, thấy cô đứng bên ngoài.

Cô như con chó nhỏ bụng ly nước chạy đến, cậu ta uống vài ngụm, rồi không để ý đến cô, đỡ tường đi về phòng hát.

Vào phòng, Tiểu Bạch ngồi im đó. Cô không dám nói một tiếng, chân tay khép nép, ngồi ngoan ngoãn bên cạnh cậu ta. Ấu Tiểu Mễ mượn cơ hội điện thoại đi ra ngoài.

Tiểu Bạch cứ ngồi ở đó, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, cô thấy vậy cũng hơi khó chịu trong lòng.

Tiểu Bạch trong ấn tượng của cô, phải là ánh mặt trời, hơi lưu manh, khỏe miệng luôn mang theo nụ cười xấu xa, lúc nào nói chuyện cũng không nghiêm túc. Dù say xỉn như hôm trước chẳng hạn, người luôn tràn đầy năng lượng còn tinh thần thì phần chần. Nào có như bây giờ, mặt trắng bệch, khỏe miệng ním chặt, giống như một con gió có thể quạt ngã vậy, không có một chút sức sống nào tồn đọng ở cậu ta.

Thấy cậu ta nói chuyện cũng có vẻ khó khăn, cô cũng không muốn lên tiếng nói chuyện, cứ ngồi im chờ đợi.

"Cô đi đi, tôi ... Không sao. Đợi lát nữa. ... Tôi tự ... Về nhà." Đè nén, miễn cưỡng nặn ra âm thanh.

"Ký túc xá các cậu cũng đóng cửa rồi. Làm sao cậu về đó?" Cô lo lắng nhìn về mặt đè nén cơn đau của cậu ta rồi lên tiếng.

Cậu ta phát tay một cái: "Tôi về nhà, nhà tôi ở thành phố G." À, thì ra nhà cậu ta ở chỗ này, vậy ngày hôm đó khi cậu ta say rượu giả bộ không còn chỗ ở rồi muốn đến phòng ký túc xá của cô là sao?

"Cô. ... Mở điện thoại ... tôi lên đi, tìm _____ tài xế Lý, gọi rồi đưa cho tôi."

Cô làm theo. Đem điện thoại áp vào tai cậu ta: "Chú Lý à, con đang ở ... số XX đường Tiền Cự, làm phiền. ... chú đến đón con một chuyện ... Vâng. ... Dạ. ... Cảm ơn!"

Gọi điện thoại xong, căn phòng lại rơi vào sự lúng túng vốn có. Tiểu Bạch có thể về ... Vậy. ... có phải cô được về nhà rồi không? Cô cầm túi xách lên, hướng về phía cái bóng dáng yếu đuối đang dựa trên ghế salon bên kia: "Có người tới đón cậu rồi. ... Vậy. ... Tôi đi về trước. Cậu ... Về nhà nhớ chú ý nghỉ ngơi cho khỏe, đừng uống nhiều như vậy nữa."

Xoay người. . . Mới đi được hai bước, giống như bị gì đó đánh trúng người. Quay đầu, nhìn hai mắt đỏ bừng của Tiểu Bạch đang nhìn chăm chăm mình, hàm răng cắn chặt lên vành môi dưới không còn chút máu, trên đất, là chiếc khăn giấy vo tròn thành nắm đang lăn mấy vòng trên đất.

Tiểu Bạch hình như nhện đến khổ sở, gân xanh cũng hiện lên trên khuôn mặt: "Bảo cô thì cô đi sao? Cô. ... Có biết hay không tôi. ... Cô ... Cứ tàn ác như vậy sao?" Đã giương nanh múa vuốt rồi "Cô. ... Dối gạt tôi. ... Tôi. ... " Lời nói còn chưa dứt, lại xống vào nhà vệ sinh. ...

Cô cháy mồ hôi. ... Ý gì đây? Chuyện này. ... Bảo đi mà không được đi sao? ...

Vội vàng đi theo tới nhà vệ sinh, nghe bên trong tiếng nồn mưa không dứt, nghĩ thầm trong lòng rốt cuộc cậu ta đã uống được bao nhiêu. . . Xem ra mấy ngày trước là giả say mà thôi. . .

Cô cứ đứng sững ở cửa nhà vệ sinh. Chuyện này. . . Đi cũng không được. . . Đứng cũng không được, rốt cuộc cô nên làm thế nào cho phải?

Điện thoại Tiểu Bạch để trong phòng reo lên! Đoán chừng là tài xế của cậu ta đã tới. Vội vàng chạy vào phòng, cầm điện thoại đi ra ngoài, chờ tiếng dội nước hết đi thì cô lên tiếng gọi: "Có điện thoại này!"

Tiếng hỏi yếu đuối vang lên: "Ài?"

Đôi mắt cô dừng lên dòng chữ "Tôn Thiển Thiển" trên màn hình điện thoại . . . . .

À. . . "Đêm hôm khuya khoác cũng có người theo đuổi. . ."

Trong nhà vệ sinh: "Gi?"

"Tôi nói, là Tôn —— xinh đẹp —— xinh đẹp!"

"Giúp tôi nhận. . . Đi"

Hả? Bây giờ nhà? Nhận rồi nói. . Tôi là giáo viên của cậu. . . Tiểu Bạch thì đang ở nhà vệ sinh. . .

Nhìn chằm chằm điện thoại đi động, nghĩ thầm, là nên nhận hay không nhận đây?

Cửa đột nhiên mở ra, Tiểu Bạch đi ra nhưng lại lầm bầm một câu "Về điểm này thì có chút tiền đồ", cầm lấy điện thoại đi vào phòng nghe, để cô đứng bơ vơ tại một chỗ.

Không thể làm gì khác hơn là đi theo cậu ta vào trong, nghe cách cậu ta nói chuyện với Tôn Thiển Thiển.

"Ừ, chúng tôi vẫn còn ở Tiền Cự. . . . . Tôi không uống nhiều. . . Không có việc gì. . . Co không cần phải qua đây. . . . . Vậy thì tốt, cô lên đến đây đi, 529."

Gi? Câu cuối cùng kia thì khiến cho đầu cô như muốn vỡ tung, xoay người liền muốn chạy.

Tiểu Bạch nhìn ta về không vui của cô. Tình huống này là thế nào? Sao lại cười?

Mặc dù vẫn còn tái tái, đôi môi không còn chút máu, thế nhưng nụ cười vẫn tồn tại một cách chân thật. Ít nhất là. . . Lur lại nơi đáy mắt ấy. Cô nhìn ra được. . . Hình như trong nháy mắt gương mặt ấy trở nên ấm áp lạ thường.

Vuốt mày, người nào đó mang theo nụ cười yếu ớt, lên giọng hòa hoãn: "Này, nhìn bộ dạng kinh hãi của cô đi, thế mà đòi làm giáo viên đứng lớp? Cũng không uống công tôi nhìn chuẩn mắt một lần." Lắc đầu một cái, chỉ vào cửa chính: "Được rồi, cô mau đi trước đi. Tôi cũng tốt hơn nhiều rồi. Biết cô sợ gặp Thiển Thiển."

Cô vẫy tay một cái rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Gọi điện thoại cho Âu Tiểu Mễ, hai người lái chiếc xe Mã Vĩ Ba về nhà.

*****

Tất cả hình như đã trở về nguyên tình trạng ban đầu. Buổi sáng không còn phải dậy sớm đi chạy bộ, trước lúc ngủ không còn những cuộc điện thoại nhắc nhở. Có ít thứ, hình như lặng lẽ đi, rồi lặng lẽ đi.

Cô không biết ngày hôm đó mình đã kết thúc với Tiểu Bạch như thế nào, hoặc giả cậu ta uống say đến mức không nhớ mình đã tới chỗ KTV cậu ta nhận nhệ hôm đó, có lẽ tất cả đối với cậu ta đã kết thúc, hoặc, cũng chưa từng có sự bắt đầu.

Quả thật chưa từng có sự bắt đầu, đúng không?

Cô rút cuộc cũng vượt qua được cuộc sống điển hình của một giáo viên, trừ thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn điện thoại coi có cuộc gọi nhớ nào không, và tất cả đối với cô, dường như đã kết thúc.

Sau hôm biểu diễn, bọn nhỏ vẫn tụ tập nhau tám chuyện —— Hoa khôi khoa âm nhạc Tôn Thiển Thiển và Tiểu Bạch khoa quản lý đang quen nhau.

Biết tin tức này, rồi một buổi trưa ngày nào đó cô cũng gặp được họ. Cô được mời đi ăn cùng với nhóm sinh viên rồi tình cờ gặp được hai người kia.

Cô vốn đang lo lắng, ai ngờ Tôn Thiển Thiển đi tới chào hỏi cô trước, Tiểu Bạch thì mắt cứ nhìn thẳng, sai bước, làm như cô không tồn tại ở đây, ngồi ở chỗ cách cô không xa, sau đó ăn cùng với Tôn Thiển Thiển, vừa nói vừa cười, đáng vẻ vô cùng ngọt ngào.

Đám sinh viên bên cạnh thì hóng tai lên nghe chuyện thiên hạ, vì vậy các lời đồn thay phiên truyền đi, nghe nói hai người này từ sau khi kết thúc buổi biểu diễn âm nhạc thì như keo sơn gắn bó.

Cô ăn nhưng không biết mùi vị thức ăn là gì, như có như không nhìn hai người họ, vừa nghe bọn sinh viên tám chuyện với nhau. Trong lòng có cảm giác hư vô lại mơ hồ không hiểu rõ. Cảm giác như cô đang nghĩ rằng Tiểu Bạch. . . Thay lòng.

Nhưng, cái gì có nghĩa là “Thay lòng” đây? Giữa bọn cô chưa bao giờ có sự đồng cảm về “Lòng”, tại sao "Lần" đây? Huống chi, đối với một thanh niên 22 tuổi đầu mà nói, nếu giữa bọn cô có tình cảm mập mờ với nhau, thì cũng quay đầu lại vì một cô bé Tôn Thiển Thiển xinh đẹp hơn mà thôi.

Không để ý đến đám sinh viên ngồi bên, rồi lại không nhìn được nhìn về bên kia. . . . . Thiển Thiển không biết mới nói cái gì, Tiểu Bạch cười nghiêng cười ngả, mắt lóe sáng, cũng chưa bao giờ bố thí cho cô lấy một lần.

Rất muốn bung khay com đi chỗ khác ăn. Tên khốn kiếp ấy lại dám cầm khăn giấy lau miệng cho Tôn Thiển Thiển! Mẹ nó, đến bọn sinh viên cũng không chịu nổi, hướng về phía hai người bọn họ huyt gió, nhạo báng bọn họ không nên quá ngọt ngào ở chỗ này. Thiển Thiển đỏ mặt cười thẹn thùng với đám đông, khoe miệng Tiểu Bạch thì hơi gọi lên nụ cười, cặp mắt cũng mỉm cười, rồi nghiêng đầu liếc một ánh mắt đầy khiêu khích về phía cô.

Hạ chiến thư sao? Qua ngày thơ rồi!

Ăn không vô, còn lại hơn phân nửa, cô đứng lên đi ra khỏi nhà ăn.

Đại học, thật sự là thiên đường yêu đương! Mỗi một ngày, đều có vô số sinh viên quen nhau, cũng có vô số người bị thương chia tay. Nguyên dạng thì đây là nơi rất lãng mạn! Hít thật sâu cái bầu không khí trong lành ở sân trường, nói không chừng ngày mai cũng có số đào hoa dành cho cô.

Cho nên mới nói, trên đời này không có chuyện, lo sợ không đâu vì nó.

Mới vừa bò đến tầng năm ký túc xá, điện thoại di động rung lên, có tin nhắn từ Tiểu Bạch: "Mạc Tiểu Mỹ, lãng phí là quá xấu hổ."

Nhảm chán. Không để ý tới.

Mười phút sau, tin nhắn Tiểu Bạch lại tới: "Cô giáo Mạc, cô rất được sinh viên quan tâm nhĩ?"

Bệnh thần kinh, mặc kệ cậu ta.

Năm phút sau, tin nhắn lại tới: "Bây giờ gọi cô là em gái cây xoài, có phải không còn thích hợp rồi không?"

. . . . . Đây có coi là đang nói nhảm không?

Lại 10 phút sau, người khác rút cuộc nổi giận: "Mạc Tiểu Mỹ! TMD, cô dám không để ý tới tôi đi! Xem như cô lợi hại!"

Người này điên rồi sao?

Không thể làm gì khác hơn là đáp lời: "Tên dê tiện kia! Cậu rút cuộc muốn cái gì hả? Tối giờ uống thuốc chưa?"

Rất nhanh, Tiểu Bạch đáp lại: "Nếu như em là thuốc của anh, vậy quả thật đã lâu rồi anh chưa uống thuốc vì em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Dê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nụ hôn thứ hai

Editor: Bi Ngạn Hoa

Editor có lời muốn nói: đi ngang qua đi ngang lại, làm ơn thank giùm miếng há há ~~~ quý tạ! !

"Nếu như em là thuốc của anh, vậy đã lâu rồi anh không uống thuốc."

Nhìn cái tin nhắn mà cô sững sờ. Tiểu Bạch là cái tên dê tiện, lại có thể viết ra cái tin nhắn kiểu văn nghệ như vậy ư?

"Hơn nữa, nếu uống vào còn mắc phải bệnh thần kinh. Kể từ khi tôi không gặp cô, tôi bình thường hơn rất nhiều."

. . . . . Cô đã nói rồi . . . Không đứng đắn mới giống tên dê tiện này. . . .

Hận hận trở lại: "Độc không chết nổi cậu đâu!"

Rất nhanh có tin nhắn đáp lại: "Cô đầu độc tôi đấy chứ sao."

Cô —— "Tôi nghĩ cậu bị động kinh đấy, còn ở đó mà đổ thừa lên đầu tôi."

Kê dê tiện —— "Mẹ nó, có phải mỗi lần tôi chủ động tìm cô...thì cô tuyệt đối không bao giờ là người chủ động liên lạc với tôi phải không? "

Cô —— "Không phải, hôm cậu uống say đó kìa, là tôi chủ động đến tìm cậu có phải không?"

Kê dê tiện —— "Đúng, cuối cùng còn chạy nữa chứ. Xin hỏi cô tối đó làm gì vậy ạ?"

Cô——". . . . Tôi sợ cậu uống say rồi bị quăng ở nơi hoang vu nào, cho nên cậu phải biết thể hiện tình yêu đối với đồng bào nghe chưa."

Kẻ đề tiện——"Nhưng cô vẫn chạy đó thôi, chỉ điểm này là cô có tiền đồ, thế mà cũng được là giáo viên đứng lớp."

Cô ——"Tôi sao hay không thì có liên quan đến cậu à? Có bản lĩnh đừng để cho cô bạn gái nhỏ của cậu đến tìm tôi đi."

Kẻ đề tiện ——"Đầu năm nay đã không phổ biến việc có bạn gái nhỏ rồi. Đang có trào lưu trâu già gặm cỏ non, đúng không bò già?"

Cô ——"Yên tâm đi, tôi dù có ăn cỏ non cũng không ăn cậu đâu!"

Kẻ đề tiện——"Ax, vậy cô còn lừa gạt tôi nè, làm hại người ta đau lòng đến chết đi này~~"

. . . . Vòng tới vòng lui lại vòng trở về rồi. Thật hay giả đây, cô nào có lừa cậu ta chứ?

Cô ——". . . . . ." Đây là một vấn đề.

Tuy nói đi nói lại thì mình vẫn thiếu cậu ta một cái đáp án, nhưng ngoại trừ nói lời xin lỗi ra, cô thật sự không thể nói ra cái lý do ấy. Có thể cô vẫn còn ngây thơ! Buồn bực đẩy cửa sổ ra, nhìn hàng thông xanh mượt dưới kia, tâm tình chợt có chút ổn định hơn. Đuôi mắt quét qua, chợt thấy dưới gốc xoài bên đường, có một bóng dáng quen thuộc lúc ẩn lúc hiện, đá cục đá, chán nản đứng đó.

Không nhịn tiện tay nhấn thêm một cái tin: “Người nào đó không phải đã nói, sau này sẽ không tới ký túc xá quấy rầy tôi nữa sao?”

. . . . .

Hơn nhiều năm sau, cô vẫn nhớ tình cảnh lúc này, thấy thì bình thường nhưng nhìn kỹ thì sẽ:

Ánh mặt trời mãnh liệt giữa trưa, một thanh niên vóc dáng cao to, đôi mắt híp ngẩng đầu lên nhìn cô gái đứng trên ban công. Ánh mặt quá chói mắt, khiến người thanh niên ấy không nhìn thấy được cô gái ấy, nhưng cô gái ấy lại nhìn thấy được tình cảm đa diết trong đôi mắt của cậu ta. Mặc dù cự ly cách xa những 5 tầng lầu, lại cảm thấy nhịp tim đập liên tục không thoe một quy định.

Để cho cô phải nghĩ đến câu thơ: “Nhĩ tại kiều thượng khán phong cảnh/ Khán phong cảnh đích nhân tại lầu thượng khán nhĩ”*, ngắm phong cảnh người của ở trên lầu xem người. Ta không biết ánh mặt trời là như thế nào trang sức ta cửa sổ, Tiểu Bạch lại hình như chân chân thiết thiết xông vào thế giới của ta.

*Câu thơ này có nghĩa là: Bạn ở trên cầu ngắm phong cảnh/ Người ngắm phong cảnh trên lầu lại nhìn bạn. – có thể thay bằng “chàng hay thiếp”

Chuông điện thoại vang lên, cô trực tiếp nhấn nút nghe, kẻ đề tiện bên kia cực kỳ tức giận: "Tôi nói này, tôi không đi lên quấy rầy chị...thì chị không thể đi xuống đây hạ độc tôi một cái à? Nhìn thấy tôi phơi mình giữa trưa trệt vậy mà cô lại không xuống? "

. . . . . "Cậu đâu có bảo tôi xuống đó chứ!"

. . . . . "Bây giờ tôi nói rồi đó, vậy cô có dám xuống không? "

". . . . . " Lần này không cần đáp lại cũng là sự im lặng tuyệt đối, lời nói ra toàn dấu chấm câu. . . .

Tiểu Bạch ở đầu dây điện thoại bên kia bắt đầu dĩ, âm thanh bỗng trầm xuống: "Xuống đây đi, tôi lái xe tới. Lái xe đi ra ngoài, không ai biết cô đâu."

". . . . . " Còn có thể nói thêm sao?

Tiểu Bạch đoán ra nỗi lo lắng của cô, nổi giận: "Mẹ nó! Đừng khiến tôi lên đó tóm cô xuống!"

"Vậy. . . . Được rồi, cậu chờ tôi đi thay đồ." Cô không thể làm gì khác hơn là. . . . Đi.

Lúc thay quần áo, cô thật sự có chút hối hận. Lúc Tiểu Bạch nhìn thấy cô đi xuống, nhưng ngay cả chào cũng không chào, không nói hai lời, liền quay đầu đi về phía trước.

Này. . . Ý gì đây? Có phải chị đây có thể đi hay không đi. . . cùng phải không?

Cô cảm túi xách do dự nên quay đầu chạy hay không, thì Tiểu Bạch lại hướng về phía cô nói một câu: " Cô đã bảo không muốn ở trường học lôi kéo này nọ đứng không, vậy cô có gan thì chạy đi. "

Mẹ, còn có đạo trời không! Chị đây lại bị một thằng nhỏ uy hiếp cơ đây.

. . . . . Chỉ là, lực uy hiếp này rất được. . . .

Không thể làm gì khác hơn. . . cô hấp ta hấp tấp đi phía sau thằng nhóc kia, cách xa nhau là được, dù người khác có gặp cũng không biết hai người họ là ai.

Đi tới cổng phía Nam, Tiểu Bạch lên một chiếc xe SUV màu trắng, để cô lại đứng ngơ ngẩn ở giữa bãi đất trống. Này. . . . Tình huống vậy là thế nào?

Điện thoại lại vang lên đúng lúc: "Đi lên." Sau đó cúp máy.

Mẹ nó! Đại ca! có hai chữ thôi mà làm gì nói có về một mối như vậy chứ?

Ai bảo cô làm việc trái với lương tâm làm chi. . . Chân chó chạy lên xe.

Vốn nghĩ nên ngồi phía sau . . . Ah, nhưng sao cửa lại mở không ra? Tiểu Bạch đen mặt lại không để ý đến cô. . . Cho nên cô ngoan ngoãn ngồi lên ghế phụ kế tài xế.

Lúc tới trạm nộp phí rồi cổng, cô giờ cái túi xách lên che lấy khuôn mặt . . . .Làm ơn. .Cô không thể mất mặt như vậy. . . .

Cả đường đi Tiểu Bạch đều đen mặt,nhìn qua thì có vẻ chuyện chủ lái xe. Thật sự thì cô không biết đã xảy ra chuyện gì, tin nhắn vừa rồi không phải rất đã sao? Thế nào mà giờ lại biến thành kẻ máu lạnh rồi?

Nhìn trường học càng ngày càng xa. . . . Má ơi, người sẽ không bán cô đi chứ? May buổi chiều chị đây không có tiết trên trường. . . Nếu không chắc chắn sẽ bị nhà trường đuổi việc . . . .

Lo sợ một đường, rốt cuộc cũng tới nơi mà Tiểu Bạch muốn. Mặc dù nói không biết địa chỉ xác thực này là gì, nhưng trước mặt là một quán trà nhỏ rất dễ thương. Vừa xuống xe, bản tính của tên này liên lộ,nắm lấy cổ tay cô, lôi vào trong phòng.

Hung hăng đặt một phòng riêng bên trong. Tiểu Bạch vốn là cái dạng người hẹp hòi, mắt không nháy lấy một cái mà nhìn chăm chăm cô, khiến hai chân cô như nhũn ra, tim đập loạn xạ.

Mẹ nó! Già bộ lãnh khốc làm quái gì ! Chị đây khó chịu rồi đấy "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người đẹp bao giờ à" Cô rất cuộc cũng không nhịn được ném cái túi xách lên ghế, tức giận hỏi.

Kẻ đề tiện kia bĩu môi: "Chưa từng thấy qua ——Người — đẹp — dạy — học."

Mẹ nó! Lại nói chuyện như vậy. . . .Chị đây khỏi ăn cơm luôn. Ngồi chồm hồm nơi góc tường cắn móng tay. . . .

Tên kia không lo không sợ cứ từ từ nấu nước sôi, hốt lá trà, tráng ly trà , tráng lá trà. . . Một loạt hành động linh hoạt, sau đó tiếp tục dùng ánh mắt kinh khủng nhìn cô.

Mẹ kiếp! Còn chưa hết à? "Muốn chém muốn giết xin mời ra tay, đưa tôi tới đây cho mất công, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?"

Đưa đầu ra là một nhát dao, rút đầu lại cũng bị một nhát dao, nên chị đây quyết định, dừng cảm đối mặt!. . . .

Tiểu Bạch ngồi ở nơi nào đó ung dung uống trà: "Mấy ngày nay, tôi luôn chờ đợi, khi nào cô mới chủ động đến tìm tôi. Xem ra, trình độ giác ngộ của cô không cao! Nếu như hôm nay tôi không đến tìm cô... cô phải cô tính rằng? . . Cứ như vậy xong?"

Gì . . Mặc dù cậu ta nói đúng. . . . Nhưng mà cô không muốn thừa nhận!

"Đâu có. . . .Đâu có chứ! Tôi nghĩ là, có thể cậu phải cần một khoảng thời gian yên tĩnh một chút. . . . để tiếp nhận thân phận của tôi mà thôi. . ."

Khuôn mặt hiện lên chữ không tin: "Ừ. . . . Sau đó thì sao? Bây giờ tôi đã tiếp nhận. Tôi đã biết rõ cô là giáo viên. Vậy cô định làm thế nào đây?"

"À? . . . . Không có ý định gì cả . . . . Liên. . . . Rau trộn chứ sao. . . . Cậu đón nhận được thì tốt chứ sao! Cậu đón nhận. . . . Cậu đón nhận rồi thì dẫn tôi tới nay này làm gì vậy?" Cô mở to đôi mắt vô tội.

Đôi mắt cười đầy hứng thú đảo một vòng: "Vậy cô cảm thấy. . . Tôi đón nhận, phải bày ra cái dạng gì? . . . . Từ đó, đường cô thì cô đi Dương Quan, đường tôi thì tôi đi cầu Độc Mộc, cả đời không qua lại với nhau nữa?"

Gì . . Thật ra thì đây là kết quả mà cô sợ nhất. . . Mặc dù làm như vậy hình nh quá bình thường. . . . Nhưng, gương mặt nhìn thẳng vào mắt của cậu ta, cô vô cùng nghiêm túc nói: "Thật sự không phải như vậy. Tôi hi vọng, chúng ta còn có thể làm bạn bè. . . chuyện đó rất tốt. . . Tựa như chúng ta bây giờ, không còn gì để giấu diếm nhau. Chỉ là, không biết, cậu còn có thể tiếp nhận chuyện này hay không mà thôi."

Hình như đáp án này đã làm cho ai kia tương đối hài lòng, ánh mắt của cậu ta cũng dịu dàng lại, giọng nói chậm hơn so với ban nãy: "Cô nghĩ chúng ta còn có thể làm bạn bè với nhau , vậy tại sao không chủ động liên lạc với tôi trước?"

Bạn xem đi, đây không phải Quỷ Đà Tường thì là cái gì? Tôi tới lui cũng là những vấn đề này! : "Tôi. . . Không phải sợ cậu vẫn còn giận tôi à. . . . Hôn nữa, tôi cũng không biết cậu suy nghĩ như thế nào về chuyện này . . rồi cũng sợ cái nhìn của người khác. . . Có thể cảm thấy. . Tôi không có đạo đức hay không. . ." Cô. . . Rốt cuộc đang nói cái gì? Cái gì mà không có đạo đức a. . . .

Nét mặt Tiểu Bạch lại thay đổi, mày xem đi, trong mi mắt đều ngập tràn sự mỉa mai, rồi đứng lên, đi tới trước mặt cô: "Oh? Vậy cô cũng nên nói ngược lại một chút, vậy có nghĩa là cô nói . . . . tôi “không đạo đức”?"

Mồ hôi đổ như thác. . . . Cô sai rồi mà vẫn chưa được sao. . ."À. . . . Giáo viên ở cùng một chỗ với sinh viên. . . . Tóm lại sẽ có người nói xấu. . . ."

Tiểu Bạch cứ nhiên lại kéo cô lại băng ghế, ngồi xuống, tay còn khoác lên chỗ dựa phía sau lưng, tạo thành tư thế mờ ám: "Đến đây, nói một chút, hai tụi mình ‘hồ đồ’ ở chung một chỗ với nhau à?" Mặt chợt phóng đại đến trước mặt cô.

Cô giật mình, đầu vội vàng lui về phía sau, nhưng lại đụng ngay cái thành ghế dựa, nước mắt như chợt trào ra. Ai ngờ còn chưa kịp kêu đau một tiếng thì đang bị cắn.

Không giống với cái hôn hôn đó, cái hôn này tuyệt đối có ý trừng phạt, nói “Cắn” cũng không quá. Răng Tiểu Bạch cắn xé môi cô, thừa dịp cô còn chưa kịp phản ứng thì trong nháy mắt xông tới tàn sát nơi ấy, cái cuồng dã này như muốn khiến răng và môi cô vẫn tung, cái loại cảm giác tê dại khiến cô môi lung. Mà tay của cậu ta, một cánh thì nâng đỡ đầu cô lên, nhẹ nhàng xoa xoa cái chỗ cô mới đụng vào thành ghế.

Tay cậu ta như thức tỉnh cô

Mẹ kiếp! Thế nào mà mỗi lần đều thành như vậy? Chỉ cần cậu ta dùng mỹ nam kế thì cô mình đều tan rã? Cô dùng sức đẩy ra nhưng cậu ta lại ép sát vào, đem cô cố định thật chặt trong lòng ngực, vẫn không nhúc nhích. Dồn cô đến chân tường, không thể làm gì khác hơn xuất tuyệt chiêu, đưa nanh ra, cắn cắn cậu ta! Nhưng lại bị đối phương phát hiện ra, mút càng chặt hơn, cái lưỡi ấy như một con rắn nhỏ chạy loạn xạ trong miệng, khiến cô không thể lợi dụng được chút thời gian nào.

. . . . Được rồi. . . . Cô thừa nhận đây là lần hôn mất mặt nhất. . . . Bởi vì nó kết thúc trong tiếng cười đắc ý của Tiểu Bạch, cô hận không thể chôn chặt đầu vào cái lồng ngực đang rung động cùng với tiếng cười to của cậu ta. . .

Tay Tiểu Bạch vẫn xoa nơi sưng lên trên đầu cô, ngoài miệng lại không nhân rồi: "Tôi nói này, tại sao lúc nào em cũng ngây thơ như vậy chứ?"

Cậu mới ngây thơ! Cả nhà các cậu mới ngây thơ! !

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Xem mắt nhớ

Editor: Bi Ngan Hoa

Thời gian trôi thật nhanh, mới đảo mắt một cái mà đã đến kỳ nghỉ đông.

Vốn là trông sao trông trăng sáng trông cảnh an nhàn ngày nghỉ, thì đi cả của cô tới thăm, trở nên u ám.

Ha ha, đừng nghĩ lệch lạc nhé, vị đi cả này không giống với đi cả kia đâu— nhưng cô lại ghét cực kỳ! Vốn cô gọi bà ấy là đi lớn, nhưng giờ phút này, cô lại tình nguyện xưng hô với bà ấy là đi cả —— bởi vì bà ấy thật sự khiến cô oán hận đến rỉ máu.

Hôm đó gia đình tụ họp ở nhà bên ngoại, mọi người đang trong không khí vui vẻ, còn cô thì chịu cái cảnh bị đi lớn nhìn chòng chọc, bà ấy muốn giới thiệu bạn trai cho cô.

Chủ đề này đang được quan tâm, ngay cả bà mẹ thân mến của cô cũng vô cùng thích thú, lại khiến cho cô xấu hổ trước cả gia đình. Tại sao đi lớn lại nói chứ?

"Tiểu Mỹ à, không phải đi lớn muốn nói với con đâu, con nói đi con học trong Học viên âm nhạc nhiều năm như vậy, đều là trong đám nữ sinh cả, đi lớn biết con không là đứa trẻ hư, nhưng lại khiến bản thân mình học đến gốc luôn. Con bây giờ người cũng hai mươi sáu hai mươi bảy rồi, công việc hay học vị cũng rất tốt rồi, nên suy tính về vấn đề cá nhân đi! Con xem mẹ con kìa, cả ngày cũng không quản lấy con, còn tụi ta lại gấp lắm. Không bằng thừa dịp trước hôm 30, lựa chọn người đi, qua hai năm, đều là người ta đi chọn con, mà cũng chỉ có thể lấy mấy người còn dư lại thôi! Phụ nữ mà, phải thừa dịp còn tốt mà đem đi cảm!

Như vậy, đi lớn cũng biết mẹ con sắp xếp nghiêm túc rồi, chuyện này đi lớn giúp đó vậy con xem xét mà làm. Nắm chặt cái thời gian nghỉ đông này, trước thì chọn cho con mấy người được được, có được hay không thì đi lớn với mẹ con cũng không ép, , được không? !"

. . . . . Toàn gia trường bối đều ở đây phụ họa, cô còn có thể nói cái gì?

Ngay! Phải ngay! Nắm chặt thời gian nghỉ đông. . . . Ngoan ngoan xem mắt, ngày ngày hướng tới. . . .

Trên đường từ nhà bà ngoại về, cô nhìn nhìn không ngừng hỏi hỏi cảm nhận ra sao. Mẹ cô lại hiện lên bộ mặt đầy mơ mộng: "Thật ra thì —— mẹ muốn nhìn coi thử ra sao, mấy đứa bây giờ đi xem mắt là cái kiểu như thế nào~~ trong phim truyền hình nó diễn vậy đó, mẹ cũng rất tò mò~~ hơn nữa đi lớn của con nói mấy thằng con trai ấy trên trời có mà trên đất lại không, nên mẹ cũng hơi tò mò, coi như con đi chơi một chút cũng được chứ sao."

Khốn! Mình biết ngay! "Làm ơn! Mẹ còn khỏe vậy thì đăng kí đi coi đi, làm gì kéo coi đi cùng chứ ~" Cô không ngừng châm chọc.

Mẹ hà hề nói: "Con không đi, mẹ nào có cơ hội biểu diễn~ ha ha ha, trở về phải suy nghĩ ngày mai nên diễn cái vai mẹ vợ làm sao cho nó đạt đạt mới được~"

Khốn ~ về đến nhà, vừa vào cửa thì cô treu ba: "Mạc Tổng, cầu xin ông quản lý vợ ông cho tốt~ ngày mai bà ấy cũng đi xem mắt đấy kìa"

Ba là người hiền lành nên chỉ nhận lấy áo khoác mẹ cởi xuống rồi nói: "Xem mắt cũng tốt, xem mắt rồi có muốn cùng ba đứng giữ cửa không?"

~ Trời ạ, đây là người một nhà sao~ cô quả thật như dê đưa vào miệng cạp, khó thoát khỏi cái số xem mắt rồi.

Ngày hôm sau, ông Mạc kiêm chức ba lần chức tài xế, chở mẹ với trang phục như đi hội nghị, cùng —— cô với trang phục kém chất lượng, hùng dũng tới chỗ xem mắt: Quán cà phê Đảo Xanh.

Thật ra thì, vốn cô đối với chuyện xem mắt này rất hiểu lý —— dù sao cô cũng là đứa trẻ chui từ bụng mẹ Mạc ra, cái gen tò mò cũng hiện hữu sẵn rồi. Nhớ năm đó Tiểu Nông cùng phòng kí túc bị chị cô ấy kéo đi xem mắt, cô còn đứng phiên nào oán trách họ: "Ai, sao không có người bảo mình đi xem mắt nhỉ, người nhà mình đúng là chẳng quan tâm đến mình mà~" sau đó người ta nhảy qua đập cô một phát. . . .

Nhưng hiện nay nhìn người một nhà với cái dáng vẻ kích động như muốn đem cô đi "Bán", nhưng bây giờ cô không còn chút cảm xúc. Làm ơn! Cô không phải không còn người hốt sao ? !

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của ai kia. . . Dáng người rõ ràng, ánh mắt ngập tràn ánh mặt trời, nụ cười trên đôi môi mãi mãi mang ý xấu. . . .

Nhớ lại chuyện hôm ở quán trà, Tiểu Bạch hiếm khi độc thoại một mình, tất cả giống như đang diễn ra ngay trước mặt cô. . . .

"Lúc tôi mới vừa đại học, có người nói với tôi, ở trong đại học, chuyện quan trọng nhất, chính là phải có một chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Tôi của ba năm trước, cơ hồ đều ở quán Game , bóng rổ và đi làm, kiếm thu nhập bên ngoài để trang trải cuộc sống. Vẫn cũng hiểu được chỉ cần là đại gia, thì tình yêu cũng không có gì đáng ngại nữa. Quay đầu, lại gặp được em." Ánh mắt mang ý vị sâu xa lưu chuyển trên khuôn mặt cô, tim của cô đập cực nhanh.

"Em à, bảo người ta nói em tốt chỗ nào đây? Một lát ngây thơ khiến người ta ôm bụng cười sặc sụa, một lát lại tao nhã khiến người ta ngước nhìn, một lát quấy đến vô pháp vô thiên, một lát lại nhát như con chuột rồi quay đầu bỏ chạy. Luôn Luôn khiến tôi hận em đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại hết cách với em. Tôi chưa từng gặp qua bất cứ người nào, nhưng em lại làm tôi có ấn tượng sâu sắc, lại hết cách đến bó tay rồi.

Thôi, tôi cũng nên tiếp nhận sự thật này, gặp phải loại người như em, tôi cũng chỉ có thể đi theo em cùng điên loạn vậy thôi."

Cô không biết như vậy có tính là thổ lộ hay không. Có lẽ, trong lời nói, cũng không hề trắng trợn, nhưng ánh mắt kia, lại tiết lộ sự đa tình trong đó, làm cho người ta không nhịn được đỏ mặt. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Tiểu Bạch bộc lộ tình cảm ra bên ngoài. . .

Có đôi lúc cô sẽ cảm thấy rất may mắn, Tiểu Bạch không nói thẳng ra. Bởi vì trong lòng cô hiểu rõ, nếu như cậu ấy nói trắng ra, như vậy ý là— bọn cô lại không thể nào tiếp tục được nữa. Giữa bọn cô có một khoảng cách không thể nào vượt qua. Ví dụ hiện tại, người nhà hỏi mình đã đến lúc có bạn trai được chưa, cô thật sự không thể nói cho cả nhà biết mình muốn trâu gia gặm cỏ non được.

Cô sẽ diện như vậy, để ý mọi chuyện lại nhiều, cho nên sau ngày hôm đó cô ép buộc một chuyện, Tiểu Bạch đồng ý hiệp định chủ quyền—— chỉ cần ở trong phạm vi trường học, bọn cô sẽ làm bộ như không quen nhau, cô là giáo viên, cậu à học sinh.

Về sau mỗi ngày lúc đi chạy bộ buổi sáng sớm, bọn cô đều dùng ánh mắt để trao đổi. Không nói tiếng nào mà vẫn chạy bộ, trở nên có phần kỳ quặc, mỗi đêm đều đầu võ mồm trong điện thoại, bình thường đều đem cái "Kích cảm biểu diễn" buổi sáng ra khinh bỉ một phen, làm đi làm lại cũng không biết mệt.

Hồi ức như một đoàn tàu lại bị người con trai xem mắt rẽ ngang, cô ép mình thu lại suy nghĩ để đối phó với thế trận xem mắt sắp tới ngay bây giờ.

Nhìn vị trực mặt có khuôn mặt đẹp trai kia, xem ra anh này thường xuyên tập luyện hàng ngày, trong lòng cô không khỏi thương hại. Ai, người đàn ông xem mắt đáng thương. . . . Gặp phải cô đây thuộc chủng tộc đi xem mắt, đoán chừng trái tim muốn chết cũng có. . . .

Hiện trường có tỉ lệ 6:1 về nhân vật, phe thành viên cô gồm——6: ba cô, mẹ cô, dì lớn cô, chồng dì lớn cô, đứa trẻ nhà bọn họ cũng là em họ cô, còn có cô, hơn nữa tình hình nhân lực có vẻ sẽ tăng thêm, bởi vì dì lớn đang nghe điện thoại thăm dò tin tức ở mọi nơi. . . mồ hôi cô đổ như thác. . . .

Đối phương—— chỉ có một.

Chỗ ngồi bên ghế salon bọn cô cũng phải sắp hàng, diễn biến xấu hổ này biến thành, bên bọn cô chen chúc nhau nên không thể ngồi được, ghé sa lon đối diện chỉ có một người đàn ông ngồi nên trống rỗng. Vì vậy rất tự nhiên, cô bị ép ngồi về phía đối diện.

Sau đó, vốn cả nhóm người hướng vào một người đàn ông để truyền hình trực tiếp giờ thì—— một nhóm người hướng về phía một đôi nam nữ rồi cảm thán: "A! đúng là xứng đôi mà! Tôi đã nói rồi ~ hai người bọn họ ngồi chung một chỗ rất là tương xứng!" Giọng nói của dì lớn thật lớn.

"Đúng đúng! Chị với anh xinh đẹp vậy, tương lai bọn họ sinh em bé chắc cũng đẹp vậy đó!" Làm ơn! Mình đi xem mắt mà chưa hề nói lấy một câu, mà

con nhóc ấy lại dám thảo luận? Đi xem mắt mà mang theo con để làm gì vậy hả?

Ba mẹ thân yêu của cô, có ra về đặt dè ở đây, chỉ thi thoảng lên tiếng khen mấy câu: "Ồi, đúng là nhiều năm nay không quan sát cho kỹ, tôi phát hiện Tiểu Mỹ nhà chúng ta còn ngày càng đẹp nha, giống tôi đó mà!" Mẹ kiếp. . . .Người nhìn anh ta có nhìn tôi à?

Cho nên mới nói, không nên tin tưởng tưởng bổi khi họ giới thiệu đi xem mắt. Bọn họ phần lớn, chẳng qua là vì thỏa mãn hứng thụ tệ hại của mình mà thôi.

Thời gian "Xem tướng" đau khổ sắp kết thúc, cả nhà rút cuộc cũng ý thức nên dành chút thời gian cho người trẻ tuổi tiếp xúc riêng với nhau, rồi rút kiếm có rút lui. Mà trước đó, ngày cả một câu nói cô còn chưa nói chuyện với người đang ông xem mắt bên cạnh mình.

Mọi người đều đã bỏ đi.

Hồ. . . . Cô rút cuộc có thể ngồi phía đối diện thường thức người kia một cách thỏa mãn đến chảy nước miếng rồi. . . .

Lại nói, mặc dù bản thân cô đối với chuyện xem mắt này vô cùng ghét, nhưng làm một hủ nữ có thâm niên, đối diện với trai đẹp, thỉnh thoảng nhất định phải ra vẻ có tư cách—— trong lòng thầm lặng nuốt nước miếng, sau đó ra sức mơ mộng. . . .

Chỉ là, người đàn ông kia tướng mạo tựa Phan An, điều kiện về mọi mặt cũng không kém, làm sao lại luân lạc tới cái nơi xem mắt này? Còn rơi vào trong tay di lớn của cô? Ai. . . . Bị thương mà. . . . Không nhịn được lắc đầu. . . .

"Cô Mạc, cô luôn luôn có. . . . Về mặt phong phú. . . . như vậy.sao? Còn là. . . . Tôi có mặt nào khiến cô không hài lòng?"

Thân sĩ như thế. . . . Khiến cô nổi hứng muốn chọc ghẹo anh ta. . . . Minh thật thú vị mà. . . .

"À. . . . Tôi nói cho anh một bí mật, thật ra thì trong cơ thể của cô, vẫn luôn có hai người." Cô nghiêm túc "Anh vừa thấy tôi gật đầu thì đó là một người, tôi lắc đầu thì đó là một người khác. Cứ như vậy, tôi mỗi ngày, gật đầu lắc đầu gật đầu lắc đầu. . . . Bọn họ khiến tôi đặt một cái biệt hiệu riêng. . . . Gọi là Rock and roll Tiểu Mỹ." Ha ha. . . . Giỡn có ó chút quá. . . .

Thân sĩ phía đối diện không lo lắng uống một ngụm trà, bình tĩnh cùng cô nói: "Thật ra thì, trong cơ thể tôi có một nhóm người. Cho nên, cô tới xem mắt, phải dẫn theo một mớ người thân, còn tôi, một người cũng xong rồi. Mới vừa rồi, trong cơ thể tôi có nhóm người đã bình luận về cô, nói cô. . . . Quả thật có nhân cách Rock and roll."

Gì gì~~~ còn cùng cô đóng kịch sao? Còn cư nhiên dùng vẻ mặt thành thật ấy?

Không cho liều thuốc mạnh thì không chịu hả?

"Thật xin lỗi, hôm nay tôi ra khỏi cửa mà quên uống thuốc. Nếu không cuối cùng tôi gật đầu lại lắc đầu, đợi lát nữa chắc sẽ sùi bọt mép." Vẫn chưa thỏa mãn quệt quệt miệng.

Người đàn ông phía đối diện giơ ngón tay lên: "Ai nha, thật xin lỗi, hôm nay tôi ra khỏi cửa mà quên trang điểm rồi. " Sau đó lấy một cây son môi từ trong túi áo ra ——Gì, cảnh diễn này là gì?

Đối phương dùng son thoa môi xong, chặc chặc miệng, "Nếu không, chúng ta cứ về nhà của mình, nên đi uống thuốc uống thuốc, nên trang điểm lại trang điểm, cô cảm thấy thế nào?"

Ha ha. . . .Cô. . . . Tan tành rồi. . . .

Xem ra người đàn ông này rất mạnh mẽ. Đây rút cuộc là người cùng tốt nghiệp diễn trò với cô, hay là một tên đàn ông biến thái? Còn phải quan sát thêm. . . . Chỉ ít, cô muốn ra ngoài, anh ta cũng không muốn nán lại đây cùng với cô.

Điều chỉnh cái tính nóng nảy của mình một chút, cô lập tức sáng khoái đồng ý: "Vây cũng được bây giờ ai về nhà người nấy, mỗi người đi tìm mẹ của mình." Cô cũng không thêm phải giả bii: "Chỉ có điều tôi nói trước, lúc về thì anh nên nói với di lớn của tôi, hai bên sau khi dùng trà thì đi xem phim rồi ăn cơm, hai bên thích ứng tốt. Tiết kiệm khiến tôi còn chịu thêm một lượt hành hạ nữa."

Người đàn ông xem mắt kia tựa lưng lên ghế salon, nhìn cô lộ ra bản tính ở chỗ này, cười nắc nẻ: "Xem ra tôi tìm được người cùng tuyến rồi. Hiếm lắm đấy. Xem ra hai ta hoa rơi vô ý nước chảy cũng vô tình! Mới vừa rồi nhìn trên thế quá nhiều người kia, tôi còn tưởng rằng mình phải xem một tiết mục nhảm chán đấy."

Hả? Đổi kênh rồi sao?

Người đàn ông xem mắt háng giọng, vương tay hướng về phía cô: "Tự giới thiệu mình một chút, Cổ Dật Nam, một mình mở công ty Khoa học kỹ thuật ở thành phố G, rất hân hạnh được biết cô, người cùng tuyến. Cô có thể gọi tôi là —— Cổ Nam"

Cô nóng tính vươn tay, nắm lấy: "Sớm biết mọi người đều tốt nghiệp khoa đùa giỡn, tôi cũng không cần ra sức diễn làm chi cho mệt••"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chờ em yêu anh

Người tên Cổ Nam này, thật ra thì không tệ. Ngày đó sau khi hai người nói rõ với nhau, mới biết rằng đều bị bắt buộc đi xem mắt. Anh ta mới từ Mỹ trở về thành phố G để phát triển sự nghiệp, công việc bận rộn khiến anh không có thời gian tìm bạn gái, cho nên lễ mừng năm mới về nhà một lần, liền bị họ hàng gần xa kéo đi xem mặt.

Sau đó bởi vì trong xương tủy đã có sẵn ý làm phản. Hay giả sử có ác cảm về tình yêu giống như cô vậy, anh ta cảm thấy loại hình xem mắt này tì lệ khiến đàn ông chịu khổ tương đối cao, vì vậy son môi trở thành vũ khí lợi hại phía sau mỗi cuộc xem mặt của anh. Ai ngờ hôm nay gặp được người như cô đây muốn phân cao thấp về việc uống thuốc hay chưa, là chuyện phải làm nên hai người ăn nhip với nhau là điều tất nhiên.

Cái gọi là "Ăn nhip với nhau" nói cho đúng thì có nghĩa, đôi phương đều tình nguyện là tấm gỗ cho nhau, hai bên cùng có lợi, miễn phải trải qua cuộc hành xác tiếp theo. Nói một cách khác, chúng ta thăng cấp lên thành anh em cùng chí tuyến, đều vì bạn bè mà che chở lẫn nhau.

Vì vậy ngày đó thân thiết với nhau, mặc dù hai bạn cô không đi xem phim rạp, nhưng lại đi đến quán ăn vặt gần đó, rồi ngồi đó nghe Cổ Dật Nam kể chuyện nhưng lần anh đi xem mắt như thế nào, khiến cô cười đến rút gân vì nó, vì thế mà bản thân anh có thêm một biệt hiệu nhỏ——nữ thực, quả thật như đại bát roi từ phi cơ xuống.

Sau khi về nhà, cô cười tươi khiến mọi người đều chú ý. Vì phối hợp nên cô diễn như thật, xoay người nói——anh ấy cũng không tệ lắm a, rồi đóng cửa phòng ngủ lại. Để mặc bên ngoài vang lên tiếng chuông điện thoại không ngừng, tự phóng đoán như thế nào. Nửa giờ sau cô ngại ngừng mới cửa ra, bình tĩnh nói: "Thật ra thì con có thể lui tới xem thử."

Ai u, cô đây làm diễn viên ngây thơ cũng không tệ cho lắm~~ ha ha ha~~~

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của cô đã quay về sự tự do, đi ăn đủ thứ với bạn bè, vui đùa đến nơi đến chốn, mỗi lần người lớn phản đối, cô lập tức đổi lời, bảo bạn trai Cổ Dật Nam hẹn mình ra ngoài uống trà——sau đó nhìn mẹ của mình đang trong bộ dạng vui vẻ vì chuyện tốt sắp thành, còn hết sức nhập vai: "Ôi chao, lần sau bảo cậu ấy đến nhà mình uống trà đi, để ba với mẹ hiểu về nó một chút." Làm ơn đi! Thì ra kỹ thuật diễn xuất mình được di truyền từ mẹ đấy nha~~

Cho đến một ngày nào đó cô nhận được cuộc điện thoại giận dỗi của bạn trai dê tiện kia——lúc đó cô đang đi chợ Tết với bạn trai Cổ Dật Nam.

Mùa đông ở Phương Bắc, mặc áo khoác lông rất là dày, cho nên điện thoại đồ chuông thật lâu cô mới biết được đó là điện thoại mình. Vội vàng móc ra rồi áp bên tai.

——"Này, em . . . . #@¥%%&?" Khu chợ tết xung quanh đều là tiếng rao mời chào hàng, cô caen bản không nghe được âm thanh của người đầu dây bên kia. Cúi đầu xem màn hình, cuộc gọi từ thành phố G, không biết là người nào.

——"Hả? Cái gì? Bạn là ai? Chỗ mình rất ồn, không nghe rõ gì cả." Cô lớn tiếng về phía điện thoại.

——"Mặc Tiểu Mỹ! Anh hỏi——em đang làm gì đó hả?" Hình như. . . Là Tiểu Bạch cũng rống về phía điện thoại như cô.

——"À? Tiểu Bạch à? ! Đi dạo chợ Tết, sao vậy?"

——"Xem ra, em rất thích không gian riêng tư. . . ." Âm thanh hình như có chút nguy hiểm. . .

Vài ngày rảnh rỗi này, không gọi điện thoại nói chuyện với nhau, xem ra người nào đó có cảm giác không được thoải mái chứ sao. . . .

——"Anh mới vừa gọi điện thoại đến nhà của em, mẹ em nói——em cùng, bạn, trai, nam, đi, ngoài, chơi."

——"Bạn trai? Tò choáng. . . . Mẹ tôi đúng là nhập vai mà! Không phải bạn trai đâu Chính là một đối tượng hẹn hò~~" còn chưa nói thì đã bị cắt ngang, giọng nói Tiểu Bạch lập tức tăng vọt lên: "Em đi xem mắt?"

——"Là——a, tôi đây không phải là bị bắt ép sao chứ?"

——"Sau đó thì sao? Bây giờ em đi cùng với anh ta?"

——"Đừng vậy, không phải đến đây để mua đồ tết sao? phải tìm người xách đồ giùm chứ. . . ." Âm thanh càng nói càng nhỏ. . . . Bởi vì. . . . Cổ Dật Nam đứng trước mặt cô. . . .

Cổ Nam ngược lại vẫn bình tĩnh, hướng cô khẽ cười: "Xách đồ giùm cố chuyện phải đi rồi. Bái bai~~" quay đầu bước đi.

À? Tình huống này là thế nào đây?

Lập tức giờ điện thoại di động, phi thân đuổi theo ~"Này! Này! Đừng hẹp hòi như vậy chứ? Tôi sai rồi còn không được sao? "

Vội vàng nói với Tiểu Bạch trong điện thoại: "Alo Tiểu Bạch, tôi đi trước không thể nói chuyện với cậu được nữa ~ chút nữa gọi cho cậu, cúp nhé!"

Đào mắt, đã không thấy bóng dáng Cổ Nam đâu cả! ! !

Mẹ nó! Người này, quá hẹp hòi mà ! Nói cái gì yểm trợ nhau hay lắm mà, lại bảo không cho nói thật với người nhà của mình~

Chợ Tết xa vậy thì cô về bằng cách nào đây?

. . . . . Vô cùng chán nản rẽ bay tám lần mới quay lại được bãi đậu xe. Nhưng lại thấy xe Cổ Nam vẫn còn ở chỗ cũ! !

Hừ hừ. . . . Lương tâm chưa bị ủy hoại à?

Đi tới, quả nhiên Cổ Nam vẫn còn ngồi trên xe hút thuốc lá. . . . .

Cô đi qua, chợt vỗ bờ vai của anh: "Hi, Hello trai đẹp ~ cũng biết anh là tốt nhất mà~"

Hít một hơi thuốc, hơi híp mắt nhô đầu ra: "Cho nên. Tôi đây là kẻ xách đồ sao?" Giọng điệu nguy hiểm.

Vội vàng phát tay làm cái dạng chân chó: "Không phải không phải, người làm sao có thể là kẻ xách đồ chứ? Người rõ ràng là tới chờ người~ , mau coi trong người đẹp như tôi này, anh mau hoàn thành sứ mạng của mình đi chứ!"

Tự giác lên xe, Cổ Nam nhả hết khói thuốc trong miệng, lộ ra một nụ cười cực đẹp: "Trai đẹp lên đường!"

Vốn tính khuya về nhà sẽ gọi điện thoại lại cho Tiểu Bạch, ai biết được buổi tối trong nhà của 8 anh chị em đến thăm, chạy lên chạy xuống không dứt, bận bịu đến mức khiến cô quên đi chuyện gọi điện thoại. Và sau cái bận ấy. . . thì đã bước sang năm mới rồi.

Cả thành phố giăng đèn kết hoa, cực kỳ náo nhiệt. Vui vẻ nhất có lẽ là mấy đứa con nít, có thể xem tivi cả đêm, chơi game, cùng mấy anh chị đã lâu rồi chưa thấy mặt nhau, mặc quần áo mới, nhập bao lì xì, bắn pháo, chạy đủ nơi mà không biết mệt là gì.

Người trưởng thành thì khác, càng náo nhiệt càng cô đơn. Nhìn người đầy căn phòng đang hơn hờ tươi vui, trong TV là những chương trình cuối năm không hề lặp lại, cửa nhà thì dán vào ba câu đối xuân chúc tết, nghe trong sân tiếng pháo nổ định tai nhức óc, vô ý thức truyền đi hoặc nhận được những lời chúc mừng năm mới trên điện thoại, tất cả như những hình ảnh tuyệt diệu trên truyền hình, chậm chạp mà xa xôi, ảm áp không ngăn được trái tim lạnh lẽo.

Sau bữa cơm tối, điện thoại của Âu Tiểu Mễ gọi đến : "Cô nàng! Năm mới vui vẻ! Thật hâm mộ vì nơi cậu được đốt pháo quá đi ~ thành phố G an tĩnh đến chán luôn ấy ~ mình rất nhớ cậu , mau quay lại nhé!"

Điện thoại của Lôi Lôi kèm theo tiếng khóc của con trai cậu ấy vang lên: "Tiểu Mỹ, năm mới vui vẻ nhé! Chúc cậu ở đây tìm được người mình thương, được gả ra ngoài, Đình Đình, chúc đi năm mới vui vẻ đi con!" ——Nhưng Đình Đình chỉ ra sức khóc lớn, sau đó điện thoại cúp.

Điện thoại lần nữa vang lên, trong lòng cô có chút mong đợi. Lần trước vội vã cúp điện thoại, Tiểu Bạch cũng không gọi đến lần nữa. Mỗi lần cô muốn gọi điện thoại cho cậu, lại không biết nói gì. Thành thật mà nói, tâm tình bây giờ, có chút lúng túng. Thật ra thì muốn giải thích với cậu ấy, rồi lại không biết lấy lập trường hay thân phận gì mà giải thích, hơn nữa cố ý gọi điện thoại thì cũng hơi là lạ. Nhưng ở cái thời khắc cơ đơn, người cô nhớ cũng chỉ có mình cậu ấy.

Trước tiên nhận điện thoại trả lời: "Này, chúc mừng năm mới ~"

"Chúc mừng năm mới! Nghe điện thoại nhanh vậy sao, đang đợi tôi à?" . . . Là Cổ Dật Nam

"Ừ, đang đợi anh, chờ anh đến cứu tôi đây này. Ngày mai chúng tôi phải đi theo cha tôi chúc Tết mấy ông chủ đồng nghiệp của ông. Tôi không muốn đi đâu, sáng ngày mai anh có làm gì không? Có muốn đi chơi với tôi không?"

Cổ Nam bây giờ chính là cái cơ để cô thoát khỏi ma chướng của ab mình, mỗi khi khi bị người nhà nói làm nhảm gì đó, hoặc là chán đến phát sợ, cô cũng đều lấy cớ vì anh đi ra ngoài chơi.

Hôm nay Cổ Dật Nam cũng bị ép vào thế chết: "Ngày mai cả nhà chúng tôi đi viếng mộ. Chi là. . . Nếu như tôi vì cô bỏ cả nhà tôi theo cô. . . thì có ích lợi gì cho tôi nào?"

"Làm ơn! Anh đừng không có nghĩa khí như vậy được không? Nhớ tới cảnh tôi đối đãi với anh đi, thì lần sau anh cứ lấy tôi ra làm cái cớ cũng được mà. "

"Cô à, kể từ sau khi kí hiệp định, vẫn luôn là cô nhờ tôi đánh du kích với cô, hình như cho tới bây giờ tôi cũng chưa nhờ cô điều gì! Chi là. . . Dù sao ngày mai cô cũng không muốn ở nhà mình, không bằng, tới nhà tôi đi, cùng ba mẹ tôi đi thăm viếng được không?"

Cô thêm vào! Cũng không phải tự mình đi vào chỗ chết sao!: "Làm ơn! Anh không sợ họ gán cái thân phận này đến chết chứ? Đưa sói vào miệng cọp, tôi đâu có bị bệnh ~~~"

Cổ Nam ở bên kia cười ha ha: "Vây cũng tốt, vậy vậy tôi dẫn mẹ tôi đi thăm viếng nhé." Dứt lời hình như muốn cúp điện thoại.

Cô khó khăn lắm mới gọi lại được: "Này này, đừng cúp mà. Trừ chuyện này thì cái gì cũng làm! Anh rốt cuộc muốn làm sao đây?"

Cổ Nam chính chỗ này hỏi ngược lại: "Thật sự là tôi phải suy nghĩ. Nếu không tôi cũng theo tập quán nhà mình thôi, cô nợ tôi một mong muốn được không...?"

"Tôi cầu xin anh có được hay không? Anh cho rằng mình là công chúa Bạch Tuyết à! Tuổi cũng đã cao mà vẫn như vậy. . . ."

Cổ N am bên kia nhàn rỗi nói tiếp: "Vây cũng tốt, thôi nhém năm mới vui về!!!" trực tiếp cúp. Tên khốn kiếp này!

Mới vừa trở về phòng khách, cái móng chưa ngồi ấm chỗ, điện thoại lại vang lên. Ha ha ha ha, hối hận rồi sao?

Nhận điện thoại thì cô trực tiếp chầm chọc: "Sao vậy, hối hận rồi sao?"

". . . . ." Đầu dây điện thoại bên kia, hình như sừng sốt một chút. "Mạc Tiểu Mỹ, năm mới vui về." Tiểu Bạch, tim cô lỡ một nhịp.

"Em đang đợi điện thoại?" À. . . . Tiểu Bạch. . . . Người cô chờ điện thoại, chỉ có cậu thôi.

"Đâu có, mới nói chuyện giỡn với một người bạn. Tôi còn đang định gọi điện thoại cho cậu này, năm mới vui về nhé!"

". . . . Em không gọi cho tôi."

"À, vâng, ngại quá . . Hai ngày nay rất bận. . . Trong nhà ngổn ngang nhiều thứ. Cho nên cũng không thể gọi cho cậu được."

"Tôi vẫn còn nhớ, tôi đã từng hỏi em, có phải tôi không chủ động gọi cho em. em cũng sẽ không liên lạc với tôi, bây giờ đã có đáp án." Giọng nói lạnh lẽo.

"Ha ga, tên dê tiện này, bề ngoài lạnh mà giọng điệu cũng thế à.., tôi cảm thấy chả giống cậu tạo nào!" CÔ cười lấy lòng.

"Xem ra, em đúng là chơi vui quên cả trời đất rồi. Là chờ điện thoại của bạn trai em?"

"Không phải bạn trai mà ! Là người cùng tôi thương lượng xong vụ lừa gạt mẹ tôi thôi! Bằng không đi và mẹ tôi còn bắt tôi tham gia tìm người yêu nữa , đúng là phiền!"

"Xem ra gái trị của em cũng không được ~ người trong nhà rõ ràng lo lắng em không có người lấy đây~" A, rốt cuộc cũng quay về cách nói chuyện bình thường rồi.

"Đi chết đi! Chị đây cũng có nhiều người theo đuổi đó nhé! Chỉ là không muốn người trong nhà chịu không thôi ~"

"Vây còn em, có muốn mau chóng gả ra ngoài không? Có phải cần tôi chúc em năm mới mau chóng gả vào nhà giàu có hay không...? !"

"Gi, cậu là quạ đen, thôi đi~ không chúc thì có lẽ tôi còn gẽ nhanh hơn một chút. " Rất lâu không cãi nhau với ai cả, tâm trạng vui hẳn lên.

Nơi đó của Tiểu Bạch chột vang lên âm thanh bùm bùm, hình như là đang bắn pháo: "Này, không phải thành phố G không cho có lửa hay sao?"

"Ừ, chúng tôi đang ở trên núi XX, nơi này có địa phương được xác định được bắn pháo hoa . Rất đẹp."

"Chỗ tôi bắn ở đâu cũng được, tùy tiện đúng một chỗ cũng thấy được!" Thôi đi, có gì đặc biệt hơn người!

Trong một mảnh mừng lung, cô nghe được giọng nói trầm ấm của Tiểu Bạch: "Tiểu Mỹ, anh rất nhớ em. Còn em, có nhớ đến anh không?"

Thời gian đại khái cũng đã điểm đến 12 giờ rồi. Ở chỗ cô và điện thoại cùng vang lên những tiếng bắn pháo hoa. Một chuỗi một chuỗi, không ngừng. Lúc này nói thật ra, cũng sẽ không bị nghe gì chứ?

Điện thoại đầu này, chính cô ngại ngừng, lặng lẽ trả lời: "Nhớ."

Tiểu Bạch ở bên kia, hỗn loạn thật lâu, mới an tĩnh lại được. CÔ không biết cậu ấy có nghe thấy câu trả lời của mình hay không. Cô nghĩ, mặt của cô nhất định đang đỏ bừng. Cậu ấy đang cách xa ngàn dặm mà cô như thấy trước mắt mình bây giờ.

"Có người nói vào 12 giờ đêm 30 cùng người đầu tiên nói năm mới vui về, sẽ một năm này sẽ mang đến may mắn cho người đó. Tiểu Mỹ, anh muốn làm người đầu tiên nói với em câu chúc mừng năm mới. Năm mới vui về."

Cô vui về: "Năm mới vui về."

Đầu dây điện thoại bên kia, giọng nói Tiểu Bạch càng thêm dịu dàng: "Tiểu Mỹ, chờ anh, được không?"

Chờ cậu? Tại sao? Chờ cậu cái gì?

Trong lòng cô lại có một đáp án mơ hồ nào đó, nhớ tới một ca khúc, chờ em yêu ~~~~~ anh. . . . .

Có lẽ chỉ có như vậy mới có thể đủ. . . .

Có lẽ không phải như vậy, nhưng vô luận như thế nào, cô chỉ có một đáp án, chính là——

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Người từng trải

Mùng một ngày đầu năm, bạn trai họ Cổ kia vẫn trọng nghĩa mà tới cứu cô. Chỉ là, quá trình giải cứu này hoàn toàn khác biệt với suy nghĩ trong tiềm thức của cô —— trực tiếp khiến cô mang một tội danh.

Vì sao nói như vậy? Bởi vì lúc anh ta tới đón cô, mọi người trong nhà còn chưa ra khỏi cửa, ba mẹ cô vừa thấy Cổ Dật Nam, hoàn toàn quên bèn chuyện đi chúc Tết đầu năm. Cầm lấy tay anh rồi ân cần hỏi thăm, hận không thể xách đồ đến nhà họ Cổ chúc Tết ba mẹ anh ta vậy. Sau đó, khi mọi người đang nói chuyện với anh, bộ đội quân khu vừa đến nơi —— họp mặt chúc tết.

Có thể rất nhiều bạn bè phương Nam không biết "Họp mặt chúc tết" là thứ gì. Cái được gọi là họp mặt chúc tết, chính là ngày đầu năm mới, một đám người đại diện cho công ty hoặc văn phòng nào đó, tự động chụm lại thành một nhóm nhỏ rồi đến lần lượt từng nhà chúc Tết, như vậy vừa có thể thấy được toàn bộ tay chân cấp dưới của lãnh đạo vừa có thể nhìn thấy lãnh đạo nhiều năm chưa gặp qua lần nào, và còn có thể tiết kiệm được thời gian. Mà họp mặt chúc tết là thứ không giới hạn nhân số lẫn phạm vi hoạt động, cho nên, ba cô không đi ra ngoài chúc tết, cũng không có nghĩa rằng nhà cô không thuộc phạm vi chúc tết của bọn họ.

Vì vậy, lúc đoàn bộ đội đến thăm, một cuộc đối thoại nho nhỏ diễn ra như sau. Bằng hữu cũ của ba cô là bác Chu lên tiếng hỏi thăm: "Ông Mạc này, không phải đã bảo sáng nay tập trung đi chúc tết rồi hay sao? Tại sao ông lại không đến vậy?"

Ngó qua thì thấy ba cô đẩy Cổ Dật Nam qua một cách đầy tự hào: "Chuyện này không phải do con rể tôi sao, tôi không thể đi được." Một lời kích thích ngàn tảng sóng, vì vậy ánh mắt của mọi người liền dời lên người cô và Cổ Dật Nam, và các chủ đề ban luận tiếp tục tiến hành, trong đám người họ thỉnh thoảng vang lên một câu: "Coi kia, đúng là xứng đôi!" ... Ca ngợi, rồi còn có một bằng hữu thân thiết lâu năm của ba lên tiếng hỏi bọn họ định bao giờ tổ chức đám cưới cho cô, và bảo bọn họ nhất định phải tới uống rượu mừng các loại.

Cô không nói tiếng nào mà nhìn Cổ Dật Nam một cái, người này thì lại bình tĩnh, mỉm cười hào nhả rồi chúc tết mấy chú mấy thím nhà cô, không thể nhìn thấy một chút không bình tĩnh nào của anh ta. Lòng cô biết bản thân mình không nên ở lại đây, sau đó chờ bộ đội đi rồi, lập tức lúi Cổ Dật Nam lên xe Camry của anh ta.

Sau khi lên xe, cô phồng má tron oán hận trách móc đủ điều, nhưng Cổ Dật Nam ngược lại thì rất chi là tỉnh táo, không nói một lời oán trách. Chờ đến lúc cô hết giận vì không biết mình phạm phải lỗi gì, thì mới phát hiện xe của mình đã đi ra ngoại ô thành phố lúc nào rồi.

Có chút mơ hồ, rốt cuộc cũng nhớ đến người hỗ trợ bên cạnh mình: "Này, trai đẹp, muốn đưa tôi đi đâu vậy?"

"Nhà họ tôi mỗi dịp cuối năm đều phải đến chùa Từ Âm Thiền thấp hương. Hôm nay vốn cũng phải đi đến đó, chẳng qua tôi tới em nên bọn họ đã đi trước rồi. Xem em bây giờ hơi bị loạn nên tôi đưa em đến đó vậy. Ít nhất chỗ đó cũng có thể khiến lòng người ta yên tĩnh."

Thật ra thì cái chủ ý này không tệ bao nhiêu, chùa Từ Âm Thiền ở chỗ cô vốn có chút danh tiếng, rất nhiều người hâm mộ tên nó mà lần la đến đây, nghe nói vô cùng linh nghiệm. Chỉ là, người đàn ông này hơi bị bình tĩnh quá miwcs, nói chuyện vậy mà đáng vẻ cũng không có một chút gọn sóng nào. Thật ra thì đúng là đang xin lỗi cô rồi đây.

"Cổ Nam, tôi phát hiện ra anh hơi bị tỉnh táo. Anh không giận chút nào sao?"

Cổ Nam định móc một gói thuốc trong túi áo ra, rồi hỏi cô có thể hút một điếu hay không, sau khi cô ra ý bảo không thành vấn đề, anh hạ cửa xe xuống một đoạn châm một điếu thuốc, hít một hơi, bình tĩnh nói: "Có gì phải tức giận? Cũng trong dự liệu rồi." Qua kẽ hở nhìn cô một cái, giống như đang nói..., chỉ có đũa ngốc như cô mới không nhận ra mà thôi.

"Hôm nay là ngày mùng một đầu năm, rất rõ ràng, vô luận là tôi đi tới nhà em hay em đi tới nhà tôi, kết quả đều có một —— đó chính là chết rất thảm. Nhưng em lại bảo tôi tới nhà em. Tôi cho là, là cô Mạc đây đang ra ám hiệu." Câu nói phía sau kia, giống như lời nói trong hôm xem mắt vừa rồi vậy, nói xong mà cả người cô đều nổi lên một lớp da gà.

Cô rất muốn phản bác lại đó! Mạc Tiểu Mỹ cô nói chuyện thì còn dùng ám hiệu làm gì. . . . Nhưng nhớ lại mấy câu năn nỉ anh ta tới hôm qua, trong lòng cô lại im lặng. Để bọn cô nhớ lại cuộc đối thoại tối hôm qua khi cô cầu cạnh anh thì. . . .

Cô —— Cổ Nam, cầu xin anh mà... chỉ có anh tới nhà tìm tôi thì tôi mới có thể thoát thân được, nếu không ba mẹ tôi sẽ không tin lý do tôi đưa ra đâu.

Cổ Dật Nam——Em chắc chắn chứ? Ngày mai là mùng một đầu năm đó nha.

Cô—— tôi xác định và khẳng định! Tôi cầu xin anh mà! Nếu không tôi đi ra ngoài với họ thì sẽ bị hỏi cái vấn đề nhảm chán nhất là có bạn trai gì gì đó hay chưa. . .

Cổ Dật Nam—— Em cảm thấy tôi tới nhà em thì có thể giải quyết được vấn đề này hay sao?

Cô—— dĩ nhiên, anh mà đến thì tôi chỉ bị chất vấn vài câu hỏi thôi, sau đó hai bọn mình đều thoát thân được!

Cổ Dật Nam—— vậy cũng tốt.

. . . . .

Bây giờ nghĩ lại, câu nói sau cùng của Cổ Nam hình như có ý gì đó—— chỉ là người hai hàng như cô đây không thể hiểu rõ ý của nó là gì.

"Vậy nếu như anh biết rõ kết quả này rồi, vậy sao còn đến đây hả?"

"Tôi cho là, hành động của tôi là câu trả lời cho em." Người đang lái xe kia, khẽ môi cong lên.

"Tôi thêm vào! Anh tạm thời đi theo tôi chuyện này đi! Anh đã biết như vậy rồi mà còn không nói với tôi, anh mà nói ra thì tôi không cho anh đến nhà tôi rồi ~ tự tôi tìm cách chạy ra khỏi nhà thì cũng lắm chỉ bị mắng một trận mà thôi, như thế rất tốt rồi, tôi thấy cái năm này tôi không thể nào qua nổi rồi đây này huhuh ~"

Cổ Nam nhìn cô khóc không ra nước mắt, khẽ miệng xụ xuống: "Làm sao em lại khóc vậy chứ? Em bảo tôi ném em giữa đường nhé!"

. . . . . Nơi này là nơi hoang dã ven thành phố. . . Ném cô ở đây thì cô trở thành mồi cho sói con ~ im tiếng. . . ngón tay vẽ vờn nơi góc xe. . .

Xe lại vững vàng đi hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng đã tới mục tiêu. Vốn cô đã có chút tò mò rồi, sau khi xuống xe nhìn người chung quanh thì trợn mắt há mồm.

Cổ Nam giải thích, mùng một nên nơi đây thường đông người như vậy, bây giờ là mùng một đầu năm mới nên mới đông nghịt người như thế này. Hơn nữa nghe nói nén hương ngày đầu năm rất may mắn, cho nên có rất nhiều người đến xếp hàng từ tối hôm qua đến tận bây giờ.

Len lỏi trong dòng người, tâm tình càng thêm phiền. Cổ Nam nói rất đúng, nơi chùa chiền quả nhiên khiến lòng người yên tĩnh lạ thường. Mặc dù sóng người mãnh liệt, nhưng nhìn nhiều người thành kính vì người nhà và bản thân mình cầu phúc như vậy, cô cảm thấy thần linh đang ở rất gần ta vậy.

Giảng đường bái lễ, rất nhiều tăng nhân quỳ gối một cách chỉnh tề trên bồ đoàn, miệng ngâm kinh Phật. Dường như tất cả những hỗn loạn bên cạnh đều không liên quan đến họ vậy. Có lúc cảm thấy, có tín ngưỡng cũng là một thứ vô cùng hạnh phúc. Ít nhất, sẽ cảm thấy không cô đơn, và bản thân càng kiên định hơn thôi. Nhìn lại một năm này, tốt nghiệp, đại hội âm nhạc, tìm việc làm, rồi đi thành phố S, đến làm việc ở thành phố G, chia tay, xem mắt. . . . . Hình như thật sự đã xảy ra rất nhiều chuyện. Có một số việc, đối với cuộc sống sau này của bản thân ta, dường như rất có ý nghĩa.

Trải qua những kiên định, ví dụ như rời bỏ một thành phố, một mình đến thành phố khác để bắt đầu cuộc sống mới. Ví dụ rời khỏi Tô Nham, nhẹ nhàng lau đi kỷ niệm 3 năm ấy.

Nhưng cũng thật sự nhớ nhung, ví dụ như ở năm thứ nhất tại nơi này cô đã hạnh phúc bên một người đàn ông mới, không, phải gọi chàng trai trẻ. Ở cái tuổi 26 trong cuộc đời, hình như đều gặp phải những mốc thời gian không ngờ được. Bản thân cô, chính là một ví dụ điển hình, gặp Tiểu Bạch, chỉ có thể nói rằng càng không đáng tin cậy hơn.

Cô mơ mộng nửa thời gian còn lại, cô hi vọng lòng dạ mình, thành thực hơn chừng chặc hơn, có thể đền bù tính cách thiếu thốn của mình. Sáng sớm hôm nay thấy ánh mắt của ba dành cho Cổ Nam, cô hiểu rõ, người trong nhà cũng đang mong đợi một thứ gì đó ở đây. Bi Ngạn Hoa
điển♥đàn♥lê♥quý♥đôn Có lẽ, một người đàn ông đáng tin tưởng bên cạnh cô, nhưng là, cô vẫn đang suy nghĩ về một chàng trai nhỏ hơn mình 4 tuổi kia.

Tối hôm qua, cậu ấy đã dùng giọng nói vô cùng nghiêm túc, muốn cô chờ cậu ấy. Cho dù thực tế dự báo cho cô là mình không cần làm thế, cô lại không do dự chút nào nói lên lời từ tận đáy lòng mình với cậu.

Chờ đợi một người, đây là một cam kết nặng cỡ nào. Mặc dù bình thường cô hay tùy tiện, nhưng cũng thật sự hiểu cái hứa hẹn này có ý nghĩa như thế nào. Chờ một người nào đó, phải cần thời gian, cần yêu. Nhưng là, cô có bao nhiêu thời gian đây?

Giờ phút này, cô đứng trước mặt Phật Tổ, trong lòng vô cùng yên tĩnh. Nhưng không khỏi mê man, Phật Tổ à, xin người nói cho con hay, con có nên chờ cậu ấy không?

Bên cạnh cô, một người bằng tuổi, người đàn ông có thân phận đáng tin. Nhưng Phật Tổ à, anh ấy là chồng con sao?

Có nhưng thứ tương chừng của tui nhưng người ta cứ cop, bạn thấy không?

Lại nói, vốn lúc Cổ Dật Nam đưa cô về nhà, tâm tình cô vẫn còn nặng nề. Nghĩ đến quãng thời gian thanh xuân của anh, anh bỏ lỡ tình yêu, còn quá khứ của cô, cũng như vậy khiến cô không thoát ra được.

Nhưng khi cô lướt qua màn hình thấy vô số cuộc gọi nhớ trên đó, thấy được dãy số quen thuộc gửi tới một tin nhắn không đầu không đuôi khiến trái tim cô không thể không kích động cho được.

Tin nhắn rất ngắn gọn, trên đó viết: quảng trường Trung Sơn khách sạn Hoàng Quan phòng 1603, đến thì cho em quà năm mới nhé, không đến không về.

Trong lòng cũng không nghĩ bản thân mình nên đi hay không, thì cơ thể đã hành động trước rồi. Trực tiếp cầm chìa khóa xe của mẹ, chạy vọt ra khỏi nhà.

Vừa lái chiếc POLO nhỏ của mẹ, cô vừa lẩm bầm câu nói trong lòng —— không thể nào là Tiểu Bạch được, không thể nào là Tiểu Bạch.

Một mặt còn dùng tay nhấn phím gọi lại —— đường dây bận? ! Shit! Đây là cố ý đúng không?

Mà khi cô đi vào đại sảnh khách sạn thì cảm thấy mọi người đi ngang qua nhìn cô rất kỳ lạ, cô mới phát hiện, hình như bản thân mình có chút gì đó quái lạ —— mọi thứ trên người đều được, chỉ ngoại trừ —— đôi dép thô bằng nhung trên chân cô. . . . Được rồi. . . cô thừa nhận, cái từ bình tĩnh này, cách cô rất chi là xa. . . .

. . . . . Ừm . . . . trước cửa phòng 1603

Càng gần cửa thì càng e sợ, chợt có một tia chân chờ. Bên trong truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ, là đàn ông, nhưng không biết có phải Tiểu Bạch hay không?

Đang lúc tai cô ép sát cửa để nghe rõ bên trong là ai đang nói chuyện thì. . . . Cửa. . . . Chợt. . . . Mở ra. . . . .

Đúng, cuộc sống của chúng ta. . . Cầu huyết hơn trong phim truyền hình rất là nhiều. . . Tư tưởng có thể là hai nhưng hành động có thể là nhiều hơn hai. . .

Chị đây có thể nói, cái gì mà lòng đầy cỗi hương ngọc chứ, cái gì mà They Kiss Again, đều là gạt người.

Mọi người có thể tưởng tượng được bức tranh về tình hình bây giờ. .

Người đẹp đang đứng ở cửa với đôi dép to —— chính là cô, không hề do dự hôn lên tấm thảm tã ra mùi thơm đặc trưng của khách sạn, túi xách cầm trên tay văng vào tận giữa phòng, bởi vì không kéo khóa lại nên tất cả đồ vật linh kinh bên trong —— bao gồm —— băng vệ sinh của cô~

. . . Sau một hồi yên lặng, trên đỉnh đầu cô rốt cuộc cũng vang lên tiếng cười sáng khoái quen thuộc kia. . . Cô không thể không. . . Ngược lên nhìn vị đại hiệp này. . . Đợi chút, tại sao mỗi lần cô đều phải “ngược lên nhìn” cậu ta vậy chứ?

Và thấy người kia —— không nghi ngờ chút nào, đúng là Tiểu Bạch, trong tay cầm điện thoại di động, cười đến xiêu vẹo, tay vịn eo, người gập lại.

Dù sao cũng không phải là lần đầu tiên. . . Cô không nói hai lời, nhắm mắt rồi bò dậy, yên lặng ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt hết mấy thứ trên mặt đất. . . . Không nhìn tên dê tiện đang đứng bên cạnh vừa cười vừa nói chuyện điện thoại kia.

Cúp điện thoại mà vẫn còn cười cho được. . . Không thể nhịn được nữa! Cô vung tay hất hết đồ trên đấy vô một lượt rồi đứng dậy đánh cậu ta một trận! !

"Này này! Chính do em tự ngã mà, tự nhiên giận lay sang anh là sao. . ! !"

. . . . . Sau khi thông suốt, hai bọn cô mới dừng lại, ngồi trên thảm, cười đến mức quai hàm suýt trật qua một bên. Ai, đáng tiếc trên người cậu ấy bây giờ là một bộ đồ Tây, thật vất vả mới thấy cậu ấy ăn mặc chỉnh tề một lần, nhưng lại bị “long chảo thử” của cô làm nhàu nát bét.

"Tên nhóc dê tiện này! Sao lại đến đây? " Cô vừa thở vừa hỏi.

"Tôi đây đưa quà năm mới cho em. Anh biết rõ em cũng nhớ anh mà, cũng không cần vừa thấy mặt đã làm lễ lớn như vậy đâu ~ vẫn bối cảm thấy ngại quá~~" đôi tay ôm thành đấm.

"Lại muốn ăn đòn đúng không?"

"Cô à, làm ơn đi, người có thể giữ vững hình tượng tốt đẹp trong trí tưởng tượng của tôi được không~~"

“Đối với cái loại người như cậu, không cần giữ vững cái hình tượng gì làm chi!”

"Là em căn bản không giữ hình tượng trước mặt anh thì có! Lần đó gặp mặt không phải đầu cúi đầu xuống đất đó à. . 诶, làm sao em lại hại độc thủ như vậy, giờ còn tính ăn vạ ~~ "

"Nói, rốt cuộc tới đây làm gì? !"

"Nhớ em, thì tới đây chứ sao." Liếc mắt xem thường, một đôi bàn tay bày ra trước mặt cô.

"Năm hết tết đến rồi, cậu đến đây rồi thì tôi cũng không rảnh đếm xỉa đến cậu. Chị rất bận bịu."

Gương mặt Tiểu Bạch không phục: "Ồi, anh thấy em trở mặt quá nhanh rồi đây! Tôi hôm qua còn mềm mại như nước đối với người ta đấy nha. " Kéo âm cuối ra thật dài, giọng nói thì hài hước, ánh mắt lại bắn thẳng tắp tới đây, làm cho người nào đó không dám nhìn thẳng.

. . . . Làm ơn, tối hôm qua cả nước vui mừng, tâm trạng thì cô đơn, uống xoàng mấy chén, mơ mơ màng màng, cho nên không giữ được lời nói trong miệng mình mà thôi! Trời ạ, rốt cuộc cô đã nói những thứ gì, khiến người này sáng sớm mua vé máy bay đến đây. . Sai rồi sai rồi . . .

"Tôi hôm qua không phải nói ồn lắm à, anh làm em vui không~~ hôm nay anh tự mình mang quà tới đây, quà tặng là —— một chàng trai đẹp ~~~" Anh đi tới, lấy tay nâng cằm mình lên, vài cọng tóc rơi lòa xòa trước mặt, khẽ chặn lại ánh cười trong khóe mắt."Như thế nào, mặt hàng này không tệ chứ?"

Đẩy cái mặt cười ti tiện của cậu ra; "Thôi đi! Tôi đối với một đứa trẻ con chưa còi yếm không có hứng thú đâu! Đúng là đem mình làm chuyện tầm bậy rồi!"

Khuôn mặt ti tiện đang cười kia lại mò đến trước mặt: "Này, là em nói người nhà ép em đi xem mặt, thay vì gặp mấy thằng kia thì không bằng gặp anh đi. Em xem, tôi đã giao hàng tới tận nơi rồi, ngài nên suy tính một chút đúng không?"

. . . . ."Cái người xem mặt kia đẹp trai hơn cậu nhiều. . ."

"Nhưng em lại không thích anh ta!" Giọng nói vô cùng khẳng định.

". . . Cậu biết à? Nói không chừng hai bọn tôi đang bàn chuyện cưới nhau đấy, dự định chuyện cả đời. . ." Miệng nhả đầy pháo. . .

Âm thanh cười đùa vừa vang ra, bà vai liền bị một đôi tay kiềm chế lại."Tiểu Mỹ, ngày hôm qua em nói nhớ anh. Anh biết, em đang nói thật." Tròi ạ, thì ra cậu ấy nghe được. . Quả nhiên, không thể nói lời thật lòng. . .

"Ngày hôm qua anh đã đánh cuộc, đánh cuộc đáp án của em. " Tiểu Bạch chợt đổi đề tài nghiêm túc."Ngày hôm qua em đã đồng ý với anh, vậy anh tuyệt đối sẽ không cho em có cơ hội chạy trốn. Cho nên phải trực tiếp tới sân bay mua vé sớm nhất để tới đây."

Trời, là cô đang uống say có phải không? Nhất định là. . . Bằng không, tại sao cảm thấy hoảng hốt như vậy đây? . .

"Anh hiểu rõ tính cách của em, nếu như anh không nắm chặt cơ hội này, qua hôm nay, em nhất định không thừa nhận chuyện này đâu.

Hai bọn mình đã nói rồi đấy, ở trong trường học, em là giáo viên, anh là sinh viên. Thế nhưng giờ không phải ở thành phố G, em cũng không là giáo viên.

Như vậy, đưa cho anh một cơ hội, cho dù bản thân anh ở lại đây mấy ngày ngắn ngủi này, cùng với anh, được không?"

Cô cố gắng khiến mình nhìn mình vào đôi dép thỏ nhưng trên chân, khiến mình tập trung tinh thần, nhưng không biết nên trả lời cái vấn đề này như thế nào.Tiểu Bạch đã nói, cô là người giỏi trốn tránh vấn đề. Đối với Tiểu Bạch, cô chưa bao giờ đưa ra một câu trả lời chắc chắn trước mặt cậu ấy cả—— trừ tối hôm qua.

Cho nên mới nói, tối hôm qua cô uống lộn thuốc phải không? Biết rõ không thể được rồi mà thôi, cứ vậy tổn thương chính mình, tổn thương cậu ấy hay sao?

Phản cảm tình này đối với cô mà nói, tựa như một ngọn lửa mạnh mẽ thiêu đốt cơ thể, tràn đầy nồng đậm sắc thái căm dỗ. Cô đang mong đợi, một mối tình oanh oanh liệt liệt, lại sợ, bản thân mình phải chịu đựng những kích thích kinh khủng nhất.

Tựa như lời Cố Dật Nam đã nói: "Đến cái tuổi này của chúng ta, tình yêu, đã là cái rất xa xỉ rồi. Hôn nhân, cũng chẳng qua là, tìm người thích hợp đi hết cả cuộc đời mà thôi."

Ở nơi này bàn luận chuyện hôn nhân mà không phải tình yêu, bước vào một cuộc tình yêu thiêu đốt tâm hồn này, có phải hay không, vừa ngây thơ mà vừa buồn cười?

Càng buồn cười hơn nữa chính là, vào giờ phút này, cô lại xao động?

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thì bất thành linh Tiểu Bạch cởi dép cô ra .. Người này rốt cuộc muốn làm gì?

"Tiểu Mỹ, em biết không, em mạnh mẽ nửa cũng vô ích. Bởi vì, đôi dép này, chính là chứng cứ cho thấy em yêu anh" Trong tay nắm chiến lợi phẩm buồn cười này, đôi mắt màu nâu thâm thụy của Tiểu Bạch giờ lại đáng sợ, giống như chỉ cần liếc mắt một cái, có thể đem linh hồn của cô và của Tiểu Bạch trầm luân vào cuộc tình cảm kích thích này.

Cô mê sảng. "Tiểu Bạch. . . Chúng ta. . . Là không thể nào . . . ."

"Vậy, đem không thể biến thành có thể. " Giọng nói Tiểu Bạch trầm thấp mà có lực, từng chữ từng câu gõ vào nội tâm sau trong lòng cô."Đưa cho anh một cơ hội, để cho anh chứng minh, chúng ta là có thể. Đừng kháng cự nữa, được không?"

Một chữ cuối cùng, biến mất trong cái hôn khê của Tiểu Bạch dành cho cô.

Đúng, cuối cùng cô vẫn còn sự khuất phục. Cô không muốn nghĩ nữa, rốt cuộc ngày mai ở đâu, không muốn đi tính toán cái khả năng trong tình yêu.

Sẽ để cho ta, phóng túng mình, tùy hứng lần này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: quan hệ yêu thương phi điển hình

Editor: Bi Ngan Hoa

Đêm đầu tiên của năm mới cô đã mất ngủ.

Vừa mơ mộng về cuộc hẹn ngày mai, vừa cố gắng hẹn hò với Chu Công, kết quả dẫn đến là—— cô quần quýt với tấm ga trải giường cả mấy tiếng đồng hồ, nhưng con buồn ngủ vẫn không thể đến.

Điện thoại di động chợt vang lên, xem ra người không ngủ được không chỉ có mình cô mà thôi.

Tiểu Bạch: Ngủ chưa?

Cô: .... Đã ngủ!

Tiểu Bạch: Anh nhớ em lắm, không ngủ được.

Cô : nôi hết cả da gà . . . .

Tiểu Bạch : Em thì chẳng nói lời nào dễ nghe. Dẫu sao thì anh cũng thành công trong việc giành được vị trí đó rồi ! !

Cô: Xin chú ý, tạm thời vào vị trí đó thôi! Bớt ở nơi đó mà tự đề cao bản thân mình.

Không sai, ngày hôm qua lại một lần nữa cô bị mỹ nam kế của Tiểu Bạch dụ dỗ thành công, cũng may chỉ ở một bước nhỏ thôi—đi♣ en Bi♣ dan Ngan lequy Hoa đ♣n♣c♣m—đó chính là, làm bạn gái của cậu ta trong mấy ngày ở thành phố Z.

Nói thật, cái từ “người yêu” này, vừa đặt trên người cô và người Tiểu Bạch thì nghĩ theo cách nào cũng thấy vô cùng lạ lẫm. Cô cũng không biết tại sao, có lẽ là —— đối với hai người bọn họ hình như không đáng tin cho lắm. Mỗi lần bọn cô gặp mặt đều không muốn bản thân mình chịu thiệt nên luôn mở miệng không ngừng nghĩ, giờ lại bất chợt nói lời ngon tiếng ngọt với nhau, không phải điều này quá kinh khủng hay sao?

Tin nhắn Tiểu Bạch nhanh chóng gửi đến,hình như người này nhập vai hơi bị nhanh. . .

Tiểu Bạch: Tạm thời thì cũng là bạn trai! Nhanh, gọi một tiếng thân mật coi thử đi!

Cô: Biết tên nhau em rồi mà, anh còn muốn nghe à?

KHông chịu được nên cô chơi trò khiêu khích, ai ngờ điện thoại vang lên tiếng chuông cực to—— người nào đó trực tiếp gọi điện

Hận hận ấn nút nghe, cô lấy tay che loa lại rồi nhỏ giọng mắng: "Anh điên rồi hả? Giờ hơn nửa đêm rồi, anh muốn đánh thức ba mẹ em à?"

"Vậy thì em mau mau gọi tiếng nào dễ nghe đi, bảo đảm không đánh thức bọn họ dậy đâu." Vẫn cái điệu nói lưu manh kia.

Muốn nói cũng được nhưng chó thì không thể thay đổi được gì, coi như cho cậu ta vị trí thì cũng chỉ là ... bạn bè nam mà thôi.

“Nói cái gì mà dễ với không dễ nghe chứ. Không biết.” Giả bộ ngu để ăn vạ dưới tình huống nào đó đều vô cùng hiệu nghiệm.

“Này, số điện thoại nhà em có phải là 87-09xxxx không? Nếu không bây giờ anh gọi qua đó thử xem sao nhé?”

Mẹ kiếp! Tên khốn kiếp này dám uy hiếp cô! Lớn gan rồi đấy!

Cô bị mũi lại, khiến giọng nói lạc đi một chút, rồi phát ra tiếng gọi thân thương khiến người nào đó kinh hãi: "Cung à, Bạch ~~~ Bạch ~~~~"

Ha ha ha ha, cho nên mới nói, gọi cái tên này thì ai cũng nghĩ nick name cậu là Say Bye_Bye mà thôi, huống chi, cô thường xuyên nói với bạn bè mới quen biết pử trên lớp học, và rất chi là nhiều ần . . .

Tiểu Bạch ở đầu dây bên kia nghiêng răng nghiêng lợi vì không có cách nào yêu cầu cô được, nín nửa ngày, mới nặn ra một câu nói từ trong kẽ răng: ". . . . Em giờ trò lừa đảo!" Cô đương nhiên phải giả vờ vô tội rồi: "Đâu có, em có giờ trò lừa đảo đâu! Em còn hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo đó chứ, tặng thêm cho anh nhưng hai chữ."

Tiểu Bạch bên kia bắt đầu dề: "Tiểu Mỹ, anh có cảm giác thế nào mà cứ thấy hai tụi mình không bình thường vậy. Có lẽ kinh nghiệm yêu đương trên người em trước đây đều vô dụng rồi. Mấy lời ngọt ngào phun ra từ miệng em mà sao toàn lời quỷ dị vậy."

Trời, nói thay tiếng lòng cô rồi, cô tỏ ý tán thành: "Em cũng cảm thấy vậy, nói lời ngon tiếng ngọt với anh chỉ thấy kỳ cục hơn mà thôi. Nếu không, hai bọn mình thôi đi nhé.."

"Biết ngay em lại tính bỏ chạy lúc lâm trận mà. Không có cửa đâu! Cùng lắm thì người ta cho rằng hai thằng đàn ông đang nói chuyện yêu đương cũng được. Anh sẽ hy sinh cái tôi của bản thân mình để hoàn thành ước nguyện của em, còn sợ cái gì nữa?

Không sao, bé cưng, nhưng lời ngọt ngào sẽ do anh nói, và người tìm cách đáp lại nó chính là em. . . ."

.....

Cho nên cô đã từng nói, hai bọn cô mà ở cùng nhau thì không có gì tốt đẹp cả, ngay cả cái thứ tình cảm lãng mạn cũng không có. Tất cả chỉ là những cuộc đối thoại trêu chọc nhau, hoặc là rầy nhau. . . . Hơn nữa. . . Mà cái vụ la rầy này trên trời dưới đất đều có cả, đến khi trời lờ mờ sáng bọn cô mới tắt điện thoại trong lòng luyến, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng hôm nay là ngày thứ hai của năm mới! Sáng sớm vang dội tiếng pháo nổ, tiếng bạn bè cha mẹ tới chúc tết inh ỏi dưới nhà, còn tiếng bà mẹ già của cô nữa, cứ vọt vào phòng lôi đầu cô dậy, cho nên cô và Chu Công chẳng có duyên phận với nhau.

Mẹ cô bằng mọi cách lôi cô ra khỏi chăn ấm, và người cô cứ lắc qua lắc lại đi qua nhà bà ngoại chúc Tết. Đáng sợ nhất, trong lúc đầu óc cô vẫn còn mơ hồ thì các dì lớn bé trong nhà thay phiên nhau hỏi thăm cô—di❖en Bi❖dan Ngạn lequy Hoa đᄇn❖cᄇm—phải biết rằng cái tính bất quá này là gen di truyền bao thế hệ nay ở nhà cô, hôm nay chuyện này mà không rớt trúng người cô thì đoán chừng giờ phút này, cô so với bọn họ phải vui vẻ gấp trăm ngàn lần.

Dì lớn bảo cô và Cô Dật Nam gần đây đang ở trong "Chốn tình yêu", và cứ thế những ánh mắt hưng phấn và tán dương vây quanh người cô, vừa nói khoác với cả nhà Cô Dật Nam đẹp trai cỡ nào, rồi vừa khoe khoang cậu ta nhiều tiền như thế nào nữa nà, và chức vụ làm việc cao cỡ nào này... Sau đó khen cô có phúc hưởng thụ, chắc chắn tương lai sẽ được gả vào nhà quyền quý.

Lập gia đình? Làm ơn, cái bát úp đi rồi còn chưa lật lại đâu nhé, người đi quá xa rồi ạ. . . .

Nhiều tiền? Người có biết người ta cao sang cỡ nào không?

Có phúc? Một cô gái và một chàng trai đã dùng hết tuổi thanh xuân để yêu, vậy còn có thể dư sức lực để đối mặt với tình yêu nữa sao?

Giống như Cố Nam đang ngồi bên cạnh cô kể lại câu chuyện tình xa xưa vậy, từng câu từng chữ tang thương ấy đã đánh sau vào khoảng lòng của cô, và bản thân cô vẫn còn khắc sâu nó.

Đó là một câu chuyện thực tế vô cùng, là tiền bạc là thứ quan hệ đầy cảm dỗ. Người bạn gái ở chung với nhau 4 năm trời, cùng nhau đi du học nước ngoài nhưng lại không chịu được những khổ cực ở nơi đất khách quê nhà, từ bỏ anh rồi lựa chọn một người khác.

Cố Dật Nam tốn 7 năm để thành lập ra vương quốc của chính mình, vì tình yêu mà vui đầu vào chỗ chết, và vì muốn chứng minh sự lựa chọn của cô gái ấy là sai lầm.

Nhưng khi anh đến gặp lại người ta, cô gái ấy đã trở thành vợ thành mẹ của người nào đó, cô ấy đang trải qua một cuộc sống bình thường như đầy thỏa mãn. Trải qua tất cả những thứ đó, cuộc sống đã không để lại nhiều dấu vết nữa rồi, đã sớm hoàn toàn không còn cái gì gọi là gió lướt nhẹ nước chảy chậm.

Khi ánh mắt nhớ thương của người đàn ông đứng bên cạnh mình tràn đầy nhớ thương, dùng sự bình tĩnh vốn có để kể cô nghe đến cuối câu chuyện, cô chợt nhận ra, tuổi thanh xuân của con người này đã in đậm dấu vết tháng năm. di❖en Bi❖dan Ngạn lequy Hoa đᄇn❖cᄇm Những thứ tốt đẹp hay từng tí từng tí rồi rầm trong cuộc đời này, ở trong mắt người khác có lẽ là điều bình thường, nhưng đối với anh đó là những thứ nồng nhiệt nhất.

Anh dùng giọng nói của người từng yêu nói với cô: "Hiện tại tôi đã hiểu hết, có một số việc cho dù bản thân em vô cùng cố gắng, nhưng cũng không thay đổi được cái gì. Ở cái tuổi của tôi, cái gì mà tình yêu gì gì đó, đối với tôi mà nói thì không là gì cả. Bây giờ điều tôi cần là một người bạn cùng nhau sinh hoạt, vậy thôi. "

Mọi người xem đi, đây chính chính là bản chất của hôn nhân!

Có lẽ trong xương trong tủy vẫn luôn tồn tại tính cách bướng bỉnh, mặc dù cô rất đồng tình cũng rất thần thức với quá khứ của Cố Dật Nam, nhưng đối với tình yêu và hôn nhân trong con mắt của anh, cô lại không thể gật đầu. Cố Dật Nam bảo, tại vì em chưa bao giờ trải qua cảm giác bị tổn thương trong tình yêu mà thôi.

Có lẽ vậy, xung đột tối hôm qua cũng có chút ảnh hưởng từ lời nói của anh. Cái “ngây thơ” trong nội tâm cô luôn vang lên một giọng nói nhỏ, cô không

phục và cô muốn chứng minh, cho dù đến cái tuổi 27 này, cô vẫn hoàn toàn tin tưởng là tình yêu lí tưởng của mình

Từ nhà bà ngoại quay về nhà, điện thoại di động trong túi giống như sắp đánh giấc tới nơi vậy. Thật ra thì tối hôm qua bọn cô đã thương lượng cả rồi, giữa lúc họp mặt gia đình thì cô xin phép đi ra ngoài chơi, sau đó bọn cô gặp mặt bên ngoài một lát. đi ♠ en Bi ♣ dan Ngan lequy Hoa đ♠n♠c♠m Nhưng ai biết được tối hôm qua cô ngủ muộn quá, rồi hôm nay bị mẹ đưa lên thót chém cá , thật sự bản thân cô không còn cách nào trốn đi được. Huống chi, người nào đó những 12 giờ trưa mới gọi điện thoại tìm mình—— đoán chắc cũng mới ngủ dậy mà thôi.

Cũng may chuyện ở nhà cũng xong hết rồi nên cô trực tiếp đi đến khách sạn Tiểu Bạch ở.

Tiểu Bạch chia ra cái mặt oán phụ: "Em có lắm không vậy hả? Anh đầu năm đến đây ờ, thế mà em lại lãng phí nguyên một ngày một cách vô ích!"

Cô đẩy cái mặt oán phụ ấy sang một bên, không giữ hình tượng ngả chình inh lên giường ngủ: "Đừng quấy rầy nha, cho em ngủ một lát, chị đây một muốn chết."

Tiểu Bạch lập tức to giọng: "Cái gì? Thời gian ok vậy mà em lại đi ngủ?"

Cô vùi đầu xuống gối: "Anh đi chết đi, anh thì ngủ đủ rồi chứ gì, em đây sáng sớm tiếp bao nhiêu người biết không? Cũng chưa được ngủ đây này."

Tiểu Bạch quỳ gối ngay cạnh đầu giường, đưa tay lắc lắc bả vai cô: "Đừng mà, bọn mình đi ra ngoài hẹn hò đi mà. . Khuya về nhà rồi ngủ nhé. . . "

Mọi người nhìn đi, cô đã nói thế rồi mà vậy đấy, tên tiểu nhân, quả nhiên người không có thói quen thông cảm cho người khác.

Nhưng rất dễ nhận thấy, sức hấp dẫn của Chu Công so với Tiểu Bạch cao hơn nhiều, trong lúc Tiểu Bạch đang làm nhảm đủ điều bên cạnh thì cô đã đắm mình trong giấc mơ huyền ảo . . . .

. . . . .

Trong giấc mơ, cô đang ở giữa đại dương mênh mông, bốn phía bị nước biển bao quanh và cô không thể hô hấp được. Sau đó người đàn ông của cô cười mây bay tới, cứu cô khỏi dòng nước biển lạnh ngắt. . .

Trong giấc mới, cô nhẹ nhàng chuyển mình trên đám mây, những đám mây như những viên kẹo bông đầy đường, làm cho người ta không nhận được mà muốn cắn nó một ngụm. đi ♠ en Bi ♣ dan Ngan lequy Hoa đ♠n♠c♠m Ngọt ngào, giống như một chiếc lông lướt trên cánh môi, lại giống như một miếng thạch mát lạnh đang tan trong miệng. . . .

Cô là lười, muốn trở về cái chỗ có mùi dầu tây ban này, nhưng lại đột nhiên nhận thấy miếng kẹo đường này có lực hấp dẫn vậy, nó như đang khổng chế môi và lưỡi cô. . .

Cô xoay đầu qua trái qua phải, nhưng lại không thể tách rời miếng kẹo đường này được, trong lúc rối rắm nhất, khuôn mặt to bự của Tiểu Bạch hiện ngay trước mắt cô ! !

"A ——" Cô cao giọng hét gào một tiếng, Tiểu Bạch lập tức bịt mồm cô lại.

Đầu óc cô vẫn chưa vận động kịp thời, nhìn cách bố trí khách sạn chung quanh, trí nhớ như chiếc bánh xe chậm rãi đi ngược lại. Cô, lại vô ý thức ngủ thiếp đi trước mặt tên Tiểu Bạch này.

Không khỏi lo lắng đưa tay sờ quần áo trên người. Ôi , may quá, đồ vẫn còn nguyên. . . .

Tiểu Bạch đem hết tất cả động tác của cô thu vào đáy mắt: "Cô à, mặc dù cô vô cùng hoài nghi cái thân phận Liễu Hạ Huệ của tôi, nhưng tôi nghĩ nên nói lời này với cô—— tôi không có hứng thú với thứ còn ngây thơ."

Mẹ nó! Vậy sao cậu còn tiếp xúc thân mật với tôi? "Úm ~~~~" Lại bị đặt phía dưới, và động tác che miệng này như bày tỏ ý, dù không có hứng thú nhưng vẫn vô cùng mập mờ . . . đi ♠ en Bi ♣ dan Ngan lequy Hoa đ♠n♠c♠m

"Dĩ nhiên, nếu như em còn chưa chịu rời giường, anh không ngần ngại kiểm nghiệm trình độ mới xuống máy bay mà vẫn làm việc được đâu nhé." Mẹ nó, chị đây không dễ dọa đâu.

Thừa dịp bất ngờ, cô nắm lấy bàn tay đang bịt miệng mình rồi há mồm cắn một phát! Ai bảo anh giờ trò lưu manh! Ai bảo tôi chịu lép vế!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục ~~~~! !

Chợt đồng hồ điện tử vang lên tiếng "Tích" rồi một giọng phụ nữ vang lên ngay sau đó: "Bây giờ là 21 giờ đúng."

. . . . . A. . . ! ! !

Đã chín giờ tối rồi hả ?

Lần đầu tiên hẹn hò của bọn họ, cứ như vậy mà vị nhờ. . . .

Chương 27: Lãng mạn

Editor: Bi Ngan Hoa

Ngay sau đó, bụng Tiểu Bạch phát ra âm thanh “ục ục”. Nghiêng đầu thì lại thấy cái mặt uất ức của cậu ta: "Cô à, anh đây từ tối hôm qua đến bây giờ chỉ mới ăn được to mỳ ăn liền không hả, rồi ngồi đây chờ cô tối. Ai biết cô bây giờ còn muốn đi ngủ, kêu này giờ mà chẳng chịu dậy luôn."

"Ừng ục" . . . Bụng cô cũng vang lên ngAY sau câu nói, chẳng lẽ đói bụng cũng lây bệnh?

Không do dự thêm, hai bạn cô lái xe đi ăn tối.

Đêm mừng hai, cả thành phố ngập tràn mùi vị của thuốc súng. Lái xe đi giữa lòng đường trong thành phố, ngoại trừ ánh đèn điện sáng trưng chạy dọc tuyến đường thì phần lớn cửa hàng đều đã đóng cửa. diễn, đàn, lê, quý. đôn Đường phố vắng tanh và lạnh, đôi lúc có tiếng người huyền não và phát ra tiếng pháo nổ.

Hai người bạn họ mặc dù đang đói nhưng lại bị hấp dẫn bởi phong cảnh xung quanh. Những thứ này, giữa cuộc sống bận rộn thì chưa bao giờ nhận thấy được. Nơi xa xa, một nhóm người đang đứng ở giữa lòng đường, đốt liên tục mấy cây pháo hoa. diễn, đàn, lê, quý. đôn Pháo bay lên rất cao, cao thật cao rồi nổ vang một tiếng, biến thành một chiếc ô dù khảm đầy kim cương ở giữa không trung, tỏa sáng trên đầu bạn họ. Cái ô kia vừa biến mất thì một cái tiếp đuôi bay lên, cả bầu trời như sáng bừng lên hòa với ánh đèn đường, tạo thành khung cảnh rất đẹp.

Đây chính là sắc thái thứ hai mà thành phố này có được. Có lẽ mỗi đêm xuân ở đây đều như vậy, nhưng đối với một người chưa bao giờ thích việc ô nhiễm như cô lại, có thể cảm thấy chút lửa chút khói chút ánh sáng lại lãng mạn và đẹp đấy vậy. diễn, đàn, lê, quý. đôn Đám người kia tập trung giữa đường bắn pháo hoa, bởi vì thế hai bạn cô không thể đi qua con đường này rồi!

Mặc dù xe lưu thông không nhiều lắm nhưng mọi người cũng đều dừng lại. Có lẽ do ánh pháo lửa đẹp quá, hoặc là do đang giữa cái không khí Tết nên tâm tình ai cũng thoải mái hơn nhiều, tóm lại, oán trách thì ít nhưng thương thức lại nhiều. Có vài người đậu xe ven đường, rồi tham gia vào đám đông ấy, nhảy nhót vui vẻ.

Vốn bạn họ đang vội, cũng quên mất chuyện đi ăn tối, xuống xe đứng nhìn cảnh đẹp. Chợt đám người tự nhiên tản ra, mấy người trẻ tuổi xếp mấy cái thùng nhỏ dọc đường, sau đó châm lửa đốt hai đầu sợi dây nổ chúng. Một lát sau, truyền thuyết bắn pháp hoa "Hỏa Thụ Ngân Hoa", áp suất bên trong được phóng thích khiến từng ngọn lửa trong thùng bay lên cao, từ nhỏ đến lớn, cái cao nhất có lẽ cũng bay lên tận 5 tầng mây. diễn, đàn, lê, quý. đôn Mọi người ở đây dường như bị ánh sáng này sưởi ấm. (Hỏa thụ ngân hoa: đèn hoa rực rỡ, mình để nguyên tiếng Hán cho hay nhé)

Không tự chủ, bước chân cô như hoạt động cùng ánh sáng ấy, quên hết tất cả mọi thứ bên cạnh, muốn đi tới khám phá ánh sáng tuyệt hảo ấy như thế nào.

Tay phải bất chợt bị ai đó nắm lại, người con trai đứng bên cạnh tự nhiên kéo cô lại, tách ra khỏi đám người trước mặt. Ánh sáng nhiều màu chiếu lên khuôn mặt anh, cái trán rộng lớn, lông mày đậm, đôi mắt kiên nghị. Trong đáy mắt hiện lên nhiều ánh sáng, là ánh pháo hoa, nhưng đây sức mê hoặc. Giờ phút này, âm thanh huyền não của đám người ấy dường như bị ăn đi, tất cả mọi thứ như ngừng lại. diễn, đàn, lê, quý. đôn Trong mắt cô, dường như chỉ có mình chàng trai này, như muốn nguyện ý đi theo anh đến chân trời góc bể.

Đám pháo hoa trên trời đã cháy hết. Trong đám người ấy tự nhiên phát ra tiếng thở dài nhẹ nhõm, tất cả mọi người ở đây đều bày ra dáng vẻ không thỏa mãn. Trên đất, vài cái thùng bốc lên dòng khói trắng, chợt cái lạnh giá đánh úp tới, không khỏi khiến cô rùng mình. Còn chưa kịp than thở thì đã rơi vào cái lồng ngực ấm áp. Tiểu Bạch đứng sau lưng cô, ôm cô vào người. Sau đó đám người hô lên vang dội “Tiếp đi, tiếp đi nào!”, và màn pháo hoa tiếp tục được trình diễn.

Ban đêm phương Bắc lạnh lẽo giờ được bao bọc bởi sự náo nhiệt, mấy cặp tình nhân đứng ôm hôn nhau dưới bầu trời rực rỡ. Trong giây phút đó, cô cảm thấy hạnh phúc chẳng qua cũng là thế. Người yêu, cùng với bạn, lãng mạn ôm nhau, dù có là khách nhưng cũng trở thành chủ.

Lâu thêm nữa thì càng nhiều xe đậu lại, cho nên bắt buộc xua tan hết đám đông ở giữa, dòng người được thông xe nhưng qua rất lâu. Sau khi lên xe người nào đó vẫn nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lấp lánh, không rời một chút nào, khiến con tim cô rơi vào trạng thái loạn nhịp, chỉ có thể cố giả bộ trấn định, mặc kệ ai kia, rồi chăm chú lái xe. Cho đến khi cô thẹn quá hóa giận, đánh một cánh lên chân anh: "Nhìn đủ chưa? Chưa thấy người đẹp bao giờ hả?"

Không dám nhìn mặt anh lâu hơn, nhưng lại nghe cái giọng miễng cưỡng của ai đó vang tới: "Anh phát hiện, lúc em không nói một tiếng nào, cũng tương đối đẹp."

. . . Trả lời anh là trận gào thét bên trong bụng. Cô lập tức tỉnh táo: "Thảm rồi, đoán chắc tại mình sẽ chết đói giữa cái đêm rét lạnh này cho mà coi." Năm hết tết đến, tìm cái chỗ ăn giữa khuya thì có nước chết cũng không ra.

"Nếu không, tội mình về khách sạn ăn mỳ nhé? Tàn dưới hình như có cái siêu thị 24h, chắc vẫn còn bán."

Gi. . . Sang năm mới rồi mà con ăn cái này hả? Đúng là quá đáng mà.

Cô cầm điện thoại lên gọi mẹ : "Mẹ, trong nhà còn cái gì ăn không vậy ạ?"

Đầu dây bên kia vang lên tiếng chơi mạt chược: "Trời, con với Cổ Nam định đi tới ăn cơm à? Mẹ với ba con đi chơi mạt chược ở Mô Mổ rồi, không về đâu, con tự ăn đi." Không đợi cô trả lời, đã cúp.

"Mẹ em không có ở nhà, hai bọn mình về nhà em làm cái gì ăn đi. Năm ngoái mẹ mua rất nhiều thứ, đồ tích trữ cũng nhiều nữa." Cô đánh xe về hướng nhà mình.

Nhưng bên cạnh lại không có tiếng nói nào. Nghiêng đầu, thấy Tiểu Bạch đen mặt lại, chuyện gì vậy ta?"Xin hỏi, anh lúc nào đổi tên thành cô Nam vậy?"

Chết, quên mất, cô lái xe cho nên không mang theo tai nghe, ban nãy sử dụng chế độ hands-free, chắc nghe hết lời mẹ nói với mình rồi đây."Hắc hắc, là cái người làm bia đỡ đạn để em dễ dàng chạy ra ngoài đi chơi ấy mà."

"Cho nên, cái tên bạn trai giả kia là Cổ Nam? Đúng là con gái mà!" Liếc cái rồi khinh thường nói cô.

"Này, anh có nghĩ thấy vị chua không vậy?" CỐ làm bộ hít hít mũi: "Mà ní này, bản chất của đồ giả mạo với đồ có kỳ hạn cũng không khác nhau lắm đâu."

"Anh chẳng qua cũng là đồ gần hết hạn! Có cái gì tốt mà ghen chứ! !"

"Hình có người nào đó nói em với tự nhiên hứng thú với sân bay nên đến thăm nó kìa, giờ phút này lại đi so sánh mình với hàng giả kia nữa chứ. Ai, anh bạn nhỏ chính là anh bạn nhỏ, mặc đồ người lớn thì vẫn là anh bạn nhỏ." điếu, đàn, lè, quý, đồn

Đến dưới nhà, không dám nhìn mặt ai kia nên cô tự mở cửa xe xuống. Lại bị ai kia kéo tay lại, người thì bị dè tại ghế lái xe, khiến cô không thể cử động.

Hơi thở nguy hiểm tràn ngập cả buồng xe, gương mặt Tiểu Bạch gần ngay trước mặt cô, con người đen lánh như mang theo cuồng phong, cánh mũi vì hô hấp nhanh mà phập phồng lên xuống: "Em nói ai là anh bạn nhỏ?"

Không hề chuẩn bị nên đầu óc đơ đơ một giây, thoáng chốc mới hiểu ai kia đang nói gì, cái tên này nhỏ nhen quá đi. Há miệng định giải thích thì bị ánh mắt nghiêm túc của anh chặn lại.

"Giữa bọn mình không có vấn đề về tuổi tác. Em năm nay 26 tuổi, cũng có chứng chạc bao nhiêu đâu, nên đừng có dùng ánh mắt nhìn con nít mà nhìn anh. Có lẽ bây giờ, anh chỉ lấy được mấy ngày làm người yêu với nhau, nhưng anh sẽ cố gắng chứng chạc hơn để một ngày nào đó em có thể dựa vào.

Anh đây là nghiêm túc, em đã đồng ý chờ ta thì đừng mong đổi ý!"

.....

Chứng chạc về cái gì? Số tuổi?

Nếu như chứng chạc là—— nhìn thấu tình cảm, sẽ không thay đổi thì cô không cần.

Cô cho rằng, chứng chạc là có thể mạnh mẽ, có thể chịu trách nhiệm. Anh giờ phút này, cái chứng chạc ấy là sự chân thành, cô không có chút nghi ngờ về nó. Từ lúc hai người quen biết nhau tới bây giờ, cũng đã nửa năm trôi qua, anh nhiệt tình, chân thành, thẳng thắn, đã làm cô rung động rồi. Giờ phút này, trai tìm cô có anh, có mạnh mẽ có an toàn. điếu, đàn, lè, quý, đồn Cô nguyện ý tin tưởng anh, y lại vào anh.

Đưa tay hất mấy lọn tóc cản trở ánh mắt thâm tình của anh, cô nhanh chóng thò đầu ra, khẽ in một nụ hôn lên môi anh, thừa dịp anh ngồi đấy sững sờ người thì cô mở cửa xe, móc chìa khóa xe, trực tiếp đi lên nhà.

Gào gào, cái việc sờ sảng ấy rất dễ thương mà.

Qua thật lâu người kia mới đi lên cầu thang. điếu, đàn, lè, quý, đồn Nghiêng đầu thấy khuôn mặt người kia đỏ ửng, đúng là đáng yêu mà! Hắc hắc, thì ra không chỉ có một mình cô không biết xấu hổ, trong lòng lại nổi lên cảm giác muốn đùa bỡn lần nữa. Đứng trên bậc thang cao cao, cúi người rồi đưa tay ôm lấy khuôn mặt ai kia, cười nói: "Anh bạn nhỏ à, đừng ngại nữa mà , chút chị nấu cơm cho em ăn no nhé!" Sau đó nghiêng đầu mà chạy!

Chân còn chưa chạy hết thì đã bị ai kia tóm người ấn lên tường, cái mũi Tiểu Bạch chống lên trán cô, hung tợn nói:" Đồ con gái chết tiết, xem ra không thể để cho em biết anh lời hại thì không biết hỏi cái nà!" Tiếng nói vừa dứt, thì nụ hôn cực kỳ mãnh liệt ngập đến.

Mang theo ý trừng phạt, hung hăng cào xé đôi môi cô. Đương nhiên cô không nghe lời lại rồi! Đôi tay phản kháng đặt ngay ở giữa hai người, đánh lên lồng ngực kia nhưng chả có chút xê dịch nào, ngược lại lại bị anh khống chế, đem hai cánh tay đặt ra phía sau.

Cái hôn này dài mà ấm áp, vốn là trừng phạt nhưng càng về sau thì biến thành trêu đùa, cuối cùng bọn cô cũng động tình. điếu, đàn, lè, quý, đồnTay anh chẳng biết lúc nào đã đặt lên eo cô, giữ chặt hai cái chân đã xui xẻo của cô, còn tay của cô vùi vào trong mái tóc rậm rạp của anh, vuốt ve cái đầu

nóng bỏng ấy.

Bọn cô càng dây dưa còn quẩn chặt, đã sớm không còn một chút khe hở. Cho dù cách một tầng áo khoác, cô vẫn cảm thấy được cái cứng rắn của anh chống lên hông cô. Vô ý thờ dốt khiến cổ cô phát ra âm thanh hấp dẫn "Ừ. . . ." kia. Ở giữa hành lang vắng tanh vang vọng lại, thật sự không giống âm thanh của cô, làm cho người ta xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Cách đó không xa truyền đến tiếng "rầm", cắt đứt nụ hôn kịch liệt tại hành lang. Từ trong cái nóng bỏng này cô dần tỉnh lại rồi nhìn về phía phát ra âm thanh. . .

Đó là một đám người đang đi ra khỏi nhà để bắn pháo hoa, nhưng khi gặp màn cuồng nhiệt này thì bọn họ lần hai bọn cô đều điểu, đàn, lễ, quý, đôn

Sững sờ ngay lập tức.

Rồi một chú hàng xóm vương tay nhặt đám pháo trên mặt đất, nhanh chóng hét lên: "À, Tiểu Mỹ, cái đó. . . Bọn con cứ tiếp tục đi. . . Chúng ta chỉ đi ra ngoài bắn pháo thôi. . ."

Trời ạ! Ai tới cứu cô với đi! Người hàng xóm kia nhận ra cô này, thật TDM nó mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: đến đây, để chị làm giúp em!

Về đến nhà, chúng tôi đều lúng túng vô hạn.

Cô nghiêm trang dẫn Tiểu Bạch đi thăm nhà, sau đó liền vô nhà bếp làm bộ dáng như rất bận rộn, không để ý tới người khác ở phòng khách mãnh liệt đối đãi ở tivi.

Trong tủ lạnh có sủi cảo cả nhà gói đêm 30, còn có đầu vịt cay cái gì đó mua ở siêu thị hồi năm ngoái, cho chúng tôi ăn no tuyệt đối không thành vấn đề.

Cô đang lấy quả cà chua tính toán làm canh trứng gì đó. người khác cũng đi tới phòng bếp để giám sát rồi.

Sủi cảo trong nồi bốc khí nóng lên, ánh mắt đa tình phía sau đốt nóng cả người không được tự nhiên. Trên TV lại phát ca khúc tiết mục cuối năm vô cùng hợp với tình hình: "Chỉ là bởi vì nhìn người nhiều hơn một cái trong đám người

Lại không thể quên được diện mạo của người

Mơ tưởng tình cờ có một ngày trùng phùng

Từ đó ta bắt đầu cô đơn nhớ nhung..."

Rống! Đây là như thế nào? Toàn thể giới đều phối hợp với lộ tuyến ôn tình của một tên con trai sao? Đây còn phải làm P com nha? Trực tiếp đem da gà của cô đem nấu ăn, ăn là kết liễu rồi... dư quang ánh mắt hắt tới người nào đó vốn dựa vào cánh cửa đang tới gần, cô vỗ một đao vào thớt: "Làm gì? Không yên tâm? Sợ em bỏ độc hại anh?" Cho nên nói, là lỗi om sòm là một cách làm con gái che giấu chốt dạ và xin lỗi, ít nhất với cô là như vậy.

Đôi tay tiện nam ôm ngực rảnh rang đứng bên cạnh cô, nơi nào còn có bóng dáng mới vừa rồi đỏ mặt ngưng ngưng? Híp mắt nhìn nòi, khoe miệng vênh lên: "Đừng nói, xem ra còn có khuôn có dáng. Chỉ là anh rất hoài nghi... có phải ăn được hay không?"

Stop! Xem thường người! "Sợ chết tẹo nữa anh đừng ăn." đẩy cái chương ngại siêng cấp lớn: "Vào nhà xem tivi của anh đi. Ở chỗ này vương chân vương tay." Có anh ở phòng bếp khiến toàn thân cô không được tự nhiên.

"Anh không phải giám đốc của em có hạ độc anh sao?" càng đẩy càng không đi, người này cư nhiên cùng cô sóng vai đứng trước bếp lò.

Quay cái dao trên tay về hướng anh, đang muốn bảo vệ uy nghiêm của mình, nước trong nồi đã sôi. Không thể làm gì khác hơn là luồn cuống tay chân đem cà chua đã cắt cho vào nồi, sau đó đem trứng gà đã đánh xong vung mạnh vào trong nồi. Tiểu Bạch nhô đầu ra, chọt "Mua" một tiếng hôn mặt cô một cái, lưu lại một câu "Con gái anh nhìn trứng, quả nhiên không tồi." liền sáng ngời ra khỏi trọng địa phòng bếp.

Chuyện này... chúng ta đang tranh tài....đùa giỡn tương phản đùa giỡn sao?

Một bữa cơm bị hai quý đối ăn, tình huống chiến tranh này là tương đối thảm thiết.

Uồn bụng lên ngồi ở trên ghế sa lon nhìn một bàn bừa bãi, hơi sức nói chuyện cũng không có. Cô đá đá người khác, chỉ vào cái bàn: "Này, đến phiên anh."

"Thôi đi, em cái người này thật không có sức lực. Mới vừa được người ta khen hiền thê lương mẫu."

"Ít lời vô ích, không rửa chén lập tức nghỉ việc!"

Ha ha, bắt được cái đuôi nhỏ của người khác thật tốt, nhìn, Tiểu Bạch phải ngoan ngoãn rửa chén lau bàn đi.

Đội thu dọn xong ra ngoài, cô đã rót hai chén rượu đỏ chờ anh.

Tiểu Bạch vừa kéo tay áo xuống vừa nói : "Chủ động như vậy? Sẽ không có âm mưu gì chứ?"

Cô một cước đá : "Này, là anh la hét muốn hẹn. Mới vừa rồi quá đói, vui đầu ăn uống, hiện tại no đủ. Cũng đừng nói chị không mang ước hẹn cho em nha." Còn là tựa vào ghế sa lon không muốn động.

Tiểu Bạch ngồi xuống bên cạnh cô, cầm ly rượu lên : "Này, không phải đâu, cái này gọi là ước hẹn à?" Ăn sủi cảo uống rượu đỏ? Còn cầm ly trà giả bộ?"

Hào khí vỗ vai anh : "Ba em nói rồi, sủi cảo và rượu, càng uống càng có. Anh thích uống hay không, dù sao cũng là có." Nói xong liền ngửa đầu uống một ngụm hết sạch rượu trong tay.

Tiểu Bạch tròn mắt nhìn, bộ dạng như bị sét đánh, "Em có phải uống gì cũng tựa như vậy hay không, tiếp tục rót?"

"Anh biết cái gì? Đây là đặc trưng của người phương bắc, gọi là hào phóng, ai giống như anh, chít chít oa oa." Giống phụ nữ.

"Nhưng em mới vừa, nói ước hẹn, tiểu thư, khẩu vị của em thật nặng."

"Cát, anh cũng không phải là ngày đầu biết em, a, em quên rồi, tư lượng của anh không được, động một chút là say." Mím cười coi thường anh.

Mặt anh trắng rồi xanh : "Ai nói anh không thể uống!" Rót cuộc uống hết một ly trong tay, hậm hậm nói : "Anh uống say, còn không phải do em sao?"

"Ai u, em rất cảm động nha." Tựa đầu vào vai anh. Thời điểm tâm tình tốt nhìn người đặt biệt đẹp trai.

"Quên mất." Cô cầm bình bò dậy đi về phía gian phòng : "Ước hẹn chuẩn bị ba cái lợi khí : rượu ngon, trai đẹp và âm nhạc! Không sao, chúng ta tự chuẩn bị."

Thành thật mà nói là tay mình ngứa.

Mở cửa thư phòng thấy ánh sáng ấm áp của ngọn đèn nhỏ, mở đàn piano, tiện tay đánh một nốt. Chợt nhớ tới cái bài hát trên TV.

Chỉ là bởi vì nhìn người nhiều hơn một cái trong đám người

Lại không thể quên được diện mạo của người

Mơ tưởng tình cờ có một ngày trùng phùng

Từ đó ta bắt đầu cô đơn nhớ nhung

Nhớ người lúc người ở chân trời

Nhớ người lúc người ở trước mắt

Nhớ người lúc người ở tâm trí

Nhớ người lúc người ở nội tâm

Tình nguyện tin tưởng ước hẹn kiếp trước của chúng ta

Kiếp này câu chuyện tình sẽ không thay đổi

Tình nguyện dùng cả đời chờ người phát hiện

Ta một mực bên cạnh người

Chưa bao giờ rời xa...

Uống rượu cổ họng cô có chút nóng, hình có chút say, lại càng muốn nôn. Thành thật mà nói, cô cũng không am hiểu ca nhạc, nhưng có lúc cảm thấy lại có chút nghiền ngẫm.

Cửa sổ phòng cảm hướng về bầu trời tối đen bên ngoài, thỉnh thoảng sẽ thấy một hai sao Diêm Hỏa lóe lóe. Màn đêm yên tĩnh cùng với tiếng đàn, cùng

với giọng nói của cô, còn có một tư vị khác, xông lên đầu.

Một khúc kết thúc, cô nâng ly rượu chạm cốc với anh : "Khách quan, còn muốn nghe cái gì? Hoan nghênh đếm cúc áo."

Anh có ánh mắt thâm ý khác lưu luyến ở trên mặt cô, khóe miệng cười càng lộ vẻ hấp dẫn : "Em còn nhớ, trước kia anh mượn rượu xúc gió, em nhất định đánh đàn cho anh nghe không?" vừa uống rượu, vừa lắc đầu : "Haizz, theo đuổi em thật không phải một chuyện dễ dàng."

"Rốt cuộc thừa nhận là mượn rượu giả điên à? Em biết ngay, sao anh lại dễ dàng say như vậy được." Những người con trai hư.

"Em ở trường học, luôn là một bộ dáng lão sư phớt lờ, không giả ngây giả dại sao lừa được em thật lòng."

"Thật đúng là dụng tâm." Cô cũng lắc đầu theo : "Đáng thương..., đáng tiếc, lên lớp cũng không còn mấy ngày."

Tiểu Bạch dựa tới, một tay bắt được bả vai cô, khóe miệng nhếch lên, cười lưu manh, khóe mắt toát ra ánh sáng tà ác, không đứng đắn nói : "Cho nên, chúng ta có nên, thừa dịp anh có địa vị, đem chuyện làm..."

Hừ, đầu với cô, anh còn non...

"Cứ quyết định như vậy, không cho đổi ý!"

Hét lớn một tiếng, cô một đầu vọt ra khỏi thư phòng.

Lảo đảo trở lại phòng khách, nằm phía dưới TV nửa ngày, cuối cùng đem tay chuột Wii mân mê ra ngoài, bỗng nhiên đứng dậy, lung lay hai cái, hướng về phía anh, giờ cao "Cây gậy", cất cao giọng nói :

"Đến đây, để chị làm giúp em."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Kịch tình

Editor: Bì Ngạn Hoa

Trong truyện cổ tích, người đẹp luôn được hoàng tử hôn tình.

Nhưng sáng sớm hôm nay, cô bị mẹ véo tai, kèm theo tiếng hét kinh điển.

"Mặc Tiểu Mỹ! Con đang làm cái gì hả? Mới một buổi tối mẹ không ở nhà, con liền đem trai về nhà uống rượu, còn làm ngón ngang thế này đây! Con đã sắp 30 rồi, sao lại không chừng chặc chút nào hả?"

Cô mới tỉnh lại trong cơn mê mẩn toàn thân, nhưng nháy mắt hoảng loạn. Nhìn mẹ chìa tay vào lỗ mũi của mình, dậm chân thỉnh thoảng, ba ở bên cạnh đen mặt lại, lại còn có một tên con trai đề tiện tro mặt lấy lòng cười khúc khích, lòng cô kêu khổ không thôi.

Tối hôm qua, hai người vừa uống rượu vừa đánh Wii (một trò chơi ở TQ), đại chiến 300 hiệp cuối cùng cũng không biết ai ngã xuống trước, nhưng tóm lại là cả hai đều ngủ ở phòng khách nhà cô. Nhìn bây giờ đi, cái bàn chính giữa phòng khách bị xê dịch cả đoạn, dưới đất toàn bình rượu trống không bừa bãi đầy đất, cộng thêm cái đầu đang đau đến khó chịu.

"Oái, mẹ ơi, có thể cho con đi rửa mặt trước được không, sau đó ra đây chịu tội?" Ánh mắt hướng đến ba.

"Đứng rồi, bà để cho bọn nó tỉnh rượu trước rồi tính sau, mau đi đi." Ba phát tay, hai bọn cô nhanh chóng đi tắm, tẩy đi cái lớp mỡ hôi và mùi rượu trên cơ thể mình.

Hai người nom nóp lo sợ ngồi trên ghế sofa trong phòng khách chờ xử lý. Nhìn ba đã thu dọn xong phòng khách trong nháy mắt, trong lòng cô thấy chột dạ.

"Ừm, mẹ à, đây là bạn tốt của con ở thành phố G, Tiểu Bạch, nó tới đây chơi, con chiêu đãi nó. Tối hôm qua hai tụi con không tìm được chỗ ăn cơm mới về đây ăn uống tí xíu, ai ngờ sau đó..... không cẩn thận nên uống nhiều quá, ngủ quên mất. Mẹ cũng nhìn thấy đấy, chẳng phát sinh cái quái gì cả mà, trò chơi kết thúc ngay tại phòng khách nhà mình."

Mẹ cô quay đầu hỏi Tiểu Bạch: "Gần sang năm mới rồi mà cậu không về nhà, chạy đến cái đến cái nơi tồi tàn thế này chơi?"

Mặt Tiểu Bạch tỏ vẻ vô tội: "Thưa dì, ba mẹ cháu đi nước ngoài du lịch, trong nhà không có ai nên một mình, lại không kiếm được ai nói chuyện, cho

nên con mới đến chỗ Tiểu Mỹ chơi. "

Sắc mặt mẹ cô có chút dậu lại: "Bạn tới chơi thì đón tiếp là chuyện nên làm. Nhưng Tiểu Mỹ, con xem đi, con chiều dài như nào? Cũng sắp 30 rồi, cũng không còn là con gái mới lớn nữa đâu, không nên đi chơi cả đêm cũng không nên nhậu xin như vậy. Coi mình đi, có ai coi trọng con nữa?"

Má ơi, lại nữa rồi, ngó lơ xem thường mấy lời răn dạy của mẹ mình, lại thấy Tiểu Bạch ở đối diện mím môi gật đầu, rõ ràng ràng đồng ý với ý kiến của mẹ. Giương to mắt trừng cậu ta. Rồi tự nhiên liếc thấy cái ống tay áo ngủ của ba, bên thấp bên cao, mấp cườ đến mức cô bật thành tiếng.

Chưa kịp ngừng đã bị mẹ đập cái bốp lên trán: "Còn mặt mũi mà cười à? Con nói sáng nay đưa Cổ Dật Nam đến nhà chúng ta chơi, người nhà họ sẽ nghĩ sao về con? Con gái con nửa lồi thối lếch thếch, quần áo không chỉnh tề, lại còn ôm con trai ngủ. Đúng không Tiểu Bạch? Cháu là bạn trai Tiểu Mỹ à?"

Đột nhiên chuyển một cái, mẹ chợt hỏi về phía anh. Đoán chừng Tiểu Bạch sẽ không phản ứng kịp để trả lời vấn đề này như thế nào. Thấy anh há mồm đang muốn trả lời, cô lập tức chụp bả vai của anh, làm tư thế cao thượng: "Không phải! Tiểu Bạch là anh em của con, mẹ cũng không biết, từ nhỏ đến lớn con có rất nhiều anh em kết nghĩa mà." Chặn miệng của anh trước, tiết kiệm thời gian mẹ đi thăm vấn anh, nếu trực tiếp lòi ra việc anh nhỏ hơn cô 4 tuổi, lại đang là sinh viên thì chết... Chấn chấn cô sẽ không thấy được mặt trời ngày mai.

Bà thấy cô đáp vậy, lại đem mấy vấn đề "khi còn nhỏ" ra nói: "Mẹ bảo này, từ nhỏ con đã thích chơi với con trai, con gái nhà người ta thì nháy dầy, còn con lại đi treo tường giống con trai, lên năm nhất mà còn mặc áo sát nách, nói cái gì mà nam nữ bình đẳng, con trai còi con cũng không cần mặc..." Cười, cười cái gì! Lúc nhỏ ai mà không làm chuyện ngốc chứ? "Nhốt con trong phòng để cho con luyện đàn, con lại leo cửa sổ chạy trốn, haizz, con nói xem, là con đi truyền của ai trong hai chúng ta vậy hả, quậy phá quá."

Haizzz... cô hướng ánh mắt cầu cứu với ba: "Hay do lúc đầu hai người sinh bị nhầm giới tính....hay là mẹ ôm nhầm từ bệnh viện về đây.... hay là nhanh chóng đưa Tiểu Bạch về khách sạn nghỉ ngơi trước đi. Như thế nào người ta cũng là khách đi xa tới."

Ba lập tức nói tiếp: "Đúng vậy, Tiểu Bạch ở khách sạn nào vậy con? Có thoải mái hay không?"

Tiểu Bạch lập tức trả lời: "Chính là Hoàng Quán ở đường Trung Sơn, vô cùng tiện nghi ạ."

"Hoàng Quán? Tốt thì tốt, nhưng đắt quá, lãng phí thật! Con đặt mấy hôm rồi? Không bằng chuyển đến nhà ta đi. Dù sao lúc bình thường thì phòng khách không có ai ở, chỗ nào cũng không thoải mái bằng nhà mình cả." Bố phát huy đầy đủ phương thức đối đãi với người ta một cách nhiệt tình, còn chủ động giết giặc giúp anh.

Cô nhanh chóng đáp lời: "Bố, không cần đâu mà. Con trai người ta có cuộc sống riêng, ở nhà chúng ta không có nhiều tự do đâu, còn nữa, người ta nói không chừng có sắp xếp khác, đúng không, Tiểu Bạch?" Dùng nháy mắt ra hiệu cho anh.

Tiểu Bạch cũng liền chối từ.

Nhưng mẹ cô trực tiếp phản bác: "Được rồi thằng nhỏ này, cứ quyết định như vậy đi, chờ chút nữa Tiểu Mỹ dẫn cháu đi lấy hành lý từ khách sạn tới đây, mấy ngày này ở cùng với chúng ta cũng được." Anh xem, còn nói cô không có đi truyền từ hai người bọn họ? Rõ ràng đều là tính khí bùng binh.

Ba tiếp tục phụ họa: "Nhanh chóng đi lấy hành lý đi, buổi trưa sẽ cho cháu nếm thử mì sốt tương sở trường của chú, bà con xa không bằng lảng giềng gần mà, yên tâm, nhất định khiến cho cháu cảm thấy thành phố này vô cùng ấm áp."

Cứ như vậy, hai ngày cuối cùng anh đã dùng thân phận anh em kết nghĩa tiến vào nhà cô. Dưới sự nhiệt tình của mẹ thì mấy lời hứa lúc trước đầu là mây bay..

Buổi tối lúc nằm trên giường cô nhận được tin nhắn của người cách vách.

- Tôi có cảm giác như mình đang trải qua khổ ải vậy?
- Đồng cảm, hehe.
- Nhưng mà cũng tốt, đã nịnh bợ được cha mẹ vợ.
- Thôi dẹp đi, đó là hành động lừa gạt thì có, ai là bố mẹ vợ anh chứ? Nếu bố mẹ biết thì không lột da em mới là lạ.

Vì để che giấu thân phận của mình, anh đã cơ trí trả lời toàn vẹn câu hỏi của hai bọn họ, bây giờ anh đang đi làm ở một công ty tư nhân, ngành giao dịch, liên quan đến cái ngành anh đang học trên trường.

- Bà xã à, anh muốn hôn em một cái.

Gi, người này bị trúng gió rồi hả?

Còn chưa kịp phản ứng, tiếng cửa bị đẩy ra vang lên "ken két", cô thấy được một bóng hình quen thuộc đang tiến vào trong bóng tối.

Cô tức giận, nhẹ giọng quát: "Này, anh biết lịch sự là gì không hả? Sao lại không gõ cửa? Lỡ em không mặt gì thì sao?"

Người này cũng không để ý tới lời cô nói, trèo một mạch lên giường ôm lấy cô vào lòng: "Không phải anh sợ đánh thức ba mẹ đang ngủ hay sao? Còn nữa, sớm muộn gì cũng là bà xã của anh, sợ gì chứ?"

Cô ra sức đẩy anh: "Anh uống lộn thuốc à? Ai nói muốn gả cho anh? Anh bị trúng gió à?"

Tiểu Bạch hôn má cô một cái, ôm cô lắc lắc: "Bà xã, mới vừa rồi em cũng thừa nhận bố mẹ em là bố mẹ vợ của anh rồi còn gì, cũng đừng e thẹn nữa."

Liếc mắt xem thường: "Ít ba hoa với em giùm, nhanh về đi, để cho ba mẹ nghe được không tốt đâu." Phòng của cô không mở đèn, lại ẩm ỉ kiểu này thì khiến người ta nghĩ bậy.

Anh lại chai lý chỉ vào mặt mình: "Hôn anh một cái thì anh đi."

"Này, làm sao anh không biết chấp nhận hả? không phải mới hôn anh đó sao?"

"Tiểu Mỹ. . . Hôm nay em chưa có hôn anh đâu. . ." Làm ơn đi mà, lớn như vậy rồi mà còn được đàn ông làm nũng, ghê quá.

Hết cách rồi, cô vội đặt lên gò má anh một cái hôn, thúc giục anh về phòng của mình.

Ai ngờ khuôn mặt nọ đột nhiên quay qua, chạm vào bờ môi Tiểu Bạch, anh lại còn cười xấu xa nhìn cô.

Vốn ban nãy là chơi đùa với nhau nhưng cảm xúc bây giờ thì lại khác lạ.

Đêm tối yên tĩnh, chỉ che chắn bằng một lớp áo quần, trong con hôn nồng nhiệt khiến người ta tưởng tượng đủ thứ.

Anh dùng lưỡi gọi mở khiến cả người cô như hòa thành nước, yên ổn ở dưới thân anh cảm thù.

Nụ hôn của anh lướt nhẹ nhàng qua cánh tai, cô có thể nhận thấy mọi sợi lông tơ trên người đều dựng đứng lên vì hưng phấn, ngón chân cô vì cảm giác khoái cảm này mà run rẩy nhẹ nhàng.

Cái hôn chuyển xuống dưới, đi ngang qua từng tấc thịt trên người. Tay của anh thẳng tiến vào trong lớp áo mỏng, nương theo đường cong mềm mại đi lên trên. Và khi phát hiện cô không mặc áo ngực, bàn tay anh run rẩy vì sung sướng, hơi thở vì thế trở nên gấp gáp.

Một bàn tay khẽ đặt lên bầu ngực tròn trịa trắng nõn, đầu ngón tay vội chơi đùa đầu nhũ hoa hồng phấn, khiến hưng phấn nhất thời tăng vọt.

Cô không nhận được khe ngân tiếng rên rỉ: "Ừ ~~~" trời ạ, giết chết cô đi. . . Đưa tay che miệng lấy cái miệng mình, hận không tìm được lỗ chui xuống.

Cái đầu đang găm nhăm trước ngực cô chợt nâng lên, rồi cúi người xuống chạm mặt cô. Trong bóng tối, cô chỉ thấy được một đôi mắt đầy hấp dẫn và gợi tình, không hề né nhìn thẳng vào cô, khiến bản thân cũng phải nhìn lại, quên đi sự xấu hổ cần phải tránh né anh. Anh khẽ kéo tay cô ra, một lần nữa nếm mùi vị đôi môi cô.

Lần này, không còn là cái hôn nhẹ nhàng, mà trong nó ngập tràn kích thích. Một cơn sóng như vô tình trào dâng trong cơ thể cô vậy, cô giống như một ngọn hải đăng bị sóng nhấn chìm, rất nhanh, môi lưỡi quấn quýt không đủ thỏa mãn cơn động tình của một người đàn ông.

Đôi môi anh rời đi môi cô, rồi ngậm lấy đầu nhũ hoa cách một lớp áo.

Lần này quá mức đột ngột, khiến cả người cô cong lên, nơi cách lớp quần áo đang bị nhăm nháp khiến cô khó chịu, cô để nó kẻ sát miệng anh. Cứ nghĩ là sẽ đỡ hơn nhưng càng khó chịu. Cơ thể giãy giụa, lại có sự chờ mong, giống như muốn phá kén.

Ngón tay thon dài đẩy từng cúc áo ra. Bộ ngực chợt được giải phóng, lồ lộ trước mặt người đàn ông. Rốt cuộc đầu lưỡi và bầu ngực đã không còn gì ngăn cản. Lưỡi anh chuyển động quanh đầu ngực, rồi lập tức liếm láp nó như một món ăn ngon, khiến nó dựng đứng lên vì khoái cảm.

Một lần nữa không biết vì sao ngực cô hô hấp không thông.

Ga giường bên dưới người bọn họ rối rắm. Lòng cô đang hoảng loạn, không còn cách nào khống chế nó ngừng lại.

Có một âm thanh mơ hồ bảo: Cứ như vậy đi, cứ như vậy đi. . .

Có thể không? Được chứ?

Bóng tối trong đêm mang theo vô số thứ hấp dẫn mọi người phạm vào cái lỗi Adam và Eva đã từng trải qua.

Chưa bao giờ có một phút giây cô thấy bản thân mình thật nhỏ bé và yếu ớt.

Giống như một con bướm không biết đây là mộng hay mơ, nước chảy bèo trôi, không hề khống chế được năng lực, chỉ có thể đi theo người ta lên Thiên Đường hay xuống Địa Ngục mà thôi.

Và cuối cùng, giống như hết cơn bão táp, người đàn ông tạm dừng lại.

Tiểu Bạch tựa đầu vào cổ cô thở hổn hển, hưng hăng ôm lấy cô trong ngực, bình ổn lại hơi thở. Cô có thể cảm nhận được trái tim đập điên cuồng và mạnh mẽ của anh, như muốn ép vỡ cả người cô ra. Rất cuộc, anh cũng bình ổn lại sau khi ôm ấp cô hết lần này tới lần khác.

Mặt không đổi cái nút áo và chỉnh sửa quần áo lại cho cô. Rồi lật người nằm ngửa bên cạnh

Thành thật mà nói thì chưa từng có một giây phút nào giống như thời gian ban nãy, mãnh liệt đến nỗi khiến cô biết anh là một người đàn ông đúng nghĩa. Dù dễ khiến cô hòa tan vì anh.

Nhịp tim rối loạn vẫn đang trong giai đoạn phục hồi, trong lòng lại biết rõ ràng, nếu như lúc nãy anh muốn thì chắc cô...cũng thuận theo. Chỉ là, đây cũng không phải thật. Nếu tương lai của cô và anh không có thì làm sao?

Đang nghĩ ngợi, Tiểu Bạch lên tiếng trước: "Xin lỗi em . . . May anh coi trọng em mới dừng đúng lúc...đáng lẽ em phải . . . đẩy anh ra"

Anh trai à,anh. . . Như vậy như vậy. . . Em lại . . . Như vậy như vậy. . . . Có thể đẩy được à?

Anh ngồi dậy, khẽ vuốt mặt cô: "Được rồi, anh đi đây, ở lại nữa thì anh không giữ được chính mình. Ngày mai, bọn mình đi trượt tuyết được không?"

CÔ ngoan ngoãn nhìn anh: "Ừm."

Giờ phút này, vừa im lặng vừa ấm áp, anh lắng lắng tựa vào trán cô, khẽ hôn một cái: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Rồi xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Bữa tiệc

Editor: Bi Ngan Hoa

Tối hôm qua cả đêm đều khó ngủ, vất vả lắm mới thiếp đi được, trong đầu cứ liên tiếp hiện lên những chuyện chưa làm xong. . . Chuyện, vừa tròn 26 tuổi, lần đầu tiên cô nằm mộng, thật sự khiến cho người ta xấu hổ muốn chết luôn ấy. Nếu Tiểu Mễ mà biết được, đoán chắc anh lại bảo “Mộng xuân mà chẳng có tí vết tích nào” cho coi.

Đều do cái tên Tiểu Bạch chết tiệt kia! Không có việc gì đi kích thích người ta không biết? Lại đi quyến rũ thiếu nữ con nhà lành.

Trời đã lên đỉnh đầu cô mới tỉnh lại, rồi mới phát hiện ra rằng. . . Đã là buổi trưa. Ba mẹ đều đang bận rộn trong nhà bếp, Tiểu Bạch thì lạch bạch đi theo ai đó. Ngày này...dậy từ khi nào ấy?

Ngó thấy cô, tay chân Tiểu Bạch lúng ta lúng túng không biết đặt chỗ nào cho phải. Vẩy vẩy tay, cười khan với cô: "A, Chào buổi sáng."

Âm ừ trong cổ: "Ừ, Chào buổi sáng."

"Giờ mà sáng với sớm hả? Cũng trưa trệt rồi đấy, thế mà con còn bảo dẫn người ta đi chơi đấy kia? Giờ này thì sao hai đứa đi trượt tuyết đây? " Âm thanh phát ra từ cuống họng mẹ dội trực tiếp vào màng nhĩ cô.

Chết tiệt, trượt tuyết."Sao mọi người không gọi con?" Cô hướng về người đang đứng bên trái mình nói.

"Quên, mình cũng vừa mới dậy thôi." Ánh mắt lia qua lia lại cũng đã ngược lại, nhìn kỹ thì, cũng biến thành gấu trúc như nhau rồi.

"Vậy làm sao bây giờ? ?" Chỗ trượt tuyết ở ngoài thành phố, lái xe đi thì phải mất hai giờ, hơn nữa buổi chiều thì đóng cửa lúc 4 giờ.

"Không bằng. . . Hôm nay đi dạo chung quanh đây chút rồi về đi. Mang mình đến chỗ cậu từng tới đi, ví dụ như trường trung học hay tiểu học gì đấy cũng được."

"Chỗ đó có gì đẹp đâu cháu." Tính mẹ chính là như vậy, ai nói gì bà cũng đều xen ngang."Mấy trường học chỗ đó không có gộp lại thành một. Mà con bé này lúc còn học lại là thành phần cá biệt của trường, đừng bảo nó dẫn con đi qua đó, sau khi tốt nghiệp nó còn chưa có ghé qua đấy kia." Đây, có phải mẹ mình không đấy, ai lại đi nói xấu con mình trước mặt người ngoài cơ chứ.

Điện thoại vang lên, mặc kệ cuộc trò chuyện hăng say của hai người, cô chạy vào phòng khách nghe điện thoại.

"Alo?"

"Cô Mạc Tiểu Mỹ, dạo này hơi vắng lặng quá nhỉ." Lại là anh bạn trai Cổ Dật Nam lâu ngày không gặp.

"Không phải người để tôi nghỉ phép vài hôm ư? Tôi cũng đâu có suy nghĩ rằng do ai đâu."

"Chắc cũng không lịch đi đâu, nhưng mà mẹ tôi sẽ cho rằng đã chia tay rồi đấy."

Vốn dĩ chia tay rồi được không. . . . Cô nhìn kỹ nhà dưới. Quay đầu nhìn trong phòng bếp, lại đụng ngay ánh mắt Tiểu Bạch đang hướng về mình, trong lòng hoảng hốt, vội vàng mở to cặp mắt.

"Ừ, tôi có một bạn học đến thành phố Z chơi. Cho nên mấy ngày nay không để ý đến anh cho lắm. Hôm nay này, tính đi chơi khu trượt tuyết lại quên mất tiêu."

"Vậy tốt rồi, bảo anh bạn đó tới đây ăn cơm đi, tôi mời khách cho. Thế thì mẹ tôi cũng chẳng đi lo cái vấn đề chia tay của chúng ta nữa đâu." Giọng điệu Cổ Dật Nam rất bất đắc dĩ.

"Chuyện đó. . . Mẹ tôi đang làm cơm, tôi phải đi phụ. Nếu không. . . Hôm khác được không?"

"Tôi đã đi ra ngoài rồi. Giờ cũng không biết đi đâu, hay là tôi tới nhà ăn chực một bữa nhé?"

Cô vội vàng quay lưng đi, bìn kín ống nghe, nhỏ giọng nói với người đầu dây bên kia: "Chuyện đầu năm anh quên rồi hả? Anh tới nhà tôi ăn cơm không phải tìm đến cái chết hả? Chẳng lẽ so với việc ba mẹ tôi thay nhau đánh chém thì việc mẹ anh cầu nhau không tốt hơn sao?"

"Trên thực tế là mẹ tôi "Cắt cừ" tôi lần nữa đây này, trực tiếp đến nhà em ra mắt, còn dẫn theo một đồng lớn quà tặng. Cô à, mong một tôi tự dâng thân đến cứu em, em phải cứu tôi một lần chứ. Mẹ tôi cần nhân mấy ngày nay rồi đấy."

Còn nói, hôm nay không xong xuôi chuyện này thì không cho tôi về nhà đâu. Tôi phát điên rồi này."

Trời ạ, chuyện gì thế này. . . "Nếu không. . . Hay nói hôm nay bọn tôi ra ngoài trượt tuyết nên không có ở nhà?"

Làm ơn đi mà ! Tiểu Bạch vẫn còn ở đây, nếu hai người gặp mặt nhau thì tôi biết làm thế nào đây chứ?

"Hôm nay thật sự không được, bạn tôi vẫn còn ở nhà. Anh mà đến ra mắt thì cả thế giới đều biết tôi sắp gã đi đấy."

Thương lượng nửa ngày cũng không có kết quả, cô không thể làm gì khác hơn là ra đòn sát thủ: "Dù sao tôi cũng mặc kệ, ngày nào anh tới cũng được nhưng hôm nay thì không được. Chờ bạn tôi đi rồi thì tôi ra ngày với anh giờ nào cũng được. Mẹ gọi ăn cơm, anh tự mình giải quyết đi!" Trực tiếp cắt đường dây.

Cúp điện thoại, cô dùng về mặt đau khổ tới phòng bếp, thức ăn cũng đã bày xong: "Điện thoại ai mà mờ ám thế con, còn nói chuyện cả ngày nữa chưa?" Mẹ ai oán nói.

Cô do dự nhìn Tiểu Bạch một cái, quyết định đổi chủ đề: "Không ai cả đâu mẹ, bạn bè ấy mà."

"Nói bậy bạ, lần đó bạn con gọi điện không phải con nói chuyện oang oang lên đấy à? Có phải là Cổ Dật Nam không? Đúng phải không?"

Ngất. . . Mẹ à. . . Ngài quả nhiên là Như Lai Phật Tổ mà. . . . Con đây là tôn ngộ không nên không thể thoát khỏi lòng bàn tay của mẹ rồi. . . .

"Gọi nó tới nhà mình ăn cơm đi con. Thằng nhóc này mấy ngày nay chẳng gọi điện đến đây gì cả." Tay không ý thức đâm đâm chiếc đũa, cô chột dạ nhìn Tiểu Bạch một cái, thì thấy anh nhìn lại, sợ đến mức cúi cái đầu xuống. Còn mẹ cô cứ ở bên lái nhai hỏi chuyện Cổ Nam riết.

"Anh ấy. . . bảo. . . Muốn tới nhà gặp mặt mẹ à. Con. . . Bảo hôm nay không có thời gian nên bảo anh ấy ghé hôm khác rồi." Pằng một tiếng, bà mẹ già đập cái rằm lên bàn ăn.

"Ai bảo không có thời gian hả? Mặc chỗ nào mà không có thời gian hả con? Con làm vậy không khiến người ta ghét à? Tiểu Bạch có đây thì sợ gì? Tiểu Bạch cũng không phải là người ngoài. . . . Đúng không, Tiểu Bạch con không ngại đúng không? Được rồi kia. . . Con nhìn đi khách người ta còn không để ý, con còn bảo thời gian không có làm gì chứ. Nhanh, đi gọi điện cho nó đi, bảo qua nhà mình ăn bữa cơm. "

"Mẹ ~ lúc này cũng mấy giờ rồi? Người ta không chừng ăn cơm rồi mẹ à." Tự nhiên gây chuyện.

"Đề anh ấy đến đi, mình cũng muốn gặp bạn trai của Tiểu Mỹ một lần! Không phải bảo đẹp trai hơn mình sao?" Tiểu Bạch lại dám quạt gió thổi lửa với mẹ cô.

Dưới sự uy hiếp trắng trợn cô phải buộc mình đi gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam.

Thừa dịp thời gian ba mẹ trở về phòng thay quần áo, cô liền hướng mắt ra hiệu với Tiểu Bạch, nhưng anh lại chà để ý đến cô.

Rốt cuộc cô chọc phải ai thế hả? Mẹ nó.

Mười phút sau, chuông cửa vang lên.

Nhưng người mở cửa đầu tiên lại là Tiểu Bạch.

Cửa mở ra, người trong người ngoài đều sững sờ.

Chính cô ở phía sau nhìn rõ mặt của Tiểu Bạch này, tuy cố gắng giữ vững nụ cười nhưng trên mặt là xanh là hồng thay phiên nhau trở hoa. Ôi, cô biết rồi, chuyện xấu với cô thì chả thấy đâu, chuyện xấu thì nhiều vô kể.

Vội vàng vọt tới cửa, nhận lấy đồ trong tay Cổ Dật Nam, nhìn cái anh ngoài cửa cũng không ổn, cô lên tiếng giới thiệu: "Đây là. . . Là bạn tôi, Tiểu Bạch." Rồi chỉ vào Cổ Dật Nam: "Còn đây là Cổ Dật Nam." Sau đó kéo hai tên này vào nhà.

Hai vị" đàn ông cao kều" khí thế mười phần đứng ngay giữa phòng khách nhà cô, lập tức có cảm giác diện tích phòng khách nhà cô nhỏ đi mười phần, còn nóc nhà hình như không đủ cao để chứa chấp hai tên này. Mô hôi rơi. . . Áp lực quá đo. Cổ Dật Nam không ngừng bắn ánh mắt về phía kia, cô hiểu ý trong đó là "Bạn học của cô. . . Là con trai à? . . . Còn là một trai đẹp. . . ? ?" Xì, bảo cậu ta là bạn học của cô chả có người tin nổi, lại còn trẻ nữa chứ.

Mà lúc này cô và Cổ Dật Nam lại chìm trong sự khinh thường của Tiểu Bạch, không khí càng thêm lạnh. Đôi mắt nhỏ hẹp của Tiểu Bạch chứa toàn hàn băng ngàn năm.

Cũng may ba mẹ thay quần áo nhanh, hồ hởi bước ra phòng khách, giống như Đại hội sư Hồng Quân mà cầm lấy bàn tay Cổ Dật nam: "Tiểu Cổ này, tại sao lâu vậy không tới nhà ta chơi hả con?" Lâu ư? Không phải mấy ngày trước mới đến à? "Đều do Tiểu Mỹ nhà ta không hiểu chuyện gì cả mà, sau này con đừng để ý đến nó làm gì, trực tiếp gọi cho đi là được, ngày nào cũng tới ăn cơm đều được hết con ạ."

Gi thế. . . Nếu tất cả mọi người coi thường của con, vậy con có thể đi ăn cơm trước được không? Con còn chưa ăn cơm đây này.

Tám đủ chuyện trên trời dưới đất một hồi cũng xong, mọi người rút cuộc cũng đi tới bàn cơm. Giờ cô mới nhận ra rằng, lần này ăn cơm không được ngon rồi đây.

Vốn đang cầm cúi vả cơm vào miệng, cô lại bị mẹ đánh một cái lên ót: "Đúng là chỉ biết tự mình ăn hả con? Không biết mời khách hả?"

Khách? Cô hướng về phía hai tên mắt to tròng mắt nhỏ. Khách có hai, vậy mời ai mới đúng nhỉ?

Dĩ nhiên là cô hiểu rõ ý của mẹ rồi.

Bất đắc dĩ gấp một miếng cá bỏ vào chén Cổ Dật Nam, coi như là làm cảnh, cô vui đầu tiếp tục ăn. Lại cảm nhận được ánh mắt khó chịu của một tên khác. Làm ơn! Cô diễn trò thôi mà, lúc ở bên ngoài đâu có làm vậy đâu.

Nói đến diễn trò, cái tên Cổ Dật Nam này luôn luôn chuyên nghiệp hơn cô. Từ lúc ăn cơm đến bây giờ, anh ta đã gấp thức ăn cho cô vô số lần, còn cố ý dùng giọng điệu "Thân thiết" nói: "Ăn nhiều một chút đi, em nhìn em đi này, gầy quá. Nhất định bình thường không ăn cơm ngoan ngoan rồi." Con mắt cô xém chút nữa rớt xuống, cầu xin anh đấy, diễn trò cũng phải biết ngó xem lúc nào tốt chứ. Không thấy quả bom hẹn giờ bên người tôi hả?

Cũng may Tiểu Bạch cũng biết thời điểm, sau khi ngồi xuống rất ít nói câu nào, trừ con mắt đang lăng trì cô ra thì cũng không làm chuyện khác ví dụ như mấy động tác ngây thơ kiểu "Gắp thức ăn so tài" vậy. Cô vốn cũng muốn gắp thức ăn cho anh ấy, nhưng nhìn một bàn đầy thức ăn thế này, cô không biết anh thích ăn cái gì. Phải bảo rằng, cô thực sự không hiểu rõ về con người này, không xứng đáng với từ "bạn gái" mà.

Nghĩ tới chuyện ngày mai anh sẽ phải đi khỏi thành phố này, giữa chúng ta. . . Có lẽ sẽ phải kết thúc. . . Lòng của cô lại. .

Không nhận được nhò giọng nói với người bên cạnh một câu: "Anh cũng nhiều ăn một chút đi, ngày mai sẽ phải lên máy bay rồi." Ta có thể cảm thấy, sông băng ở hòa tan dấu vết.

"Tiểu Bạch là bạn của Tiểu Mỹ hồi nào vậy? Anh cũng học Học Viện Âm Nhạc à?" Không biết có phải nghe thấy lời nói của cô với Tiểu Bạch, Cổ Dật Nam đột nhiên đặt câu hỏi.

"Không phải, anh ấy không học âm nhạc." Liếc tên nào đó cứng ngắc người ngay tức khắc, cô vội vàng nói tiếp: "Anh ấy là. . . em trai bạn thời đại họ. . . học hệ kinh tế."

Mẹ cô đứng lúc cảm thấy hứng thú với cái chủ đề này: "Gi? Cậu ấy là em trai của ai?"

Cô. . . Bị thống mà nhìn về phía Tiểu Bạch, quả nhiên anh chạy đi đâu cũng không thoát nổi số mạng làm em trai mà. "Àu Tiểu Mễ, là em trai của Áu Tiểu Mễ." Trời ạ, yêu Tiểu Mễ chết mất, đến mức nói dối cũng nhớ mỗi tên cậu ấy mà. Nhớ tới Tiểu Mễ khéo mồm khéo miệng của mình, đừng nói làm chi cũng thấy phong cách hai người này có cùng điểm chung.

Mẹ vội vàng gắp cho Tiểu Bạch một miếng: "Ôi, thế nào không nói sớm hả con, con bé Tiểu Mễ ta đã thấy qua rồi, đáng về rất được đấy. Phải công nhận dòng giống nhà mấy đứa tốt thật ấy. Đáng về Tiểu Mỹ nhà chúng ta ngày càng mấy giá mà." Mẹ thân ái, lần trước ở trước mặt Cổ Dật Nam, mẹ bảo con n vô cùng xinh đẹp đấy nhé.

"Anh Cổ mới thắng chức phải không? Nghe nói cũng ở thành phố G à?" Giọng điệu Tiểu Bạch lại trầm ổn kiên định.

"Đúng, tôi tự mình mở công ty ở G, học kỹ thực Nhất Phi. Đang ở. ."

"Có phải ở trên đường Nam Đại phải không?"

"Ừ, cậu biết?"

"Tôi biết chứ, tôi cùng bạn mở công ty ở trên đường đó. Có thấy qua bảng hiệu của công ty anh." Gì? Tên nhóc này nói dối cũng có bài bản nhỉ.

Cổ Dật Nam hình như cũng có hứng thú: "Cậu cũng làm về IT sao? Về sau có cơ hội thì hợp tác với nhau nhé." Nói xong liền rút danh thiếp trong ví ra, "Đây là của danh thiếp của tôi, xin chỉ giáo nhiều."

Tiểu Bạch cũng để đĩa xuống, móc ra một tấm giấy: "Đây là danh thiếp công ty của chúng tôi, xin chỉ giáo nhiều." Trong lời nói đều mang kiểu cách người làm ăn.

Cô đoạt lấy chiếc đĩa, mân mê tấm danh thiếp:

Công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân - Tổng giám đốc Tiểu Bạch

Chiếc đĩa rơi xuống đất vang tiếng loảng xoảng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Quân tử động khẩu bất động thủ

Mùng bốn tết, là vào ngày thứ tư, Tiểu Bạch vinh dự được trở thành bạn trai cô, thời gian từ bây giờ đến khi Tiểu Bạch của cô rời khỏi thành phố sẽ bắt đầu được đếm ngược. Mặc dù hôm nay có chút chệch đường ray, nhưng sâu trong lòng cô vẫn luôn hi vọng—— và quý trọng một ngày tốt như hôm nay.

Trên bàn ăn, người đã trưởng thành thì tiếp tục tự nhiên, người ấu trĩ thì mặt cứ tiếp tục tối đen, tất cả, hình như chẳng liên quan gì đến nhau. Trò hề này, chỉ cần không đánh nhau, thì đã coi như là kết thúc tốt đẹp rồi.

Ngày mai, Tiểu Bạch sẽ phải rời khỏi thành phố Z. Kết thúc này sẽ là một dấu chấm to, và cách vẽ dấu chấm như thế nào, là cả một vấn đề. Nghĩ tới đây, nội tâm cô không khỏi hỗn loạn lung tung. Cô đã từng đặt ra một lời thề với chính mình, cô muốn dừng cảm yêu thêm lần nữa, nên mới đồng ý hẹn hò với Tiểu Bạch. Mấy ngày nay trải qua chuyện tình yêu mà giống như chuyện khô hạn, nhưng tình cảm của cô lại không hề giảm bớt chút nào.

Anh giống như một loại lửa cháy bùng bùng cứ thu hút tình yêu trong cô, sau khi ở chung một chỗ thì giống như mở ra một sắc màu sắc sỡ hương của sô, khiến cô hiểu, thì ra là, yêu nhau cũng có thể như vậy, giống như cá gặp nước, tự do tự tại. So với cô Tiểu Bạch vừa là bạn vừa là người yêu, nên cô thật sự không thể tự nhiên, khoảng thời gian trước anh vừa đến, trong nháy mắt lại sắp rời đi, không để lại một chút dấu vết.

"Tiểu thư, xin em lau nước miếng đi được không." - Âm thanh hài hước vang lên bên tai cô. Cô giương mắt mới phát hiện, tất cả mọi người trên bàn đều gật đầu trợn mắt lên nhìn cô. Á. . . . Đã xảy ra chuyện gì? Cô nhìn Tiểu Bạch một cách nghi ngờ. Ai ngờ anh ấy lại thành thói uống canh, thần sắc có vẻ rất tốt.

Hả? Không phải anh còn mới nghiêm mặt tối đen đây sao? Làm sao thời tiết lại đột nhiên thay đổi rồi?

Cổ Dật Nam buông chén xuống, nói: "Chú đi à, thật ra con còn có công việc, con sang đây chính hỏi thăm mọi người một chút. Thật xin lỗi, con phải đi trước rồi, mọi người cứ từ từ ăn đi ạ." Ồ? Anh ta muốn đi ư? Chẳng phải lúc này còn nói buổi chiều không có việc gì sao?

Ba mẹ cô mau nói: "Không sao con cứ đi công việc đi, những người trẻ tuổi như con nên lấy sự nghiệp làm trọng. Đều là do Tiểu Mỹ nhà chúng ta không biết lễ phép, con đừng để bụng nhé." Sau đó đem cô hướng về phía cửa: "Con bé đáng ghét này, còn không mau tiễn người ta."

Trong lòng cô như được nói lỏng. Phù, trò cười này cuối cùng cũng kết thúc.

Cô yên lặng đi sau lưng Cổ Dật Nam xuống lầu, rõ ràng chuyện này là do cô làm ra nên giờ không thể sống được mà! Bây giờ cô không biết phải nói như thế nào, nói Cổ Dật Nam đừng oán giận cô thì không được, nói xin lỗi chuyện vừa rồi thì lại không có căn cứ, thật sự trong lòng cô bây giờ ngàn loại cảm xúc, muôn vàn nỗi buồn. . . .

Anh ta đang đi phía trước bỗng nhiên dừng lại, khiến xung lực của cô trực tiếp đụng phải lưng Cổ Dật Nam ở ngay cầu thang. Lỗ mũi của cô. . ."Xin anh nếu dừng lại thì phải nói một tiếng được không. . ." Nước mắt nước mũi đều quệt trên quần áo anh ta!

"Tiểu Mỹ, cái người Tiểu Bạch đó, không phải là bạn học của em đúng không?" - Giọng nói của Cổ Dật Nam nghe không có vẻ gì là hi vọng.

"À? Không phải, là em trai bạn học của tôi thôi. . ." Cô vừa nói vừa bịt mũi xuống cầu thang. . .

"Anh chàng đó. . . Là bạn trai em sao? . . . Hay là. . . . Người theo đuổi?"

Sao anh ta lại nhìn thấu như vậy? "Không phải đâu, nếu là bạn trai, sao tôi còn nhờ anh chịu tội thay làm gì."

Trong nháy mắt cả hai đã xuống tới vườn hoa ở dưới lầu. Cổ Nam dừng lại, nhìn cô: "Tiểu Mỹ, hai chúng ta vốn chỉ có quan hệ hợp tác, em không cần phải gạt tôi. Tôi vừa rồi mới thấy. Anh ta thích em, em cũng vậy. . . Thích anh ta lắm, đúng không?" Ánh mắt Cổ Dật Nam lắng dịu, vô cùng nghiêm túc.

Cô đã chợt quên mất, đây là một người từng trải, về mặt tình cảm, anh ấy đã trải qua Thiên Sơn Vạn Thủy. "Hừm. . . Tôi cũng không biết. . . Có lẽ là không. . . Nhưng chúng ta cũng không thích hợp. . . Cho nên, tôi cũng không nghĩ được, có muốn chấp nhận một tình cảm mà không biết liệu có kết quả hay không." - Cô nâng cằm đề lên nóc xe của anh ta - "Thành thật mà nói, đối với tôi chuyện ngày xưa đã ảnh hưởng rất nhiều. Tôi cũng đã 27 tuổi. . . Có khả năng hay không, tôi thật sự rất nghi ngờ."

Anh đi tới dựa sát vào cửa xe, hướng mắt về phía cô: "Có gì cần tôi giúp một tay không?" Cho nên nói, đôi lúc trưởng thành như một loại sức mạnh, khiến cho lòng người trở nên bình yên hơn. Đối với ánh nhìn này của anh, cả một ngày nay cô hoang mang rối loạn, bây giờ lại có thể ổn định trở lại.

"Tôi cũng không biết. . . Tôi muốn nói là. . . Cái gì tôi cũng không biết. . . . Anh có thể cười vì tôi còn quá ấu trĩ. . . Nhưng, tôi thật sự không biết mà. . . ."

Cổ Nam vươn tay, lông trên tay anh nằm lộn xộn, giọng nói tràn đầy cảm xúc. . . Yêu thương? "Không biết. . . Nhìn em, tôi bỗng thấy được tôi của năm đó. Trẻ tuổi, kích động, xấu hổ, hoang mang. . . Tuổi trẻ thật đẹp mà!"

"Nhưng. . . Tôi không còn trẻ chút nào cả. . ."

"Thế nào mới là không còn trẻ? Tiểu Mỹ của chúng ta, xem ra, trông vẫn khá giống với học sinh cấp 3 đấy. ." Những lời này. . . Là đang khen mình sao. . . Sao mình lại cảm thấy kì lạ như vậy. . .

"Được rồi, đứa con trai như tôi cũng chỉ là bia đỡ đạn, có phải bây giờ tôi đã hoàn thành chính mình hay không hả?" Nói xong anh liền mở cửa xe.

"Ê, dừng mà!" Cô nhanh chóng nắm lấy cánh tay của anh ta: "Chúng ta đã thỏa thuận rồi đấy, trước khi nhập học, phải giả vờ yêu nhau. . . Anh không thể đổi ý đâu. . . Chuyện này. . . và Tiểu Bạch không liên quan tới nhau! Là giao ước của hai chúng ta!"

Cổ Dật Nam buồn cười nhìn chăm chăm vào cô đang quẩn quanh tay của mình: "Vâng, tôi không có ý định đổi ý. Tôi chỉ nói là bây giờ, có thể đi được hay không?"

Mồ hôi. . . Bây giờ à. . . Sao anh không nói rõ chứ. . .

"Vậy cũng tốt. . . Anh đi đi. . . chiều nay tôi sẽ gọi điện thoại cho anh. . ." Cô nghĩ là có thể tìm người trò chuyện một chút. . .

"Nói chuyện để làm chi, không nở rời bỏ anh trai à?"

"Không có. . . Tôi chỉ muốn nói chuyện với anh. . . Lúc sau rồi nói. . . Nghĩ tới việc mẹ tôi sẽ ngồi nghe ngóng. . . Anh đi nhanh lên đi."

Cổ Nam ngẩng đầu, liếc mắt nhìn về hướng ban công nhà cô, anh vẫy vẫy tay, mặt mỉm cười. Anh ta đi, không lẽ có người nhìn lên à?

Cổ Nam chợt vỗ lên bả vai cô, rồi nhanh chóng đặt một nụ hôn lên trán của cô.

Á. . . Tình huống này?

Về mặt Cổ Dật Nam lại trở nên kỳ lạ, anh ngồi lên vị trí của người lái xe: "Mau quay về đi, nếu không đi lên, anh chàng Tiểu Bạch nhỏ tuổi kia không chừng sẽ chạy theo giết tôi luôn đấy"

Tôi đi! Cái tên xấu xa này, tự nhiên lại chọc ghẹo mình ~

Cô đi lên lầu với một tâm trạng đầy sức sống, như thường lệ mẹ cô vẫn cầu nhàu không ngọt: "Cái con bé đáng ghét này, lúc ăn cơm thật không biết bị gì, Cổ Nam nói chuyện với con mà con cũng không để ý. Con nói xem rốt cuộc con đã nghĩ gì vậy hả?"

Ba cô cũng hùa theo: "Đúng vậy đó, ba thấy thằng nhỏ Cổ Dật Nam này thật không tệ. Con như vậy chẳng lẽ phép gì cả, may là người ta không giận. Lần sau hẹn người ta đi uống rượu đi, thử xem tư lượng của nó như thế nào, nếu như qua trót lọt, năm nay ba có thể cùng chàng trai đó uống rượu mừng rồi. BAL-ABALA. . .

Ôi, thật là không có cách nào để sống yên bình trong căn nhà này mà. Cô chạy ào vào phòng bếp, một tay kéo lấy Tiểu Bạch đang rửa chén, hô to một tiếng: "Ba mẹ làm việc đi, con mang Tiểu Bạch ra ngoài chút!" Nói xong cô liền chạy ra khỏi cửa chính.

Bây giờ đang là mùa đông ở thành phố phương Bắc, thật ra phong cảnh cũng không có gì đáng nhìn. Cây khô —— xơ xác, khắp nơi đều khô quắt. Đi

xuống dưới lầu, trong khi cô đang do dự có muốn lái xe hay không, thì Tiểu Bạch đã đi tới phía vườn hoa.

Chợt nghĩ đến chiếc danh thiếp vừa này, cô không nhịn được lại quay sang anh làm cho ra lẽ: "Này! Đừng nói với em, anh thật sự là đòi con trong gia đình giàu có đấy nhé? Anh thật đáng bị xem thường mà. . . ." Người con trai vừa này còn quan tâm chăm sóc cô giờ cứ như đã biến mất. Kể từ sau khi cô vào nhà, anh ấy, cũng chẳng biểu lộ gì, nói chỉ là quan tâm cô.

"Này ~ ~ ~ bên ngoài như vậy thôi. . . . Hôm nay là ngày cuối cùng rồi. . . Nếu như em muốn lãng phí thời gian để đóng vai như lúc này, thì anh sẽ không ngăn cản em đâu." Không biết có phải do cô hoa mắt hay không, trong nháy mắt đường nét trên khuôn mặt Tiểu Bạch có vẻ như rất dịu dàng, sau đó những đường nét ấy lại biến mất —— vì anh bất chợt xoay đầu sang hướng khác.

"Em không nhớ ư? Để anh xem. . . Em chỉ mong sao anh đi sớm thôi chứ gì." Chẳng à, chẳng lẽ anh không biết khi nói chuyện phải để ý ánh mắt của người khác sao?

"Em. . . Dĩ nhiên. . . là rất muốn quý trọng ngày cuối cùng này. Nhưng ai ngờ. . . Chuyện sẽ xảy ra như vậy đâu chứ. . . Cũng không phải do em gọi Cỗ Dật Nam tới nhà."

"Mà anh thấy em cũng lưu luyến anh ta không rời đấy thôi." Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, ôi, đôi mắt thần kỳ này, khiến cô thật sự rất sợ. "Sao lại lưu luyến không rời. . . Đó là do mẹ em muốn em phải tiễn người ta. . . Dù sao em và anh ấy cũng là cộng sự, em không thể không biết phép tắc được. . ."

"Hôn. . . Cũng là phép tắc phải làm ư?!" Thì ra người ở trên sân thượng nhìn xuống, là anh à?

"Ôi, đó chỉ là đùa giỡn thôi. Anh ta nhìn thấy anh trên sân thượng, nên có ý đùa anh đó mà." Ha ha, anh đúng là đang ghen thật rồi.

Tiểu Bạch không nói lời nào, giận dỗi giẫm lên mặt sân phía trước, còn đầu bộ dạng bình thản như lúc này?

"Anh có thể cảm thấy. . . Anh ta rất thích em."

Á, làm ơn đi, sao hôm nay các người đều nói cảm thấy người khác thích tôi. Mặc Tiểu Mỹ tôi đây, lúc nào thì thành món hàng để bán chứ?

"Cái gì cơ, anh ấy có người thích rồi. Chẳng qua bọn em chỉ giúp đỡ lẫn nhau mà thôi."

"Nhưng hình như ba em rất thích anh ta, còn nói năm nay hai người phải kết hôn nữa mà."

"Ôi, sợ cái gì, đến lúc đó bọn em sẽ giả bộ chia tay là xong. Bọn em chỉ muốn tránh kỳ nghỉ đông này nên mới thân thiết với nhau thôi. Chẳng lẽ anh hi vọng em sẽ đi xem mắt à?"

"Nhưng anh ta hôn em." Xin anh đó, sao cứ vòng tới vòng lui rồi lại trở về chuyện này?!

"Đúng, anh ấy hôn em, những gì em nói lúc này là lý do đó, phải như thế nào thì anh mới hả giận đây hả thiếu gia?"

Cuối cùng người con trai này dừng lại. Anh nghiêng đầu, mím môi rồi nhìn cô. Anh chỉ vào mặt mình: "Vây. . . Em hôn lại anh...anh sẽ không giận nữa."

Giọng điệu anh nghe rất ngây thơ, còn có chút nhõng nhẽo! - "Người bạn nhỏ, năm nay anh mấy tuổi rồi?" – Cô vươn tay bóp hai bên má mềm thật mềm của anh, trông giống như kẹo bông: "Hình như có ai nói không muốn làm em trai ấy nhỉ. . . Sao trong nháy mắt lại như con nít trong nhà trẻ rồi?"

Trong phút chốc, cô thấy hoa mắt, hai tay lập tức bị kiềm hãm, về mặt Tiểu Bạch mới vừa dịu đi một chút bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc. Gay go rồi, hình như cô đụng đến điều không hay. Anh ra sức hôn một cái lên má cô, nói từng chữ - "Vợ à, em không nên thử thách tính nhẫn nại của anh." – Nói rồi anh đẩy cô đứng ngẩn ngơ ở đó, rồi sải bước đi từ hướng dưới lầu nhà cô đến bãi đậu xe.

Mẹ nó, không thể như vậy! Ở phía sau cô tức giận bậm môi cố gắng đuổi theo: "Này! Quân tử động khẩu bất động thủ, anh so sức lực với em, thì còn gọi gì là đàn ông!"

Ở phía trước Tiểu Bạch chợt dừng lại, nghiêng đầu, khoe miệng rụt rè: "Em cho là anh sử dụng tay, chứ không phải miệng à?!"

Thừa dịp cô còn đang ngẩn ngơ, anh đoạt lấy chìa khóa xe, ngồi sẵn vào trong.

"Hôm nay anh sẽ lái. Bắt đầu từ bây giờ, anh muốn chúng ta hẹn hò suốt 24 giờ này!"

Chồng, anh biết đường sao?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chưa xong còn tiếp

Trên đời này vốn không tồn tại cái gọi là "buổi hẹn hò hoàn hảo", huống chi chuyện này còn xảy ra ở hai người không đúng thân thế. Cho nên, khi hai người bọn cô đeo đuổi đi chơi với nhau, tương tượng giống như mọi cặp đôi khác, đi dạo phố, xem phim, lúc ăn cơm, không biết vì sao, mọi chuyện luôn tiến triển một cách hòa hợp.

Ví dụ như, khi đứng trước một cửa hàng tổng hợp, bé gái bán hoa nói với Tiểu Bạch: "Anh trai ơi, mua bó hoa này tặng cho chị ấy đi, chị ấy thật là xinh đẹp, hai người thật sự trông rất xứng đôi".

Tiểu Bạch một tay ôm chầm cô, hỏi người bán hoa ấy: "Em gái à, em thử đoán xem, so với chị này anh lớn hơn bao nhiêu tuổi? Nếu đoán đúng thì anh mới mua hoa."

Bé gái nhỏ ấy e ngại nhìn cô và anh hồi lâu, sau đó run rẩy đưa ra hai ngón tay: "Lớn hơn hai tuổi? Đúng không?"

Tiểu Bạch miễn cưỡng xoa nhẹ lên tóc người bạn nhỏ ấy: "Em gái rất thông minh! Vậy em đoán thêm chút nữa, chị này bao nhiêu tuổi rồi, đoán trúng thì anh sẽ mua ngay hai bó hoa của em. ~"

Bé gái ấy bĩu môi: "Vậy nếu em đã đoán đúng mà anh vẫn phủ nhận thì sao?"

Cô cười vui vẻ, chẳng lẽ lấy chứng minh thư ra cho bé gái này xem?

Tiểu Bạch cũng chỉ là một tên con trai non nớt, nghe vậy liền kéo cô đi, giờ giọng dọa bé gái bán hoa: "Vậy coi như, em gái không đoán. . . thì một đóa anh cũng không mua."

Nếu cô và anh mà đi . . . ! Giờ cũng gần sang năm mới, người ta bán hoa cũng không dễ dàng gì, còn gặp phải người mua hoa khó tính như thế này. Thật tội nghiệp cho người ta quá . . .

Nhìn thấy khoe mắt bé gái ấy chợt rướm nước, tủi thân nhìn cô, sau đó lại do dự đưa ra hai đầu ngón tay: "Em đoán chị 20 tuổi, đúng không?"

Cô tính quay đi! Con nhóc này sao lại nói cô hai mươi tuổi cơ chứ?!

Mà cái tên Tiểu Bạch điên khùng này, tự nhiên lại hài lòng đến thế, thẳng tay mua hết tất cả hoa của người ta, quay đầu sang cô há hê nói: "Thấy không, không chỉ có một mình anh có đôi mắt mù quáng ~"

Bé gái ấy rất vui vẻ muốn cảm ơn ông anh đã cứu khổ cứu nạn cho mình, lúc này vừa nghe anh nói sẽ mua hết hoa, liền rơi vài giọt nước mắt hạnh phúc ~~~

Ví dụ khác, khi đứng trước cửa rạp phim.

Anh sử dụng thẻ sinh viên của mình để mua hai vé được giảm nửa giá tiền. Lúc cùng nhau đi vào, Tiểu Bạch kéo cô, há hê nói: "Thấy không, ở đây cũng không có ai nghi ngờ em có phải học sinh hay không. Cho nên, không phải người dân trên toàn thế giới này không nhìn ra, mà là chính bản thân em, quá mờ mịt."

. . . . . Cô quay đi! Con người này, lại muốn chứng tỏ điều gì đây!

Thêm một ví dụ nữa, khi mua quần áo. Để chứng minh cô "không bị hồng mắt", cô một mực thừa đồ thật kỹ càng, phải mang đậm phong cách của người phụ nữ trưởng thành.

Nhưng không ngờ ở đó chỉ toàn áo thun T-Shirt . . . và quần jean.

Cuối cùng, cô phát hiện một cửa tiệm có một chiếc áo len khoác ngoài cùng kiểu với đôi nam nữ (hình như đang học cao đẳng) gần đó. Cô mua ngay không chút do dự, lập tức thay ra, về vang đi ở trong cửa tiệm khiến cho mọi người xung quanh đều chú ý.

Cô đâm đầu đi tới hai học sinh cấp 3 . . . màu trắng và xanh đen xen với nhau trong bộ đồng phục học sinh . . . hình như. . . Bộ đồ cả hai người đó và cô đang mặc có điểm giống nhau. . . .

Cô không nói gì chỉ nhìn về hai người họ, Tiểu Bạch lắc lắc đầu: "Anh cảm thấy, đi cùng với em, nhân phẩm cũng biến thành hồng luôn mà. . . ."

Được rồi, đây chính là buổi hẹn hò của cô và anh, đặc biệt —— đây là buổi hẹn hò "mò mẫm". Nhưng cô lại cảm thấy nó rất hoàn hảo.

Vậy nên, đôi lúc cô cảm thấy như mình bị coi thường. Còn nhớ rõ thời gian trước kia, khi cô đi chơi chung với Tô Nham, anh ấy thuộc chòm sao Xử Nữ, nên luôn sắp xếp tất cả mọi thứ không chệ vào đâu được, cung phụng cô như công chúa, nhưng cô lại cảm thấy không chân thật chút nào. Giờ đây, ngay cả đi với một học sinh trong lớp kém bản lĩnh này cũng cảm thấy lảng mạn, mọi người nói xem, có phải cô điên rồi hay không?

*****

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng cô có chút nặng nề. Trong khi cô và anh không để ý, chiếc đồng hồ báo thức đã quay một vòng rồi lại một vòng, cũng không trở về chỗ cũ, thời gian cứ chạy như vậy thì tất cả mọi thứ sẽ kết thúc.

Thời gian ngắn như vậy, còn không gian thì dài như thế.

Đường phố vào đêm yên lặng đến đáng sợ. Hình ảnh từng chiếc đèn đường cứ tà tà tựa vào ven đường, không ngừng lùi về phía sau.

Bình thường cô và anh nói rất nhiều, nhưng giờ phút này, lại nhìn nhau chẳng nói gì.

Trong xe khô ráo bao nhiêu, trong lòng ẩm ướt bấy nhiêu. Thời tiết bây giờ mà có tuyết rơi thì tốt biết mấy.

Anh chợt đặt tay lên cô. Trong nháy mắt cô liền thấy ấm áp, khóe mắt đột nhiên ươn ướt.

"Chúng ta đi thôi." Tiểu Bạch cất lời, nói rõ ràng.

Cô không dám nhìn lại, đành phải để xe dừng ở ven đường, bước xuống.

Tiểu Bạch nắm thật chặt tay của cô, đi từ từ về phía trước.

Ban đêm ở phương Bắc thật lạnh mà cũng thật yên tĩnh, thò ra một cái toàn là khói trắng. Đi chưa được mấy bước, chân cô đã đông cứng mất rồi. Trong lòng cô vốn ẩm ướt, nên hình như lúc bị gió lạnh như băng thổi qua, cả người trở nên tỉnh táo.

Cho nên nói, hãy cố mà sưởi ấm hoài niệm — hi vọng, khó giữ cho ấm mãi được, phải thế nào mới giữ vững đáng về cứng cáp này chứ, đúng không ~

Tiểu Bạch hoàn toàn không để ý cô đang bỏ cuộc nửa đường, cứ thế nói: "Em có còn nhớ lần đầu tiên anh cõng em không?"

"Nhớ. Khi đó chân em bị đau, nên đích thân anh cõng em lên thẳng lầu năm."

Anh đột nhiên ngồi xổm xuống, hiện ra cả một bóng dáng cao lớn: "Lên đây đi, hồi tưởng lại một chút. Chúng ta sẽ quay về trường học, phải tận dụng mọi cơ hội này."

Cô nghe lời anh, dựa vào tấm lưng quen thuộc, cảm nhận thấy từng bước chân chuyển động của anh.

Là lỗi của cô, không nên thoải mái với chính mình, để cho tình cảm này bắt đầu.

Là lỗi của cô, không nên tin tưởng bản thân, cứ nghĩ nắm lấy được, thì sẽ thả ra được.

Tình cảm không phải chiếc đồng hồ báo thức, ấn nút là nó sẽ ngừng.

Cô không thể làm như vậy một cách tự nhiên, làm sao bây giờ?!

Nhưng mà, tất cả mọi vật chất cô đang có trong cuộc sống ở thành phố Z và thành phố G là hoàn toàn khác nhau. Ở chỗ này, hai người bọn cô có thể không chút kiêng kỵ, nhưng thành phố G là nơi cô làm việc, ngày mai sau khi anh đi, tất cả mọi thứ sẽ trở lại vị trí cũ. Cho dù khổ sở đến đâu, cô vẫn phải dứt bỏ.

"Em gái cây xoài à, anh sẽ không buông xuôi." Há? Tình huống này?!

"Em gái cây xoài, ha ha, cách xưng hô này, lâu lắm rồi anh không kêu." - Đúng vậy thật. . . - "Anh còn nhớ rõ, lần đầu tiên gặp em anh liền suy nghĩ, cô bé học sinh này thật là khờ khạo, làm thế nào mà sống được cho tới ngày hôm nay cơ chứ. . . Ôi, đừng đánh anh mà. . .

Từ đó đến giờ, anh luôn mang đến cho cô niềm vui. Mỗi lần gặp anh, đều khiến cô cười muốn vỡ tung không thể nhịn được. . . . Cô cảm thấy anh giống như một "loài" mới, anh rất kỳ lạ, làm cho người ta không đoán ra được.

Nghĩ đến chuyện rời xa, cô lại không chịu được, cô muốn chăm sóc anh. . . Mặc dù anh ấy luôn nói, cô rất ấu trĩ. Nhưng cô cảm nhận được, muốn tìm một người trưởng thành hơn so với anh, thật sự quá dễ dàng. Dù cho. . . Cô không có nhiều kinh nghiệm phức tạp như Cổ Dật Nam, nhưng chăm sóc anh. . . cũng dư dả rồi.

"Chuyện lần trước anh nói, là nghiêm túc. Có lẽ bây giờ anh chỉ có thể cho em vài ngày sống trong tình yêu. Nhưng anh sẽ cố gắng, cho em tất cả mọi thứ trong khả năng của anh. Tháng 7, sau khi anh tốt nghiệp xong, anh sẽ chính thức theo đuổi em. Anh hi vọng đến lúc đó, anh có khả năng cho em mọi thứ em muốn." – Nhịp tim của Tiểu Bạch đập mạnh mẽ, chạy xuyên qua phía sau lưng anh, chạm đến trái tim cô.

Mấy ngày nay trong lòng cô vốn nặng nề, nhưng nhờ mấy câu nói ngắn gọn này mà đã cởi mở hơn. Suy nghĩ nhiều như vậy để làm gì chứ, bị thương vốn không phải là phong cách của hai người bọn cô.

"Thôi đi, anh theo đuổi em...có thể em sẽ đồng ý. Nhưng anh cho rằng mình là ai chứ. Nói không chừng, đến lúc đó em sẽ theo Cổ Dật Nam, rượu mừng cũng sẽ chuẩn bị xong nhanh thôi ~" - Phụ nữ đứng là, tên của cô gọi là hư vinh đấy ~

"Ừ hử, vậy anh sẽ đem "mấy tấm hình ướt át" của hai chúng ta đăng lên diễn đàn của trường, làm cho tất cả mọi người đều biết em là người con gái của anh!"

Cô chết mất. . . Hai ngày nay cô bị bắt phải chụp chung với anh mấy tấm hình để đặt làm hình nền điện thoại. . . Lần này bị anh đánh trúng nhược điểm rồi. . .

"Này, trở về trường học chúng ta còn phải thực hiện ba điều quy ước từ lần trước đấy. . . Không thể làm càn đâu."

Tiểu Bạch ngừng chân, thả cô xuống. Anh hạ chiếc mũ lạnh như băng xuống lưng cô, ôm lấy cô từ đằng sau, rồi hả hê cười: "Anh có dự cảm, đã đến lúc anh lo cho sự nghiệp, anh tuyên bố chính thức là sẽ rất có hi vọng ~~~"

"Thôi đi, ngày mai anh đã đi rồi, vậy mà giờ còn ở đây nói mấy lời ngông cuồng này. . ." Đầu cô và anh dựa vào nhau, trời đông giá rét bỗng trở nên ấm áp hơn hẳn. . .

"Này. . ." Tên Tiểu Bạch ti tiện trở về rồi.

"Làm gì?" Chị hai này cũng trở về tới đây.

"Hay là. . . Tối nay chúng ta đừng về nhà nữa. . . ." Mẹ nó! Có phải trong đầu lừa manh của anh ta đầy phân hay không!!

Cô đuổi theo đánh anh suốt dọc con đường!!

Sau đêm đó, cô và anh đương nhiên vẫn trở về nhà. Cả hai không nói hẹn mà cũng không đề cập đến chuyện xa cách nhau, chỉ cãi cọ, trêu đùa nhau mấy chuyện phiếm như trước đây, giống như sau ngày mai, tất cả mọi thứ sẽ trở lại bình thường.

Sáng sớm hôm thứ Hai, trong quãng thời gian đưa Tiểu Bạch ra sân bay, hai người họ vẫn nói lảm lòi không biết mệt, thậm chí so với bình thường cười nói nhiều như vậy cũng khiến người khác thêm nghi ngờ nhiều điều.

"Này, cô gái, anh sắp đi rồi, vậy mà em cũng chẳng chịu nói câu nào dễ nghe với anh."

"Em sợ lên máy bay anh sẽ ói mất."

"Vậy anh sẽ mạo hiểm ói cho đến chết cũng được, miễn sao được nghe em nói mấy câu ngọt ngào thôi." – Tiểu Bạch nhất quyết không tha cho cô .

Cô không nói được . . . không nói được. . . .

"Này, nếu em không nói, anh sẽ hôn em nữa đấy."

Cô nghiêng đầu, hướng về miệng heo của tên con trai ti tiện ấy, dùng sức hôn đi! Đây, hôn thì hôn, ai sợ ai chứ?!

Á. . . Cô không cẩn thận nên bị trừng phạt rồi. . . Bị phản công nhanh hơn tối hôm qua nữa. . . Ở đây có rất nhiều người đi kiểm tra an ninh giữa các hành lang. . . . Người đến người đi. . . Nôn. . . Sao cô luôn bị mất mặt thế này. . .

"Em, sẽ nghĩ tới anh chứ?" Đầu cô còn đặt trong lòng ngực anh, bên tai vang lên giọng nói của Tiểu Bạch, lời nói thoáng chút hi vọng, ngữ điệu nặng nề, khàn khàn. . .

Cô chống đỡ lên vai của anh, yên lặng gật đầu, khóe mắt chợt trở nên ướt ướt.

Lúc sau cô đẩy anh ra, vỗ lên vai anh: "Được rồi, chị đây rất muốn tiếp tục hẹn hò với anh, người bạn nhỏ à, anh phải học hành cho tốt, tranh thủ lên máy bay đi!" Cô không dám nhìn lâu, một tay ôm qua anh, anh ấy cũng vỗ nhẹ lên bả vai cô, rồi cô xoay người, tự nhiên rời đi, không chút quay đầu lại.

Sau lưng cô chợt vang lên giọng nói của một tên con trai cực kỳ tức giận: "Này! Cũng chẳng thêm hôn tạm biệt nhau ~ Này!!!"

Anh ấy cứ gào lên, làm ơn, mới vừa rồi chính ai hôn trời đất mù mịt không biết. . . Người đi đường nghe thấy đều phải hoảng sợ đấy anh có biết hay không. . .

Khi đã bước ra đại sảnh chính của sân bay, điện thoại di động cô liên reo lên. Cô mở ra thì thấy ngay tin nhắn của người con trai đó. Viết rằng:

Chưa xong còn tiếp.

"Tiểu Mỹ, anh sẽ quay trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cô nhóc xấu xa, hãy đợi đấy!

Đây là trận tuyết rơi đầu tiên vào năm mới, sau khi Tiểu Bạch đi chỉ. . . Ba ngày.

Thật ra thì cô cũng không muốn nhớ rõ ràng như vậy, chỉ là mỗi sáng mở mắt ra, cô không thể nào kìm nén bản thân không được làm một đề toán nào đó, và. . . tách khỏi trường học. . . Thời gian gặp nhau còn bao lâu đâu chứ.

Thật ra thì từ khi Tiểu Bạch đi, cuộc sống của cô cũng không có gì khác biệt với trước đây. Vẫn làm việc ở nhà, gặp gỡ bạn bè, đi thăm người thân. . . Vẫn đầy những chuyện bận rộn. Chỉ là, hình như ở thành phố này tràn ngập bóng dáng Tiểu Bạch, luôn làm cho cô vô tình nghĩ đến: sớm biết thì đã mang Tiểu Bạch đến ăn ở nơi này. . . Lần sau phải cùng anh đi dạo tới nơi đó. . . ....

Thậm chí ở nhà cô cũng không chịu được, lúc không có chuyện gì làm, cô thường đi loay quanh phòng trọ một vòng —— mặc dù ga giường chăn nệm đã được thay mới từ lâu, tất cả dấu vết đều đã bị mất đi, nhưng cô vẫn không chịu đựng nổi. . . đây là nơi anh đã từng đặt chân, tưởng tượng về mấy đêm ấy, nghĩ về anh, làm sao cô vượt qua được.

Cho nên, ngày mừng chín này, khi tuyết mịn bao vây thành phố Z xinh đẹp thì ý nghĩ đầu tiên của cô là phải xuống chơi đùa. Ôi chao, tại sao lúc Tiểu Bạch đến chưa có tuyết rơi, nếu không. . . hai người họ có thể làm người tuyết, ném tuyết vào nhau, chắc chắn sẽ rất lãng mạn.

Đầu tiên, cô sẽ nhìn ra cảnh sắc phía ngoài cửa sổ rồi chụp thật nhiều tấm ảnh về con người, nói cho anh ấy biết: "Chỗ này của em có tuyết rơi, thật là đẹp quá phải không!"

Mấy ngày nay, hai người bọn cô không hề gọi một cuộc điện thoại nào, nhưng lại gửi tới gửi lui mấy chục tin nhắn. Có lúc, cô cảm thấy cô và anh giống như học sinh cấp 3, yêu sớm rồi sợ bị phát hiện, cứ cãi vã rồi lại hành động nham hiểm, cốt lõi là để che giấu cảm xúc thật sự của nhau. Tự lừa dối chính mình bằng cách nói với bản thân: lời hẹn ước với anh đã kết thúc, không có gì xảy ra cả. Nhưng suy nghĩ lại một chút thì cô đúng thật là đồ ấu trĩ.

Cô lôi kéo ba mình xuống dưới lầu đắp người tuyết, vẫn theo cách truyền thống, cô lấy cà rốt làm lỗ mũi, lấy cúc áo làm con mắt, lấy cây chổi làm cánh tay. Cô đứng bên cạnh người tuyết chỉ cao cỡ nửa người, giờ tay cao, khiến ba chụp được cho cô một tấm hình có nụ cười rục rờ nhất từ trước giờ, giữa ngàn dặm người.

Về nhà ba cô nắm ngay lấy bàn tay đã bị đông cứng của cô kéo đến phòng đọc sách để nói chuyện.

Vừa uống trà đạo, vừa trò chuyện về cuộc sống của cô ở thành phố G. An nhân tự do. Sau đó ba cô chợt đổi đề tài, nhìn cô với nét mặt rạng rỡ: "Tiểu Mỹ của chúng ta quả nhiên đã trưởng thành, ba đang nói chuyện tình yêu của con đấy." — Cô biết rõ đây không phải giọng điệu hỏi thăm, mà là câu khẳng định đây mà.

Từ nhỏ đến lớn, ba là người hiểu cô nhất. Mặc dù không nhiều lời giống như mẹ, nhưng ba rất biết nhìn xa trông rộng, nói hai ba câu là có thể chỉ ra điểm yếu của cô.

Nhưng sau khi Tiểu Bạch rời đi, cô cũng không liên lạc với Cố Dật Nam vài ngày rồi, ba cô làm sao có thể nhìn thấu được? Cô sờ thấy mặt mình có chút nóng lên, cô không nên được suy nghĩ, chẳng lẽ. . . Nhìn cô đang yêu rõ ràng như vậy sao?

Có vẻ như ba cũng không mong đợi câu trả lời của cô, nói thẳng: "Nếu con đã chọn được đối tượng tốt, thì tại sao không dám giới thiệu với cả nhà? Còn đi theo mấy người đi của con cùng nhau giỡn cợt, đi xem mắt cái gì cơ. Làm cho ba với mẹ cứ nghĩ tình cảm giữa con và Cố Dật Nam là chuyện tốt đấy."

Á. . . Minh đã nói cái quái gì chứ. . . .

"Ba luôn mặc kệ chuyện tình cảm của con. Nhưng ba không thể để con gả cho nhà nào cũng được, hôm nay hòa thuận, ngày mai lại tranh cãi. Tiểu Bạch đến nhà chúng ta hôm nọ, thật là em trai của bạn học con sao?"

Phốc, một ngụm trà thiếu chút nữa là phun ra khỏi miệng cô.

"Không. . . ơ phải. . . Bên ngoài ai cũng biết." - Ôi trời, chẳng lẽ nói anh ta là học trò của mình sao?

"Như vậy. . . . Bây giờ cậu ta đang giao du với con với tư cách là bạn trai sao?"

Á. . . Chuyện này. . . . Nói như thế nào đây. - "Không phải. . . . Ba. . . Không phải như ba nghĩ đâu, việc này. . . . Có hơi phức tạp một chút. . . ."

Cô đột nhiên cảm thấy, trà hôm nay, mang hơi chút vị chát.

"Tiểu Mỹ à. . . Con trưởng thành rồi, ba cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào việc của con. Nhưng con cứ lung lay mơ hồ, không ổn định, ba rất lo lắng con sẽ chịu nhiều bất lợi. Có điều là, anh bạn đó còn rất trẻ mà đã làm tổng giám đốc, ba lo lắng cậu ta không phải con của gia đình bình thường. Nếu các con thật sự muốn sống chung với nhau, thì ba đoán chừng sẽ phải đi một đoạn đường rất gian khổ đấy."

Những lời ba cô nói như sấm bên tai. Hiện tại ba cô còn không biết thân phận thật sự giữa cô với Tiểu Bạch và vấn đề chênh lệch tuổi tác, vậy mà vẫn

chỉ ra được, cô và anh, trong tương lai sẽ có một đoạn đường rất gian khổ phải đi. Vậy nên nếu ba cô mà biết. . . Chắc cũng sẽ không để cô đi con đường này đâu.

Tâm trí cô vốn đang được buông lỏng chợt trở nên nặng nề. Đúng, trước giờ cô vẫn núp trong lớp vỏ cứng, không muốn đối mặt, giữa cô và anh, quả thật là không có khả năng. Sở dĩ cô cảm thấy con đường lúc này rất đổi hạnh phúc và thoải mái, chỉ có hai nguyên nhân. Thứ nhất, cô bị tình yêu ngọt ngào này làm cho bất tỉnh đầu óc, không quan tâm đến các vấn đề thực tế khác. Thứ hai, đơn giản là cô không thật sự muốn cùng anh tiến tới. Không phải do những lời đó, là nói như vậy thôi, không nhất thiết phải yêu nhau lâu dài như trời đất, chỉ cần luôn là chính mình. Bất kể đó là loại đường nào, cũng không hẳn là cô phải lựa chọn con đường đó.

Cô không quan tâm đến tình yêu vĩnh cửu, chỉ để ý đến những ngày tháng đã có với nhau. Mấy ngày nay quá vô lý rồi, không phải những lời này là lời giải thích tốt đẹp sao?

Nhìn thấy sơ sơ vẻ nặng trĩu của cô, ba liền vỗ vỗ vai cô, nói: "Đừng nản lòng. Chỉ cần là người con thích, ba đều ủng hộ con." - Ba à, đó là bởi vì ba không biết rõ sự việc. . . "Anh chàng Cổ Nam kia, nếu như con không thích, ba sẽ thay con từ chối cậu ta. Cả đám người di của con cả ngày cứ gọi điện thoại tới hỏi."

Cổ Nam! Cho dù mình có chọn đi con đường này chăng nữa, mình cũng không thể đối xử với người ta vô tâm như vậy. Cô vội vàng ngăn ba lại: "Xin ba đừng, ba à, con và Cổ Nam hiện tại chỉ là bạn bè. À, thật ra thì giữa tụi con có một giao ước, đó là giúp đỡ lẫn nhau. . . Hừm. . . để trốn mấy chuyện xem mắt, ba, xin ba cũng đừng quên có được hay không ~~~" cô không thể làm gì khác hơn là dùng điệu bộ nũng nịu này đối phó với ánh mắt không ủng hộ của ba cô.

Ba cô nặng nề uống một hớp trà: "Ôi, ba già rồi ~~~ thật là không đuổi kịp tư tưởng của những người trẻ tuổi các con mà."

Cô liền ôm cổ ba mình thật thân mật: "Ba không già chút nào, chỉ là ba con kém hiện đại chút thôi!"

Ba cô đưa tay điểm nhẹ lên mũi cô, lắc đầu nói: "Đừng là đồ con nít! Mặc kệ con nói thế nào, ba vẫn không ủng hộ hành động lừa gạt cha mẹ của tụi con. Ba vốn cảm thấy thằng bé Cổ Dật Nam này rất chín chắn mà, sao còn cùng con diễn mấy trò lừa bịp người khác như thế này. Ôi, ba không được quản sao. . . ."

"Ba đừng nói với mẹ nhé, được không ba. . . ."

.....

Tuy đã rời khỏi phòng đọc sách nhưng những lời nói của ba vẫn còn quanh quẩn trong đầu cô.

Người có con mắt tinh đời liếc mắt một cái là có thể nhìn ra sự chênh lệch giữa hai bọn cô, tại sao, mỗi khi ở cùng Tiểu Bạch, cô lại quên mất những chênh lệch ấy. . .

Cô mở điện thoại di động ra, Tiểu Bạch đã hồi âm từ một giờ trước. Cô mới vừa gửi hình đi, thì đã bị Tiểu Bạch PS cho một tấm hình khác, trong tấm hình rất kỳ lạ, cả thế giới như bao phủ trong làn áo trắng, có con người tuyết mập mạp, đứng bên cạnh là một đôi trai gái đang nắm tay. Người nữ mặc chiếc áo lông, lỗ mũi đỏ bừng, người nam thì mang dép, mặc quần đùi, chu mỏ làm nũng. Chữ viết rằng: bây giờ đang rất hạnh phúc.

Cô nhìn, anh ta muốn cô đả kích việc này hay niềm nở cười tên học sinh nam này đây? Cô không nhin nổi nên liền trả lời anh: "Anh mặc ít như vậy à, rõ ràng còi trần trông được lắm, anh đẹp trai à. . . ."

Tin nhắn của cô được hồi âm lại rất nhanh: "Không thành vấn đề, để báo đáp lại, em cũng nên có qua có lại thì mới toại lòng nhau chứ?"

Tên háo sắc! Cô nhắn lại với vẻ căm hận: "Hiện tại em đang ở cùng Cổ Nam. . . Anh muốn em giống như anh. . . phải còi trần sao?"

. . . . Cô chờ nửa phút không thấy hồi âm, chợt có cuộc điện thoại trực tiếp gọi tới: "Này, cô gái! Anh mới rời khỏi có mấy ngày mà em đã không thể chờ đợi, liền hồng hạnh xuất tường sao?!" (hồng hạnh xuất tường: ngoại tình)

Có lẽ do nghĩ rằng cô và Cổ Nam ở đang ở cùng với nhau, nên giọng điệu của tên con trai này tràn đầy đố kỵ.

"Ôi trời, Hồng Hạnh ở đâu? Tường ở chỗ nào? Anh tối đa cũng chỉ là người đảm nhiệm cũ, quản lý em như vậy không biết xấu hổ sao?"

"Sao phải xấu hổ, anh không chỉ là người đảm nhiệm cũ, mà còn có thể tiếp tục đảm nhiệm, còn có thể đảm đương cả sau này nữa!"

"Hừm, giọng điệu lớn thật. Đáng tiếc là em đang uống trà với người sắp đảm đương này, dự đoán có lẽ không lâu trong tương lai, nói không chừng người lớn không thể chờ sẽ đem ngay hôn sự của tụi em ra định đoạt đây ~~~" phụ nữ, tên của anh gọi —— là hư vinh.

"Em dám!" Người con trai ấy lập tức găm gừ trong điện thoại: "Anh nghĩ tới cái mộng của em là khó chịu rồi. . . Hừ, dù em có can đảm thế nào cũng đừng trở về J lớn, chỉ cần em rơi vào trong tay anh thì . . . hừm hừ ~~~"

Cô cổ ra vẻ nghiêm túc, hắng giọng một cái: "Ừ. . . . Cái đó, phim sắp bắt đầu chiếu rồi, em vào trong đây." Trước giờ tất cả đều nói cô tốt nghiệp ngành diễn viên. . . .

"Này, em vẫn thường xuyên đi xem phim với anh ta sao?" Ngay tức khắc thanh âm cao lên tới độ tám.

"Đúng vậy, dù sao khi gặp lại em sẽ bị anh đánh, vậy bây giờ em hưởng thụ cho tốt cái đã."

Âm thanh đầu dây bên kia hoàn toàn yên tĩnh. Cô gần như nghe được tiếng các răng hàm nghiền vào nhau trong điện thoại.

Âm tiết trong cổ họng anh nghe rất lúng túng, cuối cùng Tiểu Bạch cũng chịu khuất phục dưới uy quyền của cô: "Vợ à ~~~ anh sai rồi ~ em không nên đi xem phim chung với anh ta~~"

Ôi! Còn không nhéo với mình ư? ~

"Không phải anh vừa mới nói, sau khi em trở về J lớn, anh muốn trừng trị em sao?"

"Ý anh muốn nói là . . . là anh sẽ giúp em dọn dẹp, ừ dọn dẹp ~"

"Vậy thì tốt, lần này em trở về trường học, anh sẽ giúp em dọn dẹp nhé, di Tiểu Bạch à."

"VẬY. . . ĐƯỢC RỒI. . . ." Giọng anh nghe rất buồn bã.

"Cứ quyết định vậy đi, đến lúc đó em rất muốn biết kết quả làm việc của anh, làm không xong là không cho anh đi!"

Bỗng nhiên ở đầu dây bên kia xuất hiện một trận cười xấu xa: "Em xem như là anh đang mời em tới sao?!"

Tên ti tiện! . . . ."Anh nhảm chán thật, nói mà không giữ lời à?!"

"Coi kìa! Dĩ nhiên. Mẹ nó, chỉ cần em không cùng tên ti tiện kia ra ngoài, thì em muốn làm gì cũng được."

Ha ha, những gì cô muốn nghe nãy giờ chính là câu này.

"Tiểu Bạch?"

"Sao?"

"Em muốn nói anh nghe một bí mật."

"Nói đi."

"Thật ra thì, nãy giờ em ở nhà một mình đấy. Ngủ ngon nhá! Bái bai ~"

Cô tắt phụt điện thoại, ngửa mặt lên cười to! Cuối cùng cũng tìm được kẻ đùa cợt lại tên con trai này!

Nửa phút sau, tin nhắn của anh được gửi đến.

"Cô nhóc xấu xa, hãy đợi đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Ê Ê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Say rượu

Kỳ nghỉ định kỳ lần này, đối với cô cũng chẳng có việc gì là vui vẻ nhất—— ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đi dạo phố đến khi chân bị chuột rút. Tất nhiên, hội bạn học cái gì, cũng chỉ là tương đối thích thì mới tham gia thôi.

Cô có lời thề son sắt và cũng là minh chứng rằng sẽ không uống rượu, cô còn kiên quyết tự lái xe đến buổi gặp gỡ ở khách sạn ấy. Mở cửa bước xuống xe, mặt tiền khách sạn kéo mùi mật mùi rượu tới.

Trường trung học, là khoảng thời gian IQ phát triển rất tốt, mặc dù sau này phần lớn mọi người đều mỗi người một nơi, nhưng chớp mắt một cái lại thấy tất cả trai lẫn gái đều đang ngồi một đám ở nơi này, nhớ năm đó, một số người từng chơi trò đóng giả là bạn gái, là vợ bé mập mờ các loại, vậy mà bây giờ, phần lớn đã trở thành chồng, thành bà mẹ trẻ.

Cả đám bạn trai gái khi gặp lại cô, lập tức không khí lúc đó chột náo nhiệt sôi động hẳn lên, ai cũng biết, năm đó cô chính là “cục cưng” của lớp—— cô chuyên môn nghịch ngợm, đi gây sự khắp nơi, chẳng học hành chút nào. Buổi họp mặt vào mấy năm trước cũng là do cô sắp xếp chứ đâu.

Cô còn chưa kịp tỏ ra cho mọi người biết mình sẽ không uống rượu vì phải lái xe, thì ở chỗ cuối bàn chợt xuất hiện người con trai đang bước đến: "Mẹ nó! Đồ ăn nấp! Thằng nhóc kia, cậu trở về khi nào cũng không thông báo với chị cậu một tiếng!" Người con trai này là bạn cô hồi cấp ba, là người bạn thân nhất của cô, nhớ năm đó, lúc cô hay bị phạt đứng ở góc hành lang, thì lúc nào cả cô và cậu bạn đó cũng đứng chung với nhau. Trong cảm nhận của cô, những thứ tốt đẹp kia đều được gói gọn trong mùa hè, uống bia ăn dưa hấu gì đó, cô và người này đều học được cùng nhau.

Cô quan sát một chút, người con trai thuần khiết năm đó giờ đã trở thành—— đàn ông tuyệt đẹp thế này rồi sao? Cô nhìn lại kỹ hơn, cậu ta đeo bông tai bên trái, chiếc eo gầy rạc, mặt mũi trông rất điển trai, tóc tai chải cẩn thận tỉ mỉ. . . . Từ trên xuống dưới khắp người tỏa ra mùi âm ẩm của con nít. Chẳng lẽ, không khí ở nước ngoài, thật sự có thể làm cho con người ta thay đổi?

Cậu ta đánh một cú lên bả vai cô, mẹ nó, vẫn độc ác như xưa mà: "Nghe nói giờ cậu làm cô giáo? Không ngờ lại là giảng viên đại học? Mẹ nó. . . . Minh đã nói rồi. . . giáo dục Trung Quốc coi như hết thuốc chữa, không cứu được đâu. . . ."

"Hãy bớt nói nhảm đi, về nước cũng không liên lạc với mình, vậy là cậu rõ ràng không xem mình là bạn đúng không, nhất định phải phạt, nhanh, cậu tự phạt ba ly đi!"

"Mẹ nó, mình cũng đã sớm biết, gặp lại cậu sẽ chẳng có gì tốt cả, trừ việc uống rượu rồi lại uống rượu. . . ."

"Mình uống rượu cũng không phải do học từ cậu, không được, từ lượng cậu như vậy, bia hoàn toàn không xi nhê, đổi mau đi! Ở đây có cốc rượu nào không?!"

Cả đám nam nữ đều biết trước đây danh tiếng của cô và cậu ta áp đảo toàn trường, vậy làm sao được? Thế nên tất cả mọi người đều tham gia đội ngũ của bọn cô, buổi học mặt bạn cũ quả nhiên đã biến thành —— hội nghị ép rượu. Ôi, là ai đã nói cô không được uống rượu cơ chứ?

Sau một hồi âm ỉ, cả một đám đã uống với cường độ gần giống nhau, bây giờ chia ra thành từng nhóm nhỏ, mấy người tụ cô năm đó cùng nhau nghịch ngợm phá phách, chiến đấu liên tục ở nhiều nơi bề thế. Đứng vậy, ở thành phố nhỏ này của cô, không có cửa hàng, chỉ có thôn xóm miền núi——Cửa hàng ấy, chính là chợ tốt nhất số một KTV.

Cô bước vào phòng, tất cả đều như người một nhà, hơn nữa mọi người cũng không chút kiêng nể gì. Mấy ly bia, vài nhánh cỏ linh chi lột bụng, hát hò với đủ giọng ca tài năng.

Cô ôm Triết Từ (con người trí tuệ) kia kêu rên: "Tên ăn nấp, chị cậu đã có nhiều năm tình trường, không cẩn thận để cho giày bị ướt. Giờ đây chỉ trong phút chốc tình cảm trong lòng ngã quy, tự nhiên lại chơi đùa mập mờ cùng một học sinh, có phải là rất bị thương hay không."

Phải nói chuyện uống rượu này, đúng là chỉ có bạn tri kỷ ba năm, nâng cốc nói cười, khi uống cùng nhau, mọi việc coi như đều đã được giải quyết, thực tế, bọn cô không phải an ủi lẫn nhau, mà là —— để bày tỏ, chủ yếu là, không ai quan tâm đôi phương nói chút gì. Triết từ ôm ngược lấy cô, tiếp tục tỏ vẻ như cậu ta là người bị thương nhất thế giới: "Bà chị à, hiện tại mình đang ôm cậu, nhưng cũng không có cảm giác gì. . . 5555, mới bảy năm, bảy năm không trở về, sao lại trở nên như vậy rồi?! 5555"

Cậu biến nha! Năm đó cậu ta đối với cô cũng không có cảm giác gì! - "Bà mẹ thằng nhóc con này, mình mà thay đổi nhiều như vậy ư? Cậu chứ ai vậy?!"

Triết Từ không để ý tới cô, tiếp tục một phen vốc nước mũi rồi khóc lóc, con mẹ nó, mới vừa rồi cảm thấy toàn thân cậu ta có chút mùi vị thuốc nổ, giờ đây lại khóc lóc như hoa lê dầm mưa, chính xác là muốn cô nhìn thấy việc này —— đồ đàn ông xấu hổ, giả dối. - "Chị, cậu biết không, nhiều năm qua mình cũng chỉ diễn giống như các diễn viên điện ảnh. Mình sống tình khiết như một người đàn ông, đè nén con người con lại. 5555555"

"Loảng xoảng", đó là âm thanh của chai rượu bị rớt xuống đất. Nếu giây phút đó cô có nấc kiếng bên mình, đoán chừng cũng sẽ rơi tan tành dưới đất. Chuyện này. . . Tình huống này, Triết Từ cao lớn, hùng dũng và đàn ông như vậy. . . Tự nhiên lại cong, cuộc đời này, liệu còn có chuyện nào bị được với chuyện này sao? Tuy hình tượng Triết Từ quá thật phù hợp với đám hủ nữ YY tụ cô, nhưng. . . Làn thay đổi từ bạn tốt thành chị em kiểu này, khiến cho cô. . . Hoảng sợ.

Cũng may mới vừa rồi Triết Từ ngồi bên cạnh cô khóc nức nở, lời nói không bị ai nghe thấy, nếu không, sẽ làm tan nát bao trái tim của những người phụ nữ. Xem ra trực giác của phụ nữ quả nhiên rất chính xác, hèn chi lần đầu tiên cô nhìn thấy Triết Từ liền cảm thấy có chút bất thường. Ôi, Triết Từ này eo thon mặt nhỏ, không biết cậu ta là công, hay là thụ. . . ?

Trong đầu cô bỗng nhiên nhớ tới tên đầy tớ Tiểu Bạch mặt trắng nõn nà. Bắt đầu nhớ tới mới biết, qua YY liên tục, rốt cuộc anh là công hay là thụ. . . Xem ra thằng nhóc này này và Triết Từ rất xứng đôi đó. . . Phù. . . cô đang hứng thú một cách tệ hại. . .

Tiểu Bạch, Á! Hình như hôm nay chưa gọi điện thoại đấy. . . . Cô lật bao tìm điện thoại, hình như điện thoại đang reo? Cô ấn nút nghe, không thể ngờ lại là mẹ cô? - "Tiểu Mỹ? Mẹ với ba con. . . ! @¥%&. . . . ?" - Mẹ nó, ai đang hát vậy, nghe thật âm ỉ.

Cô để tay Triết Từ lên cổ mình, lao đảo đi trong hành lang, mẹ cô không nhìn được, giọng cất cao quăng tám, cho dù là trong hành lang ở KTV, vẫn không giảm uy lực: "Mặc Tiểu Mỹ! Không uống ít đi?! Mẹ khẳng định con sẽ không nhìn được mà, vậy mà còn bảo đảm với mẹ?! Mẹ đã nói. . . ." Ôi, mẹ cô cầu nhau thật là phiền phức.

Cô không thể tiếp tục nghe liền cắt đứt lời cầu nhau từ mẹ cô: "Mẹ, Triết Từ trở lại, không uống không được chứ sao."

"Cao Triết? Trước đây tên côn đồ ấy học ở lớp tụ con sao? Không được, mẹ phải gọi Cổ Dật Nam đi đón con, con và tên khốn kiếp này ở chung một

chỗ, chắc chắn không có chuyện gì tốt!" Đúng vậy, trước kia mẹ cô rất hay quản chuyện bạn bè của cô, mẹ gọi chung là —— bạn bè không tốt, luôn luôn có những ấn tượng không tốt. Chỉ là. . . . Cô quan sát trong phòng một chút thấy cũng có một mảng lớn. . . Lúc này cô thật sự rất cần người tới dọn dẹp phụ hiện trường tan hoang này, ai đến cứ đến đi. Cô báo địa chỉ số phòng với mẹ, rồi tiếp tục lại lao đảo trở về phòng.

Triết Tử tự nhiên ngồi trên quầy bar, hát «sao em lại bỏ anh phải khổ sở một mình», cô còn nhớ, hồi đó cô còn cùng cậu ta xem bộ phim này, sau khi kết thúc phim, cô còn tò mò về cấu tạo của cơ thể đàn ông. . . . Chẳng lẽ, năm đó cậu đã rất xúc động về những người thụ? Bước lên một chiếc ghế cao khác ngay bên cạnh, cô cũng giơ Microphone, cùng cậu ấy hát bài “Hoàng Phẩm Nguyên” này. Mặc dù không biết cậu đang nhớ đến người nào, còn cô. . . trong lòng lại nhớ nhung đến tuổi trẻ của chính mình, những ngày còn trốn tiết đi xem phim, uống bia ăn dưa hấu vào mỗi mùa hè.

. . . . Không biết thời gian trôi qua bao lâu, cô hòng cô sau khi hát đã trở nên khàn, lúc cô và triết tử cùng nhau hát hợp lại thì không tìm được nhịp điệu chung «chớp mắt một cái đã trôi qua ngàn năm», nhà tiên tri giống như quân cứu viện —— Cổ Dật Nam cuối cùng đã tới.

Cô nhảy xuống khỏi chiếc ghế ở quầy bar, không ngờ lại đứng ngã! Cô ngồi dưới đất cười một trận thoải mái, số lượng bạn bè còn lại của cô cũng không nhiều lắm chỉ vài nam nữ, có người giới thiệu: "Tôi là. . . trên danh nghĩa là bạn trai cô ấy —— Cổ Dật Nam!"

Triết Tử nhanh lại gần: "Chị à, đây chính là người ấy sao —— Người đàn ông nhỏ tuổi?"

Anh Quyên cũng làm vỡ mắt miệng ly: "Chị, quả nhiên là cậu không dễ dàng ra tay, nhưng khi đã tung hàng thì lại là loại tốt nhất."

Cô không giải thích được Cổ Dật Nam chỉ là bạn học, giọng điệu cô hết sức ngấm ngấm chịu đựng, anh nhìn tui cô như những kẻ nghiện rượu "Mạc Tiểu Mỹ, đêm hôm khuya khoắt lại bắt tôi từ thức dậy trong chăn, không phải chỉ vì em bị té ngã đấy chứ."

Triết Tử cười ha ha ở bên cạnh: "Ha ha, Anh là người tấn công cô ấy trước à. . . . Ha ha ha" - Cậu ta ngay tức khắc bị Cổ Nam trừng mắt một cái đến nói không rõ tiếng.

"Oa, Tiểu Mỹ, người đàn ông của cậu thật hung dữ mà." Á, hình như là thế, cô cũng chưa từng thấy anh ta nghiêm túc như vậy, xem ra. . . Quả nhiên anh ấy đã rất bức bối khi phải thức dậy.

Anh ta vừa nãy như đưa ra nanh vuốt của ma quỷ, nhưng giờ đây trên mặt anh bỗng nặn ra một nụ cười: "Đến đây, ngoan, đừng nóng giận nữa. . . . Cùng chị đây hát một khúc, rồi chúng ta hãy về nhà, được không?!"

Vừa dứt lời, cô bước đến bàn chọn nhạc: "Cổ nam, anh tính hát bài gì?"

Cổ Nam dùng một tay kéo cô rời khỏi chiếc ghế salon, hướng về phía mọi người nói: "Thật ngại với mọi người, Tiểu Mỹ uống nhiều quá, mọi người cứ tiếp tục, tôi đưa cô ấy về nhà trước." 555, mình không muốn. . .

Cô ra sức vùng vẫy, nhìn về phía Triết Tử kêu cứu: "Triết Tử, cứu mình! Mình không muốn về nhà! Triết Tử ~~~"

Triết Tử cười cười với cô, cao giọng kêu lên: "Chị à, nhớ kỹ đó, cậu phải tấn công anh ta, chứ đừng để anh ta tấn công cậu, ha ha ha ha. . . ." Cả đám bạn cô ngã trái ngã phải trên mặt đất để tránh đường cho họ.

Cô bước ra ngoài mới phát hiện, áo lông của cô bị để quên ở trong phòng rồi. Gió lạnh thổi tới khuôn mặt cô, kèm theo tuyết mịn, thổi trúng khiến cô phải rùng mình.

"Áo lông của tôi. . . ." Cổ Dật Nam đưa cô đến ngồi trên ghế sa lon trong sảnh lớn, anh ta liên tục nói vu vu bên tai cô không được đi linh tinh chung quanh. "Ồi. . . Tôi cũng muốn đi. . . . Dẫn tôi đi với. . . . Tôi vẫn còn muốn hát. . . . Ea-son. . . . Anh cứ cho là tôi quá lười đi, nhấn mạnh cũng chỉ vì tôi rất ngu. . . ." Cô liêu chết nắm lấy cổ tay Cổ Dật, bị bắt cũng muốn cùng đi.

Trên người cô bỗng nhiên cảm thấy một hồi ấm áp, nổi hết cả da gà lên. . . . Ừm, đây nhất định là áo lông của Cổ Nam. . . . Thật là nhớ áo ngủ quá. . . .

Cô còn chưa kịp ngủ, đã bị gió lạnh buốt thổi cho tỉnh người. Thật tốt, hóa ra bên ngoài vẫn còn tuyết đầy. Cô bỏ cánh tay của Cổ Nam ra, cô hưng phấn chạy ào ra trời đất trắng xóa, "Nôn, tuyết sao, tuyết sao. . ." Cô vốc lên một nắm tuyết từ mặt đất, liền nhét vào trong cổ của Cổ Nam.

Cổ Nam không hề đỡ lực, liền bị cô nhét vừa vặn. Thật là chuyện đùa của con nít, nhớ năm đó, cô và Triết Tử vô địch thế giới về ném tuyết đó!

Á. . . Sắc mặt anh ta tối quá. . . . Thật hung dữ mà. . . .

. . . Cô nhanh chân bỏ chạy. . . .

Ừ. . . cô bỗng thấy trời đất nghiêng ngả. . . . Thật choáng váng. . . .

Không được. . . Cô muốn ói ra. . . .

Thật không thoải mái, cô làm cho người khác rất không thoải mái.

Bản thân cô cũng có tử lượng nhất định, mỗi lần say rượu, cô đều muốn thề rằng về sau sẽ không bao giờ uống nữa.

Nhưng mà. . . Bình thường có nhử đầu cái gì đâu. . . . Toàn thân sao lại đau nhức như vậy, là chuyện gì xảy ra. . . ??

Ừ, cô nghiêng đầu muốn nhìn một chút xem đây là nơi nào, tự nhiên lại đụng phải một khối trong lồng ngực?

Mẹ nó. . . . Trong lúc đó ánh sáng điện, các phân đoạn về loại phim tình cảm mãnh liệt đồng loạt tuôn ra. . . Không thể nào. . . . !!!

Đợi chút. . . Không thể nào, Cổ Nam không phải người như thế. . . Cô suy nghĩ để cho bản thân hồi tưởng lại mọi chuyện một chút. . . Nhưng mà. . . người này từng đi du học ở nước ngoài về. . . Nên hình như có vẻ sống tương đối thoáng. . .

"A ~~~~~" ngay lúc này, cô không nên cao giọng gào thét như vậy ~~~~~

Ôi, hình như cô vẫn mặc quần áo. . . . . thế nhưng liệu anh ta đã cởi bỏ hay chưa?

Chẳng lẽ do cô say rượu đến mất hết lý trí. . . Mạnh mẽ. . . Anh ta. . . . ?

Cô cẩn thận từng li từng tí giờ chiếc chăn chỉ đang đắp nửa người lên. . . Cô bùm mắt. . . . . Nhìn lên. . . . . rồi gào khóc, cô có mặc quần cụt. . . đỡ quá đỡ quá. . . .

Nhưng mà, không bình thường, mới vừa rồi giọng nói cô như một con sói, tự nhiên cô la hét như vậy mà hấn ta vẫn không tỉnh? Người này còn có thể ngủ ư?!

Còn. . . Đây là nơi nào. . . Không phải là nhà ba mẹ Cổ Dật Nam chứ. . . . . Đây mới vừa rồi chẳng phải là. . . . . ??

Lảo đảo, cô lại lảo đảo. . . . . Sao cô vẫn chưa tỉnh hẳn?

"Này! Cổ —— Dật —— Nam!" - Cô bóp mặt của anh ta, hướng về phía lỗ tai kêu to.

Á! Nóng quá?!

Gay go rồi! Không phải anh ta sốt lên chứ?! Cô đặt tay để lên trán của anh ta. Oa, thật sự rất nóng! Cũng có thể luộc trứng gà rồi!

Người này. . . Sẽ không hôn mê bất tỉnh luôn đấy chứ?! Cô đưa ngón tay đo hơi thở của anh ta, rồi suy nghĩ, có nên gọi 120 hay không đây?

Cái người trên giường, cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Phù, sắc mặt thật tốt hơn rồi!

. . . . . Phù phù, rằm.

Đúng vậy, cô đột nhiên ngã xuống giường.

Á. . . Cái mông của cô. . . tê quá.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Mặt Tiểu Bạch anh là của em

Mắt Cổ Nam mở to, vằn vện tia máu, giống như con quái thú nhìn chòng chọc cô cả nửa ngày, cô đau khổ che mặt, từ giữa kẽ tay liền tuôn ra một câu nói: "Quá đáng sợ."

Mồ hôi. . . Phía trước có mà phía sau cũng có, thế nào mà lại như vậy? Cô đứng dậy, đi vào phòng bếp để lấy cho cậu ấm đó ly nước uống..., mặc cho tiếng động từ các chương ngại vật ngáng đường cô có bị anh ta nghe hay không. . .

Ừm, đoán chừng đây là “tổ ấm” của Cổ Dật Nam ở thành phố Z, một phòng ngủ một phòng khách và phòng làm việc, căn nhà tuy nhỏ nhưng vật dụng đều đầy đủ, cô mới vừa tìm được cái ly ngay cạnh máy đun nước ở phòng bếp, thì bỗng nhiên thấy Cổ Nam từ phòng ngủ chạy ra.

"Này! Anh phát sốt cũng gay gắt thật, anh nên đi lên giường nằm trước đi." Cô đưa nước cho anh ta, rồi kiểm tra toàn bộ mọi nơi để tìm thuốc.

Cổ Dật Nam ngồi trên ghế sa-lon, sờ lên trán của mình: "Sau này, chính là do ba tôi năn nỉ tôi...tôi cũng không muốn quản lý anh. Anh quá đáng sợ mà." Anh ta lắc đầu nhìn cô: "Mạc Tiểu Mỹ, em có khẳng định em đã 27 tuổi không? Ôi, tôi chưa từng gặp qua đứa con nít nào như em, giống như phải ép buộc với em vậy. Uống công tôi tranh luận phải trái với em nhiều như vậy, không chừng cũng chỉ là “đàn gảy tai trâu”.

". . . . . Muốn nói tôi ấu trĩ thì cứ việc nói thẳng, sao phải quanh co lòng vòng giả vờ mắng tôi. . .

Cô đang cầm mấy viên thuốc trên tay: "Này! Nói thế thì có làm sao đâu ~ vậy anh cẩn thận đừng ăn trước khi uống, tòi đây rất đáng sợ, có thể có độc đấy."

Cô nhìn đồng hồ, cũng đã hơn 2 giờ chiều, nhìn bộ dạng anh ta như vậy, khả năng ra ngoài ăn cơm cũng không nhiều, lúc đó cô không thể làm gì khác hơn là dùng chút ít tài lẻ của mình để có thể điền đầy bụng. Cũng may mắn là căn phòng của con người này tuy nhỏ nhưng đồ đạc lại rất đầy đủ, cô nấu nhanh mấy món linh tinh, coi hình dạng có vẻ khá ngon miệng.

Xem như tối hôm qua anh ta tốt bụng chăm sóc cho cô. . . nên được rồi, bây giờ cô không cần hạ độc làm gì. . .

Cô đang nấu ăn bỗng nhớ lại, rốt cuộc ngày hôm qua cô đã làm điều gì cơ chứ??, khiến người ta phải sợ như vậy rồi. Cô nhớ mưng máng. . . Hình như Cổ Nam lấy lại áo lông giúp cô. . . Sau đó tụi cô chơi ném tuyết. . . Tiếp đó cô lại ới ra một trận. . . lên toàn thân anh ta??

Cô bưng chén cháo đến trước mặt anh ta, giọng điệu đầy ray rứt: "Cái đó. . . Ngày hôm qua. . . . Thật ngại quá. . ."

Mắt Cổ Nam tràn ngập tia máu hận thù nhìn cô chằm chằm: "Em đã nghĩ tới chưa?"

"Thật ra thì. . . Tôi cũng không xác định chắc chắn lắm. . ."

"Ồi, coi như tôi phục em rồi, tôi sẽ không chơi mấy trò ra mắt trẻ con ấy với em nữa. Quả nhiên làm người tốt không dễ mà."

Cô mang chén cháo để xuống, bộ dạng như người vô tội: "Tại sao tất cả các người đều nói tôi ấu trĩ. . . Chính tôi. . . Dù cho có ở phương diện nào cũng rất trưởng thành đấy biết hay không. . . ."

". . . . Ví dụ. . . .?"

. . . . . Cô chợt nói không nên lời.

"Ví dụ như đêm hôm khuya khoác không về nhà, uống rượu say rồi ném tuyết vào cổ người khác, sau đó ới lên toàn thân người ta. . . ."

. . . . Cô nghe mà chỉ muốn chôn mặt vào chén cháo cho rồi. . . .

Không xong rồi! Hơn nữa cô còn quên nói với người trong nhà?!! Cô nhảy dựng lên, chạy xung quanh tìm áo khoác. . .

"Ồi trời. . . Áo lông của tôi đâu?"

"Chiếc áo đó chính em quăng ở phòng khách sạn rồi, nếu không sao tôi có thể bị cảm lạnh được chứ."

"Nhưng. . . Điện thoại di động của tôi để trong túi của cái áo lông đó! Tôi. . . dám chắc ba tôi đang rất sốt ruột đấy."

Cổ Dật Nam lạnh nhạt liếc cô một cái, lạnh nhạt nói: "Tối hôm qua tôi đã gọi điện thoại cho mẹ em. Mẹ em còn nói. . ." Nét mặt anh ta trông thật buồn cười: "Mẹ em còn nói, bác với ba em đã ngủ rồi, đừng để cho em đi về." Mẹ nó! Có người mẹ đối xử với con như vậy sao?! Mẹ có suy nghĩ nhiều về việc gả cô đi không đấy?!!

"Cho tôi mượn điện thoại di động!" Cô cầm lấy điện thoại của Cổ Dật Nam, vội vàng bấm số điện thoại của mình. . . Không bị tắt máy. . . Người bắt máy đầu dây bên kia chính là một tên con trai: "Mẹ nó, còn không chịu để tôi yên à, đã nói tôi với cô ấy không ở chung một chỗ!"

. . . . . Giọng nói này nghe rất quen thuộc. . . "Triết Từ?"

"Chị. . . cuối cùng cậu cũng gọi tôi. Tối hôm qua có kẻ điên nào đó liên tục gọi điện thoại cho cậu hỏi cậu đi đâu, phiền quá nên mình thẳng tay tắt máy, mới vừa mở máy lại, mình còn tưởng rằng lại là tên thần kinh đó!"

Á. . . Cô cảm thấy hình như có chút linh cảm xấu. . . . "Cậu đang ở đâu vậy? Mình đến tìm cậu đây!" - Cô lưu lại địa chỉ vào điện thoại, rồi quay đầu nhìn thấy mặt Cổ Dật Nam đang tái nhợt, lại cảm thấy không đành lòng. Cô quay đầu lại gọi điện thoại cho ba mẹ báo rằng mình vẫn ổn, sau đó cầm chắc điện thoại trên tay suy nghĩ không biết có nên lập tức đi tìm Triết Từ hay không. . .

Cổ Dật Nam dựa vào ghế sa-lon, nhắm mắt nghỉ ngơi: "Được rồi, em đi đi. Tôi biết em cũng không muốn nán lại. Một người đàn ông to lớn như tôi thì chút cảm vật này có là cái quái gì. Hồi trước lúc còn sống ở nước ngoài, bệnh nặng hơn thế này cũng không chết được mà cũng không ai biết. Không có gì to tát cả đâu."

Cô nghe giọng điệu anh ta thật đáng thương, thật sự là đã nếm qua nhiều khổ đau từ khi còn nhỏ mà.

Cô đứng lên lật chiếc chìa khóa trên xe: "Tôi cầm điện thoại theo, tiện thể mua cho anh chút thuốc luôn, tôi đang tìm xem có chỗ nào gần đây bán gừng hay không, lúc về sẽ chuẩn bị nồi canh gừng cho anh, anh đang bị cảm lạnh, ăn canh gừng sẽ khá hơn rất nhiều. Giờ anh cứ an tâm ngủ đi, tôi sẽ quay lại nấu cơm tối cho anh."

"Xe của em vẫn còn ở khách sạn từ ngày hôm qua, lái xe của tôi đi. Em biết đường sao?"

Tay cô đang tìm chìa khóa chợt dừng lại... Á... Cô là dân mù đường... chút nữa thì cô quên mất...

Cổ Dật Nam nhìn cô bằng ánh mắt sững sờ, bất đắc dĩ ngồi dậy mặc quần áo. – “Đi thôi, em lái xe, tôi chỉ đường.”

“Á. Á. Á..... Anh hai Cổ, anh thật đúng là người dân tốt, là người đầy tớ của nhân dân, xã hội~~~~” Trong lòng cô cảm thấy rất biết ơn tình cảm của anh ta mà không lời nào có thể miêu tả nổi!

Khỏe miệng Cổ Nam hơi rụt rụt: “Em chính là người do ông trời phái tới để không chế tôi đấy.” – Anh ta lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc áo khoác cho cô mặc vào, mở cửa dẫn đường.

Được rồi, người không được hoan nghênh như cô tỏ vẻ rất thất vọng....

Trên đường bọn cô không nói lời nào, sau đó Cổ Nam là người cầm tay lái, anh lại lái xe chở cô đi, đi đến tiệm thuốc, chợ rau, khi trở về nhà anh ta thì trời cũng gần tối.

Có thể anh ta cảm thấy áy náy khi được cô phục vụ bữa cơm, uống thuốc, sau đó cô ngồi trên xe ô tô, về nhà. Lúc về, mẹ cô nói năng điên cuồng về phía cô, thành ra cô phải nói Cổ Dật Nam bị bệnh, chính cô ở nhà anh ta để chăm sóc, mẹ cô còn nói muốn ngày mai cô phải mang cơm sang nhà để đưa cơm cho anh ta?!

Ôi... Còn có công lý nữa hay không!

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cô cũng được nằm trên giường của mình. Rốt cuộc... Mượn điện thoại di động người khác mà cũng hăng hái gọi như điện thoại mình... Điện thoại cô vẫn không vang lên cuộc gọi mới.

Cô do dự một chút, hay là gọi tới...

Tiếng “tút tut” đã ngừng, có dấu hiệu bắt máy ở đầu dây bên kia nhưng không ai trả lời.

“Này, Tiểu Bạch à?” – Bầu không khí thật kỳ quái...

“Còn gọi cho anh làm gì? Chẳng phải em không thể chờ đợi được nên đã lựa chọn người khác rồi sao?”

Hả? Anh ấy đang nói cái gì?

“... Tôi hôm qua em uống nhiều quá... Điện thoại di động để quên ở chỗ của người bạn đó...”

“Đúng, sau đó còn về nhà của chồng chưa cưới đúng không?” Giọng nói anh trở nên lạnh lùng.

“Cái gì? Chồng chưa cưới?”

“Mẹ em cũng đã hào hứng nói với anh, muốn mời anh tới ăn tiệc cưới rồi, không phải chồng chưa cưới thì là gì?”

Mẹ nó!!!.....

“Quả thật không có... Do ngày hôm qua em uống nhiều quá, còn nôn lên toàn thân anh ta... Thật sự không có cách nào để về nhà... Cho nên... Bọn em không xảy ra bất kỳ cái gì cả... Chỉ ngủ như chết thôi...”

“Ngủ cho đến tận bây giờ?”

“Không có, do em làm khổ anh ta nên anh ta bị cảm lạnh, lên cơn sốt nặng lắm, em... phải ở lại chăm sóc cho anh ấy...”

“Được rồi, anh cũng không hứng thú muốn biết chi tiết việc em ở cùng anh ta. Dù sao anh cũng không có tư cách gì không phải sao. Giống như em nói, nhiều nhất anh cũng chỉ là món hàng hết hạn. Em có quyền lựa chọn của riêng em” – Cái tên Tiểu Bạch lạnh lùng này, làm người ta cảm thấy thật xa lạ. Mặc dù là lỗi của cô, nhưng vẫn khiến cho cô cảm giác... cay nghiệt.

“Tiểu Bạch, em gọi điện thoại cho anh, chính là không muốn anh hiểu lầm. Em và Cổ Dật Nam không có gì, anh phải tin tưởng em chứ.”

Cả hai im lặng hồi lâu. Rồi đầu dây điện thoại kia mới cất lời: “Anh tin em. Nhưng mà anh vẫn rất tức. Anh ghét bản thân vì không thể ở bên cạnh chăm sóc cho em, ghét chính mình vì ngay cả một tư cách bất kỳ để có thể ở chung với em cũng không có, ghét những người xung quanh luôn nói em đã tìm được một đối tượng tốt, nhưng người đó ----- cũng không phải là anh!” Sau khi găm hết lên rồi, bây giờ đã bình thường một chút... ôi ôi... quả nhiên là cô bị coi thường mà....

“Anh rất sợ, sợ lần này rồi đi, sẽ không còn cơ hội, không có cơ hội cho em chờ anh tốt nghiệp, không có cơ hội cho chuyện còn dang dở của chúng ta, sợ sẽ giống như lời em nói, đến khi anh tốt nghiệp xong, thì em và Cổ Dật Nam cũng đã uống rượu cưới mất rồi...”

“Tiểu Bạch anh không nên nghĩ như vậy. Đây là lúc chúng ta cần phải thật trưởng thành.” – Thật ra thì... Cô... Cũng rất sợ....

Bên đầu dây điện thoại kia lại bật cười: “Chờ một chút, là ai đã nói ra những lời này? Em là người ấu trĩ nhất thế giới, sao giờ tự nhiên lại nói anh cần phải

trưởng thành?" "Ôi, cuối cùng anh ấy cũng bình thường lại một chút rồi.

"Này! Không cho anh nói em ấu trĩ nữa! Tại sao tất cả mọi người đều nói em ấu trĩ! Em cũng rất trưởng thành đấy anh biết không...!!"

Giọng anh chợt nghiêm túc trở lại: "Ai còn nói em ấu trĩ?"

"À... Việc đó...."

Tiểu Bạch ngắt lời cô – "Được rồi, anh cũng không muốn biết. Xem ra có rất nhiều người cạnh tranh với anh! Em... Bao giờ thì trở lại? Anh... Ừ, có vài việc... rất nhớ em" – Câu cuối cùng anh càng nói càng nhỏ dần, đến mức tiếng con muỗi bay vo ve xung quanh, cô cũng nghe được.

Cô sờ mũi một cái: "Ôi, em sẽ lập tức trở về, ngày mai. Còn nữa, việc này... Cổ Dật Nam sẽ đưa em về... Cho nên... Anh..."

"Được rồi anh biết rồi... không xuất hiện là được. Quả thật anh chính là người chăm sóc âm thầm cho em, vậy mà mới người không nhận ra..."

"Anh không phải gọi là Tiểu Bạch... là vẻ mặt nhỏ thôi..."

"Không thể ngờ là anh con tâm trạng đùa giỡn với em ở đây, sao anh lại phục em sát đất vậy nhỉ. Nếu là trước đây, đoán chừng anh đã đến ngay thành phố Z và lời tên Cổ Dật Nam kia ra đánh một trận rồi..."

"Xem ra trước đây anh rất bạo lực nhỉ..."

"Tất nhiên, từ trước đến nay tất cả các cô gái đều phải chạy theo anh đấy em biết không... Ai ngờ anh lại thua bởi em gái cây xoài không đứng đắn này..."

"Được rồi, em gái cây xoài cổ muốn nghỉ ngơi. Ngày hôm qua say rượu quá tưởng như hôm nay chết thật rồi..."

"Sau này, trừ anh ra, tuyệt, đối, không, cho phép, em, và, bất, kì, người, nào, khác, được uống... rượu! Có nghe hay không?"

"Á... Để em suy nghĩ một chút... Nói anh nghe, anh chắc chắn sẽ không muốn uống rượu với em đâu.. Bởi vì... Ngày hôm qua... em đã chiếm lấy áo long của Cổ Dật Nam, còn ném bóng tuyết vào cổ anh ta, sau đó nữa, lại nôn hết vào cả người anh ấy..... Khiến cho hôm nay anh ấy nóng sốt khắp người..."

"Ừ, đột nhiên anh cảm thấy trong lòng tốt hơn rồi đấy.... Anh rất vừa ý với em, quả đúng là bản lĩnh không tầm thường, cư xử quả không tệ!"

"Anh đúng là không có trái tim thông cảm chút nào..."

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay canh hai... Hoa hoa.... Tuy rằng không biết có bị nhìn đến hay không... Nhưng sẽ vẫn khuyến khích cho chính mình

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: tiệc rượu

Hôm nay trở về thành phố G, thời tiết rất tốt. Trực tiếp hẹn Cổ Dật Nam gặp nhau ở sân bay, ban đầu dự định tự mình thuê xe đi, nào ngờ ba mẹ nhất định lái xe đưa cô đến sân bay. Kết quả, ở sân bay, trực tiếp diễn ra một màn——phụ huynh gặp mặt.

Ở sân bay người đến người đi, một đôi trai gái lớn tuổi, đều xách hành lý, nhìn hai bên cha mẹ đi tiễn con gái đi hưởng tuần trăng mật, im lặng im lặng. Cô là một cô gái cha mẹ không yên lòng cũng thôi đi, đến cả mẹ của Cổ Dật Nam cũng lo lắng thân thể Cổ Dật Nam còn chưa khỏe liền lập tức lao tới thành phố G làm việc, nhất định bắt ba anh ta lái xe đưa anh ta đến sân bay. Cô rút cuộc biết vì sao lần trước Cổ Dật Nam nói không chịu nổi chính sách đàn áp của mẹ anh ta. Mẹ ơi cứu con, cái miệng này của di, đầu chỉ đơn giản là bắn súng liên thanh, ai cũng ngăn không được. Cũng thật không hiểu vì sao lúc đó anh ấy quyết tâm muốn đi nước Mỹ. Cũng như lúc này, di nắm lấy tay cô, về mặt tha thiết: "Tiểu Mỹ, đến thành phố G, cháu phải chăm sóc nhiều cho Cổ Nam nhà di. Di thấy nó chính là một người cuồng làm việc, hoàn toàn không biết yêu quý bản thân. Nếu cháu rảnh rồi, thì nhiều đi chỗ nó một chút, nấu nồi canh bồi bổ thân thể cho nó, chính cháu cũng muốn bồi bổ nhiều vào, cháu cũng rất gầy! Nếu không tương lai muốn sinh con lại khổ ~" mồ hôi mẹ mồ hôi con thì nhau rơi~ đang ra sức hướng Cổ Nam nháy mắt cầu cứu, mẹ cô cũng lại chạy tới vô giúp vui, nắm tay Cổ Dật Nam người ta, học dáng vẻ kia: "Cổ Nam à, sau này sẽ phải nhiều hơn nhờ cậy cháu chăm sóc thật tốt cho Tiểu Mỹ. Tiểu Mỹ nhà di, làm gì cũng lỗ mưng liều lĩnh, không hiểu khôn khéo, hơn nữa còn là người không đụng phải tường không quay đầu, rất dễ dàng bị người khi dễ, cháu phải thay di nhìn cho kỹ đứa nhỏ này, nếu không đứa nhỏ này mãi cũng không trưởng thành!"

Lúc nói câu "Chưa trưởng thành" này, Cổ Dật Nam, mỉm cười nhìn cô một cái, mẹ nó! Khuôn mặt lộ vẻ buồn cười, có ý gì đây! Sau đó, anh ta hết sức phối hợp cầm tay mẹ cô, "Cháu biết rồi, di yên tâm"! !

Mẹ nó! Lần này, ai cũng dừng cứu ai, hoàn toàn hỗn loạn rồi.

Không đúng, ba đâu? Ngoảnh lại, mới phát hiện, ba cô cùng ba Cổ đang trò chuyện rôm rả. Ôi chao, cho nên nói, đàn ông, không nhờ vả được ~

Cuối cùng lúc lên máy bay, bên cạnh người này lại thật sự không ngừng ho khan, aiii, chắc người này bình thường quá dốc sức, bởi vì gánh vác rất nhiều, kết quả lần này một chút cảm vặt cũng làm cho anh ta không gượng dậy được, đoạn đường này cô thấy anh ta ho rất nhiều . . . . Ôi chao. . . . Cô là người khỏe xường. . . Đầu cũng không ngẩng lên được rồi. . .

Sau khi xuống máy bay, trợ lý của anh ta lái xe tới đón hai đứa, đáng lẽ Cổ Nam muốn đưa cô về trường học trước. Nhưng trợ lý Tiểu Trương rất lo lắng tới nay anh ta phải đi dự tiệc một mình, liền hy vọng là cô đây làm 'Bạn gái', có thể đi cùng, thuận tiện chăm sóc anh ta một chút.

Được rồi, suy nghĩ một chút trước khi lên máy bay đi Cổ dặn dò, suy nghĩ một chút cô đã "Hành hạ" anh ta như thế nào, về tình về lý, cô cũng nên giúp người ta một chút.

Vì vậy, ngồi xe của anh ta, liền trực tiếp đi về nhà trọ của Cổ Nam. Cũng may loại người làm nghệ thuật giống chúng tôi, cho dù về nhà cũng khó tránh khỏi phải diễn xuất, lễ phục cũng sẽ tùy tiện mang theo, chỉ cần chuẩn bị một kiểu tóc trang điểm liền xong. Dù sao đối với IT chuyên nghiệp gì đó, cô cũng không hiểu, đi cũng là nhân vật bình hoa (đi cũng chỉ để bày trí cho đẹp), giám đốc không uống rượu là được rồi. Lại nói, với tư lượng của cô, uống rượu mà thôi, không thành vấn đề. . . .

Dĩ nhiên cũng không sai, khi cô nói với trợ lý tiểu Trương cô có thể thay Cổ Nam chần rượu, ánh mắt hoảng sợ kia của Cổ Nam ~ hắc hắc, bình thường chị không uống say, uống rất một chút cũng không thành vấn đề.

Ngồi ở trên xe Cổ Nam, nhìn người con trai đang hướng về phía cô lái nhai miệng lúc mờ lúc đống, lẽ ra cô không nên nghe Tiểu Trương khuyến khích đi dự tiệc rượu cùng anh ta, cái gì mà sau đó cô uống say anh ta lại phải chăm sóc cô linh tinh . . . . Nhịn không được cười ra tiếng: "Anh hai, anh vẫn là tiết kiệm nước miếng một chút, sau đó cùng người xa giao đi thôi. Chắc chắn, lại nói anh chẳng qua cũng lớn hơn em chừng 5, 6 tuổi mà thôi, thể nào giống như mẹ em lái nhai cả ngày. Dù sao chúng ta cùng tới, anh coi như dẫn em đi va chạm xã hội là được. . . . Lại nói, nói không chừng có trai đẹp có hứng thú với em thì sao. . . Như vậy anh cũng coi là thành toàn một phần tốt nhân duyên ~" ha ha, câu nói phía sau kia tuyệt đối là lời thật lòng.

Cổ Nam vừa lái xe vừa nói với cô: "Thật là, dẫn em ra cửa giống mang đứa bé ra cửa không khác gì cả. Tiểu Trương còn muốn để cho em chăm sóc anh. . . . Thật không biết em khi nào cũng có thể chăm sóc người. . ."

"Này! Hôm đó anh ngã bệnh em còn nấu cháo cho anh ăn đấy ! Anh không cần khinh người như vậy. Dù sao em đã từng giúp đỡ anh, anh không cảm kích thì thôi lại còn bỏ đá xuống giếng. Có phải là đàn ông hay không!" Mẹ nó! Cứ nhiên không có lương tâm như vậy.

"Được rồi, hôm nay anh liền chờ xem em đối đãi với anh như thế nào 'trọng nghĩa giúp đỡ '. Xuống xe đi Tiểu Tô Tông!" Đã đến rồi?

Đây là một gian cao cấp ở đại lộ Tân Nam, sau khi xuống xe, có thể thấy được, đều là rực rỡ lấp lánh. Chẳng qua hiện tại cô, tương đối quan tâm là . . . .

"Em còn nói là tới giúp anh?" Vừa mỉm cười cùng chủ nhiệm Phương chào hỏi, vừa nói mấy lời khi dễ cô. .

Cô cũng cố gắng cười lên: "Ai nói lấy giúp người làm niềm vui thì không thể ăn cơm?"

. . . . . Cuối cùng vào bên trong hội trường. Đi theo Cổ Nam trực tiếp hướng về phía chủ nhiệm Phương chào hỏi, nói chuyện, đôi mắt của cô nhìn về phía, cách đó không xa. . . . Tiệc búp-phê xe đẩy xung quanh hội trường được bố trí thành một vòng tròn. . . . OH MY GOD, món ăn trên máy bay khó ăn như vậy, vừa rồi cô cũng không ăn được bao nhiêu, bây giờ thức ăn ngon ở trước mặt, cũng không cho ăn. . . .

Đứng bên cạnh "Cổ tiên sinh" sấm vai người đẹp, nghe anh ta cùng đám người đầu trọc bụng bự thảo luận vấn đề O gì đó mà cô nghe không hiểu, cảm nhận được bụng của mình đang kêu ục ục, còn phải giả vờ mỉm cười thanh nhã, được rồi, thật lòng cô thấy rất hối hận cùng Cổ Nam tới đây, nào có cái gì trai đẹp. . . . Hón nữa, bọn họ không muốn uống rượu, đang không ngừng nói chuyện. . . .

Rốt cuộc, tiếng cười của Cổ Dật Nam truyền đến tai của cô: "Như thế nào? Đã không chịu nổi rồi? em đi ăn cái gì trước đi, anh bên này còn rất lâu đây." Vừa định gật đầu đồng ý, lại nghĩ đến giống như cô tới đây. . . . Là tới giúp đỡ. . . . Như vậy, hình như không tốt lắm đâu. . . . Cổ Dật Nam lại cười vỗ vỗ đầu của cô, ý bảo cô nhanh đi, sau đó tiếp tục nói chuyện. . . .

Được rồi, xem ra cô không có ở đây, đối với anh ta cũng không có ảnh hưởng gì, vậy cô liền. . . . Một bước. . . . Hai bước. . . . Làm bộ thanh nhã đi đến xe thức ăn phía trước.

Xe thức ăn phía trước không có người, các cô gái đang tùm năm tùm ba nói chuyện phiếm. Chẳng qua là đang oán trách như vậy rất nhàm chán, đàn ông chỉ lo nói chuyện làm ăn. Sau khi cô ăn xong mấy miếng sushi, lại lấy hai ly nước chanh từ chỗ nhân viên phục vụ đi trở về, đưa cho một ly cho người họ.

Mỉm cười đi trở lại, bí mật giật giật cánh tay Cổ Dật Nam, cô tốt bụng đưa cho anh ta, rồi dùng ánh mắt nhìn về phía anh ta tranh công. Ai ngờ một người con trai đang nói chuyện lại nhìn thấy hồ động của hai người, lập tức nói: "Ai, nói chuyện lâu như vậy miệng cũng khô. Oa, Tiểu Cổ, người bạn gái này thật là có ánh mắt. Đến đây đi, không uống hai ly thể nào không làm thất vọng người đẹp phục vụ chu đáo như vậy!" Sau đó giờ tay lên gọi phục vụ bụng rỗng tới.

Cô lập tức sững sờ, ngo ngắc nói: "Ách, tôi lấy là nước trái cây. . . . Cổ Nam. . . . Đang bị bệnh, không thể uống rượu."

Sau đó im lặng, mấy người con trai cười phá lên.

Ách, có gì đáng cười sao?

Một người con trai trong đó giờ cái ly lên, cười gian với cô: "Rất ngọt ngào~~ tôi cũng không thể uống rượu, người đẹp, cũng giúp tôi đổi ly nước chanh đi?"

. . . . . Dám đùa giỡn lão nương, mẹ nó, tôi đổi cho anh nước tiểu mèo anh có muốn không? !

Cổ Dật Nam kéo cô lại bên người, sờ sờ cái mũi: "Ngại quá, bạn gái tôi không hiểu chuyện, mọi người đừng chê cười."

Cô thế nào, có dự cảm xấu. . . một người con trai đứng bên cạnh Cổ Nam thoát nhìn đứng đắn, cười lớn vỗ Cổ Nam bả vai: "Tình huống thế nào hả Cổ thiếu, mình thấy cậu rất ít mang bạn gái đi ra ngoài."

Cổ Nam đưa tay bưng một ly rượu đỏ, cầm ở trên tay: "Ha ha, tôi bị cầm một chút, cô ấy lo lắng nhất định muốn đi theo, ngại quá, mọi người đừng trách."

Người con trai kia lập tức nâng ly lên: "Ồi chào tổng giám đốc Cổ, những cô gái xinh đẹp nhất đều bị cậu nhận làm bạn gái, ly này cậu không thể không uống được! Chúng tôi rất ghen tỵ đó ~"

Không dám nói lời nào, nhìn Cổ Nam uống xong một ly rượu đỏ, cô sợ lại nói sai điều gì.

Ai ngờ người này rất bì ỏi lại tới bới móc chuyện, mặc dù cô không biết bọn họ có hiềm khích gì, nhưng tuyệt đối có mờ ám! Nhìn một chút, Cổ Nam bị anh ta khiêu khích uống xong một ly rượu. . . Chuyện này. . . TMD làm sao là tới nói chuyện chứ?

Mắt thấy Cổ Nam lần nữa bị rót, đầu óc cô nóng lên, buột miệng nói ra: "trời ơi. . . Cổ Nam không thể uống rượu. . . Nếu không, tôi thay anh ấy Uống...uó...ng!"

Trong nháy mắt, ánh mắt giết người của Cổ Nam làm cô sững sốt. Mẹ nó! Cô còn không phải là vì tốt cho anh ta! Làm ơn, cứ uống như vậy, anh ta sẽ say mất!

Ai ngờ gã kia lập tức đi vòng qua cô, nói : "Cổ tiên sinh thật là có phúc, có người đẹp ở bên, còn chủ động thay ngài uống rượu. . . Dựa vào thái độ của người đẹp này đối với cậu, tôi thấy chuyện kia của chúng ta nhất định nói thành. Đến đây, tôi thích nhất cùng người đẹp uống rượu!" Dứt lời gã đã bắt lấy cổ tay của cô, gọi người phục vụ rót rượu cho cô.

Cổ Dật Nam đi tới muốn ngăn lại, liền bị cô kéo lại.

Không phải là rượu đỏ sao! Ai sợ ai! Nhớ năm đó, tửu lượng của cô cũng không tệ! Nhìn cô không uống chết ông ta!

Đưa tay kéo Cổ Nam, thuận tiện gạt tay của ông ta ra, cô giờ ly rượu lên: "Giám đốc Trương đúng không? ! Cổ Nam bị bệnh, tôi thay anh ấy uống một ly với ông được không? Nhưng mà, tôi thật sự không uống được rượu, ông galăng như vậy, sẽ không thật là muốn chúc cho tôi say chứ." Giọng nói mềm mại, ánh mắt phóng điện. . . Làm ơn! Không nên xem thường năng lực của cô được không!

Vị giám đốc Trương này lập tức nói: "Ha ha ha, không có! Tôi làm sao bỏ được cho người đẹp uống say! Tôi xong rồi, cô tùy ý! Chỉ là Cổ Nam nhà cô không phải có thể tùy ý đi. . ." Con mẹ nó, còn TMD không buông? !

Đang chu toàn, một giọng nói vang dội chen vào: "Giám đốc Trương, đi tới chỗ nào, ông đều không bỏ qua cho người đẹp, như vậy rất không có phong độ."

Quay đầu, ngây người.

Tác giả có lời muốn nói: được rồi, thật ra thì ta vẫn thường thức những cô gái có thể chu toàn rất nhiều đàn ông, đáng tiếc Cật Hóa không được. . . Nữ nhân vật chính của ta. . . Hình như cũng không có gì đặc biệt. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: ra ánh sáng

Có người, đi tới chỗ nào đều là hào quang rực rỡ, cho dù ở nơi không khí ngột ngạt này, bạn vẫn có thể cảm nhận được trên người cậu ấy toát ra hơi thở ấm áp như ánh mặt trời, tựa như Tiểu Bạch.

Cô chưa từng mong đợi, cô gặp lại Tiểu Bạch ở thành phố G, trong trường hợp này, dưới tình huống này.

Thành thật mà nói, cô cảm thấy —— xa lạ.

Nhìn một chút người đang đứng bên cạnh cô, âu phục màu xám bạc, cả vật xinh đẹp mà phô trương, đầu tóc vuốt keo chỉnh tề, tai trái đeo hoa tai sáng lấp lánh, bày ra bộ dạng chơi bời. Người này. . .vừa rồi khi xuống máy bay còn nói chuyện điện thoại với cô, đã từng ở thành phố Z, là người con trai ôm cô vào trong ngực sao?

Ngoảnh lại nhìn về phía Cổ Nam, trong mắt của anh ta cũng lộ ra không rõ tin tức. Được rồi, cô thừa nhận, cô đối với Tiểu Bạch, thật ra thì hiểu biết, rất ít. Đây, tình huống gì đây? !

"Anh là ai? Tôi uống rượu cùng ai, liên quan gì tới anh? !" giám đốc Trương rất tức giận, hậu quả thực nghiêm trọng.

"Tôi là ai không quan hệ, ông là người nào mới tương đối quan trọng. Người có thân phận có địa vị giống như ông, không nên lôi kéo bạn gái người khác uống rượu, truyền ra ngoài sẽ làm hỏng hình tượng galang của ông. Ông muốn uống rượu, tùy tiện vậy tay một cái thì muốn dạng gì phụ nữ không có, cần gì ở chỗ này lôi lôi kéo kéo, có nhiều mất hứng. Đừng không, tổng giám đốc Trương." Tuy nói đầu óc mấy người có lẽ rất mơ hồ, nhưng lại lôi kéo cổ tay người ta không buông ra.

Xem ra tâm tình của tổng giám đốc Trương vẫn không tốt, đang muốn tiếp tục nói lại, một người đàn ông tài giỏi từ xa đi tới ngược lại thành công hấp dẫn sự chú ý của ông ta, chỉ thấy người đàn ông này trực tiếp đi về phía chúng tôi, không thêm để ý đến bên cạnh, mở miệng nói: "Tổng giám đốc Trương, đã lâu không gặp. Hạng mục lần trước chúng ta nói, không biết ông có ý kiến gì không, hôm nay trên đường tới đây tôi còn đang suy nghĩ, không biết tôi nay có thể gặp được ông không? Khó được, chúng ta đừng để ý tới những đứa trẻ này, kiếm một chỗ nói chuyện được không." Dứt lời, ánh mắt quét qua đám người chúng tôi, kéo ông chú hạ lưu đó hướng về phía phòng lớn bên kia.

Tất cả mọi người liền tản đi. Chỉ còn lại, cô, Cổ Nam, còn có chẳng biết tại sao lại xuất hiện Tiểu Bạch. . . Hai mặt nhìn nhau.

Lại có người đi tới, đối với Tiểu Bạch nói: "Tiểu thiếu, tới sao không nói với chúng tôi một tiếng, tích trữ rượu ngon chờ cậu đó!"

Tiểu thiếu? Tình huống gì đây? !

Chỉ thấy Tiểu Bạch cười một tiếng: "Không phải mình nghe được, chỗ này của các cậu tối nay có người đẹp sao, thế nên đã tới rồi." Dứt lời, hướng về phía cô chớp mắt vài cái. . . . Được rồi. . . Lần này hiểu rõ. . . .

Người vừa tới cười ha ha, "Vừa ý người đẹp nhà ai vậy? Chú Trương sẽ giới thiệu cho cháu!"

Nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của Tiểu Bạch không ngừng bắn về chỗ tay cô đang nắm lấy tay Cổ Nam, cô mới ý thức được cô và Cổ Nam vẫn còn ngây ngốc đứng ở bên cạnh.

Cổ Dật Nam ngược lại phản ứng nhanh, chủ động đưa tay ra cùng Tiểu Bạch bắt tay: "'Thì ra là Tiểu thiếu, công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân, lần trước tôi nên nghĩ tới. Thật là có mắt không biết thái son." Ách, có ý tứ gì?

Ông chú bên cạnh vẫn quần lấy Tiểu Bạch hỏi đủ thứ, có vẻ chúng tôi rất dư thừa, đưa tay giật giật áo Cổ Nam, cô lôi kéo anh ta đi ra bên ngoài.

Đưa lưng về phía Tiểu Bạch, cô nhỏ giọng hỏi Cổ Nam: "Tiểu thiếu là có ý gì? Rất lợi hại phải không?"

Cổ Nam lại gần: "Anh ta là đệ đệ của Tiểu Khải Văn. Công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân là công ty đầu tư nổi lên rất nhanh mấy năm nay, Tiểu Khải Văn cũng coi như có chút danh tiếng. Nghe nói anh ta có một cậu em trai, vẫn còn đang học đại học, chưa từng xuất hiện trước truyền thông. Tiểu thư, bạn của em, có lai lịch như thế nào em cũng không biết sao?"

Nhớ tới ở thành phố Z, cô trêu chọc Tiểu Bạch, nói nếu như cậu ấy là con trong gia đình giàu có, cô sẽ xem thường cậu ấy. . . Thì ra là. . . .

"Đúng là con của gia đình giàu có, thật không có tình thần."

Cổ Dật Nam ở bên cạnh khó hiểu: "Nhưng, anh ta làm sao sẽ tới? Nghe nói em trai Tiểu Khải Văn rất bận rộn, rất ít tham gia những bữa tiệc."

Cô nhìn Cổ Nam một cái, nhỏ giọng nói: "Em vừa xuống máy bay, gọi điện thoại cho anh ấy nói muốn cùng anh tới nơi này tham gia tiệc rượu. . ."

Cổ Nam buồn cười nhìn cô: "Cậu ấy lo lắng?"

Mô hôi. . ."Em không biết. . ."

Cái thế giới này, thật là kỳ quái.

Cùng là một người, nhìn vào thân phận khác nhau, ở trong mắt cô, có thể liền trở lên khác biệt. Ngày trước Tiểu Bạch ở trong mắt cô, như ánh mặt trời, đơn giản, có chút du côn, dễ tính. . . Mà trước mặt người này, đặc ý, khoa trương, không ai bì nổi, hình như không giống người cô quen thuộc. Có phải mỗi ngày, chúng ta ở đây đều không tự chủ mang cái nhìn phiến diện nhận thức mọi người?

Lúc trước, anh ấy là học trò từng giúp đỡ cô —— Tiểu Bạch.

Sau đó, là cậu học trò mà cô biết —— Tiểu Bạch.

Thậm chí, là bạn trai của cô —— Tiểu Bạch.

Hôm nay, lại là thiếu gia, cậu ấm —— Tiểu Bạch.

Cô không biết người khác sẽ có cái gì cảm xúc. Nhưng, cảm nhận của cô là —— rất không thoải mái. Tại sao cô hoàn toàn không biết gì về anh ấy cả, anh ấy đối với cô lại biết rõ như lòng bàn tay, giống như, cô không hề quen biết người bạn nào của anh ấy cho dù chỉ là một người, nhưng ngay cả cha mẹ của cô anh ấy đều gặp rồi. Nhớ tới đêm đó anh ấy nổi giận với cô, trong lòng lại để ý một chút. Rốt cuộc là, anh ấy không có tư cách ở bên cô, hay là cô không có tư cách ở bên anh ấy?

Cô cứ tưởng rằng, là cô không muốn để cho anh ấy đi vào thế giới của cô, trong nháy mắt, lại phát hiện, anh ấy cũng không có ý định để cho cô đi vào thế giới của anh ấy. Tình yêu của chúng tôi, có đúng là đơn thuần như vậy không?

Cô và Cổ Nam rời đi, dạo bước đi đến khu tiệc búp-phê lấp đầy cái bụng, Cổ Nam cảm Giáp Tử đối với cô: "Tiểu thư, sao em lại tới đây? Hỏi gì cũng không biết?"

Nhìn người đàn ông đang cầm cái ly hướng cô phao mị nhãn, cô rất bất đắc dĩ: "Em thật sự không biết. . . . . Quý mới biết làm sao anh ấy lại đến. . . ."

Cổ Nam không xác định nói: "Hai người. . . Không ở cùng nhau sao?"

Nuốt vào một con tôm, cô bất đắc dĩ nói: "Anh hai. . . Bây giờ anh biết. . . anh ấy vẫn còn đang học đại học. . . anh nói bọn em làm sao có thể? Đây chính là nguyên nhân mà em chưa cùng ba mẹ nói. . ."

Cô nhìn về phía Tiểu Bạch hồi lâu, trợn mắt, cuối cùng nói một câu: "Em bỗng nhiên nghĩ đến. . . Anh ấy không. . . Đi học ở đại học J. . . ."

Được rồi, không thể nói dối nữa. Gật đầu, nhìn ánh mắt hoảng sợ của Cổ Dật Nam: "Tốt lắm, anh có thể xem thường em."

Cổ Dật Nam hung hăng kéo tay cô: "Tiểu thư, em có biết em đang làm gì không?"

. . . . . Có gì không dám. . . .

Cổ làm ra vẻ bình tĩnh lại rót một ly rượu đỏ, một hơi uống cạn, mới đối với người bên cạnh nói: "Em biết rõ, em biết rõ là không có khả năng. . . . Cho nên, đang giải quyết. . . ."

Cổ Dật Nam ngăn cản tay cô tiếp tục bưng cái ly, "Tiểu Mỹ, em nhìn anh. Em không thể tiếp tục như vậy. Mẹ em giao em cho anh...anh có trách nhiệm đối với em. Nếu đã làm anh, anh không thể để cho em tiếp tục như vậy. Nhân lúc còn kịp, anh muốn kéo em ra ngoài."

"Em. . . Hai chúng ta ở chung một chỗ đi." Hình như hạ quyết tâm thật lớn.

"Kêu lên. . . Hai ta ở chung một chỗ là có thể giải quyết vấn đề? Anh đang nói đùa sao?"

"Ít nhất. . . Anh có thể bảo vệ em, không để em bị tổn thương." Giọng nói Cổ Nam rất kiên định.

"Cổ Nam, em vẫn cho là, Anh rất chín chắn, rất trầm ổn. Anh bây giờ sao lại kích động như thế, vọng động như vậy, không giống anh một chút nào. Anh nhìn em, rất bình tĩnh."

Lặng im mấy phút, Cổ Nam điều chỉnh tư thế đứng, dùng nghiêm túc ánh mắt, nắm tay của Cô "Tiểu Mỹ, Anh rất nghiêm túc. Không phải nhất thời xúc động. Trước kia vẫn không có cơ hội, hôm nay, thừa dịp cơ hội này, nói ra mà thôi. Mặc Tiểu Mỹ, Anh sẽ là người thích hợp của em, tin tưởng anh.

Anh nói rồi, hôn nhân, chính là muốn tìm người bầu bạn cùng nhau sinh hoạt nửa đời sau. Anh ghét xem mắt, là bởi vì những người đó quá nhàm chán. Về phần em. . . Mặc dù cùng tương tượng của anh. . . . Không giống nhau, nhưng anh nghĩ, nếu như nửa đời sau cùng em cùng nhau, nhất định. . . . Sẽ không quá nhàm chán. Cho nên, có thể, em cũng sẽ là người thích hợp của anh."

Người này, nói xong, còn thật sự?

Người trước mặt này, lý trí, thành thực, ngay cả thô lộ cũng nói có lý như vậy, đâu có giống như đứa bé đang tức giận, bề ngoài Tiểu Bạch cũng sẽ không nghiêm chỉnh quá mười phút. Nhưng. . . Nhưng cô rất nhớ. . . . Ánh mắt kia luôn mang theo sự đùa cợt.

"Nhưng, anh yêu em sao?" Đại khái sừng sốt một phút, cô ngơ ngác thốt ra một câu như vậy.

"Mặc Tiểu Mỹ, em ở đây hướng về phía người khác cầu xin tình yêu sao?" Giọng nói sắc bén từ sau lưng cô vang lên, quay đầu, thấy Tiểu Bạch là loi, trong ngực ôm một người đẹp, đi về phía cô, trong mắt tràn đầy trào phúng giễu cợt.

Cổ Dật Nam đi tới bên cạnh cô, nhìn cô: "Không, là tôi hướng em ấy cầu xin tình yêu." Phốc. . . Anh là đang giải thích sao?

Tiểu Bạch đứng lại trước mặt cô: "Không nhìn ra, em còn trở thành trong mắt mọi người hương bội bội, Mặc Tiểu Mỹ?"

"Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tiểu tiên sinh, xin ngài chú ý lời nói."

Trong không khí mùi thuốc súng. . . Có chút mãnh liệt. . .

. . . . Cô vẫn là cúi đầu im lặng tốt lắm. . . .

"Anh xác định câu là thực nữ? . . . Tôi thấy, Cật Hóa còn không sai biệt lắm." Hô, cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù lời này không thể nào xuôi tai. .
.. "Này, Cật Hóa, cho anh cả bàn cá hồi, anh đói chết rồi."

. . . . "Đê tiện, muốn ăn chính mình lấy, không nhìn thấy tay em đang bận sao." Không đếm xỉa đến biểu tình của cô gái đang nằm trong ngực cậu ấy.

"Miệng lưỡi rất sắc bén nha. . . . vừa rồi khi người khác rót rượu cho em, sao không thấy em như vậy?"

"Đó là bởi vì em đã tỉnh trước, không sợ Uống...uô...ng!"

"Này, nơi này rượu đỏ không tệ, rốt cuộc anh có uống hay không?" Ngắc đầu, nụ cười Tiểu Bạch sáng lạn như cũ, giờ phút này, hình như có chút quen thuộc.

"Cô ấy là cô giáo của anh, em cho là, anh không nên dùng giọng điệu này nói chuyện với cô ấy. Câu nói lãnh ngạnh này, phá vỡ không khí thoải mái ở xung quanh chúng tôi vừa nãy.

Tiểu Bạch không thể tin tưởng mắt nhìn cô, lại nhìn Cổ Nam một chút, buông ra cô gái xinh đẹp ở bên cạnh. Về mặt nghiêm túc đi tới, kéo cô vào trong ngực, khiêu khích nhìn Cổ Nam: "Anh chính là yêu cô giáo của anh, như thế nào, em có ý kiến gì không?"

Cổ Dật Nam lờ cô ra ngoài: "Một phút trước, Tiểu Mỹ đã đồng ý làm bạn gái của tôi rồi, ngưng ngưng."

. . . . .

Có muốn cầu huyết như vậy hay không. . . .

Ngắc đầu nhìn thấy ánh mắt hung ác của Tiểu Bạch, không thể tin nhìn cô, mắt thấy sắp xảy ra một cuộc tranh cãi.

Cô. . . . .

Cô nên làm như thế nào đây? ?

"Cái đó. . . . Hai anh tiếp tục từ từ. . . . em đi trước."

"Anh đưa em đi!" Hai người đồng thanh lớn tiếng trả lời, sau đó tức giận trừng nhau.

Mẹ nó! Bệnh thần kinh!

Không để ý tới hai người bọn họ, cô chạy một mạch xuống lầu, vọt tới đường quốc lộ đón xe. . .

Nhìn hai người ngoài cửa xe đang thờ hồng hộc, cô thật sự không nói được gì. Làm ơn! Mới ngày thứ nhất cô trở về trường học, có muốn cầu huyết như vậy không? ! !

Áp chế trong lòng rồi rầm, đi taxi chậm rãi vào trường học, cô mới ý thức được, ngoại trừ mấy con tôm, cô thật sự chưa ăn được cái gì cả. . . .

Trọng điểm là. . . . Ví tiền của cô, điện thoại di động, hành lý. . . . Toàn bộ. . . . Đều ở trên xe Cổ Nam. . . .

Lần này thảm rồi.

Tác giả có lời muốn nói: một chương này, vốn là sáng sớm liền viết xong, nhưng lại sửa ba bản thảo. . . Cuối cùng, vẫn là đem một bản thảo sớm nhất sửa lại đăng lên. Thân phận của Tiểu Bạch, làm ta rồi rầm chết rồi. . . Thôi. . . Không cầu huyết không sống, cố xem đi. . . Đừng cảm cả chua ném ta. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: tiểu biệt thắng tân hôn

Tác giả có lời muốn nói: gần đây quá bận rộn, thật sự không rảnh, lại thúc giục cũng không có thêm đâu ~ hi vọng mọi người đối với ta cũng —— tiểu

biệt thắng tâm hồn đi ~~~

Cổ giả bộ bình tĩnh chờ đợi taxi dừng lại ở dưới ký túc xá của cô, cô mới nhẹ nhàng thương lượng với anh tài xế, có thể chờ cô xuống xe đi một chuyến lấy tiền hay không. . . Cô muốn . . . Ký túc xá chắc chắn sẽ biết nơi ở của cô giáo đi. . . . Nhìn anh tài xế này sắc mặt khó coi, cô cũng rất lúng túng. . . Làm ơn, nếu không phải ngay cả điện thoại cũng không cầm, ai muốn ở chỗ này bề mặt. . . .

Đang cầu xin ở bên trong, một bàn tay yên lặng đưa tới thay cô trả tiền, cô lại muốn chạy đi —— đáng tiếc chủ nhân của đôi tay kia nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, trong nháy mắt cô còn chưa kịp phản ứng, lại bị nhét vào một chiếc xe khác. . . .

. . . . Cô chỉ muốn, cúi đầu thật thấp, không bị bất kỳ ai đi ngang qua phát hiện. . . .

Xe một đường chạy rất nhanh. . . Nhìn trường học trong nháy mắt bị bỏ lại phía sau lưng không thấy. . . cô có cảm giác lại bị bán đi. . . .

Quay đầu nhìn người con trai bên cạnh sắc mặt rất khó coi, cô chỉ có thể khó nhọc nói: "Cái đó. . . . Hành lý của em, điện thoại di động, vẫn còn ở trên xe Cổ Nam. . . ."

Vừa nhắc tới cái tên "Cổ Nam" này, người con trai đang chuyên tâm lái xe đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, hất đầu quay đi, cô cảm nhận được—— cảm giác lạnh sống lưng. . . . Anh hai, anh có thể lại nhanh một chút sao? ? ! !

Một đường áp lực, cô lại không dám lên tiếng. Đợi đến khi Tiểu Bạch người này bệnh thần kinh đá cánh cửa đi xuống, cô mới phát hiện, xe đã dừng ở một bãi đỗ xe nhỏ bên trong. . . . Chẳng lẽ là nhà anh ấy? !

Đợi đến khi xuống xe, mới phát hiện dưới chân giày cao gót đã cọ xát làm đau chân của cô rồi. . . Nhưng thằng nhóc chết toi này lại đi rất nhanh. . . . . Xem ra căn bản cũng không để ý xem cô có theo kịp được hay không. . . . Chắc nghĩ là cô nhất định sẽ theo kịp? !

Đang đi về phía trước, lại thấy một tên con trai đang nhàn rỗi đứng ở cửa thang máy, khinh bỉ nói: "Không đến đúng không? Anh cảm thấy, đêm hôm khuya khoắt con gái mặc lễ phục cổ chữ V ở đại lộ đón xe, sẽ bị cho rằng là nghề nghiệp gì?"

Dám nói chị là chick~en? ! cô cũng không để ý hình tượng, tháo giày cao gót lác quác qua lác lại rồi xoay người đi về phía trước, đập một cái vào đầu tên vô lại kia: "Nói cái gì đó, không muốn sống nữa hả!"

Tiểu Bạch cũng không cãi lại như bình thường, trừng cô một cái, đi vào thang máy.

Có cần khóc như vậy không? ! cô cũng liếc mắt xem thường, yên lặng đi theo phía sau anh ấy vào thang máy.

Vừa vào thang máy, Tiểu Bạch lại đột nhiên ghé vào trước mặt cô, cầm chân của cô. Cô bị dọa sợ tới mức thân mình lao đảo, tựa vào tường thang máy. Làm cô sợ muốn chết, đây là thủ đoạn chinh người mới nhất sao?

Ai ngờ người này lại ôm chân của cô, một tay cời giày của cô xuống, đặt chân cô lên trên giày của anh ấy, lại cời xuống một chiếc khác. . . . Vừa cời ra vừa mắng: "Đi đường khó coi chết đi được, lại còn học cách ăn mặc của người ta, sao không ngã gãy chân của em đi!"

Đến khi anh ấy đứng lên, cô đã đứng ở trên chân của anh ấy, nhớ tới đầu ngón chân. . . . Bị anh ấy ôm vào trong ngực. . . . Trên đỉnh đầu hô hấp của hắn nhẹ nhàng thổi tóc cô, có chút ngứa. . . Mặc dù anh ấy vẫn còn đang mắng cô, nhưng. . . Chợt có chút ấm áp. . . .

Cái trán để ở cằm của anh ấy. . . .

Được rồi, cô thừa nhận chính cô đang cười. . . Hơn nữa cười ra tiếng. . . Hướng về phía cổ của anh ấy thổi hơi. . . .

"Cười cái gì cười, đừng tưởng rằng như vậy anh sẽ tha thứ cho em! Mới mấy ngày không thấy, em liền một chút cũng không thành thật!"

Tâm tình giống như có chút tốt lắm ~~~

Không biết, mỹ nhân kế có được không ~~~ gần trong gang tấc, dứt khoát giang hai cánh tay, ôm chặt lấy cổ của anh ấy. . . . Ủ ~~~ đã lâu ảm ảp. . . . Thuộc loại Tiểu Bạch hương vị. . . . Ủ ừ ừ ~~~ cọ cọ ~

"Còn cười? ! Đừng tưởng rằng ôm ấp yêu thương là có thể giải quyết vấn đề! !" Tiếng nói trên đỉnh đầu có chút lạnh lùng hà khắc hình như có chút không kèm chế được ~~~

Đỉnh! Thang máy dừng ~~~

Dứt khoát đem chân nhếch lên tới bị treo hướng trong hành lang đi ~~~ hừ hừ, dù sao cũng không có ai biết cô. . . . Cọ cọ, lại cọ cọ: "Ủ —— đáng về anh ghen rất đáng yêu ~~~ chỉ là. . . . . Hết sức mất mặt mà! !" Bị cô treo ở trên người "Đại thụ" chậm rãi di chuyển, không nhận được đùa nghịch một chút tóc trên cổ. . . . Giống như có chút bị xoắn lại ~~~

"Ủ, chỉ là rất đáng tiếc ~~~ nếu là diễn trên TV, hai người nên —— vung tay, sau đó cô ở bên cạnh khóc ‘ không cần! Không cần! ’ như vậy mới đã nghiền ~~~ hắc hắc he he ~~~" vừa YY vừa giương nạnh múa vuốt ~~~

Cửa phòng vừa mở, cô liền bị "Ném" lên trên ghế. Cô không hề chuẩn bị, cái mông đụng phải đầu gối có chút đau ~~~ trên đỉnh đầu có bóng người trong

nháy mắt bao phủ xuống. Mặt của Tiểu Bạch để lại ở trước mặt của cô: "Sau đó sẽ để cho em ném thử một chút, cái gì gọi là —— không cần!" Cuối cùng cái chữ kia, biến mất ở trong nụ hôn của hai đứa. . . .

Tiểu Bạch bắt đầu công kích, chiếm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua khoang miệng của cô, nhấp nháp ngọt ngào của cô, vừa rồi không khí còn đông lạnh lập tức ấm lên.

Được rồi, chuyện "Tiểu biệt thắng tâm hôn" này. . . Nhưng thật ra tồn tại. . . Cái đó cái đó. . . Cô thừa nhận. . . Thật ra khi vừa vào thang máy cô cũng đã muốn nhào tới. . . Chỉ là. . . Con gái mà ~~~ luôn luôn rụt rè một tý. . .

Hồng bét, không cần thận bật cười, bị tên con trai dê tiện kia phát hiện lúc hôn không chuyên tâm. . . Trợn mắt hung hăng trừng cô ~~~ cho là cô không biết à. . . . . Ăn miếng trả miếng ai sợ ai. . . Khốn kiếp! lại cắn đầu lưỡi cô~~~ mẹ nó. . . Mặt của ta muốn con gà chọi á. . .

Đành phải. . . Nhắm mắt lại. . . Hưởng thụ giờ phút này triền miên. . . . . Ừ, nhớ nhung hương vị Bạc Hà ~~~ đầu ngón tay vô cùng thân thiết vuốt ve. . . Cho da thịt của cô đang lộ ở trong không khí một tia ẩm áp. . . Đôi tay kia. . . Dọc theo vai của cô, một đường xuống phía dưới. . Trong giây lát các ngón tay kia chui vào lỗ phục cổ chữ V. . . Sờ xuống !

Dừng lại! Tại sao lại như vậy! Không được không được. . . náo loạn một hồi, còn làm những thứ này! Đẩy ra tên con trai dê tiện kia, thoát khỏi lồng ngực của anh ấy, không để ý tới khuôn mặt đang ửng hồng của anh ấy, điều chỉnh quần áo nhăn nhum của cô. . . .

Vụng trộm thuận thuận còn có chút thờ gấp, bình ổn giọng nói một chút vẫn còn hơi run: "Cái đó. . . Đây là nhà. . . . . Của anh?" An toàn đề tài được ưu tiên thứ nhất. . .

"Không phải, khi đó anh đi thực tập, anh ta giúp anh thuê một phòng ở gần công ty, chính là không muốn để cho anh mỗi ngày chạy đi chạy lại, sau đó. . . " Ý vị sâu xa nhìn cô một cái, "hầu như không đến nữa."

"Á. . . Nhưng mà thoát nhìn hình như rất sạch sẽ. . . " Cô nhìn xung quanh một chút, sắp xếp rất đơn giản, một gian phòng có phong cách rất lạnh lẽo cứng rắn.

"Ừ, trước khi em quay lại, anh có ý quét dọn. Thật ra đã sớm muốn đưa em tới đây rồi."

"Anh trai anh. . . Thật sự là ông chủ lớn sao?"

"Ồi chào, cũng không phải. . . Thật ra thì anh ấy cũng là từ nhỏ làm lên. Trước kia khi mới thành lập cũng không dễ dàng, hiện tại chẳng qua là đã khá hơn một chút mà thôi. Em. . . không có gì muốn giao phó sao?"

Cô sờ sờ bụng: "Em đói rồi, anh không thể ngược đãi tù binh!"

Búng lên trên trán cô một cái, tên con trai dê tiện kia lấy điện thoại gọi đồ ăn đi. . .

"Này! Làm gì không ra ăn đi? !"

Tiểu Bạch quan sát cô từ trên xuống dưới: "Tiểu thư, em xác định em tính cứ như vậy đi ra ngoài rêu rao khắp nơi? "

Cô che mặt: "A ~~~ vậy làm sao bây giờ. . . cuối cùng em vẫn phải ra khỏi cửa thôi. . . "

Tiểu Bạch đi vào phòng, lấy một cái quần soóc, một cái áo sơ mi ra ngoài: "Nếu không, em trước mặc cái này?"

Cô rất tức giận "Anh cảm thấy. . . Em mặc bộ quần áo này, có thể tốt hơn bộ quần áo trên người em sao?"

Tiểu Bạch buông tay: "Em có hai lựa chọn, một, anh dẫn em đi ra ngoài mua. Hai, mặc cái này. Nhưng giờ này, cửa hàng đều đóng cửa rồi."

Mẹ nó! Cái này mà gọi là hai sự lựa chọn cái gì chứ! !

Tuy biết không nên nói, nhưng vẫn là. . . Không nhịn được yếu ớt nói: "Chẳng lẽ cũng không có một cái, phải. . . Gọi điện thoại cho Cổ Nam, để cho anh ta mang tới cho em?"

Cứ nghĩ tên con trai dê tiện kia sẽ tức giận, ai ngờ anh ấy vừa nghe lại vui vẻ: "Được, vậy em làm cho anh ta mang tới cho em đi, rồi nói chứng minh. . . Ở cùng nhau tại chỗ này em thấy như thế nào?"

Lại nữa mẹ nó!

Có để yên cho người ta hay không đây ~~~ che mặt. . . .

Đồ ăn lập tức được đưa đến, được rồi, trước đem phiền não ném sau đầu, ăn trước rồi nói sau!

Đặt mông ngồi ở trên ghế sofa, ở trên bàn bới cơm. . . Sau khi càn quét hết đồng đồ ăn cô nhìn lên, lại thấy Tiểu Bạch ngồi ở đối diện, một bộ con người mau rút xuống, trên mặt còn là mang theo mặt tự nhiên ửng hồng. . . "Anh ở đây. . . Làm gì? Chưa từng thấy qua em ăn cơm sao. . . . Em luôn luôn đều như vậy. . . Rất lạ sao?" Thế nào ánh mắt này không đúng lắm. . .

"Em tính. . . Tiếp tục ăn như vậy sao?"

A? Cái gì. "Sao, anh không ăn?" Theo ánh mắt của tên dê tiện kia. . . Cô cúi đầu. . . Éc. . . Giường như quên mất hôm nay mặc là lễ phục cổ chữ v. . . Mặc dù không có gì. . . Nhưng. . . Lộ ra phong cảnh mê người. . . Lần này khổ rồi. . .

Người đối diện ngược lại so với cô còn đứng ngồi không yên: "Cái đó. . . Anh đi tắm trước. . ." Sau đó trực tiếp lao vào phòng tắm!

Cái đó, vừa rồi anh nói cái gì? Tiểu biệt thắng tân hôn? !

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Dê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Ở cùng nhau

Chuyện sống cùng nhau trong một nhà này, đối với cô và Tiểu Bạch mà nói, cũng không xa lạ gì. Nhưng, kể từ khi hai đứa "Mập mờ không rõ", đúng như trên danh nghĩa cô nam quả nữ sống chung một phòng, đây là lần đầu tiên. Hơn nữa giờ phút này, trong phòng khách yên tĩnh khác thường, chỉ nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm chảy ào ào, một mình cô ngồi ngẩn ngơ, chợt thấy cả người rất khó chịu.

Nhìn một cái, một đấng mày râu tắm, lại có thể dùng gần nửa tiếng đồng hồ. Ban đầu cô vốn ở phòng khách không để ý hình tượng ăn như hổ đói cũng nhin không được suy nghĩ lung tung, Thằng nhãi này đúng là —— sáng tạo lao động dựa vào hai tay mà? Che mặt ~~~ cúi đầu, người ta nhưng giáo viên, tại sao có thể không thuần khiết như vậy ~~~ nhưng vẫn không nhin được, khuôn mặt đỏ bừng, toàn thân nóng lên, một bản đồ ăn hình như không có sự dục hoặc nữa. Trong đầu hiện lên hình ảnh những anh chàng đẹp trai đang tắm. . .

Lại nghĩ đến, tối nay chúng tôi có thể sẽ phải "Ở chung" tại đây, cô. . . Càng thêm đứng ngồi không yên. . .

Nhìn theo kim đồng hồ đang chuyển động, tên con trai này còn chiếm lấy phòng tắm không chịu ra ngoài, suy nghĩ lung tung cô cảm thấy mỗi một giây trôi qua càng khó chịu. Mắt thỉnh thoảng liếc về phía cửa nhà tắm. . . Một bên ôm điều khiển ti vi ra sức chuyển kênh. . . Làm ơn, Mạc Tiểu Mỹ, có chút tiền đồ có được không, khăn trương như vậy làm gì? ! Dù sao người cũng là cô gái đã trưởng thành ~~~

"RẮC...A...Ấ...!!!" Một tiếng, cửa nhà tắm mở ra, cô sợ tới mức nhảy "Vọt" một cái từ trên ghế sofa xuống, ôm lấy quần áo vừa rồi Tiểu Bạch đặt ở bên cạnh cô, liền lao tới cửa nhà tắm, đẩy tên con trai đang ngăn ở cửa ra, cao giọng kêu một tiếng: "Em cũng muốn tắm!" "Bùm" một tiếng liền đem Tiểu Bạch nhốt ở ngoài cửa.

Đi một chuyến đường dài cộng thêm một đêm rung động lòng người cuối cùng thoải mái tắm rửa một hồi. Vốn là tâm tình rối loạn, cũng ổn định xuống. Tắm xong, chuẩn bị mặc quần áo, mới nghĩ đến. . . Cô không mang đồ lót để thay. . . Thử không mặc áo lót mà mặc vào áo sơ mi của cậu ấy ở bên ngoài. . . Hiệu quả kia. . . Thật sự muốn phun máu, liền quyết định vẫn là mặc áo lót lúc tới đây. . . Cho dù là như vậy con gái mặc áo sơ mi của con trai hiệu quả. . . Vẫn là rất kinh người. Vì không muốn bị hiểu lầm, cô cố gắng đem quần của cậu ấy mặc vào, kết quả phát hiện, không có thất lung. . . Cái quần này quả thật chính là bao tải mà ~~~

Cô may mắn vì áo rất dài, xắn tay áo, xách theo cái quần không mặc vừa, ra khỏi nhà tắm. Vừa đi ra ngoài vừa kêu: "Này, có thất lung không. . . Em không mặc vừa quần của anh?"

Hu! Thằng nhãi Tiểu Bạch này lại dựa vào cửa nhà vệ sinh coi chừng, làm cô hoảng sợ!"Làm gì? Tên nhóc xấu xa kia, rình coi à? !"

Tiểu Bạch hai tay ôm ngực, đối với cô không ngừng lắc đầu: "Ôi chào, anh nói em như vậy không đáng yêu chút nào! Người ta vốn là ôm tâm tình kích động nhìn người đẹp đi tắm, ai ngờ em đem mình làm cho giống ca diễn đi ra." Thằng nhãi này đặt mông ngồi ở trên ghế sofa, đầu thoải mái dựa vào ghế, ngược lên nhìn cô, "Áo sơ mi của anh liền đủ cho em làm váy mặc, em còn mặc quần làm gì? Không có thất lung! Thật là không lãng mạn gì cả. . ."

Tên nhóc xấu xa! Vung tay lên đánh một cái lên đầu của cậu ấy: "Đồ lưu manh! Không phải là cái quần anh đưa sao! Vừa rồi còn cảm thấy anh galang, không ngờ tất cả đều là giả, giả! !" Kéo quần lên ngồi ở trên ghế sofa, hướng về phía tên con trai kia khoa tay: "Hãy bớt nói nhảm đi, mau tìm cho chị cái thất lung, nếu không buổi tối chị liền ở tại chỗ này —— ngồi im thị uy!"

Tiểu Bạch giống như đang xem một cái ngu ngốc, vỗ vỗ vai của cô: "Vậy em ngồi đi, trăm ngàn lần đừng buông lỏng! Anh đi ngủ trước, em nhớ thị uy suốt đêm nha ~~~" nói xong đứng lên đi về phòng ngủ! Cô lập tức nhảy xuống khỏi ghế sofa, kéo quần lên hấp ta hấp tấp đuổi theo: "Này, em nói làm sao anh không có chút galang nào thế, sao lại đối xử với con gái như vậy!"

"Anh thế nào lại không galang rồi, không phải em nói em phải ngồi im ở trên ghế sofa sao, anh đã nhường chỗ cho em, giúp người hoàn thành mong ước vậy mà còn nói anh không quân tử? haizzzz, đầu năm nay làm con trai thật không dễ dàng ~~~" dứt lời còn làm như thật lắc đầu một cái. Mẹ nó! Cái tên xấu xa kia! Cô không nhin được nữa, nhảy lên đập một cái vào đầu cậu ấy!

. . . . Người này quá cao. . . Muốn đánh lên đầu kết quả là. . . Đánh được. . . Mặt. . . Của cậu ấy . . . Chóp mũi bị cục áo sơ mi làm cho đỏ lên. . . Éc. . . Nhìn người này mặt đen lại. . . Chợt cảm thấy lạnh từ dưới lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu. . .

Quay đầu liền chạy vào phòng. . . Kết quả quên kéo quần lên. . . cái quần bị rơi xuống làm cô vấp phải trượt chân té ngã. . . Phốc. . . Máu mũi đầy đất. . .

Được rồi, thật tốt vừa ra phim tình cảm, lại phát triển thành hài kịch. Phải mong một cái đứng lên, cô căn bản không dám nhìn tên con trai sau lưng về mặt nhất định là phun máu, trực tiếp bỏ "Quần" lại chạy trốn, bẹp bẹp chân không chạy vào phòng ngủ, đóng cửa phòng lại, nắm lấy góc chăn tự kỷ. . . . Lưu lại ngoài cửa một phòng yên tĩnh. . . .

Một lát sau, cửa phòng bị gõ nhẹ mấy cái, tiếng cười nhạo của tên con trai dê tiện kia vang lên, "Khụ. . . Tiểu thư, mặt đất nhà anh mỏng, chịu không được mài, em mau nhìn xem chân của em có đem nhà anh mài hồng hay không? !"

Cô vội vàng vén chăn lên xem đầu gối, quả nhiên trầy da! Mẹ kiếp. . .

Ôi trời, thế nào lời này nghe không đúng lắm? !

Cầm cái gối đầu ném vào cánh cửa: "Anh đi tìm chết đi ~~~~ dê tiện! Bà cô đây muốn đi ngủ! !"

"Vậy được rồi, bà cô, em cũng không thể nửa đêm tùy tiện tới quấy rầy cháu trai là ta nha ~~~"

"À đúng rồi, quên nói cho em một bí mật. Thật ra thì anh có chìa khóa, không nên quá sợ nha ~~~"

"Anh cút cho em~~~~"

Hồ xong những lời nói này, cô giống như bà cụ tựa vào trên giường thờ hồng hộc, vừa mắng thảm tên dê tiện đáng ghét kia, đem thật tốt phim tình cảm lãng mạn biến thành trò đùa, mang trong lòng tràn đầy tức giận đi ngủ!

Suốt đêm không nói chuyện, đối với người vừa đi một chặng đường dài mà nói, một khi nằm xuống giường liền trực tiếp ngủ như chết. Với người đã một mỗi một ngày mà nói, hai người ở chung lãng mạn cái gì đều được coi là mây bay.

Sáng sớm. . Có thể là buổi sáng. . . Hoặc là buổi trưa. . Được rồi, cô đã ngủ say đến nỗi không biết trời đất gì. Khi cô từ trên giường bò dậy, không chú ý đến trong nhà bếp có một người đang bận rộn, vẫn để đầu tóc rối bời đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, lại đi vào nhà bếp rót nước uống. . . .

Ah, phòng khách đột nhiên bày một cái va li lớn, không phải của cô sao? . . .

Đặt mộng ngồi ở trên ghế sofa, nhin không được sừng sốt . . .

"Anh đi lấy hành lý giúp em à?"

"Không phải, là anh ta đưa tới!"

Cái gì? Cô sợ đến mức lập tức đứng lên, nhìn xung quanh xem Cổ Nam có ở phía sau không!

"Vậy. . . Anh nói như thế nào?"

"Nói gì? Liền nói em cần hành lý của em chứ sao."

"Vậy. . . Anh nói với anh ấy là tối hôm qua em ở lại đây à?" Không cần. . .

Tiểu Bạch dừng tay lại, cầm cái xẻng hướng về phía cô: "Tiểu thư, không cần anh nói, tối hôm qua người ta ở trường học đợi em cả buổi tối cũng không thấy em về, cái này còn cần giải thích sao?"

.....

Xong đời. . Danh dự của cô. . . .

"Sáng sớm, em ít nghĩ đến chuyện của tên con trai khác cho anh có được không?" Tiểu Bạch kéo cô dậy, ấn vào bàn ăn mà cô vẫn tiếp tục phát lảng, sau đó nhìn cậu ấy mang từng món ăn bưng lên bàn. . .

Oa a a. . . . Thoạt nhìn hình như trông rất ngon. . .

"Những thứ này. . . . Đều là anh làm hả?"

Còn mang tạp dề nhún vai. "Đúng vậy, sáng sớm liền thức dậy nấu ăn..., aiiii, lại nói anh cũng là vì em, nấu bữa sáng, cho dù người nào đó không cảm kích chút nào, còn cùng anh nói chuyện của tên con trai khác!" Stop! Không để ý tới cậu ấy, cô vừa vươn đầu đến gấp một miếng cà trong đĩa, tay của tên con trai dê tiện kia dơ lên trước mặt cô: "Như thế nào, có phải đột nhiên cảm thấy anh rất đẹp trai mê người? Nóng lòng muốn gả cho anh phải không? !"

Mẹ nó, cô vừa ăn một miếng cà thiếu chút nữa phun đến trên mặt của cậu ấy !"Tiểu Bạch, em phát hiện, nếu so với không biết xấu hổ, anh nhất định

đứng thứ nhất."

Thật ra thì, mùi vị cũng không tệ, cô tiếp tục tấn công món trứng chiên cà chua bên cạnh, vừa ăn vừa nói: "Làm ơn, món ăn đơn giản như vậy, ai mà trả làm được chứ?!"

"Em không biết là? Món ăn càng đơn giản càng có thể thể hiện tài nghệ của đầu bếp sao, có thể làm món trứng chiên cà chua ăn thật ngon cũng rất khó khăn đấy?!"

Liếc mắt xem thường, uống một ngụm cháo trứng muối thịt nạc của cậu ấy, ừ, thật ra thì, ăn rất ngon. Chỉ là nhìn khuôn mặt không tốt bên cạnh, thật sự rất khó nói ra một câu tán thưởng.

Ai ngờ, tên con trai này thấy cô ăn mà không có phản ứng gì, đem tạp dề ném ở trên ghế, "Mẹ nó! Không nói lời nào đúng không? Đừng ép anh hôn em!"

Khụ. . . . Làm hại cô vừa uống một ngụm cháo thiếu chút nữa không sặc chết. . . "Nào có ai như anh vậy, muốn ép người ta phải khen anh, có thấy mặt mặt không! Cái người này rõ ràng là. . . Ép người hiền lành làm con hát mà. . ."

Lại còn cười gian với anh "Hừ hừ, đừng có ép anh. . .!!" chỉ vài bước là đi tới dựa sát vào cô!

"Ban ngày ban mặt, anh kiểm chế một chút được không?!"

"Mẹ nó, anh ngày hôm qua một đêm cũng không quấy rầy em, còn nói không kiểm chế?!" Nói sang chuyện khác, mặt buồn bã "Người ta. . . . Người ta bỏ công sức lực cả buổi như vậy, ngay cả cái hôn chào buổi sáng cũng không có ~~~"

Nhìn tên con trai trước mặt đang cắn dưa làm nũng, cô thật sự là dở khóc dở cười. . . "Tiểu Bạch. . . Anh nha cứ ở đây diễn trò đi? Thay đổi cũng quá nhanh đi?!"

Người này bỏ dưa xuống, mặt bị thương, ôm ngực của mình "Ôi trời. . . . Trái tim tan nát rồi. . ."

. . . . Em một ngụm cháo trứng muối thịt nạc phun chết anh! !

Chỉ là, vì lo lắng an toàn của cậu ấy, đành phải. . . . Đi tới gần, dùng sức cắn một cái ở trên mặt cậu ấy, giả vờ cười một cái, hắng giọng nói "Chú à, chú nấu ăn rất ngon ~~~" nhìn xuống muốn phun tâm tình, tiếp tục tấn công thức ăn trước mặt.

Một tên con trai lại dùng chiếc dưa chỉ miệng của mình: "Này này! Thật không có thành ý gì hết! Một bàn thức ăn đối không được một cái hôn!"

Liếc mắt xem thường "Vừa rồi em hôn là cái gì hả?!"

. . . . "Mẹ nó, hết ý kiến, cậu tìm cô gái quả nhiên là trong thiên hạ tư tưởng đẹp nhất!"

Trong miệng cô nhét đầy thức ăn, không nhìn được phản bác "Người Sài cây! (là anh mới đúng)"

Một cây dưa đập lên đầu của cô: "Em nuốt xong rồi hãy nói chuyện!"

.

. . . . .

Hài lòng quét sạch tất cả thức ăn mà tên con trai đề tiện kia làm, vuốt bụng dựa vào ghế, tên con trai đề tiện kia không nhìn được gờ đầu của cô: "Em nha, thật là một cô nàng mạnh miệng!"

"Hừ ~ em chính là mạnh miệng, dạng ăn cơm nhuyển mới nhu nhược, ví dụ như anh ~~~~" ha ha ha, rốt cuộc thắng một lần ~

Đứng lên kéo hành lý chuẩn bị về phòng thay quần áo, lại bị Tiểu Bạch kéo vào trong ngực "Cho em nếm thử một chút, miệng của anh, là cứng vẫn là mềm!" Dứt lời, liền hôn lên môi cô. . . .

Nên tới, vẫn là chạy không thoát. . . . Cho dù hết sức trốn tránh, hai người hấp dẫn lẫn nhau, vẫn muốn thường xuyên dính vào nhau. . .

Thật ra thì cô rất rõ ràng bản thân, bởi vì sợ, bởi vì không dám, cho nên, dùng hung dữ để che giấu tất cả xấu hổ cùng lúng túng. Sợ ở trong gian phòng này, lưu lại ký ức không thể quên, sợ sau khi ra khỏi nơi này, không thể lại làm như không có việc gì mà đối mặt với Tiểu Bạch, đối mặt với cuộc sống ở trường học

Nhưng, cô cũng muốn. . . . Được an ủi, vỗ về. . . .

. . . . Nụ hôn vừa kết thúc, Tiểu Bạch chìa vào đầu của cô, cười đặc biệt thỏa mãn: "Hắc hắc, anh làm đồ ăn quả nhiên mùi vị cũng không tệ lắm. . ."

Anh đi tìm chết đi! !

Chương 40: Con trai quá galang không có thịt ăn.

... Sau khi thay quần áo xong, chúng tôi mang hành lý chuẩn bị trở về trường học. Ngày mai khai giảng giáo viên phải có mặt, không thể chơi đùa nữa.

Vừa đi đến cửa, liền bị Tiểu Bạch kéo lại. Ngoảnh lại, khó được trong mắt anh ấy có sự đứng đắn. . . Tình ý. . . Làm cho cô không dám nhìn thẳng. . .

Lặng lẽ đem cô ôm vào trong ngực, giọng nói Tiểu Bạch rầu rĩ từ đỉnh đầu vang lên: "Tại sao mỗi lần chúng ta ở cùng một chỗ, thời gian lúc nào cũng ngắn như vậy. . . Anh còn chưa hôn đủ. . . Lại muốn đi rồi. . ."

Ngẩng đầu, kiễng chân, nhắm mắt, hôn môi. Tất cả đều rất tự nhiên, dịu dàng. Cô thích đôi môi này, quần áo đôi môi nhỏ xinh của cô, vĩnh viễn ấm áp như vậy, nhiệt tình như vậy. Chỉ cần nhẹ nhàng khiêu khích, là có thể kích nội tâm cô rung động. Lưỡi của cậu từ từ miêu tả môi của cô, như muốn miêu tả từng đường nét trên môi cô. . . Chặn lại đôi môi của cô, thì thầm "Anh bắt đầu nhớ, đôi môi này là của anh. . . Lần sau. . . Không biết phải bao lâu mới có thể hôn đến. . ." Tiếng nỉ non bị nuốt vào trong miệng. Trong nháy mắt từ dịu dàng biến thành mãnh liệt xâm nhập, môi lưỡi kia không ngừng khiêu chiến cực hạn của cô, như muốn kích thích sự nhiệt tình của cô. Anh ấy ngang ngược (thô bạo) đẩy cô cả người tựa vào trên cửa, bị ngăn đến gắt gao, không có chỗ để trốn nữa, cả người nóng lên, thiếu đường khí đầu óc trống rỗng, đành phải thuận theo. . . Đón nhận. . .

Đây tuyệt đối là nụ hôn mãnh liệt nhất của cả hai. Trong nháy mắt khi môi Tiểu Bạch rời đi, trước mắt cô hoa lên, nháy mắt sẽ phải ngã ngửa trên mặt đất, Tiểu Bạch liền ôm lấy cô. . . Éc . . . cứng rắn của anh ấy phản ứng ở dưới bụng cô. . . Sau đó nụ hôn từ cổ trượt dần xuống phía dưới. . . Chỉ cảm thấy bả vai buột lỏng. . . Còn chưa kịp phản ứng. . . Bộ ngực lại căng thẳng. . . Bị một bàn tay to lớn chiếm lấy. . . Cô xụi lơ từ từ trượt xuống dưới. . . Bị kéo lên. . . Cúi đầu. . . Trước ngực lập tức rơi vào trêu đùa. . .

Đôi môi kia vừa khiêu khích lại cắn, làm cho cô trong lòng ngứa ngáy. . . Một bàn tay khác, lại không ngừng trêu chọc bên kia nhô lên. . . Tiếng tiếng rên rỉ vang lên. . . Cô tách hai chân ra để cho anh ấy càng đến gần hơn. . . cứng rắn lập tức chống đỡ lên nơi mềm mại của cô, cho dù bị ngăn cách bởi chiếc quần jean thật dày, vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ này. . .

Ngón tay không biết đặt vào đâu, chỉ đành phải xuyên vào mái tóc đen dày của anh ấy, nâng lên khuôn mặt ửng hồng của anh ấy, mắt Tiểu Bạch, đen nhánh, lại như tràn đầy sắc thái, vẻ mặt xinh đẹp, lại bắt đầu hôn môi cô. . .

Một trận choáng váng. . . Trong nháy mắt bốc lên một đoàn hỏa, còn chưa kịp từ cao trào trở lại thực tế, liền bị ném tới trên giường. . . Bóng dáng cao lớn kia trong nháy mắt đè xuống, không cho cô thời gian thở dốc. . . Lại một nụ hôn mãnh liệt nữa. . . Lần này, ngay cả hai chân của cô cũng nóng lên. . .

Tay của cậu ấy, nhẹ nhàng lướt qua vai của cô. . . Chẳng biết lúc nào. . . Quần áo bị cởi ra từng chút một. . . Khi ngực của anh ấy dựa sát vào bộ ngực mềm mại của cô. . . Cả người anh ấy rất nóng. . . Sự khác biệt giữa nam nữ. . . Nhất thời làm cô lo sợ. . .

Tên con trai kia lại thoải mái thờ dài. . . Trời ạ, hiện tại kẻ ngu cũng biết muốn xảy ra cái gì. . .

Chẳng lẽ. . . Thật sự để chuyện này tiếp tục hay sao. . .

"... Tiểu. . . Bạch. . . Đứng. . ." Giọng nói yếu ớt, tràn đầy quyến rũ. . . Là cực tuyệt. . . Hay là cho phép. . . Trời ạ. . . Bản thân cô cũng phân không rõ ràng lắm. . .

Tiểu Bạch lại càng thêm động tình, dọc theo cổ của cô. . . Ngực. . . Trên bụng. . . dưới bụng. . . hôn xuống dưới. . . "Tiểu. . . Đứng. . . Ừ. . . Tay kia lại giống như có điện, vuốt ve mỗi một tác da thịt cô. . . Từ từ chạm vào da thịt chỗ bụng dưới sát quần jean. . . Nơi bí ẩn kia, giống như có một đóm lửa. . . nhẹ nhàng bị đẩy lên. . . Lý trí muốn dập tắt nó. . . Rồi cảm tính lại đem nó thổi lên. . .

Khóa quần bị kéo xuống từng chút một. . . Hôn từ chỗ da thịt lộ ra một đường xuống phía dưới. . . Bụng. . . Bắp đùi. . . Bắp chân. . . Thậm chí đầu ngón chân của cô. . . "A. . . " Ngón chân nhanh chóng cuộn lên. . . Lại một trận run rẩy. . . Tiếng thở dốc trong không khí càng lớn. . . Trên đầu Tiểu Bạch, che kín mồ hôi. . .

Trên người cô. . . Đã sớm phân không rõ ràng là mồ hôi của anh ấy. . . hay là nước miếng. . . Giờ phút này, hôn tuyệt đối đã không chỉ là hôn thôi. . . Giữa môi và lưỡi kia có quy luật co rúm. . . Giống như ám chỉ cái gì. . . Tiểu Bạch ngồi dậy. . . Nhanh chóng kéo quần jean ra. . . Cô đưa tay ngăn anh ấy lại động tác. . . Ai ngờ. . . Động tác quá lớn. . . Lại đụng phải hân. . . Nhìn tên kia trong nháy mắt nháy mấy cái. . . Ngẩng đầu nhìn đến Tiểu Bạch cao gầy lông mày hòa. . . Cơ hồ phun máu mũi nét mặt. . . Trời ạ. . . Ta vốn là muốn cực tuyệt ấy. . . Thế nào biến thành trêu đùa. . .

Tiểu Bạch trong nháy mắt đi ra ngoài trên người quần tím, lại xông về trên giường cùng ta nụ hôn nóng bỏng. . . . . Cơ hồ □ hai người. . . Rốt cuộc "Thẳng thắn gặp nhau" rồi. . . Bất được dừng lại cái đó trong nháy mắt, ta vọt trở về trước ngực tác quái Đại Đầu, há mồm muốn nói, lại không phát ra được bất kỳ bình thường âm thanh, không thể làm gì khác hơn là, sử dụng ánh mắt nói cho hắn biết không thể. . . Thế nhưng hắn lại vuốt tóc ta. . . Dùng hắc không thấy đáy ánh mắt của, động tình ở bên tai ta thổi hơi. . . "Bảo bối. . . Ngươi. . . Thật đẹp. . . " Này lưỡi. . . Cũng đang tại của ta khuếch qua lại. . . Tuần hoàn. . . Xù xì bừa lưỡi. . . Cùng tình tế viên tai tiếp xúc. . . Trong nháy mắt không khí lạnh lẽo. . . Một vòng mới run rẩy.

. . . Cùng bụng chạy tới khí nóng. . .

Trời ạ. . . . Cô còn không có cự tuyệt. . . . Cũng đã đầu hàng rồi. . . .

Khẽ vuốt ve xuống phía dưới. . . . Dừng lại ở. . . . Trước quần lót Đôrêmon của cô. . . . Tiếng thờ đóc. . . . Lại mang theo cười đùa: "Đôrêmon. . . . Anh thích. . . ." cô vừa định che hình vẽ lại. . . . Trong nháy mắt. . . . Đôrêmon đã sớm không thấy. . . . Sau đó anh ấy. . . . Cũng. . . .

Trời ạ. . . . . Làm thế nào. . . . Làm thế nào. . . .

Tại sao trên sách nói. . . . Người ta đều rất mê loạn. . . . Giờ phút này. . . . Thân không mảnh vải lại làm cho cô hoảng sợ. . . . Tâm loạn. . . .

. . . . Nhưng. . . . Cũng rất tỉnh táo. . . . . Hai tay không biết nên để chỗ nào. . . . Chỉ muốn nhắc chân chạy đi. . . .

Còn chưa kịp phản ứng, cô lại thật sự từ trên giường nhảy dựng lên. . . . Chạy ra ngoài. . .

Nhưng còn chưa đi được hai bước. . . . Liên bị bắt trở lại trên giường. . . . Người tay dài chân dài. . . . Rất giỏi mà. . .

Bị ôm vào trong ngực. . . . Yên tĩnh một lúc. . . . Tiểu Bạch mới ngẩng đầu lên, khẽ vuốt tóc cô, nghiêm túc nhìn cô: "Em gái cây xoài. . . . Anh không kiềm chế được. . . . Thật xin lỗi. . . . Nếu như. . . . Em còn không chuẩn bị xong. . . . Coi như xong. . . ." Sau đó nhẹ nhàng hôn lên trán cô, bắt đầu tìm quần áo cho cô mặc. . . .

Thành thật mà nói, từ lúc ở phòng khách đến trên giường. . . . Cô đúng là do dự. . . . Rốt cuộc có muốn. . . . Cho anh ấy không? Nhưng đến phút cuối cùng. . . . Cô thật sự muốn trốn. . . . Trong truyền thuyết ý loạn tình mê. . . . Ít nhất sau cùng một khắc chưa từng xuất hiện. . . . Sau khi tỉnh táo lại, càng cảm thấy. . . . Cô không muốn trong lúc mơ hồ giao bản thân mình. . . .

Có lẽ. . . . Cô thật sự không nghĩ kĩ. . . . Nhưng, hành động của Tiểu Bạch giờ phút này, lại càng làm cho cô cảm thấy. . . . Yêu đúng người. . . . Ít nhất, anh ấy không ép buộc cô. . . . Nói thật, nếu tiếp tục làm tiếp. . . . Bản thân cô cũng không kiềm chế được tư tưởng của mình, hướng chỉ là đàn ông đã bị tình tròng lên não. . .

Đại khái mặc quần áo một chút, ôm lấy người đàn ông này từ phía sau. Đúng, cô chính là muốn dung cái từ "Đàn ông" này. Giờ phút này, cô cảm thấy anh ấy rất đàn ông, làm cô cảm động.

"Tiểu Bạch, em yêu anh." Những lời này, là những lời thật lòng. Cho dù lúc đi cùng Tô Nham, cô cũng không nói ra những lời này. Giờ phút này, cô lại thật lòng cảm thấy, cô muốn đem cái từ "Yêu" này giữ lại cho anh ấy. Tiểu Bạch, thật là một người đáng giá để yêu.

Cảm nhận được hành động của Tiểu Bạch, anh ấy xoay người hưng hăng đem cô ôm vào trong ngực. . . . Theo cô. . . . "Đây là vừa đánh vừa xoa sao?" . . . . Lúc này, không phải nói. . . . Cô cũng như vậy sao?

"Cám ơn anh, đã không ép buộc em."

Anh ấy nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, ngón tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô: "Sẽ không. . . . Anh sẽ không ép buộc em. . . . Anh sẽ đợi. . . . Đợi đến khi em đồng ý. . . . . Bởi vì. . . . Anh cũng yêu em. . . ."

. . . . Nụ hôn dịu dàng, làm cho cả phòng trở nên yên tĩnh. . . . Càng thêm lãng mạn. . . .

Chỉ là. . . . Một người con trai khoa thân. . . . Một thứ gì đó vẫn còn đang giật giật. . . .

Ách. . . . Cái này cái này. . . .

Cô cũng không muốn phá hỏng khung cảnh lãng mạn này. . . . Chỉ là nhất thời miệng tiện. . . . " . . . . Anh. . . . Có thể mặc quần áo vào trước không ~"

Tiểu Bạch vừa kéo quần vừa bĩu môi: "Aiii. . . . Cho nên nói, con trai quá galang không có thịt ăn. . . . trên TV Người ta sau khi yêu nhau không phải là trực tiếp gì kia à. . . . Thế nào đến chúng mình liền biến thành tạm thời dừng lại. . . . Anh mà để lại tật xấu gì em phải chịu trách nhiệm đó ~"

Ta vừa sửa sang lại quần áo vừa đi ra ngoài: "Tật xấu của anh chính là rất đê tiện! Điều này có thể trách em sao?"

"Ai! Mới vừa rồi còn anh em em, bây giờ thay đổi cũng quá nhanh đi? Có còn lương tâm hay không? !"

"Có, không phải vừa mới em còn nói lời dễ nghe sao? !"

"Quả nhiên. . . . Nữ nhân ở trên giường nói không thể tin. . . ."

"Không ai ép anh phải tin. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: trở về trường học

Khi còn bé vừa đến khai giảng cô rất phấn khởi, buổi tối một ngày trước nhất định sẽ hưng phấn đến ngủ không yên. Bây giờ làm giáo viên, lại hoàn toàn khác biệt, ngày đầu tiên khai giảng giáo viên đi mít - tinh —— lại ngủ quên.

Thật ra là tối hôm qua cùng Tiểu Mễ nấu cháo điện thoại đến đêm khuya, trò chuyện với nhau về tình hình gần đây làm cô hưng phấn đến ngủ không yên, thẳng đến bị nhờ chạy bộ sáng sớm còn không biết, đến tận 8 giờ 40 phút.

Tùy tiện nhặt bộ quần áo lao xuống tầng, lại nhìn thấy Tiểu Bạch sáng sớm đứng ở dưới sân nhà cô? Vậy. . . Bữa sáng này là của cô sao? Sáng sớm anh ấy vẫn đợi ở đây sao? . . . Rất cảm động ~~~

Trên đường có rất nhiều giáo viên, cô chỉ có thể hướng anh ấy ngây ngốc cười một tiếng, tiếp tục chạy. . . Cũng may anh ấy không để ý, cầm điện thoại tiếp tục dựa vào gốc cây. . . Cô quay đầu lại. . . Khó hiểu. . . Bụng rất đói. . . Bữa sáng của cô. . .

Hồ. . . Cuối cùng chạy tới hội trường lúc 9 giờ. . . Đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của các giáo viên khác, "Tóc của cô sao lại rối như vậy?" "Cô bị ốm hả? sắc mặt sao khó xem như vậy?" ... Các loại ân cần hỏi thăm, ngây ngốc cười, nói nhảm, từ ký túc xá chạy tới đây. . . Sắc mặt có thể đẹp mới lạ. . . Hón nữa. . . Còn chưa ăn cơm. . hu hu hu. . .

Cô Nhớ tới bữa sáng, mở điện thoại di động ra, quả nhiên. . . Có rất nhiều tin nhắn. . .

6:40—— Anh biết ngay em sẽ ngủ quên. . . Ngày hôm qua em vừa nói "Thực hiện", anh chỉ biết em căn bản sẽ không thật sự muốn chạy bộ. . . Em lại lười biếng! !

. . . Nói nhảm. . . Một người trải qua kỳ nghỉ đông ở nước Mỹ, đột nhiên để cho em trải qua thời gian ở Trung Quốc, có thể thích ứng được mới lạ đó. . . Lại nói. . . Cũng không phải là bản thân em chủ động muốn chạy bộ buổi sáng. . . Là anh nói đây là thời gian duy nhất mỗi ngày có thể gặp nhau, phải kiên trì. . . Em lại không muốn gặp anh. . .

8:00—— Anh đã chạy bộ xong rồi, mà em vẫn chưa mở máy? ! lát nữa nhìn em có thời gian ăn sáng không? !

8:30—— Anh mua bữa sáng rồi, đang chờ em ở dưới tầng, lát nữa em trực tiếp cầm đi hội trường ăn. . . Nếu em còn không xuống, sẽ có rất nhiều người nhìn thấy. . . em không ngại bị mọi người nhìn thấy thì cứ tiếp tục ngủ ngon. . .

9:02—— Tiểu thư, ngày đầu tiên khai giảng em liền ngủ đi qua, thật không biết làm sao em làm được giáo viên vậy. . . Lại nói, dạ dày của em vừa qua 9 giờ sẽ tự động ăn s. . . Tiểu thư, bây giờ em là vừa hợp vừa ăn sao? !

TMD! Anh mới ăn s~~~ tên con trai dê tiện kia! Cô oán hận trả lời:

—— Anh mới ăn s! Cả nhà anh đều ăn s~~~ ai cho anh đứng ở chỗ dễ thấy như vậy, em như thế nào không biết xấu hổ qua lấy? anh nên đứng ở nơi ít người qua lại chứ. . . .

Rất nhanh, Tiểu Bạch nhắn tin trả lời:

—— Anh mua xiu mại với sữa đậu nành ~~~ ăn rất ngon, bây giờ anh đang ăn ~~~ cho nên nói, dậy muộn sẽ không được ăn. . .

—— Hu hu hu, em rất đói, em thật sự rất đói ~~~~

—— Nếu không em chạy ra ngoài, anh ở dưới tầng đưa cho em...em ăn xong lại đi lên?

Ý kiến hay! Nghiêng đầu quan sát vẻ mặt của chủ nhiệm, hình như cũng không chú ý bên cô. . . Cô đứng lên, giả vờ đi nhà vệ sinh. . . .

Tiểu Bạch rảnh rồi đứng ở một góc sáng sủa dưới tầng một. . . Lần này đủ bí mật. . . Xung quanh vắng lặng, cô đi tới, đoạt lấy đồ ăn sáng, làm một cái mặt quỷ. . . Xoay người. . . . Rời đi. . . .

Sau đó đứng ở góc bên kia từ từ ăn. . . Ừ. . . Cuối cùng không cần ăn s. . . Ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Bạch vẫn còn dựa vào nơi vừa nãy, cùng cô xa xa nhìn nhau. . . Như thế nào có cảm giác đang yêu đương vụng trộm. . .

Thấy cô nhìn anh ấy, thẳng thắn này đột nhiên nhảy mắt với cô, làm cái hôn gió thổi qua. . . .

Muốn cười lại nhịn xuống. . . Má ơi. . . Nhìn xung quanh. . . Nếu bị người khác thấy thật không hay. . . Cô cúi đầu vội vàng ăn. . . Sau đó. . . Không dám nhìn anh ấy, nhanh chóng chạy về hội trường. . . Điện thoại di động không ngừng rung. . . Tiểu Bạch nhắn tin ngắn gọn trực tiếp, chỉ có ba chữ: Đồ nhát gan!

Được rồi. . . là cô nhát gan. . . Công việc này cô khó khăn lắm mới tìm được, cũng giống như cô, những nữ sinh gia đình có hoàn cảnh bình thường, có thể tìm được một công việc ổn định như vậy thật không dễ dàng, xin tha thứ cho cô. . . Tình yêu và công việc. . . Có lẽ mấy năm trước cô sẽ chọn

ình yêu. . . Nhưng bây giờ. . . Công việc và cuộc sống. . . cô vẫn là. . . Giữ được bát com quan trọng hơn. . . .

Đồ nhát gan ngày đầu tiên của học kỳ mới, từ sáng sớm bắt đầu bối rối lại ngọt ngào như vậy, những ngày kế tiếp, bận rộn mà có quy luật, nhưng cũng rất ngọt ngào. Mỗi lần cùng Tiểu Bạch gặp mặt, đều phải cẩn thận mà kích thích, mặc dù bình thường đều rất vội vàng, còn không kịp nói chuyện, nhưng lại có thể làm cho một ngày trôi qua, hình như từng chi tiết nhỏ đều cần giữ gìn làm kỷ niệm.

Chẳng hạn như lúc chạy bộ buổi sáng, rõ ràng là đã hẹn nhau, cuối cùng lại giả vờ như không quen nhau, vừa chạy bộ ở trên đường, vừa lẩm bẩm một mình: "Hắc! Thời tiết hôm nay thật tốt. . . ." "Aiii, tốt như vậy mà tôi hôm qua không ngủ được. . . Mất có quãng thâm. . . ." Rõ ràng là câu nghi vấn, lại nói thành là câu cảm thán. . . .

Rõ ràng là chạy bộ xong cùng đi ăn sáng, còn phải giả vờ như không biết nhau: "Ôi, Cô giáo, xin hỏi, em có thể ngồi ở chỗ này không?" "Xin hỏi chỗ này có người không?" . . . .

Có đôi khi cũng sẽ gặp phải bạn học của anh ấy hoặc là đồng nghiệp của cô, một nhóm người ngồi cùng một chỗ. . . Thông thường chuyện đã xảy ra là không thể ngăn cản. . . .

Ví dụ như, lần đó Tiểu Bạch gặp mặt bạn bè của anh ấy, nhất định phải chen đến bàn này ngồi. . . Cô mới biết, một đám con trai, so với một đám con gái buồn chuyện còn nhiều hơn. . . .

Nam sinh A: "Ôi chào, tên nhóc Tiểu Bạch này, thế nào gần đây không nhìn thấy cậu?"

Tiểu Bạch: "Mình không phải đang thực tập sao. . . Có đôi khi về muộn cũng không ở trong trường học. . . ."

Nam sinh B: "Có phải cậu thực tập ở chỗ anh trai cậu không?"

Ôi? Cái đề tài này cô cũng cảm thấy hứng thú. . . Lỡ tai dựng lên. . . .

Tiểu Bạch: "Không phải, ở một công ty khác, theo trình độ hiện tại của mình, chắc không đến chỗ anh trai được, vẫn là rèn luyện trước đã."

Ừ, đứa trẻ này cũng không tệ lắm, rất hiểu chuyện. . . Cô gật đầu, liếc mắt sang lại nhìn thấy một tên con trai đang nhìn cô cười trộm, sau đó lại giả vờ nghiêm chỉnh. . . Thôi đi, có cái gì buồn cười!

Nam sinh A: "Ôi, mình đã nói với cậu rồi, mấy ngày trước mình gặp được một người đẹp khoa ngoại ngữ, tuyệt đối tốt hơn người học khoa âm nhạc cái gì mà em gái cây xoài. . . !?"

Khụ. . . Khụ. . . Nghe được cái từ "Em gái cây xoài" này, cô suýt bị bánh bao trong tay nghẹn chết. . . Thiếu chút nữa một hơi không ra được. . . Lại không dám ho ra tiếng. . . Chỉ có thể cúi đầu che miệng ho. . . .

Tên con trai này chẳng lẽ là gặp qua cô rồi? Nếu hiện tại cô lập tức rời đi như vậy rất kỳ quái. . . Cúi đầu xuống. . . .

Tiểu Bạch: "Sáng sớm miệng mắng té tát! Làm gì, muốn theo đuổi người ta à?"

Nam sinh A: "Không phải, không phải là nghĩ cậu bị anh trai giữ lại. . . . Đã rất lâu không thấy cậu ở ký túc xá. . . Cũng không quan tâm đến tình hình của anh em. . . Ai biết có phải cậu đang vui vẻ bên cô gái nào mà quên anh em rồi không. . . ."

Mẹ nó. . . Nghe không nổi nữa. . . . Đối thoại của nam sinh quả nhiên trẻ nhỏ không nên nghe. . . . Cúi đầu bụng khay. . . . nén lút đi ra cửa. . . . Nhanh chóng chạy đi. . . .

Nhưng khi tình huống ngược lại, cô cũng không khá hơn chút nào. . . . Giống như lần ăn cơm trưa trước, khó được một lần Tiểu Bạch trở về trường học, hẹn gặp cô, kết quả cô vừa đến, đã bị mấy đồng nghiệp vây quanh, khi Tiểu Bạch đến, chỉ có thể bụng cái khay ngồi ở bên cạnh chúng tôi. . . .

Vừa khéo có hai đồng nghiệp là "Bác gái" tuổi hơn bốn mươi, thậm chí trong đó có một người là người phụ trách công việc của chúng tôi, vì vậy, mỗi lần nói chuyện đều trốn không thoát. . . .

"Tiểu Mỹ, trường học chúng ta có rất nhiều thầy giáo đề mắt đến cô, đã sớm theo tôi hỏi thăm về cô, tóm lại là có vẫn là không có? Nếu không chị Tiểu Linh giúp em giới thiệu một người được không. . . ."

Éc. . . Có thể không ở trước mặt Tiểu Bạch hỏi vấn đề nhạy cảm này không. . . Chuyện này. . . Bảo cô làm sao có thể trả lời chứ. . . . .

"Không. . . Không có. ." Không ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được áp lực đến từ bên phải. . . ."Nhưng, em không có ý định tìm ở trong trường học. . . . Suốt ngày gặp nhau, không thoải mái. . . ."

Đồng nghiệp B: "Nhưng, Tiểu Mỹ còn trẻ lại xinh đẹp như vậy, làm gì lại tìm ở trong trường học của chúng ta, cả đời giáo viên, đều rất nghèo. . . ."

Chị Tiểu Linh lại nói: "Vậy cũng không sao, em muốn tìm người như thế nào, nói ra chị Tiểu Linh giúp em tìm kiếm, việc kết hôn của những giáo viên tuổi trẻ này là trách nhiệm của đàn chị chúng ta ~"

"À? Em. . . Thật ra thì em cũng không có yêu cầu gì. . . . Thuận theo tự nhiên là được. . . ."

Đồng nghiệp B: "Ôi, người trẻ tuổi bây giờ, không có yêu cầu chính là có yêu cầu cao. . . Tiểu Linh, sao cậu lại hỏi em ấy như vậy, trước mặt nhiều người như vậy, nhất định là em ấy rất xấu hổ. Muốn mình nói. . . Tội thiếu cũng phải có nhà có xe. . . Sau đó bộ dáng còn phải đẹp trai. . . Có trình độ học vấn cao. . ."

Đồng nghiệp A: "Dạ dạ, thời đại bây giờ, có trình độ học vấn là tối thiểu. . . Không giống như thời đại của chúng ta, nhà cửa đều là nhà nước phân cho BAL-ABALA "

Cô cảm chiếc đĩa trơn mắt há mồm. . . Chị hai. . . em cái gì cũng chưa nói, như thế nào lại nói đến nhà cửa rồi. . . Nhìn Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt, không ngờ anh ấy lại đang nhìn cô. . . Em là vô tội mà. . . Anh đừng suy nghĩ quá nhiều. . . . .

Cúi đầu. . . Nhóm người này còn không đi. . . "Tiểu Mỹ, tôi thấy cô ăn cơm rất chậm. . ."

"Đúng vậy, tôi không có khẩu vị, phải ăn từ từ. . . Nếu không mọi người đi trước đi. . ."

. . . Sau khi mọi người rời đi. . . Không khí giảm xuống. . .

Hai người không ngồi gần nhau vô cùng ăn ý cúi đầu ăn cơm. . . Trong im lặng. . .

"Hình như anh làm trễ nãi em. . . " Giọng Tiểu Bạch buồn buồn nhìn vào khay cơm nói.

"Không có. . . Đừng nghe bọn họ nói bậy. . . Em cũng không nói gì cả. . ."

"Nhưng đó là sự thật."

"Đúng vậy, là thật."

"Để em chờ anh có phải là hành động rất ngây thơ không?"

". . . . Anh vốn rất ngây thơ."

. . . . Người nào đó thấy buồn cười. .

. . . . Hô. . . Cuối cùng cũng cười rồi. . . Hừ chết lão nương rồi. . .

"Người ngây thơ. . . Buổi chiều đi hẹn hò không. . ."

"Buổi chiều. . . Có tiết. . ."

Tiểu Bạch, nản lòng, dựa lưng vào ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà nói: "VẬY ĐƯỢC RỒI. . . Anh vẫn là cố gắng kiếm tiền để mua nhà. . . ."

May mà mọi người đi gần hết rồi. . . Nếu không còn cho rằng Tiểu Bạch mắc chứng mê sảng đó. . . .

Tác giả có lời muốn nói: Choáng váng, lại là bởi vì chuyện ăn s này. . Ôi chao. . . Cho nên nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kìa Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: ghen?

Một sinh viên nam sắp tốt nghiệp đang thực tập bên ngoài, thường xuyên xuất hiện tại khoa âm nhạc, lúc ẩn lúc hiện ở khu nghệ thuật, vốn là một chuyện kỳ lạ, nếu như trùng hợp bạn nam này ngoại hình còn —— ừ, được rồi, nhìn qua ngoại hình cũng không tệ lắm, như vậy cái này sẽ trở thành một chuyện rất hồi hận, vì vậy sẽ dẫn tới những lời đồn đại.

Cô không biết cái này có được gọi là "Phụ nữ có thai" hiệu ứng, có lẽ bởi vì cô quá mức chú ý tới một tên con trai, cho nên đối với lời đồn đãi về anh ấy, tự nhiên nghe cái gì cũng thấy lọt tai. Đã lén lút vụng trộm còn bày đặt làm như là "Vô tình gặp nhau", mỗi tiết học cô đều ở lại cuối cùng chờ sinh viên ra về hết mới ra khỏi lớp học, rất tự nhiên, trong lúc đó đã nghe được các sinh viên nói chuyện của "Tiểu Bạch".

Rất dễ nhận thấy, tất cả mọi người đều cho rằng Tiểu Bạch và một bạn nữ nào đó khoa âm nhạc đang yêu nhau, mỗi tuần đều tới khoa âm nhạc, nhưng bởi vì lúc trước tình yêu của Tiểu Bạch và Thiên Thiên bị truyền đi, mọi người tự nhiên cho rằng tình yêu của hai người lại càng tăng lên.

Vì vậy, cứ cho là lời đồn cũng được, chuyện của nữ chính cũng được, hình như tất cả đều rất tự nhiên đem chuyện xưa ra chân thật hóa. . . Cho nên, cô lẽ mà từ trong khoa đi ra đúng thời điểm, ban đầu nhìn thấy hai người, mà không phải một người. Tiểu Bạch và Thiến Thiến, Thiến Thiến và Tiểu Bạch. . .

Được rồi, làm một người phụ nữ chín chắn, cô biết mình rất không nên, ăn dấm chua. . . Nhưng. . . Hai tuần trước vô tình gặp được vẫn còn rất tự nhiên và ngọt ngào, nhưng khi ba người gặp mặt thì trong lòng lại không cách nào không chế được sự khó chịu. . . . Đừng nói là, các sinh viên trực tiếp đem tên tuổi của anh ấy biến thành "bạn trai của Thiến Thiến". . . . Thật sự cô. . . .

Buồn cười là, từ lúc đó, quan hệ của hai người vốn là rất xấu hổ, bởi vì Thiến Thiến, ngược lại có thể danh chánh ngôn thuận cùng nhau ăn cơm rồi. . . Cũng vì thế, sự nhần nhện từ lâu cuối cùng lên tới đỉnh điểm. . . .

Hôm này, ở ngoài lớp học nhìn thấy đôi "Bích nhân", chào hỏi một chút. . . Mà Tiểu Bạch lại làm như gặp được giảng viên, đứng ngay ngắn, hai tay muốn giờ cao lên, lớn tiếng gọi: "Giảng —— viên —— Mạc —— tốt lành!" Bộ dạng đề tiện kia, thật sự làm cô rất muốn tát cho anh một cái. . . .

Mọi người đều nhất trí, là ——, Tiểu Bạch ngồi ở gần cô, tiếp theo Thiến Thiến ngồi ở bên cạnh. . . Lần này, không biết nên nói gì nữa. . . Thật sự không biết đây là cái gì tổ hợp. . . .

Thiến Thiến tự nhiên chào hỏi một chút: "Giảng viên Mạc cũng ăn cơm ở đây sao."

. . . . Đúng vậy, không ở đây vậy ở đâu. . . . Gật đầu "Đúng vậy, ở đây tương đối nhanh."

Sau đó. . . Im lặng. . . Có cái gì để nói. . . .

Ngược lại Tiểu Bạch phá vỡ sự im lặng: "Giảng viên Mạc, cô là người dạy Thiến Thiến sao?" Mẹ nó, không biết hay sao, mà còn hỏi. . .

Đành phải bung ra đáng về giảng viên: "Không phải, cô dạy Piano, mà Thiến Thiến là học múa."

Thiến Thiến ở bên cạnh tán thành: "Giảng viên Mạc dạy khá tốt, bạn cùng lớp em đều rất thích cô ấy."

Tiểu Bạch cười một tiếng: "Vậy sao, thật sự nhìn không ra."

Trợn mắt! Có thể nói chuyện phiếm không. . . .

Tiểu Bạch vội vàng bổ sung một câu: "Thật sự nhìn không ra giảng viên Mạc còn trẻ như vậy, liền làm giảng viên, em còn tưởng rằng là sinh viên đại học năm nhất đấy." Cát. . . Miệng chó phun không ra ngà voi. . .

Thiến Thiến ở bên cạnh phụ họa: "Giảng viên Mạc mới tới khoa chúng ta năm ngoái, rất được hoan nghênh." Đứa nhỏ này ra sức tăng bốc cô à. . .

Cô thật sự không muốn phụ họa với hành động nhảm chán của hai người kia, một ngày tốt đẹp như vậy mà tâm tình bị làm hỏng hơn phân nửa. Vội vàng ăn hai miếng cơm, bụng khay rời đi.

Sau lưng, nghe thấy Thiến Thiến đang nói chuyện với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, buổi chiều em được nghỉ, chúng mình đi chơi đi."

Tiểu Bạch trả lời: "Buổi chiều còn phải làm việc."

"Vậy anh còn tới khoa âm nhạc tìm em? Còn tưởng rằng có thể đi ra ngoài hẹn hò chứ balabala. . . ." Không muốn lại nghe tên con trai đề tiện này trêu hoa ghẹo nguyệt với học sinh nữ xinh đẹp mập mờ đối thoại, cô chạy về ký túc xá, nằm ở trên giường hờn dỗi.

Mẹ, Mạc Tiểu Mỹ cô, khi nào thi luận lạc tới muốn cùng học sinh tranh giành người tình rồi. . . tên Tiểu Bạch đề tiện này, đi tới chỗ nào cũng lảng nhăng như vậy. . . .

Ông ơng. . Điện thoại di động đang rung, mở tin nhắn của tên con trai đề tiện kia ra: "Ghen hả?"

Nhanh chóng viết chữ: "Em không nhảm chán như vậy."

"Vậy đi nhanh như thế làm gì. . . Cùng nhau ăn bữa cơm cũng vất vả." Cái này gọi là cùng nhau ăn bữa cơm sao? Nói chuyện còn không bằng không nói, có cái gì ăn ngon?

Mặc kệ anh ấy: "Không đói bụng."

Điện thoại ông ơng ông ơng dừng lại cuồng chấn, mặc kệ, tắt. Lại rung, lại tắt, lại rung nữa, lại tắt máy!

Tin nhắn lại tới: "Thật sự tức giận? Không nghe điện thoại là anh lên đó. . ."

Mẹ nó! Lại chiều này! Uy hiếp cô ~~~ đành phải gọi lại. . . ."Làm gì?"

Cười thầm trong điện thoại: "Anh biết là em đang ghen, còn mạnh miệng không thừa nhận?!"

"Ghen cái gì, em không có hứng thú với người đề tiện nào đó, ghen cái gì!"

"Đừng như vậy. . . Cả ngày anh lượn lờ ở khoa của em, gặp phải người quen dù sao vẫn phải chào hỏi một chút, lại nói, cũng không phải là anh bảo cô ta đi theo anh."

"Em biết rõ, nhưng em lại không nói gì. . ."

"Này, đừng nóng giận mà..., anh mời em ra ngoài ăn có được không?"

"Buổi chiều không phải anh có việc sao?"

"Ha ha, thì ra là, lỗi tai cũng dựng lên đầu a."

"Cười cái gì, có cái gì buồn cười đâu! buổi chiều em đi làm, không đánh đi ra ngoài, muốn đi anh tự đi đi." Tắt điện thoại! Tức chết anh mà, cái đồ xấu xa!

Cho rằng chỉ có một mình anh mới được hoan nghênh đúng không? ! Mở điện thoại ra, thấy số điện thoại của Cổ Dật Nam liền gọi: "Cổ Nam, buổi chiều anh đi làm không? Buổi chiều em không có chuyện làm, không bằng cùng đi ra ngoài đi dạo một chút đi."

"Được, không thành vấn đề, mấy giờ em đi để anh đón?"

"Nếu anh rảnh, bây giờ tới đi, em còn chưa ăn cơm." Giận đều giận no rồi.

"Được."

Tắt điện thoại nằm ở trên giường, nhất thời lại do dự. Từ lần trước ra về đã không vui, cô và Cổ Nam cũng không gặp lại. Mặc dù biết rõ nhất định là Tiểu Bạch động tay động chân ở trong, nhưng cô cũng không muốn truy cứu, chỉ là chuyện đã qua, nhận được tin nhắn của Cổ Nam, nói cho cô biết rõ ràng bản thân đang làm gì.

Lúc này cô nhất thời xúc động, vì giận Tiểu Bạch, cứ tùy tiện gọi điện thoại cho Cổ Nam như vậy, bình tĩnh lại cảm thấy hình như có chút gì đó không ổn. Aiii, mặc kệ, tùy ý đi, dù sao cô đang nổi nóng, tìm một người đi dạo cái cũng được.

Qua không lâu, Cổ Nam gọi điện thoại báo sắp tới, nói là đã đến dưới lầu, cô liền sửa soạn một chút rồi đi xuống, quả nhiên thấy xe của anh ta ở dưới lầu. Khi xe chậm rãi rời khỏi trường, cô còn nhìn thấy Tiểu Bạch nói chuyện với Thiên Thiên ở sân trường, trông rất thân thiết. . . Trong lòng lại dấy lên lửa giận, trong nháy mắt có cảm giác mình ra ngoài với Cổ Dật Nam thật sự là một quyết định đúng đắn!

Cổ Dật Nam đang lái xe, vừa cười. Cô thật sự nhịn không được, giọng điệu không tốt nói: "Cười cái gì, có cái gì buồn cười đâu?"

Cổ Dật Nam mỉm cười, nghiêng đầu nhìn cô cười: "Em gọi điện thoại hẹn anh ra ngoài, anh vui không được sao...."

"Thôi đi, nụ cười kia của anh vừa nhìn là biết, thật sự cho rằng em khờ à."

"Em, biết rõ núi có hổ, lại cứ hướng trên núi mà đi. Anh đã sớm nói rồi, em và Tiểu Bạch không hợp, em lại không nghe. . . Dù sao chúng ta đều là người chín chắn, về mặt tình cảm vẫn tương đối có chừng mực. Người trẻ tuổi, biết cái gì, em đó. . . Tính khí nóng như vậy, Tiểu Bạch mới hai mươi, hai người ở cùng nhau, không gây gỗ mới lạ đó."

"Anh. . . Làm sao mà biết biết hai đứa em cãi nhau?"

"Không cãi nhau em sẽ nhớ đến anh sao? Còn nữa, vừa rồi khi đi ngang qua, anh cũng nhìn thấy. . . Em cho rằng mọi người đều là người mù à. . ."

. . . Cô nhất thời ngây người. . . Nghĩ muốn cãi lại anh ta. . . Trong lòng có chút không đành. . .

"Nói đi, Mạc Đại Tiểu Thư, muốn đi đâu? chiều hôm nay anh đi cùng em, em muốn đi đâu đều được."

"Anh. . . Không phải đi làm sao. . ."

"Phải...! Cho nên, thiệt hại khi anh nghĩ làm em phải chịu trách nhiệm toàn bộ, hiện tại phải nghĩ xem lát nữa nên làm thịt em thế nào mới phải."

Éc, được rồi, mặc dù có cảm giác lên nhảm thuyền giặc, nhưng tâm tình ngược lại có chút vui vẻ lên. Cho nên nói, cùng người thông minh nói chuyện phiếm, nhất định không nết, ít nhất, hiện tại cô không cần suy nghĩ thế nào để nói dối, cũng không cần giả vờ vui vẻ. . . . Điện thoại đi động lại bắt đầu rung. . . Đi chết đi, rồi tắt máy!

Một buổi chiều, hai người đi dạo phố rất nhiều, cô mua mấy bộ quần áo, ví tiền Đại Xuất Huyết. . . . Buổi tối anh muốn mời cô đi ăn cháo trừ hỏa, lại bị cô kéo đi quán lẩu. . .

Cơm nước xong, rốt cuộc có cơ hội ngồi nói chuyện. . .

Thật ra thì đối với cô mà nói, Cổ Dật Nam là người bạn rất tốt, cô thích nói chuyện phiếm với anh ta, bởi vì gây cho cô hai mặt tính cách. Cuối cùng cô cảm thấy, ở trước mặt anh ta, cô sẽ càng thành thực hơn một chút, mà vừa gặp phải Tiểu Bạch, chỉ số IQ của cô liền trực tiếp biến thành ngây thơ.

Mà giờ phút này, người con trai thành thực kia, ở trước mặt cô, toét miệng, cười khúc khích, "Như thế nào, lúc nào thì chia tay? Anh còn ở nơi này xếp hàng đấy." Nhìn người con trai quen thuộc làm nũng với cô, thật sự là có chút không quen.

"Em nói, bề ngoài của anh tốt như vậy, ra sức làm nũng không thích hợp với anh."

Cổ Dật Nam nghiêm trang: "Vậy em nói, cái gì mới thích hợp?"

"Ừ, thương cảm một chút, phong cách của đàn anh thì hơn."

"Phốc. . . Em không cần trực tiếp như vậy, anh chỉ lớn hơn em một chút thôi."

Thật ra thì, cô thường cảm thấy, Cổ Dật Nam giống một người anh trai, có chút phương diện có thể chỉ dẫn phương hướng cho cô, nói chuyện phiếm với anh ta, sẽ luôn cho cô thư thái. Cho nên, hôm nay cho dù tình yêu làm cô bị mất phương hướng, cho dù có lúc chẳng biết tại sao anh lại mời cô làm bạn gái, cô vẫn hi vọng, cùng anh ấy liên lạc, cùng anh ấy gặp mặt.

"Ừ, như bây giờ, bình thường hơn nhiều."

"Được, vậy anh hỏi em.. hiện tại em định làm như thế nào. Mặc dù không biết hai đứa xảy ra chuyện gì, nhưng anh vẫn muốn khuyên em một lần, em phải biết mình đang làm gì?"

Thở dài, cả người vùi ở trên sofa: "Lúc trước anh hỏi em rất nhiều lần rồi. . . Em cho là mình rất rõ ràng. Thật ra thì. . . Em chỉ là muốn, đánh cuộc một lần, không muốn nghĩ về tương lai và hiện tại nữa, muốn thoải mái yêu một lần, mặc kệ tương lai ra sao."

Cổ nam đốt một điếu thuốc: "Sáng khoái yêu một lần, nhất định phải tìm một người nhỏ tuổi hơn mình."

Cô bất đắc dĩ nâng trán: "Đúng vậy, không nhất định, nhưng nếu gặp phải, biết làm gì đây."

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chủ nghĩa lạc quan

Cô bất đắc dĩ nâng trán: "Đúng vậy, không nhất định, nhưng nếu gặp phải, biết làm gì đây."

Bên cạnh Cổ Nam khói thuốc mù mịt, vừa nhìn cô, đề tài hình như càng ngày càng nặng nề.

"Lần trước tiệc rượu kết thúc, anh ở dưới ký túc xá của em, chờ thật lâu. Nhưng cuối cùng, em vẫn chọn tên con trai kia. Tiểu Mỹ, thật ra thì anh rất lo lắng cho em. Không nói đến nếu ba mẹ em biết sẽ như thế nào, chỗ em làm việc biết thì như thế nào, em có nghĩ tới không, ở cái tuổi này của em, cái em cần bây giờ chính là một cuộc hôn nhân, ổn định cuộc sống. Cậu ta có thể cho em cái gì?"

Cậu ta mới hơn hai mươi, chính là thời gian chơi đùa. nhanh như vậy cậu ấy liền đồng ý ổn định xuống sao? Đàn ông ba mươi tuổi kết hôn cũng không tính là muộn, nhưng em thì khác. Coi như tương lai cậu ấy chiều theo ý em, lựa chọn kết hôn, tương lai cậu ấy có hối hận không?

Còn em, em đồng ý đem cuộc đời của mình giao cho một người còn không xác định sẽ làm chồng sao?"

Đúng vậy, vấn đề anh ấy nói, thật ra thì ở sâu trong lòng cô, cô đã cân nhắc qua, chỉ là vẫn luôn không muốn đối mặt. . . "Thật ra, vấn đề anh nói, trong lòng em rất rõ ràng, em vừa nói rồi, em không muốn suy nghĩ, có tương lai hay không, chỉ muốn nắm chặt hiện tại.

Em biết rõ, anh mới nói một phần nhỏ, còn có rất nhiều rất nhiều vấn đề. Ví dụ như, em lớn hơn cậu ấy, qua mấy năm, em đã hơn ba mươi rồi, cậu ấy lại đang ở thời kỳ thanh niên trai tráng, hiện tại có nhiều cô gái theo đuổi như vậy, về sau, khi em già rồi, cậu ấy có thể đối diện được không. . .

Nhưng, anh không cảm thấy, nghĩ những thứ này đều có chút hơi sớm sao? Hai đứa em thật sự có thể ở cùng một chỗ hay không vẫn là một vấn đề. Nói thật. . . Em chưa nghĩ tới. . . Muốn kết hôn với cậu ấy. . . Trời ạ, kết hôn? Hai đứa em mới ở chung với nhau mấy ngày, liền thảo luận vấn đề này. . . Bây giờ em chỉ mới suy nghĩ một chút, đều cảm thấy đáng sợ, cảm thấy không thể. . .

Cho nên, tại sao phải tự tìm phiền não? Tại sao phải nghĩ về tương lai. . . Nói không chừng. . . Chờ khi cậu ấy tốt nghiệp, hai đứa em liền chia tay. . ."

Cổ Dật Nam dập tắt điếu thuốc, nhìn cô: "Mặc Tiểu Mỹ, em nghĩ như vậy sao? Em chỉ muốn vui đùa một chút thôi sao? Thì ra em là người có khả năng chơi đùa như vậy, anh thật sự không nhìn ra.

Thì ra em đối với chuyện tình cảm, bi quan như thế. Nếu biết muốn kết thúc, cần gì phải bắt đầu? em tự tìm tổn thương sao? Khi còn trẻ em không bị tổn thương qua, nhưng anh cũng là thương tích khắp người rồi, sẽ không cảm thấy đời người tốt đẹp?" Đề tài càng nói càng sắc bén, giọng nói Cổ Dật Nam

càng lúc càng lớn, từng câu hỏi làm cô á khẩu không trả lời được. . . .

"Đúng vậy, em cũng cảm thấy mình dễ tổn thương. . . . Nghĩ đến rõ ràng như vậy, lại muốn bị coi thường. . . . Nhưng, em không kháng cự được. . . . Em biết rõ, kết quả cuối cùng, 89% là bị kịch, nhưng, hiện tại, tình cảm này làm cho em, vừa vui vẻ lại có quá nhiều nước mắt. . . . Anh bảo em như thế nào cự tuyệt. . . ."

Sau một lúc không ai nói chuyện. Cổ Dật Nam lại đốt một điếu thuốc, hít một hơi, không biết đang nhìn cái gì, anh ngần ngại nhìn chằm chằm vào khói thuốc. . . .

Hôm qua vẫn còn vì tình yêu mà cảm thấy ngọt ngào, hôm nay lại sẽ vì tình yêu mà cảm thấy buồn rồi sao? Vì Thiên Thiên?

Không, đương nhiên không phải. Em mặc dù ngây thơ, nhưng còn không đến mức vì nhỏ nhen ghen tuông, nảy sinh ý tưởng kết thúc. Chỉ là, những hiện thực đó, những thứ kia nhìn như bình tĩnh nhưng ở dưới là sóng ngầm mãnh liệt, hôm nay lập tức trào lên. . . .

Có mấy lời, nói ra, bản thân cô cũng sợ hết hồn. Thì ra là, đối với Tiểu Bạch, cô thật sự bị quan như thế. . . . Rất nhiều ý nghĩ, nói ra chính mình mới biết được. . . . Thì ra, cô thật sự có ý định muốn cùng Tiểu Bạch ở chung với nhau. . . . Cũng hiểu được, hôm đó, cô không muốn đem chính mình cho Tiểu Bạch, là nghĩ muốn kết thúc. . . .

Lát sau, Cổ Dật Nam thở dài một hơi, "Aiii, anh phát hiện, coi như đã trải qua một chuyện không thể quên, anh vẫn là xem không hiểu tâm tư của em. . . ."

"Em cũng xem không hiểu tâm tư của anh. . . . Thâm trầm như vậy. . . . Đột nhiên nói muốn em làm bạn gái của anh. . . . Quả thật bị dọa. . . ."

"Anh là nghiêm túc. Hôm nay câu nói kia vẫn có hiệu lực. Chỉ là đến bây giờ anh vẫn không hiểu em. . . . Nếu đã biết là hố lừa, tại sao không chịu đi đường vòng, cùng một người bình thường, yêu một tình yêu bình thường?"

"Anh nói, Tiểu Bạch không bình thường?" Éc. . .

"Em xem, Em lại nữa rồi. . . . Không thể nghiêm chỉnh được vài phút. . . ."

"Không phải, cuộc sống không phải là như vậy sao, làm gì phải nghĩ xa như thế. . . . Chẳng lẽ mỗi ngày khóc lóc. . . . Thông suốt phóng khoáng thật tốt."

"Anh phát hiện em rất mâu thuẫn. Một mặt là lạc quan, nhưng thật ra trong lòng lại rất bi quan."

"Không phải em bị quan, mà là không ôm hi vọng, em sợ càng hi vọng, lại thất vọng càng nhiều, không bằng chính mình vẫn trình diễn bị kịch, cuối cùng nếu kịch vui kết thúc chẳng phải là được lợi rồi?"

"Cho nên, liên tục sự không suy xét đề nghị của anh sao?"

"Cổ Dật Nam, anh là người đàn ông tốt, em biết, bỏ lỡ, có thể lần sau cũng không có cơ hội nữa. Nhưng anh nhìn tình trạng hiện tại của em, cho dù chấp nhận anh, cũng không tốt hơn bao nhiêu, em vẫn là, đừng làm hại anh thì hơn. . . ."

"Không sao, đợi đến lúc em thật sự chán ở hố lừa, lại suy nghĩ đến vùng nước mới của anh đi. Dù sao hiện tại anh cũng không có tâm tình yêu đương."

"Anh đó, luôn lạnh lùng như vậy, cô gái nào dám đi theo anh chứ?"

Cổ Dật Nam phun một ngụm khói thuốc cuối cùng ở trong miệng ra. "Em gái nhỏ, nếu như một ngày nào đó hố lừa kia thật sự đốt đau em, em liền hiểu. Cho nên, em cứ đi, anh cũng không hy vọng em hiểu."

Trở về trường học đã hơn chín giờ, trên đường không có xe. Ban đêm ở thành phố G, đèn neon lóe lên, thật ra vẫn rất đẹp. Nhìn mọi người ở trên đường bận rộn, cô bỗng nhiên cảm thấy có một chút cô đơn. Hôm nay nói chuyện với Cổ Dật Nam nhiều đề tài nặng nề như vậy, nghĩ tới tương lai, trong lòng có chút buồn. Nghiêng đầu nhìn Cổ Dật Nam đang nghiêm túc lái xe, cảm thấy rất thân thiết, thật sự cảm ơn lúc ban đêm, còn có người anh trai cùng với cô lúc này.

Không nhận được đưa tay vén sợi tóc rối của anh ấy, hô to: "Ha ha, anh trai, cảm ơn anh hôm nay đi với em ~"

Cổ Dật Nam ôm đầu, khó hiểu nhìn cô: "Cô gái hâm này, không uống rượu nổi điên làm gì."

Ngây ngô cười một chút, trong lòng lại bắt đầu vì khoảng thời gian sắp tới mà lo lắng. Buổi trưa không biết tại sao lại cáu gắt với Tiểu Bạch, buổi chiều liền lạnh lẽo rồi đi, quý mới biết lát nữa Tiểu Bạch sẽ phạt cô như thế nào. . . . Lấy điện thoại di động ra, mở lên hay là không mở, đây là một vấn đề. . . .

Tên con trai nào đó quả nhiên không nhận được lại bắt đầu xen vào việc của người khác: "Làm gì không dám mở máy? Mặc Tiểu Mỹ, buổi chiều không phải em vẫn còn rất khí thế sao? Sao bây giờ lại nhút nhát như thế. . . ."

"Cái gì! Ai nói em nhút! Điện thoại di động của em hết pin không được hả...? ! Thật là bà tám. . . ."

Cổ Dật Nam lại lấy điện thoại di động của anh ấy ra lắc lắc ở trước mặt cô "Hết pin rồi à? Dừng của anh này? Trong điện thoại của anh có lưu số điện thoại của Tiểu Bạch, cho em mượn gọi đó!"

Cướp lấy điện thoại di động của anh ấy: "Gọi thì gọi! Ai sợ ai! Anh tập trung lái xe đi! Đừng chết em anh phải chịu trách nhiệm đó!"

Sau đó nhìn điện thoại di động của anh ấy ngẩn người. . . . Cô. . . . Thật sự không dám gọi. . . .

Cổ Dật Nam ở bên cạnh hiểu rõ cười, "Aiii, con gái bọn em chuyện am hiểu nhất chính là ăn ở hai lòng. . ."

Aiii, em cũng cảm thấy như vậy. . .

Xe dừng lại ở dưới ký túc xá, cô mở cửa, nói tiếng cảm ơn với Cổ Dật Nam, anh ấy vỗ vỗ bả vai của cô, cô vũ cô "Đừng sợ, nên đối mặt cuối cùng vẫn phải đối mặt. Nói tốt, luôn có thể giải quyết vấn đề. Nếu cậu ấy khi dễ em, nói cho anh, anh giúp em đánh cậu ấy!" . . . Hốc mắt chợt liên nóng. . . Cảm giác có bạn bè. . . Thật tốt. . .

Lúc nhìn xe rời đi, cô luôn hi vọng có người ở sau lưng vỗ vai cô. Nhưng, mãi đến khi không thấy bóng xe nữa, cũng không có ai. . . Cô không biết mỗi người con gái đều là như vậy hay không, lúc cãi nhau, mong đợi một cái ôm cứng rắn từ anh ấy, hay một nụ hôn mãnh liệt. . . .

Giờ phút này, nhìn dưới sân ký túc xá vắng vẻ, cô thừa nhận, là cô suy nghĩ nhiều. . . .

Kéo túi đồ lớn lên tầng, dọc theo đường đi, lại ảo tưởng, người kia, đứng ở trước cửa ký túc xá của cô. . . . Mặc dù cũng rất sợ bị người khác nhìn thấy, nhưng vẫn không nhận được nghĩ tới. . . .

Không có, chẳng có gì cả. Cửa phòng trống trơn, mở ra, phòng tối đen, hoàn toàn như trước đây. Đồ ném xuống đất, người nằm trên giường. . . . Không nhận được, mở tủ lạnh ra, lấy một lon bia. . . . Mới chậm rãi lấy điện thoại di động ra. . . . Mở máy. . . .

Mấy cái tin nhắn hiện ra. . . .

13:30—— thân ái, đùa em thôi, đừng tức giận. Chút nữa dẫn em đi ăn coi như bồi thường có được không?

14:29—— Lại tắt máy? Anh vừa nhận được điện thoại của công ti, nói tạm thời có việc, không thể ở lại trường học, đi trước, buổi tối trở về lại nói.

16:40—— Em gái cây xoài, nhớ em. Rất muốn được nghe giọng nói của em một chút, mau mở máy!

19:27—— Em gái cây xoài, đêm nay anh lại phải tiếp đãi khách hàng, rất buồn. . . . Em tới đây với anh đi. . . .

.

. . . . Sau đó liền yên tĩnh. . . . Không có. . . .

Thật sâu thở ra một hơi. . . . Nằm ở trên giường. . . . Đột nhiên cảm thấy, bia trong miệng, có chút đắng. . . .

Chúng ta đều sống ở trong thế giới của mình, vẫn mong, khi tâm tình của mình không tốt, đối phương cũng có thể cảm ứng được, nếu như không có, giờ phút này cũng sẽ giống cô, thất vọng. Thật ra chính mình cũng hiểu, không thể kỳ vọng tâm tư của con trai cũng cẩn thận giống như con gái, nhưng vẫn là không nhận được. . . . Có thể, cô ở trước mặt Tiểu Bạch, luôn ngại thò, để cho anh ấy cảm thấy, cô không cần đồ dành nhiều, hay rất nhiều người làm bạn. . . .

Tình yêu, quả nhiên, trù ngọt, còn có chua. . . . Chờ một cuộc điện thoại, thì ra thật sự có thể làm người ta trần trọc khó ngủ. . . .

. . . . Không biết qua bao lâu. . . . Trong lúc nửa mê nửa tỉnh (trong lúc mơ màng), điện thoại di động chợt rung làm cho cô giật mình tỉnh dậy! Vội vàng ấn nút nghe, bên kia rất âm ỉ. . . .

"Em—— gái cây xoài! Sao em còn chưa ngủ? Ha ha. . . . Anh. . . . Nhớ em. . . ."

"Tiểu Bạch? Anh ở đâu? . . . . . Uống rượu sao?"

"Ừ, anh vừa tiếp. . . . Khách hàng ăn xong. . . . Hôm nay chúng ta kí được một hợp đồng lớn ~~~ lợi—— hại không!"

"Rất lợi hại! Mau về nhà ngủ đi! muộn rồi!"

"Vậy. . . em qua đây với anh được không?"

"Anh. . . . Đang ở đâu?"

"Anh. . . . Ở đây. . . . " Đột nhiên bên kia lại ồn ào, hình như Tiểu Bạch đang hỏi bọn họ ở chỗ nào, rất rõ ràng, không phải một mình anh ấy."Anh đang ở. . . . Thiên Hà. . . . Em tới đi, chúng ta cùng đi ca hát. . . . Anh muốn em hát cho anh nghe. . . ."

Trong điện thoại có tiếng mà sát, sau đó một giọng nói xa lạ truyền đến: "Thiên Thiên, chúng ta ở bờ sông KTV, hay là em cũng tới đây hát với chúng ta đi."

. . . . . Chuyện này. . . Tình huống gì đây? Bạn của anh ấy. . . Nghĩ cô là Thiến Thiến. . . Hay là cho rằng. . . Bạn gái của Tiểu Bạch. . . Là Thiến Thiến?

Chẳng lẽ mọi người đều hiểu lầm? Hay là cô TMD hiểu lầm?

"Uy? Thiến Thiến? Thiến Thiến? ! Quái lạ, sao im lặng thế?" Lại là những tiếng ồn ào. . . Tắt điện thoại. . .

Thiến Thiến. . . . Lại là Thiến Thiến. . . .

Con mẹ nó! cô có phải nên suy nghĩ đi đôi cái tên hay không?

Tức giận ấn bấm phím điện thoại di động, từng chữ từng câu đánh lên: nguoi mới là Thiến Thiến, cả nhà nguoi đều là Thiến Thiến!

Lát sau, điện thoại di động lại rung, bắt máy, tên con trai ở đầu dây bên kia rất ảo não: "Chị dâu, em sai rồi. . . Tiểu Bạch đã phạt em rồi, chị tha thứ cho em đi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: chúng ta đều là bạn tốt

Ngày hôm sau dậy sớm chạy bộ buổi sáng, Tiểu Bạch không tham gia như trong dự kiến. Tối hôm qua không biết bọn họ chơi đùa ca hát đến mấy giờ, mấy tên kia không biết bạn gái của Tiểu Bạch là ai, vô luận là đồng nghiệp hay bạn học của Tiểu Bạch, ít nhất cũng nói rõ một việc, đó chính là, trong lòng bọn họ, Thiến Thiến là một người. Mà cô, chẳng ai biết cô là ai?

Cho nên nói, con gái chính là đáng buồn như vậy. Rõ ràng là mình không muốn lộ ra, lại cảm thấy trong lòng bức bối. Rõ ràng là mình muốn giữ một khoảng cách, thích "Bí mật" vui vẻ, bây giờ phát hiện còn có người mơ ước ly trà kia của mình, lại rất khó tin tưởng đối phương, lo lắng khoảng cách sinh ra rạn nứt, còn là . . . . .

Ôi chao, bây giờ bắt đầu hiểu những thứ "Tình yêu công sở" kia khổ sở thế nào. . .

Một ngày giờ lên lớp không tính là nhiều, cũng chỉ có hai tiết âm nhạc yêu thích là môn học tự chọn để lên lớp. Có rất nhiều người học môn học tự chọn này, rất rõ ràng, chọn khoa âm nhạc tương đối dễ dàng qua, cho dù đi học cũng chỉ xem phim nghe nhạc một chút, kiểm tra chính là sáng tác và nghe thôi ..., cho nên người của khoa khác đăng ký rất nhiều, có lúc cô liên tục chiếu các bộ phim rất thú vị, còn có không ít sinh viên đến sớm để chiếm một chỗ ngồi, rất muốn được mang theo coke và bắp rang bơ.

Chuẩn bị chiếu một bộ phim cũ năm 1980 ——《 đảo ngược thời gian 70 năm 》. Đây đại khái là bộ phim xuyên việt sớm nhất, phim phối nhạc, nổi tiếng là Rachmaninoff bản hoà tấu Piano thứ hai —— cô thích nhất. Khi về già đã là ông cụ, áp ủ tình yêu đã từng chứng kiến, khi chơi khúc nhạc kia thì dâng trào kỷ niệm. Mà khi nam chính lần đầu tiên thấy tấm hình của nữ chính, khúc nhạc này lại giống như vừa gặp đã yêu khi đó nhịp tim chệch đường ray. . .

So sánh với phim của Chu Kiệt Luân 《 bí mật không thể nói 》, gần giống như nội dung vở kịch, phối nhạc lại là một chút Piano dàn dựng âm thanh. Cả hai đối lập nhau, Rachmaninoff là tác phẩm theo chủ nghĩa lãng mạn, rõ ràng có ý nghĩa nhiều hơn. Khi màn sân khấu kéo ra, phim kết thúc thì cô mới phát hiện, phía sau giảng đường, cái người sáng nay vốn nên xuất hiện tại sân thể dục, tên con trai dê tiện nào đó đang cùng cô "Chiến tranh lạnh".

Chỉ là cách ăn mặc của tên con trai dê tiện này có chút lồi thối, đầu tóc rối bời, trên cằm râu ria lồm chồm chưa cạo. . . . . Mất cũng che kín tia máu. . . Chẳng lẽ. . . . . Tối qua suốt đêm không ngủ sao. . . . .

Lắc đầu một cái, gạt bỏ sự lo lắng và tình cảm, lòng thầm nghĩ. . . Thiến Thiến. . . Thiến Thiến. . . ! ! Làm cho con giận vừa tiêu lại bốc lên!

Rất rõ ràng là anh ấy đến dẫn tới sự chú ý của không ít người, sinh viên cùng khoa rồi rít chào hỏi với bọn họ. Cô nhin xuống xúc động ở trong lòng mắt tròn trắng, nhìn sinh viên nói: "Xem ra giờ học của chúng ta càng ngày càng được hoan nghênh. Mọi người đều muốn tới nơi này xem phim, còn kém mạng theo Popcom cùng cola rồi."

Tiểu Bạch lại không có ký chút nào ở trường hợp như vậy công khai, trả lời: "Em không tới xem phim, em là tới tìm giảng viên Mạc."

"Cát. . . ." Sinh viên bên trong một mảnh im lặng, mọi người đối với hành động ning nọt không biết xấu hổ của Tiểu Bạch. . . mỉm cười: "Giảng viên Mạc nổi danh lên lớp không điểm danh, vị bạn học này không cần thay người khác nghe giảng, có thể đi được rồi."

Tiểu Bạch đứng lên: "Em không phải đi điểm danh hộ, giảng viên Mạc, em chọn giờ học của cô, chỉ là lúc trước đi thực tập vẫn luôn chưa tới, xin lỗi cô, về sau sẽ kiên trì tới."

Cô choáng! Người này không phải thật sự chọn giờ học của cô chứ? Chẳng lẽ tính về sau cũng tới nghe cô giảng bài ? ? Vậy cô còn nói P a. . . . . Tên

con trai này luôn làm cho cô nổi giận. . . .

Được rồi, cố gắng xem nhẹ khuôn mặt đáng đánh đòn kia, tập trung tinh thần cùng sinh viên thảo luận âm nhạc và phim ảnh. . . . Nụ cười dễ tịen ở ngay trước mắt. . . . Đôi mắt kia chuyên chú, lại giống như có ngàn vạn lời muốn nói, như hình với bóng mà nhìn chăm chăm vào mỗi tiếng nói cử chỉ của cô. . . . miệng lại bắt đầu nã pháo. . . .

Cuối cùng. . . Vừa sợ lại hồi hộp đến tận lúc tan lớp. . . . Thừa dịp một nhóm người đang vây quanh Tiểu Bạch nói chuyện phiếm, cô nhanh chóng thu dọn vài thứ, lập tức rời đi. . . .

Đi "giày cao gót", chạy như điên trên đường. . .

Quả nhiên, như trong dự liệu, không bao lâu, một tên con trai liền đuổi theo, gọi từ xa: "Này! Em gái cây xoài! Chạy nhanh như vậy làm gì? ! Chờ anh một chút! !"

Mẹ nó. . . Trên đường có các giảng viên bạn học. . . Cũng may anh ấy không gọi tên cô. . . Nếu không, chẳng phải là chết rất thảm? !

Không để ý tới anh ấy, ra sức chạy như điên. . . .

"Này! Em còn không dừng lại, anh liền phá bỏ ước định giữa chúng ta! Anh gọi nha!"

. . . . . Bước chân không tự chủ đi chậm lại. . . . Lại chậm hơn. . . . Gần như dừng lại. . . .

Lại thấy một bóng hình xinh đẹp từ phía trước đi tới. . . . "Giảng viên Mạc, tan lớp à? !"

. . . . . Thiến Thiến. . . . Quả nhiên khắp nơi đều có Thiến Thiến. . . . "Tiểu Bạch? Anh vừa tỉnh rượu, liền đến trường học rồi. . . Không phải nói anh hãy nghỉ ngơi thật tốt sao. . . ."

. . . . . Thì ra. . . . . Bước chân cô lại. . . . . Bước nhanh chạy như điên. . . .

Cô không biết phía sau còn xảy ra chuyện gì, cũng không quan tâm đã xảy ra chuyện gì. . . .

Tối hôm qua, sau cú điện thoại kia, thì ra không chỉ có em gái cây xoài, mà còn có Thiến Thiến. . . . Hoặc là. . . Trước cú điện thoại kia. . . . Cho là. . . Không có Thiến Thiến còn có người khác. . . . Người trẻ tuổi, đều là như vậy không phải sao. . . .

Rất nhanh, điện thoại rung, ấn nút nghe: "Mạc Tiểu Mỹ, em chỉ có như vậy thôi sao? ! Xảy ra chuyện gì, không dám đối mặt, lại muốn chạy trốn? ! Dù sao em cũng phải cho anh cơ hội để giải thích chứ? !"

". . . . . " Không biết nên nói gì. . . .

"Anh ở dưới lầu chờ em, 10 phút, em không xuống anh sẽ đi lên!"

". . . . . Anh không cần luôn uy hiếp em. . . . Không có gì lớn. . . ."

"Không có gì lớn, em có dám đi xuống nghe anh giải thích không? !"

"Em chính là không dám, như thế nào? !"

"Vậy anh đi lên!"

". . . . Vẫn là em đi xuống đi. . . ."

Mặt nhăn nhó đi xuống dưới, đi theo phía sau người nào đó, đi tới xe của Tiểu Bạch. . . . Mở cửa lên xe. . . . Một đường im lặng. . . . Xe trực tiếp đi đến nhà anh ấy. . . .

Yên lặng đi theo phía sau anh ấy vào cửa. . . . Ký ức ngày đó chợt hiện ra. . . . Nhớ tới hôm đó anh ấy tôn trọng cô. . . Trong lòng thờ dài. . . .

Tiểu Bạch để cái chìa khóa ở trên bàn, đặt mông ngồi xuống ghế sofa. . . . Vỗ chỗ ngồi bên cạnh, nhìn cô ngoắc ngoắc tay: "Lại đây!"

Cô vừa đi về phía sofa, vừa lăm bầm "Em cũng không phải chó anh nuôi. . . . Anh nói lại đây liền đi lại đâu. . . ."

Không ngờ vừa ngồi xuống bên cạnh anh ấy, một bàn tay to trực tiếp đưa đến phía sau đầu cô, tháo dây buộc tóc mà sáng sớm rời giường cô tí mĩ buộc lên. . .

Nhìn đầu tóc cô rối tung xõa trên vai, Tiểu Bạch lại thỏa mãn gật đầu một cái: "Ừ, như vậy rất tốt, hiện tại tương đối giống em gái cây xoài của anh. . . . Bộ dạng vừa rồi khi em hăng hái giảng bài. . . Anh thật sự không quen. . . Rất muốn quay đầu bỏ chạy đấy. . . ."

"Vậy anh cứ chạy đi, có ai cản anh đâu. . . . Không ai bắt anh đến nghe em giảng bài."

Trong nháy mắt khuôn mặt Tiểu Bạch dán lên mặt cô: "Ghen à?"

Đẩy khuôn mặt đề tiện kia ra: "Cút! Ăn đấm chua cái đầu anh đó! !"

"Mạc Đại Tiểu Thư, anh thật sự oan uổng mà. Aiii, em nói cả ngày anh đến khu nghệ thuật lẫn vào, có phải là mượn cớ không. . . Em lại không để cho anh nói thật. . . . Người khác buôn chuyện anh cũng không thể chặn miệng người ta lại. . . . Cho dù không muốn người khác buôn chuyện, cũng phải tìm cái lý do chứ. . . ."

"Cho nên, tất cả bạn bè của anh, đều cho rằng Thiên Thiên mới là bạn gái của anh, bao gồm chính bản thân cô ta sao?"

"Không phải. . . ."

"Ít nhất, tôi hôm qua hai người ở chung một chỗ phải không?"

. . . . . "Ừ"

Cô bật dậy: "Vậy được rồi, em đã hiểu. Dù sao lúc trước hai ta cũng không hứa hẹn cái gì, cũng không ai có lỗi cả. Mạc Tiểu Mỹ em, còn không đến mức thua không nổi!" Nhắc chân liền đi tới cửa.

Tiểu Bạch ngăn cô lại: "Này. . . Hôm qua là bạn bè anh gọi cô ta tới, với anh không quan hệ. . . Anh vô tội. . . ."

Cô ngắt lời anh ấy, rất nghiêm túc nhìn vào mắt anh ấy: "Tiểu Bạch, Về sau anh không nên tới khoa em nữa."

Có lẽ bộ dáng nghiêm túc của cô dọa đến anh ấy, tên con trai đề tiện kia ngược lại không hăng hái như mọi ngày, lại có thể nói lắp "Sao. . . . Tại sao?"

"Anh đến khoa em, kết quả cuối cùng liền biến thành ba người gặp mặt, đối với anh không tốt chút nào."

Tiểu Bạch kéo tay của cô, đã lâu không thấy anh ấy làm nũng bây giờ lại tới. . . . "Nhưng người ta muốn gặp em làm sao bây giờ?"

Hất tay tên con trai đề tiện kia ra: "Gặp cái gì mà gặp, không gặp!"

"Tiểu Mỹ. . . . . Bộ dạng em ghen thật đáng yêu. . . ."

Bỗng nhiên thấy rất chán nản: "Tiểu Bạch, chúng ta hay là thôi đi."

Tiểu Bạch giận quá thành cười: "Tiểu Mỹ, em không bị sao chứ?"

"Em không sao. . . . Nhưng anh không cảm thấy, cho tới bây giờ, giữa chúng ta, tuy vui vẻ nhưng cũng rất đau lòng sao. . . Như vậy rất tốt. Tương lai nhớ lại, đều là chuyện tốt đẹp. . . Không cần chờ đến một ngày, chúng ta ngay cả làm bạn cũng không được. . . Như vậy cũng không tốt. . ."

Em vẫn cảm thấy, hai ta, làm anh em cũng rất tốt. . . . Không có chuyện gì có thể đầu võ mồm, tìm kiếm vui vẻ. . . Em cũng không nhỏ nhen, anh cũng có thể tự do tự tại. . . .

Nhưng anh xem. . . . Sự thật ở trước mắt, rõ ràng hai người không hợp, nhất định muốn ở chung một chỗ. . . Em lại không tin anh. . . Anh cũng không thể ở trong trường tự do tự tại. . . . Đều là chuyện không vui. . . . Em không thích như vậy. . . .

Em không thích bộ dạng hiện tại của em. . . . Cho nên. . . . Thật ra em vốn không hi vọng gì cả. . . . Luôn nghĩ tới, không chừng ngày đó sẽ tan vỡ. . . . Lần này cũng thế. . . . Là em không có lòng tin, không có cảm giác an toàn như trước kia. . . .

Nếu không. . . . Chúng ta vẫn là trở về làm bạn đi. . . ."

Tác giả có lời muốn nói: Tập Văn. . . . Cứu mạng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Đề Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nữ hiệp tha mạng

Cô. . . . Áp úng lắp đi lắp lại: "Anh coi như, giữa chúng ta, chưa từng xảy ra chuyện gì."

Thật ra, ngày hôm qua nói chuyện với Cố Dật Nam xong, tâm tình của cô vẫn rất uất ức. . . . Hôm nay, lại cảm thấy bản thân cô lòng dạ hẹp hòi hết sức đáng ghét. . . . Cùng với Tiểu Bạch, không giống khi cùng Tô Nham lúc trước. . . . Ít nhất là danh chính ngôn thuận gây gỗ, ghen. . . .

(Danh chính ngôn thuận: Đủ tư cách, chức năng để đảm trách, giải quyết công việc nào đó, được pháp luật hoặc mọi người thừa nhận, có danh nghĩa đáng hoàng thì lời nói mới có trọng lượng)

Cùng với Tiểu Bạch trong lúc đó. . . Mỗi một tia cảm xúc, lại làm cho cô cảm thấy khó chịu như vậy. . . . Làm ơn. . . . Cô là một giảng viên, lại có thể cùng sinh viên tranh giành người yêu. . . Hôn nữa, giữa cô và Tiểu Bạch. . . Cũng chưa bao giờ nghiêm túc đi xác minh rõ ràng mối quan hệ. . . .

Muốn cố gắng giả vờ bình tĩnh, thông dong. . . Lại không thể làm được. . . Có lẽ, là cô quá mức ngây thơ. . . .

Đối thoại kết thúc, là một hồi yên tĩnh.

Rất lâu, Tiểu Bạch đưa cọt, nặn ra mấy chữ: "Ha ha, giữa chúng ta, cái gì cũng không xảy ra."

Tựa vào trên ghế sofa, Tiểu Bạch thất vọng nhìn cô: "Mạc Tiểu Mỹ A Mạc Tiểu Mỹ, vẫn luôn cảm thấy em là người nhất gan, một ngày không nhìn chăm chăm em, chạy so với ai khác đều nhanh. . . Không ngờ, yếu đuối như vậy. . . Mới có chút vấn đề, em liền quyết định buông tha. . . Hôn nữa, cũng không phải là lỗi của anh? !" Câu nói cuối cùng, giọng điệu cũng tăng lên.

Cô nắm lấy tay anh ấy, chân thành nhìn anh ấy: "Em biết rõ không phải là lỗi của anh. Là lỗi của em còn không được sao? Chúng ta bây giờ kết thúc, ít nhất còn có thể lưu lại ấn tượng tốt đẹp, mọi người đều là bạn tốt. . . Em không muốn có một ngày, chúng ta trở mặt với nhau như vậy có phải càng thêm khó chịu không. . . ."

"Tại sao phải trở mặt? Vì một chút chuyện cần phải như vậy sao. Bình thường Mạc Tiểu Mỹ tự nhiên vui vẻ đặc chí đi đâu rồi?"

"Em không nói chuyện này. . . Ôi chao, sao anh lại không hiểu chứ. . ."

"Anh đúng là không hiểu, vì sao anh phải hiểu. Con gái bọn em thật sự là kỳ quái."

"Nhưng. . . Chúng ta sớm muộn gì đều phải tách ra. . . Đau dài không bằng đau ngắn. . ."

Tiểu Bạch gạt tay cô ra, kích động đứng lên: "Tại sao sớm muộn gì đều phải tách ra? Em đối với anh cứ như vậy không có lòng tin sao? Từ lúc bắt đầu, anh đã nói với em, em cho anh thời gian, chờ anh. . . Anh luôn cố gắng. . . . Anh cố gắng học tập, sớm ngày tốt nghiệp, nhưng em đều không chịu tin tưởng anh, làm sao có thể có tương lai? !"

"Tiểu Bạch, có lẽ quyết định ban đầu kia của em là đúng. . . Chúng ta không nên bắt đầu. . . Ít nhất. . . Trước khi anh chuẩn bị tốt. . . Không nên bắt đầu. . . ."

"Rốt cuộc em đang sợ điều gì? Chẳng lẽ em không tin anh sao?"

. . . . . Tiếp tục. . . . Trầm mặc.

"Tiểu Bạch, anh còn trẻ. Khi em học đại học, các sinh viên nam cũng là hôm nay cùng người này, ngày mai đổi người khác. Em không muốn trở thành gánh nặng của anh, tuổi trẻ nên thoải mái chơi đùa chứ sao. . . Mà em. . . Em bây giờ đã không chơi nổi rồi. . . Anh hiểu không. . . Em bây giờ muốn tìm một người đáng tin để dựa vào. . . ."

"Mạc Tiểu Mỹ, em nghĩ anh là Play Boy đúng không? Aiii, từ lúc em biết anh đến bây giờ, có nghe qua anh ở chung một chỗ với ai không? Thiên Thiên. . . Nếu không phải lần này anh cố ý không giải thích, chẳng có ai sẽ tin anh đối với Thiên Thiên có ý tứ được không. . . Bàn về tâm tư, anh so với em chín chắn hơn nhiều, anh có chừng mực, em có hiểu không? ! Còn nữa, làm sao em biết anh không phải người đáng tin cậy, không thể sống tốt. Là anh có khả năng tiềm ẩn, khả năng tiềm ẩn có hiểu hay không? ! Chờ khi anh tốt nghiệp, như vậy —— có rất nhiều công ty muốn mời anh, em cứ yên tâm chờ ở nhà đếm tiền đi. . ." Bộ dáng đáng ghét. . . .

Cô giả vờ buồn nôn: "Lặn xuống nước còn không sai biệt lắm! Quá tự kỷ là một loại bệnh, phải trị!"

"Đã nói em là thuốc của anh. . . . Em không ở cùng anh, làm sao trị cho anh được. . ." Tên con trai dê tiện kia ở trên người cô cọt tới cọt lui. . . "Tiểu Mỹ. . . Em thật thơm. . ."

Đánh vào cái tay đang làm loạn khắp nơi kia: "Này! Ít cùng em ăn bớt. . . Chọc lão nương còn muốn được tiện nghi, nghĩ đến mỹ!"

"Mạc Tiểu Mỹ. . . . anh biết em đang nghĩ cái gì, em cái người nhất gan chính là sợ anh không cần em chứ gì. . . Yên tâm, anh sẽ không không cần em, " Tiểu Bạch ngồi xổm, đưa tay véo mặt cô: "Em xem vẻ mặt nghiêm túc của em kia. . . Ngoan, cho gia cười một cái!"

. . . . . Lau. . . . Tên khốn này lúc nào cũng có thể chơi xấu? ! Ghét anh ấy. . . . Đưa tay liều mạng véo mặt của tên con trai dê tiện kia!"anh là đồ ngốc, rốt cuộc có hiểu em đang nói gì không—————"

Trời ạ, kịch Quỳnh Dao trực tiếp biến thành đấu tranh nội bộ nhà trẻ! Nhìn hai người chúng ta, cả hai đều véo mặt của đối phương, tức giận nhìn chăm chăm vào đối phương! Cô bởi vì mấy ngày qua không có chỗ phát tiết tức giận, liền âm thầm xuống tay mạnh một chút. . . . Mất thấy mặt của Tiểu Bạch, thay đổi sắc mặt: "Mẹ nó, Mạc. . . Tiểu. . . Mỹ. . . . Chơi thật hả? ! Mau buông tay cho anh! !"

Tiểu Bạch nhanh chóng gỡ tay cô ra, đổi thành đưa tay véo mặt cô. . . .

Trong nháy mắt cô hình như tìm được chỗ phát tiết. . . Dùng sức đẩy Tiểu Bạch lên trên ghế sofa, lại ra sức chà đạp khuôn mặt trắng mịn kia: "Đồ dê tiện. . . . Nhanh, cùng chị nói. . . . Có dám nữa không hả ?"

Tiểu Bạch gỡ tay cô ra, để cho mặt của anh có thể giảm bớt sức nặng, bấu môi: "Không . . . không dám. . . . Nữ hiệp tha mạng. . . ."

Hừ! Lúc này cô mới bỏ tay ra, la to một tiếng: "Tên con trai dê tiện kia! Nhận lấy này!" Hướng về phía anh ấy vừa đâm vừa đá. . . .

Đá đá, từ trong ánh mắt có thứ gì đó không thể không chế không ngừng toát ra. . . .

Tiểu Bạch vẫn không nhúc nhích ở nơi đó giả chết. . . . Mãi cho đến khi cô đều cảm thấy mệt mỏi. . . . Dừng lại, anh ấy mới nhún vai: "Rất thoải mái? Liên Chi số IQ này của em, vẫn tương đối thích hợp dùng phương thức này biểu đạt tình cảm. . . . Vừa rồi những cảm xúc bị thương kia, rõ ràng không thích hợp với em.

Cả gì mà chia tay? ! Nếu muốn đánh anh liền nói thôi, nam tử hán đại trượng phu, cho em đánh một trận cũng không có gì nghiêm trọng, lại đây, em cứ tùy tiện!"

"Anh. . . . Nói anh là tên con trai dê tiện vẫn là coi trọng anh!"

Tiểu Bạch chợt dừng lại động tác: "Ồi chào. . . . Sao trời lại mưa rồi?"

Aiii. . . . Nói chưa dứt lời. . . . Mưa bão lại càng mãnh liệt hơn. . . .

Bàn tay thô ráp làm loạn một trận ở trên mặt cô: "Ồi ôi. . . . Đừng khóc. . . . Hiện tại là em không cần anh, không phải là anh không cần em. . . . Sao tự dưng em lại một khóc hai náo ba thất cổ rồi. . . . Nếu không đợi lát nữa, anh tìm cho em một sợi dây em lại khóc. . . . ?"

Phốc. . . . Bây giờ là vừa khóc vừa cười. . . .

"Éc, được rồi được rồi, bảo bảo đừng khóc. . . ." Bị một vòng tay ấm áp ôm lấy "Anh sai rồi. . . . Tiểu Mỹ ngoan. . . . Đừng khóc. . . . Thì ra Tiểu Mỹ để ý anh như vậy. . . . .Ồi chào. . . . .Người có sức hấp dẫn cũng là một loại khổ. . . . ôi. . . . Em đừng cần anh. . . . Em có thể chơi chút trò chơi IQ cao không. . . ."

. . . . . Aiii. . . . . Đừng nói, thật đúng là một khóc hai náo. . . . Còn kém không thất cổ. . . . Cho nên nói. . . . Từ khi gặp Tiểu Bạch, Chi số thông minh của cô chuyển biến bất ngờ. . . . Chính mình cũng cảm thấy rất mất mặt. . . .

. . . . . Sau khi trò hề chấm dứt. . . . .

Tiểu Bạch đuổi theo, tính sổ với cô: "Mặc Tiểu Mỹ, nói, ngày hôm qua hình như em cũng hồng hạnh xuất tường đi? !"

[Hồng hạnh xuất tường (hồng hạnh ra tường): chỉ người con gái ngoại tình]

"Chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn sao? !"

"Anh phát hiện em thật đúng là rất xấu đó!"

"Đúng vậy! Không phải là em học từ anh sao, Tiểu Bạch!"

"Vậy lúc này em đã trừng phạt anh rồi, bây giờ anh không phải cũng có thể hướng em học tập một chút? !"

Cô đánh một cái vào vai Tiểu Bạch: "Vậy em tìm một sợi dây cho anh, anh bỏ qua 2 bước trước, trực tiếp tiến hành bước thứ ba tốt lắm!"

Tiểu Bạch ôm cô: "Ồi, tìm sợi dây, trói em vào anh, đỡ phải lăn qua lăn lại. . . . Tiểu thư. . . . Em có biết không. . . . Gần đây công việc của anh rất nhiều cũng rất mệt mỏi. . . . Còn phải cả ngày đến trường chạy bộ buổi sáng. . . . Tối hôm qua cơ hồ một đêm không ngủ. . . . Liền vội vàng tới trường tìm em. . . . Aii. . . . Muốn cười em thật không dễ dàng. . . . !"

Nheo một cái vào hông của anh ấy: "Nàng dâu không có. . . . Người đàn bà chanh chua ngược lại có một, sợ chưa? !"

Tiểu Bạch giả bộ chạy trốn chết: "Đúng vậy. . . . Sợ. . . ."

"Chỉ là. . . . Những lời em nói đều là thật. . . . Về sau, anh đừng tới nữa. . . . Thấy mệt quá, cũng không cần chạy bộ buổi sáng. . . . Muốn gặp mặt, chúng ta có thể hẹn ở bên ngoài. . . ."

"Anh không cần, người ta thường nói tình yêu lên lút rất đau khổ, bây giờ còn không cho gặp mặt mỗi ngày. . . . Nhưng. . . . Đây là lần đầu tiên em hẹn anh. . . . Anh rất xấu hổ đó. . . ."

Cô chịu rồi. . . . Người này không thể nghiêm túc một chút sao. . . .

Đánh một cái vào trán anh ấy: "Anh nói chuyện nghiêm chỉnh một chút! Aii, không phải là anh thật sự chọn giờ học em chứ? !"

"Đúng vậy? ! Em không xem danh sách à? !"

"Mọi ngày em cũng không điểm danh, xem làm gì."

"Là thật đó, anh xem thời khoá biểu của em, thứ tư em chỉ có một tiết, anh đăng ký giờ của em, sau đó chúng ta có thể ra ngoài hẹn hò rồi!"

"Anh nghĩ đến mỹ. . . ."

Tiểu Bạch "Chụt" một tiếng hôn lên môi cô, khẽ vuốt tóc cô, nói với cô: "Anh cũng đang nói chuyện rất nghiêm túc. . . Nếu không. . . Em dọn đến ở với anh. . . . Như vậy anh cũng không cần chạy tới chạy lui như vậy cũng đỡ mệt. . . . Anh bảo đảm. . . Trước khi em chưa chuẩn bị. . . Anh sẽ không có bất kỳ hành động quá mức nào. . . . Dù sao. . . . Trừ thứ ba. . . Buổi sáng em cũng không có tiết. . . . Ôi. . . . Sao em lại cầu anh. . . ."

Đụng đầu vào trán Tiểu Bạch: "Bạn học Tiểu Bạch, dù sao em cũng là một cô gái thành thực. . . . Anh tưởng em không biết anh đang đánh chủ ý gì sao. . . . Qua đó ở, sớm muộn gì em đều bị anh ăn. . . . Anh cũng không soi gương xem. . . . Xem bản thân có mặt mũi lớn như vậy không. . . ."

Tiểu Bạch xoa nhẹ cái trán đang sưng lên: "Em đang luyện Thiết Đầu Công sao. . . . Không được thì không được. . . . Không phải là anh muốn ngày nào cũng có thể nhìn thấy em sao. . . . Em không biết. . . . Mỗi ngày đều gặp nhau. . . . Lại không thể nói chuyện cảm thấy rất buồn. . . . Chứ đừng nói. . . . Nhìn được không (thân)hôn được. . . . Em là đồ không có lương tâm, cũng không nhớ anh. . . . Xem ra anh vẫn là thứ tìm nữ sinh tới kích thích em một chút. . . . Bằng không hôm nay anh cũng không bị đối xử như vậy. . . ."

"Tên dê tiện kia, anh muốn bị đánh đúng không? !"

"Ôi ôi. . . Quân tử động khẩu không động thủ. . . Em đừng không lịch sự như vậy. . ." Sau đó ngán cô lại. . . Từ từ nói: "Vẫn là. . . . Dùng tài hùng biện khá hơn một chút. . . ." Chạm rài hôn lên môi cô.

Có một số việc, ở trong lòng, bách chuyển thiên hồi, chính mình một người suy nghĩ, hay là tại bên trong ngõ cụt Quý Đà Tường. . . . Gặp phải người kia. . . . Lại cam tâm tình nguyện nghe theo trái tim mình. . . . Thuận theo tiếng nói từ trái tim. . . .

Giống như hiện tại, chỉ cần ở trong ngực anh ấy, chỉ là một cái hôn nhẹ nhàng. . . Trái tim, lại giống như đi vào ngõ cụt. . . . Nhất thời yên tĩnh. . . Ánh mặt trời. . . . Chiếu vào làm cho ánh mắt không mở ra nổi. . . .

Cho nên. . . Đây chính là thiêu thân lao đầu vào lửa. . . .

Tác giả có lời muốn nói: hôm qua vội muốn chết, hôm nay lại sửa lần nữa. Cho mọi người mang đến bất tiện, kính xin tha thứ, cúi người chào!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Dê Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cung nỏ phách lối

Là ai nói qua, cãi nhau là liều thuốc tốt cho tình yêu. . . Cô và Tiểu Bạch, mặc dù vẫn là trước sau như một không có lời gì để nói, nhưng lại bởi vì lần cãi nhau trước, nội tâm kiên định hơn. Ít nhất, cô biết, buông tha cũng không phải cách giải quyết vấn đề, vì vậy, thời gian vội vã trôi qua. . . . Của chúng ta Tiểu Thụ Miêu hình như đang từ từ trưởng thành. . . hai bên cũng đang không ngừng điều chỉnh phương thức ở chung cho thích hợp. . .

Thình thoảng vẫn hẹn nhau chạy bộ buổi sáng. . . Bình thường khi anh ấy không bận, hẹn trước một ngày, ngày thứ hai đến lên lút gặp nhau. . . Cũng rất ngọt ngào. . . . Anh ấy không hề quanh quẩn ở gần khoa nghệ thuật nữa, nếu như muốn gặp nhau, sẽ trực tiếp gọi điện thoại hoặc là nhắn tin, nói rõ chờ ở nơi nào. . . Sau đó giả vờ vô tình gặp được. . . Còn lớp phụ của thứ tư hàng tuần, anh ấy nhất định sẽ đến, cho nên thứ ba và thứ tư liền biến thành thời gian ước hẹn cố định của hai đứa. . . Có khi buổi tối thứ ba sẽ trốn sang nhà anh ấy soạn bài. . . . Còn có thể cùng nhau thảo luận thích xem phim gì, nghe loại nhạc gì. . . Anh ấy thường nghĩ "thực đơn" trước một ngày, ngày hôm sau cô lại ở trên lớp. . . Hành động này không biết có được tính là lấy việc công làm việc tư không. . .

Giống như thời gian nước chảy mây trôi, ngay sau đó, chính là hai chuyện quan trọng. . . Một là Tiểu Bạch tốt nghiệp ngành du lịch, khoa bọn họ quyết định ngày 01 tháng 05 nghỉ dài hạn. . . Trước mắt vẫn đang bàn bạc địa điểm cụ thể. . . Tiểu Bạch rất hi vọng cô cùng đi với anh ấy. . . Nhưng làm sao có thể chứ? !

Một việc khác, là cuộc thi của giảng viên trẻ trong trường học. . . Khoa cô chọn cô đi thi. . . Làm cô một muốn chết. . . Tất cả đều chuẩn bị ở cuối tuần. . . . Làm cho cô có cảm giác chưa từng được ngủ tốt. . .

Cho nên, ngày 01 tháng 05 nghỉ trước hai tuần. . . Hẹn hò cái gì. . . . Đều trở thành mây bay. . . . Làm cho Tiểu Bạch cả ngày oán trách cô. . . . Nói cô muốn đi con đường nữ cường. . .

Cũng may thời gian diễn ra cuộc thi là ở ngày 28 tháng 04 này. . . Biểu hiện của cô tương đối tốt. . . Tiểu Bạch cùng Tiểu Mễ đều tới trường học cổ vũ cho cô. . . Kết quả đầu vòng loại. . . Thành tích là trước mười. . .

Sau khi chấm dứt các loại ăn mừng hỗn loạn. . . Cũng may hôm sau cô không có tiết . . . Trực tiếp ngồi xe của Tiểu Bạch đi đến nhà anh ấy. . . Lập tức nằm xuống giường ngủ hoàn toàn không biết đêm nay là đêm nào. . . Phải biết. . . cô gần như đã hai ngày không ngủ. . . .

Không biết ngủ được bao lâu. . . Ngủ thẳng đến lúc cô thấy rất đói bụng. . . Trong mộng cô thấy mình trở lại nhà trẻ. . . Tiểu Bạch là bạn học của cô. . . Cô lại có thể kéo quần của Tiểu Bạch xuống. . . cắn vào cái mông trắng nõn của anh ấy. . . Ừ. . . . Giống như hương vị của bánh bao lớn. . . .

Thế giới xa xôi ấy lại truyền đến tiếng chim hót. . . . Buổi sáng thật đẹp. . . . Ôi. . . Ngừng. . . . Ôi. . . . Tại sao lại kêu. . . . Thật ồn ào. . . . Có yên hay không? !

Tỉnh dậy. . . Thì ra là tiếng chuông cửa. . . đang liên tục vang lên. . . .

Chân không. . . Đầu tóc rối bời. . . Chậm chạp đi đến mở cửa. . . Aiii. . . Thật muốn ăn bánh bao lớn. . . Không biết Tiểu Bạch có mua không. . .

Không hề ý thức mở cửa ra kết quả là. . . Trực tiếp đem chính mình kinh sợ. . . .

Ngoài cửa một nam sinh mặt đầy nốt đậu, vừa giơ điện thoại lên, vừa cùng cô gái xinh đẹp bên cạnh nói: "Cậu xem, mình đã nói Tiểu Bạch ở nhà mà. . ." Sau đó, quay đầu nhìn cô. . . Tất cả mọi người. . . Ngây dại. . .

Là. . . Thiên Thiên. . . Còn nam sinh kia cô không biết. . . .

Tình hình của Thiên Thiên hình như không được tốt lắm. . . Trên mặt không có tinh thần, nhưng vẫn trẻ đẹp như cũ, nhìn thấy cô, cũng bị dọa.

Ếc. . . Sau khi dừng lại N giây, nam sinh kia sợ hãi nói: "Xin hỏi. . . Đây có phải nhà của Tiểu Bạch không?"

Cô, dừng một chút, khẳng định nói: "Đúng, hai người trước tiến vào đi." Nghiêng người, làm cho hai người đi vào.

Thiên Thiên ở tại cửa ra vào chần chừ: "Giảng viên Mạc. . . Sao cô. . . Cô và Tiểu Bạch. . ."

Nhìn bé trai bên cạnh ánh mắt tròn to: "Giảng viên. . . Mạc? !"

Lúc này cảnh này, ngược lại cô rất bình tĩnh. Thì ra là, tưởng tượng vĩnh viễn so thực tế đáng sợ. Sợ nhất là lúc chuyện này xảy ra, bởi vì tưởng tượng qua quá nhiều cảnh tượng kinh khủng hơn, người, ngược lại không sợ.

Cô cười với Thiên Thiên: "Thật ra Tiểu Bạch là em họ tôi. . . Tối hôm qua công việc nhiều quá mệt mỏi nên tôi ở nơi này ngủ. . . Hai người đi vào trước đi. . . Hình như Tiểu Bạch đi mua đồ ăn rồi, chắc lát nữa sẽ về. Hai người ngồi đi, tôi đi rửa mặt, ngưng ngưng, như vậy mà tiếp đãi hai người."

Sau đó vào phòng dùng thời gian nhanh nhất đánh răng rửa mặt, thay quần áo. . . Lại khẩn cấp nhắn tin cho Tiểu Bạch: "Thiên Thiên và bạn học của anh tới nhà anh, anh mau về đi, em nói anh là em họ của em, đừng làm lộ! SOS! !"

Sau đó vào phòng bếp gọt hoa quả, rót nước, lấy tư cách một trưởng bối ngồi ở phòng khách, cùng bọn họ chờ Tiểu Bạch về.

"Vị bạn học này xưng hô như thế nào?"

Bạn nam kia rất kính cẩn nói: "Giảng viên được, em tên là Đại Dũng, là bạn học của Tiểu Bạch, bây giờ đang đi thực tập cùng nhau. Hôm nay Tiểu Bạch không phải đi làm, em chỉ muốn mang Thiên Thiên tới tìm cậu ấy nói chuyện một chút. Bọn em cũng sắp tốt nghiệp ngành du lịch."

Cô vừa gọt táo vừa nói "Ở nhà không cần gọi giảng viên, gọi chị Tiểu Mỹ là được. Các người tốt nghiệp ngành du lịch xong nghĩ làm ở đâu chưa?"

"Có lẽ là đi Văn Nam Lệ Giang. . ."

Còn chưa nói hết lời, liền bị Thiên Thiên cắt ngang. . . Cô nhóc Thiên Thiên này, từ lúc đi vào vẫn trầm mặc không nói, lại dùng ánh mắt nghi ngờ vẫn nhìn chằm chằm vào cô, làm cô hoảng sợ. . . Cũng may cô vẫn bình tĩnh được. . . Dù sao cô chính là không thừa nhận, cô ta có thể làm gì được cô?

"Giảng viên Mạc, lần trước chúng ta cùng nhau ăn cơm. . . Sao cô lại giả vờ không biết Tiểu Bạch. . ."

"Ha ha, chúng ta đã nói trước ở trường học cứ giả vờ như không biết nhau. . . Cậu ấy là một sinh viên, không muốn khiến cho người ta nghĩ lung tung là cậu ấy có đặc quyền riêng. . ."

Lời nói lần nữa bị cắt ngang: "Vậy cũng không cần giả vờ giống như thế, đã cùng nhau ăn cơm rồi, cần gì lại nói dối. . ." Giọng nói hình như có mùi thuốc súng. . .

Làm cho cô, đành phải, bùng ra đáng về giảng viên: "Còn không phải vì tên nhóc Tiểu Bạch kia muốn chơi, thật ra cũng không có gì lớn, em không cần để ở trong lòng."

Tạch...h...h...!, cửa phòng khách bị mở ra, Tiểu Bạch coi như đã về. Quay đầu nhìn thấy ánh mắt của anh ấy, trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt màu đen kia làm hô hấp của cô càng thêm căng thẳng, cô trở về anh ấy bằng một nụ cười. . . Anh ấy mới quay đầu lại chào hỏi với hai người đang ngồi trên ghế sofa: "Này! Tại sao hai người lại tới đây? ! Tối cũng không nói trước với mình một tiếng, mình lái xe đi đón các cậu!"

Thiên Thiên im lặng nhìn hồ động giữa cô và Tiểu Bạch, liếc mắt một cái lại không đưa ra bình luận. . .

"Bọn mình là tạm thời nghỉ đến. . . Không phải muốn nhìn xem cậu có kim ốc tàng kiều không. . . Ai biết. . . Chỉ cậu lại ở chỗ này, khó trách bình thường cậu đều không cho bọn mình đến chơi." Đại Dũng nói, "Mình còn tưởng rằng rốt cuộc có thể nhìn thấy em gái cây xoài của cậu có bộ dáng như thế nào."

(Kim ốc tàng kiều: đem người yêu giấu đi, bao dưỡng)

Tiểu Bạch ở ghế sofa đối diện ngồi xuống, duỗi chân một cái, gãi gãi tóc của mình ngây ngô cười: "Ha ha, sao có thể tùy tiện để cho các cậu thấy mặt em gái cây xoài của mình chứ."

"Tiểu Bạch, nếu giảng viên Mạc là chị của cậu, sao hai người luôn làm như không biết nhau vậy."

"Ha ha, chơi rất vui chứ sao."

"Tiểu Bạch," Thiên Thiên thân nhiên nhìn cô và Đại Dũng. . . Trong nháy mắt làm cho cô sinh ra ý niệm rút lui. . . Đề tài kế tiếp, chẳng lẽ. . . Trẻ nhỏ không nên nghe. . . Tuy nói cô cũng không phải là thiếu nhi. . . "Mình hỏi cậu, gần đây cậu đang cố ý tránh mình sao?"

Ếc. . . Xem đi, cô đã nói là cấm trẻ nhỏ mà. . . Vội vàng đứng lên làm bộ đi vào bếp rửa chén. . . Bạn nam kia cũng làm bộ phải đi giúp cô. . . Phòng bếp vốn không lớn, hai người lại chen vào. . . Máu chốt là. . . Thật ra một chút hiệu quả cách âm cũng không có. . . Rất hiển nhiên, bạn nam kia cũng giống cô, rõ ràng rất hứng thú với chuyện của hai người bọn họ, còn giả vờ, lặng lẽ trốn vào phòng bếp. . .

Cô cười một tiếng với Đại Dũng, nói nhỏ: "Cậu nhóc, cậu thích Thiên Thiên hả?"

Đại Dũng sợ đến mức lắc đầu lia lịa: "Không có không có không có. . . Em không dám. . ."

"Cất, có gì không dám, em sợ như vậy làm gì. . . " Vì vậy, không nói thêm gì nữa. . . Chuyên tâm lau bếp. . . .

Tiểu Bạch nghiêm túc nói: "Không có, mình tránh cậu làm gì?"

Thiên Thiên: "Vậy sao gần đây cậu không tới tìm mình. . . Gọi điện cậu cũng không nghe?"

Tiểu Bạch: "Gần đây mình rất bận. . . Không nghe điện thoại của cậu được. . ."

Thiên Thiên hơi giận hờn hờn: "Bạn? Vậy hôm nay cậu cũng bận sao?"

Tiểu Bạch bình tĩnh uống trà, còn cười nữa, ôi, nếu cô là Thiên Thiên cô sẽ rất muốn đánh anh ấy mấy cái: "Xế chiều hôm nay mình có hẹn đó. Mình có chuyện của mình, có ai quy định mình rảnh thì nhất định phải đi tìm cậu."

Ánh mắt sắc bén của Thiên Thiên chột nhìn về phía phòng bếp, làm cô sợ hãi vội vàng xoay mặt giả vờ chuyên chú lau bếp, chỉ nghe thấy giọng nói sắc bén của Thiên Thiên, đâm thẳng vào lỗ tai của cô: "Tiểu Bạch, cậu và Đại Dũng nói. . . Em gái cây xoài là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Bạch: "Chẳng có chuyện gì cả, là bạn gái của mình. Rất kỳ quái sao?"

Giọng nói Thiên Thiên đã mang theo tiếng khóc nức nở: "Cho nên, lúc trước cậu tới khoa nghệ thuật, không phải tới tìm mình?"

Trầm mặc. . . Cô và Đại Dũng cũng không dám động. . . Cả căn phòng quá yên tĩnh. . . Yên tĩnh đến đáng sợ. . . .

"Vậy tại sao cậu không nói rõ ràng với mình? Mỗi lần còn cùng mình ăn cơm? Để cho mọi người trong khoa nói hươu nói vượn? Không phải nói em gái cây xoài của cậu cũng là người khoa mình sao? Rốt cuộc là ai? Cậu nói đi. Thiên Thiên mình còn không hèn hạ như vậy, cậu nói rõ ràng mình sẽ không quán quýt lấy cậu nữa. Không cần chơi trò mèo vờn chuột với mình."

Tiếng uống trà. . . Tiểu Bạch chết tiệt, có cần bình tĩnh như vậy không. . . "Vậy, mình phải nói với cậu cái gì. Lại nói, chúng ta chỉ là ăn với nhau một bữa cơm mà thôi, có cần nghiêm túc như vậy không, chẳng lẽ nói, xin lỗi, mình đã có bạn gái, không thể ăn cơm với cậu được."

"Cậu. . . Cậu biết rõ mình. . . Minh. . . Cậu còn như vậy, cậu không cảm thấy cậu rất quá đáng sao?"

"Thiên Thiên, mình coi cậu là bạn. Mình hi vọng cậu cũng thế. bây giờ cậu như vậy, mọi người đều thấy khó xử. Sao phải như vậy?"

"Được, vậy cậu nói cho mình biết. . . Bạn gái của cậu rốt cuộc là ai. . . Hoặc là, mang cô ấy tới gặp mình, mình sẽ không bao giờ bám lấy cậu nữa."

Tiểu Bạch đứng lên, dùng giọng điệu lạnh lùng mà cô chưa bao giờ nghe qua, nói: "Tặng Thiên Thiên, bạn gái của mình là ai không liên quan đến cậu. Cậu có thể đi được rồi."

Tác giả có lời muốn nói: oa ha ha, bây giờ ta, sẽ không có thời gian lên mạng, nếu có thời gian lên mạng sẽ nắm chặt tất cả thời gian đổi mới, xin mọi người tin tưởng. . . Nếu như không thấy, là bây giờ thật sự không có thời gian. . . Canh hai hôm nay. . . sẽ tung ra hoa hoa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: làm sao bây giờ

Tiểu Bạch đứng bật dậy, dùng giọng điệu lạnh lùng mà cô chưa bao giờ nghe qua, nói: "Tăng Thiến Thiến, bạn gái của mình là ai không liên quan đến cậu. Cậu có thể đi được rồi."

Thiến Thiến lập tức liền suy sụp, gương mặt đầy nước mắt. . .

Cô vội vàng bụng cái đĩa vớt tới phòng khách: "Ồi chào, từ từ nói chuyện, đừng có gấp như vậy, ăn trái cây, ăn trái cây. . ."

Đại Dũng phần nộ đứng ở trước mặt Tiểu Bạch, ngăn cản Thiến Thiến: "Tiểu Bạch, tên nhóc xâu xa kia cậu hung cái gì hung, Thiến Thiến đối với cậu tốt như vậy,

Trước kia hai người các cậu mỗi ngày ở chung một chỗ. . . Hiện tại cậu lại không thừa nhận. . . Ngược lại còn hung người ta. . . Minh thật sự đã nhìn lầm cậu rồi!" Mặt của Đại Dũng trong nháy mắt biến sắc, đỏ bừng lên. . . Mắt thấy không khí không đúng. . . Trong lòng cô lộ bộp một chút. . .

Nhìn Tiểu Bạch, cũng may anh ấy vẫn không tính là kích động, lạnh lùng nhìn hai người trước mặt, gần từng tiếng nói: "Minh, chưa từng có hành động gì vượt qua mức tình bạn với Thiến Thiến cả, cũng chưa từng cùng ai thừa nhận qua mình là bạn trai của cậu ấy. Đều là mọi người đi theo bàn tán ồn ào!"

Nước mắt Thiến Thiến chảy càng hung: "Vậy trước đó cậu. . . Mỗi ngày tới tìm mình. . . Tặng hoa cho mình. . . Tổ chức sinh nhật cho mình. . . Uống say tìm mình chăm sóc. . . Chẳng lẽ. . . Đều là mình hiểu lầm sao? !"

Giọng nói của Tiểu Bạch, cuối cùng cũng dịu xuống, ngồi ở trên ghế sofa, đốt một điếu thuốc. . . Tiểu Bạch hút thuốc?"Thiến Thiến. . . Minh vẫn luôn coi cậu là bạn. . . Không nghĩ những thứ khác. . . Nếu như lúc trước mình có làm gì khiến cho cậu hiểu lầm, như vậy mình xin lỗi. . . Là mình không nghĩ chu đáo. . ." Ngẩng đầu nhìn Đại Dũng: "Đại Dũng là một người con trai tốt. Cậu ấy vẫn hi vọng mình đối xử tốt với cậu. . . Nhưng mình đã có người trong lòng rồi. . . Minh hi vọng cậu cũng cho cậu ấy một cơ hội, cậu ấy nhất định sẽ quý trọng cậu."

Nhìn đồng nhất ra khổ tình kịch, Cô thật sự cảm thấy mình đứng ở một bên rất dư thừa. . . Nghe Thiến Thiến bày tỏ cô vừa thương vừa ghen. . . Nghe Tiểu Bạch giải thích lại cảm thấy tiêu tan và thỏa mãn. . . Với lại, bây giờ cô vẫn là "Chị" của cậu ấy. . .

Thiến Thiến lau khô nước mắt, nhìn mọi người trong phòng khách một chút: "Minh sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của cậu! Minh coi như mắt bị mù, cậu cũng không cần đem Đại Dũng kéo vào! Tương lai mình ở chung một chỗ với ai, không hề có bất kỳ quan hệ gì với cậu!" Quay đầu bỏ chạy ra ngoài. . . Đại Dũng cũng không quan tâm đến những thứ khác, đuổi theo ra ngoài. . .

Không khí trong phòng khách bỗng nhiên lạnh xuống. . . Cô cầm khăn lau ngay ngốc đứng ở bên trong. . . Một lát sau. . . Lúng túng nói: "Anh. . . Có muốn đuổi theo xem một chút không?"

Tiểu Bạch vẫn còn ở trên ghế sofa hút thuốc: "Đuổi theo ra ngoài có thể làm gì. . ."

Cô cũng đặt mông ngồi ở trên ghế sofa. . . Châm một điếu thuốc ở trên bàn. . . Học dáng vẻ Tiểu Bạch hút một hơi: "Ồi. . . Đều là em không tốt. . . Nếu em không giấu diếm thân phận của em với anh. . . Anh cũng không cần chạy đến khoa em đi quyền rũ Thiến Thiến. . . Chuyện của chúng mình. . . Lại làm tổn thương đến một người. . ."

"Äi. . . Anh cũng không tốt. . . Khoảng thời gian trước luôn thân cận với cậu ấy. . ."

Hai người ngồi trước cửa trên ghế sofa hút thuốc. . . Không khí nặng nề. . . Thật vất vả được rảnh rồi tâm tình tốt giờ cũng không có. . .

Rất lâu sau. . . Có lẽ cũng không phải rất lâu, nói chung là đến khi cái bụng của cô đã kêu lên "Ừng ục". . .

Giọng nói của Tiểu Bạch lại giống như thường lệ: "Ồi chào. . . Em gái cây xoài. . . Em chừng nào thì có bản lĩnh như vậy, lại còn học được hút thuốc nữa?"

Éc. . . . . Cái này cái này. . . Thật ra thì em làm sao biết hút thuốc lá chứ. . . Đây không phải là làm cho hợp với tình hình sao. . . . "Vậy anh thử nói xem. . . Anh chừng nào thì ——cũng học được hút thuốc lá vậy?"

"Anh là con trai. . . Em cũng là con trai sao? !"

"Em là. . . Con trai. . . Bà không được sao?" Cắn ngón tay. . .

Tiểu Bạch nhìn cô, cười cười. . . . Bắt lấy cô hôn một cái: "Äi. . . . Có người tự khen bản thân như vậy sao. . . Em gái cây xoài nhà ta còn rất có tự mình hiểu lấy. . . . ."

Cô bị ôm vào trong ngực không thể động, đành phải lấy cùi chỏ húc vào xương sườn của anh ấy: "Này! Em sắp chết đuối rồi. . . Rốt cuộc anh có mua bữa sáng không?"

Tiểu Bạch vỗ đầu một cái: "Ôi, vừa rồi anh khẩn trương quá, vội vàng chạy về nhà, để quên bữa sáng trong xe rồi. . ." Cố gắng kéo cô từ trên ghế sofa ra ngoài: "Đi, đi xuống cầm giúp anh."

Cô ngồi bất động trên ghế sofa: "Không muốn. . . Người ta sắp chết đuối. . . Đi không nổi. . ."

"Muốn nhanh được ăn sẽ phải lao động có hiệu hay không. !" Hai người giằng co nửa ngày. . . . Cô làm sao địch nổi sức của anh ấy. . . . Đành phải "Suy yếu" bước đi ra cửa. . . .

Trong thang máy. . . Cô tiếp tục ăn vạ. . . . Dựa vào người Tiểu Bạch. . . Đầu tựa vào bờ vai của anh ấy. . . "Em rất đói. . . Đi không nổi. . . Em ở trong thang máy chờ anh có được không. . ."

Đình. . . Thang máy dừng ở tầng một. . . Tiểu Bạch ôm eo cô. . . Đầu chạm vào đầu cô. . . "Quý lười. . . Cồng em vào trong xe không phải có thể trực tiếp ăn sao. . . . Mấy bước cũng không muốn đi. . . . Đói chết em đi. . . ."

Vừa quay đầu đi, trong nháy mắt, thang máy liền đóng cửa. . . . Cô lại thấy hai khuôn mặt kinh ngạc. . . .

Trời ạ, Thiên Thiên và Đại Dũng! !

Trời ạ trời ạ!

Trái tim của cô "Vọt" một cái liền nhảy lên tới cổ họng. . . Hai chân như nhũn ra. . . Hai tay phát run. . . Cô nghĩ. . . Mặt cô nhất định trắng bệch ra rồi. . . . Cầm chặt tay của Tiểu Bạch, nghiêng đầu nhìn Tiểu Bạch. . . . Anh ấy cũng đang đang sửng sốt. . . .

Run rẩy hỏi: "Cái đó. . . . Có phải. . . Em hoa mắt rồi không?"

Trầm mặc. . . . Cô dùng sức phe phẩy cánh tay của anh ấy: "Này. . . Nói chuyện đi. . . . Làm sao bây giờ?"

"Đình". . . . Thang máy dừng lại ở tầng một. . . . Cô không ngừng giậm chân. . . . Tiểu Bạch lại im lặng. . . .

Đến lúc lên xe, anh ấy mới nói: "Ăn cơm trước đi. Ăn no mới có sức làm việc."

Không hiểu ra sao. . . . "Làm. . . . Chuyện gì?"

"Đừng nghĩ nhiều, ăn trước đi." Nhìn cô ăn bánh bao tóc cũng mau ăn vào trong miệng rồi, anh ấy cách ghế lái giúp cô vén sợi tóc lên. . . .

Nghĩ tới cảnh tượng thi đấu ngày hôm qua, trong mộng còn rất ngọt ngào. . . . Bỗng nhiên hôm nay trời đất liền thay đổi. . . . Giờ phút này Tiểu Bạch còn rất dịu dàng làm cho cô hốt mất nóng lên. . .

Trong miệng còn ngậm bánh bao chưa kịp nuốt xuống, bỗng nhiên liền không có khẩu vị: ". . . . Tiểu Bạch. . . . Bọn họ. . . . Sẽ âm ỉ đến trường học sao?"

Thờ dãi một hồi, Tiểu Bạch tựa vào ghế: ". . . . Đại Dũng. . . . Sẽ không nói. . . . Thiên Thiên. . . . rất khó nói. . . . Em cũng nhìn thấy bộ dáng hôm nay của cậu ấy. . . . Anh chưa bao giờ thấy cậu ấy kích động gào lên với anh như vậy. . . ."

Hốt mất nóng lên: "Vậy. . . . Không phải em. . . . Xong rồi?"

Bóng tối trong xe, chỉ có chỗ của Tiểu Bạch có chút sáng. . . . Lại giống như cây cỏ cứu mạng của cô. . . . Cô mong đợi nhìn vào mắt Tiểu Bạch. . . . Ánh sáng chiếu vào nhưng lại không thấy rõ mặt anh ấy. . . . Chỉ cảm thấy. . . . Trong xe không hít thở nổi. . . . Tay Tiểu Bạch nhẹ nhàng đặt lên đầu cô, vuốt tóc cô, giọng nói trầm thấp không thấy vẻ đùa giỡn như mọi khi, bình tĩnh làm cho cô cũng yên tâm hơn: "Nào có nghiêm trọng như vậy. . . . Bọn họ lại không có chứng cứ gì, cho dù đến tai trường học chúng ta cũng không cần sợ. . . . Chỉ cần không thừa nhận, ai có thể nói gì. . . . Hơn nữa, cho dù biết được, luật pháp cũng không nói, giáo viên thì không thể yêu học sinh. Cũng chỉ có em nhất gan sợ phiền phức mà thôi."

Đúng, em thật sự. . . . Rất nhất gan. . . . Em cẩn thận duy trì công việc. . . . Danh dự ở trường của em. . . . Người khác sẽ thấy em thế nào. . . . "Nhưng. . . ."

"Đừng nhưng nữa. . . . Thằng trước không phải có giáo viên Tiểu khoa thể dục còn kết hôn với học sinh ở khoa em sao. . . . Em sợ gì chứ."

"Không giống nhau. . . . Người ta là sau khi tốt nghiệp mới kết hôn. . . . Nhà gái lúc đi học vẫn luôn không có ai biết. . . . Hơn nữa. . . . Anh ta là giáo viên nam cưới nữ học sinh. . . . Chúng ta. . . . làm sao sẽ giống? ! Hơn nữa nói không chừng. . . . Bọn họ cũng đều cho rằng chúng ta đang ở chung. . . . " Nước mắt càng chảy càng hung, bánh bao trong tay đều dính đầy mặt nước. . . .

Tiểu Bạch chậm rãi lấy bánh bao trong tay cô đặt ở bên cạnh. . . Sau đó như bắt con gà con đem cô từ ghế sau kéo lên. . . . ôm vào trong lòng. . . . Liền mở đèn ở đầu xe lên, lấy tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô. . . .

Cô lưu luyến hơi ấm trên người anh ấy. . . Đầu chôn thật sâu ở trong lòng anh ấy. . . .

Tiểu Bạch lại nhẹ nhàng nâng mặt cô lên. . . . . dịu dàng nói: "Nếu không, chúng mình kết hôn đi."

Nếu không, chúng mình kết hôn đi. . . . .

Trong xe không có tiếng trả lời, những lời này ở trong lòng cô nhấc lên một hồi sóng gió. . . . . Quá khiếp sợ, cho nên cô cố gắng muốn nhìn rõ ràng ánh mắt anh ấy, rốt cuộc, có phải đang nói đùa không. . . . . Mắt của anh ấy, lại đen nhánh lóe sáng, không giống như đang nói đùa. Một đôi mắt tràn đầy cung chiều, tầm mắt mon tròn trên mặt cô mỗi một tác da thịt. . . . . Bàn tay vẫn không ngừng vuốt nhẹ mái tóc dài của cô. . . . . Giống như tay mẹ. . . . . Trấn an cô. . . . .

"Quốc gia vốn là cho phép sinh viên kết hôn, huống chi anh cũng sắp tốt nghiệp. Hiện tại công ty này đối đãi với anh không tệ, anh định tốt nghiệp xong sẽ tiếp tục làm ở đó, tạm thời không cần lo về công việc. Căn nhà này chúng ta có thể tiếp tục thuê, xe là của anh trai anh, bây giờ vẫn có thể tiếp tục dùng. . . . . Chỉ cần, em không ghét bỏ anh vì anh không thể cho em nhà và xe khi kết hôn. . . . . Anh sẽ cố gắng làm việc. . . . . Em phải tin vào năng lực của anh, trong vòng năm năm anh nhất định đem người khác có tất cả đều cho em. . . . ."

Lắc đầu. . . . . Nước mắt vẫn chưa ngừng, biến thành cảm động. . . . . Tại sao mỗi lần ở trường hợp đặc biệt như vậy, Tiểu Bạch đều có thể làm cho cô mở rộng tầm mắt. . . . . Thành thật mà nói, hôm nay anh ấy nói những lời này đánh chết cô cũng không nghĩ tới. . . . . Hình như, cô vẫn không muốn suy nghĩ đến tương lai của cả hai. . . . . Thì ra, anh ấy so với cô nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vẫn luôn suy nghĩ đến tương lai. . . . .

"Tại sao vừa khóc vừa lắc đầu? Anh biết rõ hiện tại cũng không phải thời gian tốt nhất, anh cũng không nghĩ rằng sẽ nói ra những lời này sớm như vậy, nhưng chuyện này đã xảy ra rồi, anh chỉ có thể nghĩ tới việc này. . . . . Mặc dù không có hoa tươi và nhẫn. . . . . Em sẽ không ghét bỏ anh chứ. . . . . Đây em gái cây xoài, em cũng quá thực tế đi. . . . . Aii, mắt thấy tên đề tiện này càng nói càng không ra sao, cô xông lên trước, chặn cái miệng của anh ấy lại!

"Ừm. . . . . Em chạm vào răng của anh. . . . ."

Thế giới lãng mạn có ngàn vạn, giờ phút này, cô lại thật lòng biết ơn một phần kia của cô. . . . .

Tác giả có lời muốn nói: cuối cùng đem mình phim hoạt hình rồi ! Thích con trai đề tiện như vậy. . . . . Đàn ông ở thời khắc máu chốt, nên có trách nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiện Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chơi với lửa có ngày chết cháy

Cô không biết có phải tất cả con gái đều giống như cô hay không, thật ra muốn vô cùng đơn giản. Ở lúc cô yếu ớt nhất, có một cái ôm, một chút ấm áp, có thể để cho cô dốc bầu tâm sự. Giờ phút này, bé trai trong ngày thường hi hi ha ha không đứng đắn, nghiêm túc chăm chỉ trù tính cuộc sống tương lai của cô và cậu ấy, tình nguyện làm cang tránh gió cuối cùng của cô. Từ xưa tới nay chưa từng có ai, đối với cô tốt như vậy. Đúng, cô cảm động. . . . .

Mạc Tiểu Mỹ cảm động. . . . . Kết quả. . . . .

. . . . . Giờ phút này, cô đang giạng chân ngồi ở trên đùi Tiểu Bạch, hưng hăng hôn anh ấy. . . . . Đôi tay không thành thật cời nức áo sơ mi của anh ấy. . . . .

Kẻ ngu cũng nhìn ra được cô đang muốn làm gì. . . . . Cái tên Tiểu Bạch này không hiểu phong tình lại ở lúc cô đang cảm động đến nước mắt giàn giụa tranh thủ thở dốc, hưng trí nhìn chăm chăm vào cô, chặc chặc miệng, hết sức bất mãn nói: "Em gái cây xoài. . . . . Có người chịu cưới em làm em kích động như vậy sao. . . . . Một phen nước mắt nước mũi. . . . . Anh đều ăn phải nước mũi của em. . . . . Ờ. . . . . Lại còn làm về mặt buồn nôn. . . . ."

Tiểu tử thú! Ép bà cô đây sử dụng bạo lực đúng không! "Xoạt" một tiếng xé rách áo sơ mi của tên đề tiện kia ra, cười quẩy rữ với tên con trai đề tiện kia, trong nháy mắt thừa dịp anh ấy bị câu hồn, cúi đầu xuống, hưng hăng cắn lên xương quai xanh của anh ấy!

"A —————" tiếng kêu thê thảm ở trong bãi đậu xe, vang vọng ~ lay động ~~~

"Mạc Tiểu Mỹ, em mưu sát chồng sao!" Tiểu Bạch che xương quai xanh của mình. . . . . Ha ha, trước ngực trắng nõn, một hàng dấu răng rất bắt mắt. . . . . Ừ, không tệ, chị rất hài lòng với thành quả của mình. . . . .

"Để cho anh ném thử một chút cái gọi là một phen nước mắt nước mũi!" Cô hà hê nói, lén người, chuẩn bị lại in một dấu răng nữa trước ngực anh ấy. . . . .

"Này này. . . . . Còn chưa cắn xong, liền bị Tiểu Bạch kéo từ trong ngực lên: "Anh nói. . . . . Em có biết hai chữ. . . . . ‘dịu, dàng’ này viết như thế nào không. . . . ."

Trong nháy mắt, cô đã bị ấn lên tay lái. . . . . Nụ hôn dọc theo cằm của cô. . . . . Như có như không. . . . . Mỗi một cái, anh ấy đều dừng lại thổi hơi vào người cô: "Thế này", hạ xuống, "Mới kêu dịu", hạ xuống, "dàng", lại hạ xuống, "Có hiểu hay không". . . . .

Nổi da gà theo lòng bàn chân lên trên, mãi cho đến cổ. . . . . Con bà nó! Lại dám khuyến khích chị chủ động!

Thừa dịp anh ấy bận . . . nắm eo cô, đôi tay được buông ra giải thoát trói buộc, lại đem Tiểu Bạch đẩy trở lại trên ghế, dè lên người anh ấy, cười mê hoặc: "Nói cho anh biết, dịu dàng cái từ này, chính là Mạc Tiểu Mỹ em sáng tạo!"

Cúi đầu, hôn học theo cổ. . . . Đọc theo xương quai xanh. . . . Một đường xuống phía dưới. . . . Éc. . . . Màu hồng nhũ - đầu. . . . Liếm xuống. . . Cảm nhận được anh ấy trong nháy mắt cả người cứng ngắc. . . . Cô giống như mèo con đang uống nước, trái một cái phải một cái trong nháy mắt trước ngực phập phồng run rẩy. . . .

Đỉnh đầu, truyền đến tiếng nói run rẩy của Tiểu Bạch: "Mạc. . . . Tiểu Mỹ. . . . Mau dừng lại. . . . Em có biết em đang làm gì không. . . ."

Đối với chấm nhò màu hồng trước ngực thôi khí, bất ngờ nghe thấy tiếng hút không khí từ trên đỉnh đầu, rút thân về, mặt đối mặt mũi dán mũi dịu dàng nói với Tiểu Bạch: "Không phải anh bảo em phải dịu dàng sao. . ." Sau đó lại dán lên môi anh ấy, ở trong miệng anh ấy lung tung chơi đùa một trận. . . .

Giương mắt thấy vẻ mặt Tiểu Bạch sóng ngầm mãnh liệt lại hoảng sợ, cười đắc ý. . . . "Như thế nào, Mạc Tiểu Mỹ em vẫn rất có sức quyến rũ đúng không. . ."

Tiểu Bạch làm mặt uy hiếp từ trong hàm răng nặn ra: "Mạc Tiểu Mỹ, em có biết một từ, gọi là ‘chơi với lửa có ngày chết cháy’ không"

Miệng nhẹ nhàng liếm khoé môi anh ấy, tay cô nhẹ nhàng sờ dọc từ eo của Tiểu Bạch di chuyển xuống dưới. . . . Giống như hành động mà anh ấy đã từng làm qua, dọc theo quần bò của anh ấy, một đường sờ tới phía trước. . . . Hướng về phía môi của anh ấy thì non: "Thật sao. . . . Em thật sự rất sợ đó ~"

Tiếng thờ dóc của Tiểu Bạch ở mọi chỗ trong xe đều có thể nghe được. . . . Tên con trai dê tiền kia bắt được cái tay đang tác quái của cô, tay trái ấn nút gì đó ở dưới xe, chỗ ngồi nhanh chóng ngã xuống, cô không hề chuẩn bị trực tiếp ngã nằm ở trên người Tiểu Bạch. . . . Ngực trực tiếp dè lên mặt Tiểu Bạch. . . .

Trong nháy mắt, tay Tiểu Bạch đã vói vào bên trong áo cô, hai ba cái liền cời được các cúc áo ra. . . . Sau đó thừa dịp cô còn chưa kịp chuẩn bị, dùng sức kéo một cái, áo trong cũng đã bị vứt đến ghế sau. . . . Cái thứ treo trước ngực kia không hề có một chút tác dụng, lộn xộn treo trên hai vai cô. . . . Lúc cô đang ngẩn người, cái miệng kia, hung hăng mút toàn bộ bên ngoài nhũ - đầu vào trong miệng, một cái tay khác, cũng bắt đầu xoa nắn. . . .

Cô. . . . Quả thật. . . . Trợn mắt hốc mồm. . . . Thì ra. . . . Còn có thể như vậy. . . . Tiết tấu của con trai đúng là khác hẳn với con gái. . . . So với tiết tấu nhanh chóng mạnh mẽ này của anh ấy. . . . Vừa rồi cô lẫn qua lẫn lại nửa ngày. . . . Căn bản chính là trò trẻ con thôi. . . .

Mất thấy trong xe hai người liên tiếp thờ dóc, cùng tiếng nuốt nước miếng liên tục. . . . Tiểu Bạch vừa không ngừng liếm láp cơ thể của cô còn có thể nói ra một câu đầy đủ: "Anh đã nói. . . . Quyến rũ anh. . . . Tự gánh lấy hậu quả. . . ."

Tay lại không ngừng đẩy cô về phía trước. . . . Cởi cúc quần cô ra. . . . Tiểu Bạch giống như đang bóc kén, cời từng chút một ra, một cái tay khác ôm lấy eo của cô, ở nơi không gian chật hẹp này lại thay đổi vị trí với cô, đặt cô nằm dưới thân thể của anh ấy. . . . Rõ ràng là mùa xuân, hai người cũng đã cả người đầy mồ hôi.

Đôi tay cô đưa lên eo anh ấy, lúc giúp anh ấy cởi nút áo, mắt Tiểu Bạch trừng lớn, mang theo một chút bất ngờ, không được tự nhiên cười nhạo: "Ai u, như vậy chủ động?"

. . . . Rũ mí mắt xuống thật sự không dám nhìn lâu về mặt anh ấy, trả lời anh ấy bằng cách dùng sức kéo quần anh ấy xuống. . . .

"Em cẩn thận. . . . Dẫn lửa thiêu thân. . . ." Không để ý tới anh ấy, tiếp tục động tác trong tay. . . .

Tiểu Bạch ngốc lạng một lát, sau đó lại đột nhiên giống như nổi điên hung hăng hôn lên môi cô. . . . Lồng ngực trần của anh ấy gát gạo ngăn cô lại, lồng ngực cứng rắn gần như đem cô hòa tan. . . . Một bàn tay khác càng không ngừng kéo quần cô xuống. . . . Cái này cái này. . . . Quần quá chặt. . . . Không gian lại quá hẹp. . . . Quần còn không cởi ra, cả người đã đầy mồ hôi. . . .

Cho nên nói, lúc đàn ông ở trên giường có tính nhẫn nại cái gì đều là giả. . . . Nhìn một chút người đàn ông kia lúc này đang ở trên đùi cô lẫn qua lẫn lại. . . . Vào giờ phút này, cô thật sự rất tò mò, người ta là như thế nào giải quyết vấn đề khó khăn này. . . . Hay nói. . . . Quần jean bó sát người kia là kẻ thù. . . .

Cô gượng chân lên, đem chân đặt lên trên ghế, để cho anh ấy kéo lên phía trước. . . . dáng người 1m8 của anh ấy, tất cả cuộn tròn trong không gian nhỏ hẹp ở ghế lái. . . . Bỗng nhiên vừa dùng lực. . . .

Bùm. . . . Một tiếng vang thật lớn. . . .

Cô mở mắt ra nhìn, quần bò rơi xuống. . . . Tiểu Bạch che đầu, mặt nhăn nhó ngồi ở phía trước, về mặt kia. . . . Thì ra, vừa rồi anh ấy dùng sức mạnh quá, đầu va vào cửa. . . . Một âm thanh lớn vang lên. . . . Chắc là va phải cái gì. . . .

Cô sùng sốt một chút, sau đó cười to. . . . Đã nói. . . . Khi nào đặc biệt có tình ý, khi hai đứa ở chung một chỗ cũng bị phá hỏng. . . . Một tay túm quần che ngực, một tay đưa qua sờ trán anh ấy. . . . "Ax, tốt lắm, không đau. . . ." Trôi ạ, nước mắt của cô sắp chảy ra. . . . Thật sự nhịn không được dỗ anh ấy mấy câu. . . . "Nhìn một chút, là ai tự nhóm lửa thiêu thân đây. . . ." Theo cô thấy, thằng nhãi này không được rồi. . . .

Tiểu Bạch về mặt ầm ức, hờn giận nói: "Anh, hận, quần, bò!" Cầm lấy quần bò của cô, ném lên ghế trước, chính mình lái trực tiếp trèo qua ghế lái xuống ghế sau, thuận tay kéo cô xuống, sau đó ấn nút gì đấy dưới ghế lái, chỗ tài xế ngồi lại dựng lên như cũ, chỗ ngồi cũng di chuyển lên trước, cả không gian phía sau rộng rãi hơn. . . . Dựng thẳng ghế phía sau chặn lại ánh sáng ở bên ngoài, tất cả phía sau tản ra ánh sáng nhàn nhạt, càng thêm mập mờ. . . .

Hai cổ thân thể trần truồng, cùng lớp bọc chỗ ngồi, đen trắng so sánh, mùi mồ hôi hòa vào nhau, trong không khí tản ra một mùi. . . . Tiểu Bạch không nói gì, chỉ dựng ánh mắt nhìn vào cơ thể cô, ánh mắt giống như radar kia làm cho cô rất xấu hổ, cô đưa tay che mắt của anh ấy. Tiểu Bạch cúi xuống, nói vào tai cô "Có phải tất cả quần lót của em, đều là Đôrêmon không. . ." Cô gào lên! Như thế nào mỗi lần đều. . .

Đưa tay muốn che kín miệng, đã không kịp nữa. . . Tiểu Bạch một đường hôn xuống phía dưới, dọc theo bụng cô. . . . Lại đi xuống. . . Một đường thiêu nhóm lửa, cảm nhận được bụng dưới hình như có một đoàn hỏa, ở lan tràn. . . Miệng lưỡi ướt át kia, giống như muốn tưới từng bãi cỏ khô hạn kia. . . Oh, không! Càng đến gần cô càng khẩn trương, khép chặt hai chân. . Kéo đầu của anh ấy, dựng ánh mắt nói cho anh ấy biết không thể. . .

Anh ấy lại tiến gần hơn, hôn môi cô. . . Tay lại di chuyển xuống phía dưới. . . Vuốt nhẹ từ rốn, xuyên qua bãi cỏ, đi tới trung tâm. . . Tay kia giống như có ma lực, lướt nhẹ ở xung quanh hoa tâm, cô liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu chạy qua. . . Toàn thân cao thấp rất nóng, gần như tập trung ở một chỗ. . . . Mỗi Tiểu Bạch nhẹ nhàng ngăn cô lại, ní non: "Đừng sợ, thả lỏng. . ." Còn chưa nói xong, ngón trỏ kia đã chậm rãi tiến vào trong cô, cảm giác xa lạ đánh úp lại, nhất thời cô lại khẩn trương. "A a a a. . ." Tiểu Bạch an ủi khẽ vuốt xương hông của cô. . Lưỡi nhẹ nhàng lướt qua môi cô, "Đừng sợ. . Đẹp quá. . ." Lúc này tay lại ở bên trong xoay tròn. . . . Còn đang rất khẩn trương trong nháy mắt lại cảm nhận được khoái cảm. . . . Hô hấp lại nặng nề hơn. . .

Đôi tay không biết nên để đâu, đành rút về, tìm đập rất nhanh, cảm thấy sợ hãi, chưa bao giờ cảm thụ đến cảm giác trống rỗng lan tràn toàn thân, đang chờ mong cái gì, lại sợ cái gì. . . Nói ra, những câu vô nghĩa: "Không ... không muốn. . . Không muốn. . . . đừng", thật ra cũng không biết là không muốn cái gì. . . Sợ hãi cái gì. . .

Ánh mắt không biết nên nhìn nơi nào, chỉ cảm thấy, trước ngực không ngừng bị bú mút, giữa hai chân bị một bàn tay không ngừng trêu đùa, hấp thu hết tất cả khí lực của cô, toàn thân hóa thành một dòng suối trong, toàn bộ chạy về một chỗ. . . .

Thần kinh càng tan rã, tay muốn đẩy ra cũng không có khí lực. . . Chợt, có thứ gì nóng nóng tiến vào. . Không ngừng cuốn lấy. . . Trời ạ, lúc nào thì, đầu Tiểu Bạch đã tiến vào giữa hai chân của cô. . .

Giống như gãi ngứa. . . . Làm cho cô cả người nóng lên lại rất ngượng ngùng. . . Muốn khép hai chân lại. . . Lại bị tay anh ấy giữ chặt. . . Rõ ràng xấu hổ muốn chết, lại cảm nhận được ở chỗ sâu nhất trong cơ thể như thủy triều mùa xuân đang rung động. . . Trời ạ. . . Đây thật sự là. . . . Đành phải thu hai tay về, che ở trên mặt mình. . . Không dám nhìn. . . Trong miệng lẩm bẩm nói: "Tiểu Bạch, đừng. . . Đừng như vậy. . . ." Đối với sự biến hóa của cơ thể tràn đầy khiếp sợ, nhưng lại âm thầm chờ mong,

Tác giả có lời muốn nói: Gào thét, đùa giỡn, đùa giỡn! Ta nói ban đầu như vậy có chút gian tình, một hơi lại có thể nhìn nhiều, mãnh mẽ yêu cầu tung hoa ~~~ không tung hoa về sau đều không cho hai người bọn họ cái kia gì gì. . . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Ê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Dẫn lửa thiêu thân

Trong lúc mơ màng, mặt Tiểu Bạch nóng lên tiến đến trước mắt cô, trong mắt có chút không bình tĩnh, giống như có ngọn lửa sắp lan ra, không cần nói: "Tiểu Mỹ. . . Anh. . . . Em. . . ."

Một giọt mồ hôi rơi xuống người cô, lúc này Tiểu Bạch mới nói: "Tiểu Mỹ. . . Anh. . . Anh có thể không?"

Ý thức tỉnh táo một chút. . . Người con trai trước mặt này, ngoài miệng là tỉnh táo kiềm chế, nhưng trong mắt lại không cách nào kìm chế được, to lớn cứng rắn để giữa hai chân cô. . . Ở trong xe kín mít như thế này, cô muốn dâng ra lần đầu tiên của mình sao. . . Đáp án là, YES, thái độ lại không được tự nhiên. . .

Mắt thấy ánh mắt tên con trai kia thay đổi mấy lần, giữa hai chân cứng rắn run lên mấy cái. . . Cô kéo xuống cái đầu ướt nhẹp kia, nhẹ nhàng hôn lên. . . Tên con trai kia lại giãy giụa đứng dậy, vừa chống đỡ ở bên cạnh cô, thờ dốc càng sâu: "Đừng làm rộn. . . Em như vậy. . . Anh thật sự không khống chế được. . . . Rốt cuộc em đã suy nghĩ kỹ chưa. . ."

Tên con trai này, sao không hiểu phong tình một chút nào vậy? ! Cô ngẩng đầu lên, ấn một nụ hôn lên chán anh ấy. . . Nhắm mắt lại, khẽ gật đầu. . . Chờ đợi. . .

Cảm nhận được ngoài cửa có đại vật kích động liên tục run lên mấy cái, Tiểu Bạch vẫn còn không xác định hỏi: "Không hối hận?"

Mẹ nó! Mở mắt ra, không nhìn được nhìn tên ê đê tiễn kia, tại thời khắc mấu chốt này còn giả bộ cái gì! Sau khi anh ấy tiếp thu được ánh mắt của cô, cười gian một tiếng: "Lên phải thuyền giặc, hối hận cũng đã muộn." Gầm nhẹ một tiếng, liền vọt vào bên trong. . .

A. . . Trong nháy mắt cứng ngắc. Chưa từng có vật lớn như vậy tiến vào làm cô thật sự rất đau. . . . Mẹ nó. . . . Thật sự bút rút. . . . Thật muốn đánh người. . . . Tay cũng không rảnh rồi, một thanh bất lấy hấn nơi hông một khối yếu ớt tiểu thịt. . . Văn vẹo vài cái. . . . "Oa. . ." Con bà nó cái tiếng rên này lại có thể phát ra từ trong miệng cô. . .

"Mặc Tiểu Mỹ em còn vận vẹo nữa anh cũng không thể nhịn được nữa. . . Cuối cùng chính em sẽ là người bị đau. . . " Tiểu Bạch ở trên người cô hôn hên.

Cô dừng tay, đổi thành đấm anh ấy: "Không cần, anh đi ra ngoài. . . Đau quá. . . Nhanh lên. . ."

Đẩy ngăn không phải ta, hai chân ở dưới thân anh ấy đá . . . Uốn éo rồi lại vận vẹo kết quả là. . ."Ừ. . ." Giống như chỗ nào đó của tên con trai kia rất sướng, lại thoải mái rên rĩ. . . Gào, có làm hay không! Cô ở nơi này đau muốn chết, anh ấy ở đây còn rất thoải mái. . . Đánh đánh! Đôi tay lại bị đè xuống "Ngoan. . . Đừng động. . . " . . . "Không cần. . . Tên đáng ghét mau đi ra. . ."

Trong lúc vật lộn, không gian vốn là chật chội khô khốc trở nên ướt át mềm mẫn. trong nháy mắt bị kích động đứng thẳng run lên, Tiểu Bạch hô hấp hơi chậm lại, cả người cứng nhắc, "Tiểu Mỹ, Anh. . . Anh không được. . ." Thở hôn hên đang ở trên người cô bắt đầu vận động. . .

Cô quơ tay đánh lên lưng anh ấy. . ."Ừ, không cần. . . Không. . . Muốn. . ." Giọng nói dần dần yếu xuống. . . Kêu rên biến thành rên rĩ. . . . Đánh đấm dần dần trở thành cào cào trên lưng anh ấy. . . .

Thì ra cơ thể của cô, có thể hóa thành một vũng suối sâu, không ngừng trào ra chất lỏng dính dính. . . Thì ra cơ thể hòa hợp, là như thế tuyệt mỹ. . . Mỗi lần rút ra, đâm vào, giống như muốn đem cô xuyên qua. . . Trong lòng rất ngược nùng, rồi lại không thể không chế ước người tới thừa nhận từng trận khoái cảm. . . Bị lãnh lạc một phần lại trọn vẹn ghen tị bị giày vò cái kia một con nhạy cảm ngực nhon. . . Mỗi một chỗ cũng trở nên nhạy cảm mà mềm yếu. . . Đang mong đợi bị an ủi. . .

Thật lớn thờ dốc gần như muốn đem cô bao phủ. . . Nhịp tim trở nên không phải là của mình, chỉ đi theo tần số ra ra vào vào kia, lên cao, hạ xuống. . .

Không cần ngôn ngữ, không có suy tư. . . Sẽ không có gì đáng giá phiền não, cũng sẽ không có gì rất giới, tất cả đều trở nên không quan trọng nữa. . . . Trước mắt nhìn thấy, chỉ có một màu trắng. . . . . Tóc còn ướt, thân thể cũng ướt. . . Bên dưới càng không ngừng trào ra chất lỏng dính dính. . .

Nhiệt độ vẫn nóng làm cho người ta gần như ngất đi, Tiểu Bạch không rên rĩ bên tai cô: "Tiểu Mỹ. . . Tiểu Mỹ. . . Tiểu Mỹ. . ."

Hai thân thể hòa vào nhau di chuyển không ngừng tăng nhanh, lại nhanh hơn, lại nhanh hơn nữa. . . Cho đến. . . . Tận cùng trái đất. . . .

*****

Buồng xe chật hẹp. . . . Thân thể xóc xếch. . . . Mưa gió đi qua. . . . Tất cả lại trở nên rất rõ ràng. Không nhớ được là như thế nào bắt đầu, lại nhớ rất rõ cái đau lúc bị xuyên qua thân thể, cùng với. . . . Đây điểm cao nhất xông phá, cùng giờ phút này yên tĩnh mà lại trống rỗng.

Chân hình như còn đang run lên. . . Tay lại miễn cưỡng không muốn động. . . Lần đầu tiên liên lựa chọn ở trong xe. . . . Toàn bộ thế giới chắc chỉ có cô là như vậy khác người thôi. . . . Ai. . . . Khẩu vị đúng là có vẻ rất nặng. . . .

Có chút áy náy. . . Ở dưới tình huống hỗn loạn như vậy, lại vội vàng cho đi lần đầu tiên của mình. . . Nhưng giờ phút này lại không có góc chặn có thể che. . . . Rất xấu hổ. . . .

Có thể tưởng tượng được, người đàn ông bên dưới này, mang cho cô rất nhiều rung động, lại cảm thấy. . . Toàn bộ đều đáng giá. . .

Không dám mở mắt. . . Đưa tay muốn lấy áo mặc vào. . . Eo lại bị túm lấy. . . Một thân thể khác gắt gao ôm cô từ phía sau, cánh tay khỏe mạnh ôm rất chặt làm cô không thở nổi. . . . Không nói tiếng nào. . . Chỉ là tựa đầu ở cổ của cô. . .

"Tiểu Mỹ. . . . Em nhất định. . . Không phải, nhất định phải. . . . Gã cho anh!" Hốc mắt. . . Lại nóng rồi. . . Rất nhiều người nói qua, đàn ông ở trên giường nói đều không thể tin, nhưng giờ phút này, cô vẫn là bị cảm động đến. Có lẽ, nhiều năm sau, cô vẫn nhớ rõ, cảm xúc chân thành tha thiết của người con trai đó, câu nói khẳng định kia. Tất cả, đều đáng giá (có ý nghĩa).

"Éc. . . Anh có thể để cho em mặc quần áo vào trước. . . Rồi lại thảo luận vấn đề này không. . . ." Đôi tay lung tung quơ quần áo trước mắt. . . . Rồi lại bị kéo vào trong ngực. . .

"Không được. . . . Nếu không em lại chạy trốn. . . ."

Rống! Cho dù anh có thể làm con giun trong bụng em, nhưng. . . . Không biết người ta hiện tại rất xấu hổ sao?

Không dám quay đầu lại, đành phải dùng sức xuống phía dưới đây thân thể của cậu ấy ra, muốn dùng sức ngồi dậy. . . . Cảm xúc da thịt ma sát với nhau thật sự làm cho cô muốn tìm một cái lỗ chui vào. . . . Vừa rồi là có nhiều dũng khí. . . .

Một đôi tay lại đưa lên, sờ nơi mẫn cảm trước ngực. . . Tiếng rên rĩ quẩn rữ ở dưới thân: "Tiểu Mỹ. . . ."

. . . Mẹ nó! Có hết hay không? Đàn ông quả nhiên là tinh trùng lên não khôn kiếp!

Đánh một cái lên ngực người nào đó, thừa dịp người nào đó che ngực kêu rên, cô nhanh chóng leo lên phía trước ngồi, mặc áo vào, trong nháy mắt đem mình bọc rất kín. . .

Sau đó liền mở ra cửa xe chạy. . . Một loạt động tác đều rất thuần thục, không hề do dự. . . Chạy thẳng đến thang máy ở phía trước. . .

Cửa thang máy phản chiếu hình ảnh cô gái nhỏ là cô sao? Tóc rối tán loạn ở trước ngực. . . Đôi môi đỏ thắm. . . Trên cổ một vết, hai vết. . . Không thấy rõ. . . Hiện đây vết đỏ. . . Trong mắt tràn đầy hơi nước giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều có thể rơi lệ. . . Đôi chân yếu ớt sắp chống đỡ không được thân thể. . . Cái mông vẫn còn ê ẩm. . .

"Đình. . ." Thang máy mở ra trong nháy mắt. . . Cô vội vàng xoay người, cúi đầu. . . Toàn thân đều có chứng cứ yêu đương vụng trộm. . . Làm sao có thể gặp người chứ. . . Hơn nữa. . . Cô lại không có chìa khóa nhà anh ấy. . . Chẳng lẽ, về trường với bộ dạng này sao?

. . . Kéo thân thể mỗi một quay lại. . . Sắp đến xe. . . Lại do dự không đi tới. . . Làm sao gặp anh ấy đây. . . Giờ phút này mới ý thức được, gar a này người đến người đi. . . Chúng tôi vừa rồi gan có bao nhiêu lớn. . . Hơn nữa, ngọn lửa này vẫn dấy lên trong cô. . . Che mặt. . . Trời ạ. . . Vừa rồi cô cũng bị tình trùng lên não sao. . .

Đang lúc cảm thấy xấu hổ, lồng ngực quen thuộc chống đỡ lên cái trán cô. . . Giọng nói của Tiểu Bạch vang lên: "Tiểu thư, em cố ý để lại tin vật (hay đồ vật để làm tin), chờ anh đuổi theo sao?"

A? Tin vật? Khó hiểu ngẩng đầu lên, lại thấy, trong tay phải của Tiểu Bạch. . . Miếng vải vụn hình dấu tây. . . Của cô. . . Áo. . . Ngực. . .

Hô hấp hơi chậm lại. . . Bất giác sờ ngực. . . Quả nhiên. . . Kéo áo xuống. . . Nhét vào bên trong áo ngực. . .

Đột nhiên dùng sức vọt tới trong ngực của Tiểu Bạch. . . Một cái. . . Hai cái. . . Thần linh ơi, vì sao người không thu ta đi. . .

Sau vài cái, nụ cười của Tiểu Bạch từ từ tràn ra. . . Dùng thật to lồng ngực cùng hai tay, đem cô ôm thật chặt. . . Rất thân mật điểm trán cô: "Tốt lắm. . . Cái trán của tiểu quý nhất gan, hiện tại về anh quản lý, em không thể tùy tiện đụng vào. . ." Một đường ôm cô trở lại trong thang máy. . . Thật may là bên trong cũng không có người. . . Nếu không hình ảnh này. . . Sẽ là chứng cứ vô cùng xác thực. . .

Khi thang máy dừng ở tầng 11, co do dự. . . Tiểu Bạch khó hiểu nhìn cô "Sao vậy?"

Lấy hết dũng khí đối mặt với anh ấy: "Anh nói. . . Bọn họ. . . Có thể vẫn còn ở trước cửa nhà anh hay không. . ."

Tiểu Bạch toét miệng cười: "Vây chúng mình, đừng về nhà, quay lại xe đi?" . . . Cảnh tượng "Ồ trên xe" có thể làm cho cô xù lông. . . Hơn nữa vẻ mặt tươi cười khi trộm tình thành công, mắt sáng lên rõ ràng có ngụ ý. . . Nắm lấy vật áo của Tiểu Bạch, đi theo phía sau anh ấy. . . Lặng lẽ di chuyển hai chân. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thiên sứ mê hoặc

Thờ ra. . . Thật tốt. . . Cửa không có ai. . . Trên bàn rõ ràng còn để một cái túi sách không phải của cô. . . Ai. . . Chắc vừa rồi hai người kia quay lại để lấy cái này. . .

Đặt mông ngồi ở trên ghế sofa gần người. . . Lại nói, vừa rồi sao cô lại đi xuống? Ai ai. . . Bữa sáng này thật sự là tổn thất nặng nề. . . Tiểu Bạch cũng đi theo cuộn mình trên ghế sofa, ngồi đối diện với cô. . . Tay chân nhất thời luống cuống. . . Ánh mắt cũng không dám nhìn về phía trước. . . Đành phải nhìn chằm chằm dưới chân. . .

"Tách" một cái chớp mắt lóe lên, làm cô sợ, ngẩng đầu lên muốn tìm xem là gì, lại bị Tiểu Bạch "Tách" một tiếng chụp vào trong điện thoại của anh ấy. "Này, anh đang làm gì vậy? !" Giờ phút này cô, không khỏi ý nghĩ xấu, không nhận được trọn mắt nhìn anh ấy!

Trái lại Tiểu Bạch, toàn thân sạch sẽ chỉnh tề, tất cả chứng cứ, đã bị che giấu ở dưới áo sơ mi, căn bản là nhẹ nhàng! Cầm điện thoại di động ấn bàn phím, Tiểu Bạch đắc ý: "Em gái cây xoài xấu hổ! Khoảnh khắc kỷ niệm này dĩ nhiên muốn lưu lại. . . Lại nói. . ." Đưa mắt lên nhìn, cô chăm chú: "Cũng rất đáng giá kỷ niệm, không phải sao?"

Cô nhảy dựng lên cướp lấy điện thoại: "Không được! Bây giờ em rất khó coi! Có thể chụp đẹp được sao!" Tiếc rằng người kia rất cao. . . Cô lại thế nào cũng là người thấp bé. . .

Đến khi Tiểu Bạch lưu ảnh xong. . . Mới kéo cô từ trước ngực lên, ôm vào trong lòng cùng nhau ngồi trên ghế sofa, cho cô xem rõ ràng bức hình trong điện thoại: "Xem, có phải rất đẹp không. . ." Cô gái trong tấm ảnh, đẹp không giống cô. . . Da thịt trắng nõn nổi bật lên sắc mặt hồng hồng. . . Đôi môi đỏ tươi thật cao cong lên, ánh mắt giống như khẽ nhắm lại, lại có thể thấy con ngươi toát ra ánh sáng. . . Tóc tùy ý xõa trên vai. . . Gương mặt ngưng ngưng. . .

Đây, là cô sao? Thì ra cô cũng có lúc xinh đẹp như vậy? Tiểu Bạch khẽ hôn lên tai cô, "Tiểu Mỹ. . . Em không biết chính mình có bao nhiêu xinh đẹp. . . Anh rất muốn. . . Ăn em vào bụng. . ." Hơi thở dịu dàng thổi bên tai cô. . . Thiên nhiên. . .

.....

Tĩnh lại, đã là hoàng hôn. . . Giật giật eo một chút, bụng đã sắp dán đến sau lưng. . . Đàn ông quả nhiên đều là sắc phôi. . . Một khi ăn được rồi. . .
Đâu thèm để ý cái gì gọi là "Tiết chế" . . .

Tên kia còn đang ngủ. . . Khóe miệng vẫn mang theo nụ cười. . . Trán rộng giãn ra, lông mi thật dài màu đen, lỗ mũi cao thẳng hơi thở kéo dài, đôi môi
mỏng không còn mĩa mai, ngủ như một đứa bé, vẻ mặt hạnh phúc. . .

Trong nội tâm lần nữa cảm khái. . . Rất đẹp trai. . . Đúng là trẻ con. . . Dù cho Mạc Tiểu Mỹ cô đã 27 tuổi. . . Cũng coi như đáng giá. . .

Chỉ là đáng thương cô này lão cánh tay lão chân. . . . Không nhìn được huy huy nắm đấm về phía gương mặt thiên sứ kia! Hừ, thiên sứ cái gì, còn
không phải là cái sắc phôi!

Ôi, vẫn còn có thể động. . . Bất đắc dĩ bò dậy, đi vào bếp tìm chút đồ ăn. . . Ai ngờ chân không nghe sai bảo. . . Đặt mông ngồi ở trên đất cạnh giường.
. . . Còn ằm ỉ đến trai đẹp đang ngủ trên giường. . .

Lông mi thật dài nháy hai cái, khẽ nâng lên, nhìn thấy cô, khép mắt lại, đầu cọ cọ vào gối, lẩm bầm một tiếng: "Ừ. . . Em gái cây xoài. . . . Thật hạnh
phúc. . . ."

Đây là lúc cô thấy Tiểu Bạch đơn thuần nhất. . . . Từ dã thú biến thành thiên sứ. . . . Có cần đáng yêu như vậy không. . . . Làm ơn. . .

Sau đó lại mở mắt ra cười với cô. . . . Vỗ vỗ bên cạnh giường. . . "Lại đây. . . Em yêu. . ."

Không tự chủ đi lên phía trước hai bước. . . Dừng lại. . . "Không. . . " Làm ơn! Ai biết lúc này có phải sói đói lột cừu hay không. . .

Tiểu Bạch con người tròn to, vừa tỉnh lại, liền lại không đứng đắn: "Sao vậy. . . . Sợ anh ăn em sao?"

"Em. . . Em đói. . . ."

Lật người, nằm sấp ở trên giường, ngẩng đầu nhìn cô đang ngồi dưới đất, con mắt màu đen một mảnh thanh minh: "Anh cũng. . . . Đói bụng." Giọng điệu
léo dài kia thật sự làm cho người. . .

Ôi. . . Làm ơn! Ai có thể nói cho cô biết, rốt cuộc là bản thân cô không thuần khiết, hay là giọng điệu của tên con trai này quá làm cho người mộng
tưởng, nói ra lời này, sao cô cảm thấy khí lạnh toát ra từ lòng bàn chân?

"Không được. . . . Anh. . . . Anh không thể như vậy. . . . Chân em cũng sắp gãy rồi. . . . Anh. . . . Như vậy là không kính già yêu trẻ!" Xem đi, lại vờ ngó
ngẩn nữa. . .

Tiểu Bạch lao tới, nhìn trần nhà cười to! Vén chân lên, tiện tay lấy quần mặc ở nhà mặc vào, liền xuống giường, đứng trước mặt cô, vẻ mặt hứng thú: "Xin
hỏi, Mạc tiểu thư, ở trên giường, phải như thế nào kính già yêu trẻ?"

Người xấu tiến lại gần! Cô vội vàng lại bò ra xa mấy bước. . . "Dù sao. . . . Không thể. . . . Tùy tiện làm loạn!"

Người xấu lại kéo cô đứng dậy: "Lại nói, hình như là. . . . Người bạn nhỏ làm loạn trước thì phải. . . ."

"Nói lung tung! Rõ ràng là. . . Ông cụ, anh mới đúng. . . Trẻ con!"

Chợt người kia không nói lời nào, dùng ánh mắt không có hảo ý nhìn chăm chăm vào cô, làm cho da đầu cô run lên. . . . Cảm thấy được không đúng cô
vội vàng khăn trương lên. . . Lao vào nhà tắm. . . .

Lại nói hai ngày nay chân xoay đến, lại vẫn găng gượng, xem ra. . . Vẫn còn thực sự giữ không được. . . . Bộp . . . . Mạc Tiểu Mỹ đánh một cái. . .

Hai người cuối cùng dọn dẹp xong, đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Chúng tôi đi đến một nhà hàng Tây có một gian tình điệu rất không sai, Tiểu Bạch tìm một chỗ khuất ngồi xuống, hai người đều biết, còn có rất nhiều
thực tế đang chờ chúng tôi giải quyết. . .

Mất thấy ánh mắt của nhân viên phục vụ cứ nhìn vào chân cô. . . Cô thật sự thấy xấu hổ lại buồn bực. . . . Lại nói đến tối hôm qua, là đi giày cao gót đi
lầm, mà tình trạng bây giờ của cô, đi giày kia trực tiếp bị ngã. . . . Vì thế trực tiếp ném vào nhà anh ấy. . . Giày cực lớn. . . . Khi mới tới, thật đúng là sợ
người ta không cho đi vào. . .

Gọi hai phần bò bít tết, rốt cuộc chúng tôi cũng có thể quần áo chỉnh tề ngồi trước bàn nói chuyện. . . Ở nhà. . . Chủ yếu chỉ có một việc thôi. . .

Cũng may chuyện đã qua một thời gian, một chuyện khác hấp dẫn sự chú ý của cô, cô đã sớm không còn rồi loạn mệ mòi. . .

"Tiểu Bạch. . . Anh nói, bọn họ có thể tới trường học tố cáo em không?" Uống một ngụm nước nóng, thân thể của cô khôi phục rất nhiều, suy nghĩ cũng
dần dần rõ ràng.

"Chắc không đến mức như vậy. Em đừng đem em và anh nghĩ đến ở hai thế giới khác nhau. Trong mắt anh, em chính là em gái cây xoài, không hề tồn tại cái gì giằng xiết với sinh viên. Tin tưởng Thiên Thiên cũng giống vậy, chuyện này, nhiều nhất chính là vướng mắc tình cảm giữa ba người chúng ta mà thôi. . . . Còn không đến mức kinh động trường học."

"Ai. . . Chỉ mong như vậy. Có thể không đến tai trường học, nhưng nếu sinh viên biết. . . Vậy cũng sẽ truyền ra. "

"Cũng có khả năng này. Các sinh viên khoa em đều bà tám như vậy. . . . Trước kia chuyện giữa anh và Thiên Thiên cũng do sinh viên khoa em truyền ra. . . Thiên Thiên nếu nói với em. . . Chắc không lâu nữa cũng bị truyền ra. . ."

Chôn đầu thật sâu ở trong tay: "Ai, cái đó và trực tiếp tố cáo em có gì khác nhau. . . Chắc không lâu nữa, người trên toàn thế giới đều biết."

Tiểu Bạch vỗ vỗ đầu cô, trấn an nói: "Vậy chúng ta ngày mai sẽ đi đăng kí kết hôn."

Cô giương mắt, nhìn chăm chăm Tiểu Bạch: "Anh điên rồi? !"

Tiểu Bạch lại cúi đầu ăn bò bít tết của mình: "Diên cái gì, chỉ cần trong phạm vi giới hạn của pháp luật, bọn họ có quyền gì nói chúng ta không đúng? Lại nói, một tháng nữa anh sẽ tốt nghiệp, lập tức không phải tình cô trò nữa!"

Cô vội vàng đề lại cái đĩa anh ấy đang quơ trước mặt: "Anh nghĩ rằng kết hôn là chuyện đơn giản sao? Mọi người trong nhà còn không biết gì cả. . . Chắc ba mẹ em sẽ không đồng ý. . . Sao có thể giải quyết đăng kí kết hôn trong một ngày được?"

Tiểu Bạch cười xấu xa, nắm tay của cô: "Không để cho anh ăn cơm. . . Là muốn cho anh ăn em đúng không?"

Bắt lấy tay anh ấy đánh mạnh một cái: "Anh nghiêm túc một chút được không? Em đang lo lắng muốn chết!"

Anh ấy nắm tay cô, trầm ngâm một chút, dùng giọng điệu rất nghiêm túc dịu dàng nói: "Kết hôn vốn là chuyện của hai người. Chỉ cần chúng ta yêu nhau, không có gì có thể ngăn trở chúng ta. Em chỉ cần trả lời anh, em có đồng ý lấy anh không, là được."

Ánh mắt kia vốn rất đẹp, giờ phút này ánh sáng lung linh, càng phát ra sáng trong, giống như có ma lực, hấp dẫn cô. . . . Cứ nhìn xuống như vậy. . . Rồi lại sợ, cứ tiếp tục nhìn xuống. . . Gần như không thể dời đi ánh mắt, không cách nào suy nghĩ, bật thốt lên "Em đồng ý", lại vẫn cứng rắn kìm lại chính mình, thò người ra hôn lên má Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch, Anh nói như vậy làm em rất cảm động. . . Mà em vẫn luôn cho là, lý do kết hôn, không cần vì tránh né chuyện gì đó." Mắt thấy Tiểu Bạch sắp nổi giận, cô vội vàng nói tiếp: "Không phải em không muốn lấy anh. Chỉ là, bây giờ vẫn chưa được. Chính anh cũng từng nói qua, muốn em chờ anh mà? Nói cách khác, không có chuyện này, anh cũng không nghĩ tới nhanh như vậy muốn kết hôn với em đúng không. . . ."

Thở dài một hơi tựa vào trên ghế sofa. . . Tiểu Bạch ni non: "Em vẫn. . . Cảm thấy anh không thể lo cho em được phải không. . ."

Cô nghiêm mặt nói: "Tiểu Bạch, bây giờ, chúng ta không nên nghi ngờ lẫn nhau có được không?"

Tiểu Bạch phối hợp với cô, chỉnh đốn lại cảm xúc của mình: "Vậy em nói, phải làm sao bây giờ?"

Cô cũng thở dài một hơi, cúi xuống. . . . Tập trung ăn bò bít tết trước mặt, tượng tượng bò bít tết kia chính là mặt của Thiên Thiên, cắn xé cắn xé cắn xé! !

Suy nghĩ trong chốc lát, Tiểu Bạch nói: "Thật ra, bọn họ cũng không có chứng cứ gì, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, cũng không thể làm gì chúng ta được. Chỉ là, lại muốn giả vờ là người xa lạ khi ở trường học mà thôi."

Cô lập tức nói: "Không, không cần giả vờ là người xa lạ, mà muốn giả vờ là chị em! Dù sao chúng ta ở trước mặt cũng đã thừa nhận rồi. . . Về sau ở trong thang máy, có thể nói là bọn họ hoa mắt. . . ."

Tiểu Bạch cắn đĩa oán giận: "Lại là chị em. . . . Chỉ biết em sẽ không nghĩ được chiêu gì tốt. . ."

Cô lại rất hưng phấn: "Sau đó em lại gọi Cổ Dật Nam tới đóng giả bạn trai em, nếu không! Em có nói thêm cái gì nữa, người ta cũng sẽ không tin!"

Phình một tiếng, Tiểu Bạch ném đĩa lên trên bàn: "Chẳng trách không muốn lấy anh, thì ra lại có chuyện này! Vậy còn không bằng anh trực tiếp đi tìm Thiên Thiên, làm bộ làm hòa với cô ấy, không phải càng tốt hơn sao? !"

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Chuyện xảy ra

Trở về trường học nom nóp lo sợ một hồi, lại không kinh cũng không hiểm? Cô chột dạ, mỗi ngày hai phía như một đường thẳng (*cơ bản), vừa hết tiết lại lập tức trở về ký túc xá, trước kia thỉnh thoảng chạm mặt Thiên Thiên, lại không thấy đâu cả, cô cũng không dám hỏi thăm . . Chỉ sợ nghe được lời đồn, nhưng cũng không nghe ai nói gì. . .

Lần trước cùng Tiểu Bạch tan rã trong không vui, vẫn chưa bàn bạc được gì cả, tóm lại—— nhất quyết không thừa nhận, tuy nói phương án của hai người một cái so một càng kém, nhưng cô nghĩ, chỉ cần chịu đựng qua hơn một tháng này, Tiểu Bạch tốt nghiệp, cũng liền không có chuyện gì nữa. Nhà của Tiểu Bạch, cô lại không dám tới nữa, lớp phụ đạo của cô, cậu ấy cũng không dám đến. Tóm lại, trong một tháng này, hai đứa là một lòng muốn coi như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Chớp mắt khoa du lịch của cậu ấy sẽ phải tốt nghiệp. Lúc đầu cô còn muốn cùng chủ nhiệm lớp của bọn họ xem nào nhiệt, cùng đi, cho Tiểu Bạch một kinh hi, ai ngờ bây giờ xảy ra chuyện này, cô làm sao còn dám ở trước mặt sinh viên khoa cậu ấy đi lại, lại nói Đại Dũng cũng bạn cùng lớp của cậu ấy.

Không có giờ lên lớp, đành phải đến nhà Tiểu Mễ, hẹn Chung Lôi cùng nhau oán trách. Từ lúc cô và Tiểu Bạch Chân đến với nhau, cô liền rất ít liên lạc với bọn họ, Tiểu Mễ đối với hành động "Thấy sắc quên bạn" của cô rất là oán giận.

Cô nằm trên giường của Tiểu Mễ, Tinh thần mệt mỏi đem những chuyện xảy ra từ lúc nghỉ đông đến nay kể lại, mới phát hiện, gần gần mấy tháng, làm sao có thể nói hết nhiều chuyện như vậy, chiếc hộp Pandora này, lại mở ra nhiều ham muốn như vậy.

Tiểu Mễ nằm cạnh cô, một hồi thôn thức: "Tiểu Mỹ, mình cảm thấy cậu thay đổi. Trước kia, cậu rất tự nhiên, đầu tiên làm chuyện gì cũng xông về phía trước, hiện tại, thế nào liên sợ đầu sợ đuôi, thật không có tiền đồ. Không phải là hai sinh viên sao, cậu sợ cái gì?"

Đem tay kê dưới đầu, xoay người nhìn trần nhà: "Đúng vậy, mình cảm thấy mình già rồi. Xong không được. Vốn chính là mình làm chuyện xấu bị phát hiện, chẳng lẽ mình tìm sinh viên gây một trận?"

Tiểu Mễ vui vẻ nói: "Lại nói. . . Hai người làm chuyện xấu rồi hả?" cầm cái cốc lại gần, mặt cười xấu xa: "Phá hư đến. . . Cái gì trình độ rồi hả?"

Cô vùi đầu trong gối: "Ôi. . . Chuyện xấu mình nói không phải ý tứ đó. . ."

Tiểu Mễ kéo cô quay lại, đôi tay nắm mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc nói: "Nói! Có hay không cái đó cái đó. . . Thành thật khai báo!"

Nhớ tới hôm đó ở "Trong xe", mặt của cô nhanh chóng đỏ lên. . .

Lôi Lôi ở bên cạnh giống như phát hiện tân đại lục một loại chỉ vào mặt cô: "Xong đời xong đời. . . Quả thật làm việc gì sai rồi. . ."

Mặt Tiểu Mễ lập tức dán tới đây: "Này, như thế nào, đáng người của cậu nhóc rất khá chứ?"

Gào! Cái gì cùng cái gì! Rõ ràng đến cùng bọn họ bàn bạc đối sách, lại bị bà tám một lần. . . Lấy gối đầu trong tay cùng bọn họ đùa giỡn thành một đoàn. . . Hai người này giống người đàn bà chanh chua căn bản không tính bỏ qua cho cô, hợp lại cùng nhau bắt nạt cô, còn nói sẽ tra hỏi kỹ lưỡng. . .

Cuối cùng hai người lần lượt giúp cô ra chủ ý, Chung Lôi ngược lại một câu kinh người: "Thật ra, lấy Tiểu Bạch cũng chưa hẳn không phải biện pháp tốt."

Làm ơn! Cậu ấy vừa tốt nghiệp liền muốn kết hôn sinh con, bây giờ còn nóng lòng muốn cô theo bước cậu ấy. . . Cô nằm ở trên giường không nói lời nào. . .

Tiểu Mễ ngồi ở trên giường run run: "Tiểu thư, khi đó cậu vừa tốt nghiệp, còn chồng cậu cũng là vừa tốt nghiệp đi? Tiểu Mỹ cái này, còn không quyết định làm thế nào đâu. Theo mình, liền theo phương án của hai người, làm cho Tiểu Bạch dùng mỹ nam kế giải quyết Thiên Thiên, cái này có vẻ tốt. . . Ha ha ha. . ." Cả người lâm vào trong hoang tưởng của chính mình. . . Vừa rồi vẫn còn vẻ mặt đồng ý cô xoay mặt liền muốn bóp chết cậu ấy. . . Cô đây đều là lâm kết giao cái gì bạn xấu. . .

"Tiểu Bạch là tốt nghiệp, nhưng Thiên Thiên vẫn còn ở khoa chúng ta ngây ngô hai năm mới tốt nghiệp đó, cậu làm cho mình như thế nào ở lại? !"

"Vây chỉ có. . . Cậu kết hôn với Cổ Dật Nam, tỏ vẻ trong sạch!" Nói đi nói lại, thật làm cho cô chán nản. . .

Ở chỗ bạn tốt không được an ủi, sau khi trở lại trường học vẫn như cũ nom nóp lo sợ. Tại một lớp hết giờ học, gặp Thiên Thiên ở cửa lớp, trong lòng hồi hộp một chút, lại có cảm giác rất thật, nghĩ thầm: "Cuối cùng cũng tới. . ." Thờ ờ một cái, liền đi xe đến một quán cà phê cách trường học khá xa, nghĩ thầm, người đến không có ý tốt, vẫn là trốn được rất xa mới tốt.

Thiên Thiên ngược lại không che giấu chút nào, đi thẳng vào vấn đề: "Giảng viên Mạc, em rất muốn biết, cô chừng nào thì, cùng Tiểu Bạch đi lại với nhau?"

Cúi đầu khuấy coffee, cô tận lực làm cho mình cười đến thân thiết: "Tôi là chị gái cậu ấy, nhìn cậu ấy ra đời, em nói chúng ta lúc nào thì đi lại với nhau?"

Thiên Thiên sắc mặt biến hóa: "Cô không cần giả bộ nữa, ngày ấy, bọn em đều thấy được."

Cô lấy bất biến ứng vạn biến: "Nhìn thấy cái gì? Tiểu Bạch cùng tôi từ nhỏ tình cảm cũng rất tốt, các người không nên hiểu lầm mới phải."

Đứa bé chính là đứa bé, hai ba câu Thiên Thiên liền không giữ được bình tĩnh, Giọng điệu lập tức cao lên mấy phần, cô ở trong lòng âm thầm may mắn

chính mình rời khỏi trường học đúng lúc, "Giảng viên Mạc tôi tôn trọng gọi cô một câu giảng viên Mạc, cô có thể không làm thất vọng mọi người, làm tấm gương sáng cho người khác, cô qua lại với sinh viên, còn ở chung, hiện tại lại ở đây lừa gạt tôi, cô cho là trò lừa gạt của mình rất cao minh sao? Tôi cho cô biết, tôi và Đại Dũng đã đến nhà của Tiểu Bạch! Mẹ của cậu ấy nói, cũng không biết cô là ai!"

Keng. . . Thìa kim loại va vào cái ly, phát ra tiếng vang, giống như cô gái trước mặt này đang cao giọng hét lên, dẫn đến những người khác ghé mắt. Cô biết rõ, không giả bộ được nữa. Vươn cánh tay kia ra, giữ chặt tay trái bắt đầu phát run, đem giả già hèn nhát ở trong lòng đuổi đi, quay lại thành cô gái mạnh mẽ không sợ trời không sợ đất như lúc còn đi học. . . . Nhớ mẹ nói, không có việc gì không cần gây chuyện, có chuyện không thể sợ phiền phức. . . Nếu chuyện đã xảy ra, sợ hãi cũng không giải quyết được vấn đề.

"Xem ra mấy ngày không thấy, em làm không ít việc." Tận lực đè thấp cổ họng, để cho giọng nói ổn định một chút, không cần run, "Vậy, em muốn thế nào?"

"Cô đừng ở chỗ này giả bộ bình tĩnh, giống cô loại phụ nữ này, tôi nhìn liền ghê tởm, vẫn còn không biết xấu hổ làm giảng viên ở trường đại học. . . ."

"Xin hỏi, chúng tôi cùng một chỗ, phạm pháp sao, tôi vì cái gì phải xấu hổ không làm giảng viên?"

"Nếu không phải là cô, tôi và Tiểu Bạch vẫn luôn thật tốt. . . Cô làm người thứ ba mà vẫn đúng lý hợp tình như vậy! Tôi nói lần đó các người diễn xuất, tại sao Tiểu Bạch lại kỳ quái như thế, vẫn không chịu ngồi xuống, thì ra, là cô lừa gạt cậu ấy, cậu ấy căn bản cũng không biết cô là giảng viên! Một bó tuổi vẫn còn trang trẻ tuổi. . . Là cô quyến rũ cậu ấy! Các người. . . Các người còn chưa cưới đã ở chung, như thế nào lại không vi phạm pháp luật chứ?"

Hồi hộp. . . Hôm nay đây là lần thứ ba hộp hộp rồi. . . Cô không biết Thiên Thiên từ nơi nào biết những chuyện này, nhưng cô đã ý thức được. . . Lần này, đoán chừng chuyện này động tĩnh quá lớn. Áp chế nước mắt sắp trào ra, tự nói với mình, hiện tại, phải mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ! !

"Vậy, hôm nay em tới tìm tôi, là muốn làm gì? Dọa dẫm tôi sao?"

"Dọa cô? Cô đừng xem thường người khác. Tôi sẽ làm cho Tiểu Bạch, cam tâm tình nguyện vứt bỏ cô! Trở lại cuộc sống trước kia của chúng tôi. Về phần cô, mẹ Tiểu cũng biết chuyện của hai người, cô cho rằng cô sẽ sống tốt sao?"

Thờ dãi một hơi tựa vào ghế sofa: "Ai, quả nhiên là đứa bé, xảy ra chuyện gì, chỉ biết nói cho ba mẹ."

Thiên Thiên đứng bật dậy: "Tôi không những nói cho ba mẹ, tôi cũng sẽ nói cho lãnh đạo biết, cô chờ khóc đi!"

. . . . .

Sau khi Thiên Thiên đi, cô không thể ức chế toàn thân phát run. . . . cô biết mọi người xung quanh đều giống như đang xem kịch vui nhìn chăm chăm cô, nhưng chỉ là tay chân phát run, không cách nào nhúc nhích. . . .

Cậu nói cuối cùng kia của Thiên Thiên, như sấm bên tai, làm cho toàn thân cô run lên. . . Nhớ tới chính mình từ nhỏ, khắc khổ luyện đàn, lúc còn rất nhỏ, tất cả mọi người đang chơi đùa thì cô lại đang luyện đàn, mùa hè, không có điều hòa, ba liền bưng một chậu nước, bên trong chứa đầy nước lạnh, cho cô đặt hai chân ở bên trong mát mẻ, tay lại không thể nhàn rỗi. . . Thi lên đại học, nghiên cứu sinh, liên tiếp đều là sinh viên ưu tú nhất, công tác, cũng có thể làm giảng viên ưu tú trong khoa đại diện đi tham gia thi đấu. . . .

Mọi thứ, đều bị cô "Chơi đùa" không còn gì. . .

Run rẩy lấy điện thoại ra, bấm dãy số đã thuộc lòng, giờ phút này, muốn nghe nhất, vẫn là giọng nói của ba mẹ. . . . Mẹ nhận điện thoại, nói: "Ôi Tiểu Mỹ, không phải lên lớp sao, như thế nào gọi cho mẹ giờ này? Mẹ và di con đang đi siêu thị. . . ." Mẹ là một người nói nhiều, liên tính gặp phải người cầm điếu, mẹ cũng có thể nói một mình. . . Cô cũng không dám lên tiếng, sợ vừa nói tiếng nước nờ liền không đề nén được. . .

Điện thoại bị dì lấy, hỏi: "Tiểu Mỹ, gần đây cháu thế nào, công việc còn thuận lợi không?" . . .

Nghe được cái từ "Công việc" này. . . Trái tim đều đi theo run lên. . . . . Tắt thôi. . . .

Lại gọi, là số của ba. . . Hình như ba lại ở trong nhà mân mê trà cụ. . . Theo thường lệ thì hỏi thăm mấy câu. . . Không nói được cô liền nhanh chóng cắt ngang. . .

Rốt cuộc không nhận được vẫn là rơi lệ. . . Nhìn một chút, còn không phải là kết quả chơi với lửa có ngày chết cháy. . . . Thiên Thiên không nói sai, ban đầu, đúng là cô lừa gạt Tiểu Bạch. . . .

Điện thoại lại vang lên, cho dù vẫn rung, nhưng không vươn tay đi lấy, mặc cho điện thoại rung trên bàn. . . Đại khái rung đã lâu, cô mới đưa tay cầm lên xem, là Cỗ Dật Nam. . . . Hít hít cái mũi. . .

"Cái gì?"

"Chị cả, rốt cuộc chị đang làm gì thế? Tại sao không nhận điện thoại? Ba mẹ đều nhanh suốt ruột điên rồi!"

"Ax, vậy chị gọi lại cho ba mẹ."

"Khoan đã, bây giờ chị ở đâu? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không có việc gì, chị đang ở bên ngoài."

"Nói nhảm, em đương nhiên biết chị đang ở bên ngoài, vấn đề là chị ở đâu? Em tới tìm chị."

"Không cần, chị muốn ở một mình."

"Thật sự đã xảy ra chuyện?"

"Sao em phiền phức như vậy!" Không nhận được hô lên.

"Chị chờ, em đến tìm chị." . . . Trùng mắt tắt điện thoại, im lặng.

Người sống không thể chỉ lo chính mình, lại đau khổ cũng không thể không chú ý trách nhiệm của mình. . . Lần lượt gọi điện thoại cho ba mẹ, làm bộ vui vẻ để cho bọn họ cho là vừa rồi điện thoại bị hư, sau đó tắt điện thoại, tiếp tục buồn rầu. . .

Khi Cổ Dật Nam tìm được cô, cô còn ở trong quán coffee gần ngườì. Ánh mắt đã khô không rơi lệ được nữa, cả người khô héo. . . Giống như một cây cỏ nhỏ. . .

Nhìn Cổ Dật Nam đầu đầy mồ hôi, trong lòng cô ngược lại hơi chút được an ủi, ít nhất, trong thành thị này, còn có người quan tâm cô.

"Em sao vậy?"

"Không có việc gì."

"Chia tay với Tiểu Bạch sao? Tên nhóc kia khi dễ em sao?"

"Không."

"Cái cái ly kia là của ai?" Anh ấy chỉ vào cái ly của Thiến Thiến ở trước mặt. . . Chắc vừa rồi nhân viên phục vụ thấy cô không bình thường, cũng không dám đến dọn cái ly.

"Không có ai cả."

"Ồi, anh nói, ngoài câu đó ra em không thể nói câu khác sao?"

". . . ."

"Em không nói đúng không? Vậy anh trực tiếp gọi cho Tiểu Bạch." Lấy di động của cô muốn lấy sổ của Tiểu Bạch.

Cô đưa tay ngăn lại anh ấy, lời anh ấy ra khỏi quán cà phê. . . Cô không muốn bị người xem diễn trò xem toàn bộ.

Chủ động ngồi lên xe của Cổ Dật Nam, cởi giày, cuộn tròn hai chân ôm trước ngực, cầm chống lên đầu gối, đối diện với ánh mắt lo lắng của Cổ Dật Nam, nhẹ giọng cười một tiếng: "Được rồi, không có việc gì, nhiều nhất là chính là. . . Em nhanh thất nghiệp. . . Công ty của anh có tuyển người giống như em đi làm không?"

Cổ Dật Nam trợn to hai mắt, một bộ khó hiểu nhìn cô chăm chăm. . . Một hồi lâu, chỉ nho nhỏ nói: "Em đừng cười, so với khóc đều khó coi hơn."

Tác giả có lời muốn nói: lại nói, nhìn nhiều như vậy, làm sao lại không có mấy cái thu bốp? Đồng tử môn, dám lưu lại dấu móng tay không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ác giả ác báo

Lúc gọi điện thoại cho Tiểu Bạch, cậu ấy đang đi Văn Nam cùng lớp tốt nghiệp của bọn họ. Trời cao Hoàng Đế ở xa, nói cũng không làm được chuyện gì, chỉ càng làm cho nhiều người ngột ngạt mà thôi. Nghe thấy rất nhiều tiếng gào to vui vẻ của thanh niên bên cậu ấy, không nhận được nghĩ, tuổi trẻ thật tốt, cho dù vấp ngã, vẫn có cơ hội làm lại, cái này, có lẽ là điểm khác nhau lớn nhất giữa cô và Tiểu Bạch.

Vẫn là nhìn không được, hỏi một câu có phải mẹ anh đã biết chuyện của chúng ta rồi không. Lấy được đáp án, cũng là không có, em đừng đoán mò, anh

đã nói với Đại Dũng rồi, yên tâm đi .... Cô mới ý thức được, rất rõ ràng, Thiên Thiên là chờ Tiểu Bạch đi khỏi mới ra tay .

Tắt điện thoại, đối diện với ánh mắt lo lắng của Cổ Dật Nam. Toét miệng bày tỏ chính mình không có việc gì, nhìn hướng cửa kính tiếp tục ngơ ngác. Cổ Dật Nam vừa muốn há miệng, cô lập tức đưa tay ngăn lại: "Ồi, đừng nói với em anh đã sớm đoán được toàn bộ, sớm nghe lời anh thì tốt rồi .... . Em đều biết, để cho em yên tĩnh một lát."

Cổ Dật Nam cầm cái ghế ngồi ngay ngắn ở trước mặt cô: "Ồ trong lòng của em anh liền là người lái nhai như thế sao? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Mẹ Tiểu Bạch tới tìm em sao?"

Vì vậy cô đem mọi chuyện đã trải qua nói một chút cho Cổ Dật Nam nghe, nói lại lần nữa, tâm tình của cô đã bình tĩnh hơn nhiều, cuối cùng, còn hỏi Cổ Dật Nam "Này, Anh nói nếu em đến công ty của anh, có thể làm chút cái gì?"

Cổ Dật Nam vẻ mặt nghiêm túc, một mực trầm mặc suy tư. Cô nhận không được đá anh ấy: "Này, sao vậy, chẳng lẽ đến cả anh cũng không cần em nữa sao?"

Cổ Dật Nam không để ý cô trêu tức, chậm rãi nói ra cái nhìn của anh ấy, giọng nói trầm thấp hình như có thể vượt qua nỗi sợ hãi trong lòng cô: "Anh cảm thấy chuyện này không nghiêm trọng như em nghĩ. Một trường học sẽ không dễ dàng cho một giảng viên thôi việc như vậy, chỉ dựa vào mấy lời đồn của một sinh viên. Chỉ là anh thấy đứa trẻ kia, cho dù không làm cho lãnh đạo tin tưởng, cũng có thể gây sóng gió với sinh viên khoa em, chắc em sẽ không chịu nổi đâu. Cho nên hiện tại, có thể đối mặt lời đồn đãi mà tiếp tục làm việc hay không, sẽ là thử thách lớn nhất của em."

Còn nữa, lãnh đạo của bọn em nếu tìm em nói chuyện, em đừng thừa nhận, đứa bé nói vớ vẩn, cứ coi như không nghe thấy. Không có gì, khổ sở nhất chính là thời gian này, qua thời gian này mọi thứ đều qua đi."

Vốn rất bình tĩnh, nước mắt lại bắt đầu rơi, cô ngửa mặt hít hít cái mũi, ngập ngừng: "Nhưng. . . Nếu vừa rồi. . . Cô ta ghi âm làm sao bây giờ. . ."

Cổ Dật Nam vỗ vỗ tay cô: "Đó là tình huống xấu nhất. Ghi âm cũng không sợ, e liền nói, Tiểu Bạch là em kết nghĩa của em, tình cảm của hai người rất tốt, nhưng không phải tình cảm nam nữ. Ồi, nói dối ai không biết, còn cần anh dạy sao! Hiện tại em quá hốt hoảng, cho nên mới không nghĩ ra mà thôi, không có chuyện gì. Ngủ một giấc thật tốt, ngày mai tỉnh dậy, em sẽ phát hiện, không có việc gì lớn ."

Cổ Dật Nam lại an ủi cô, sau đó lái xe đưa cô về trường học. Xa xa nhìn thấy cửa trường học, bỗng nhiên cô có chút sợ. Một buổi chiều, cô đều không dám mở máy, chỉ sợ chủ nhiệm gọi điện thoại tìm cô, cũng sợ lại liên tục xuất hiện những rắc rối khác. Trong nháy mắt, cô dè cái tay đang cầm tay lái của Cổ Dật Nam xuống: "Em không muốn về trường, mình đi thôi."

Cổ Dật Nam ngược lại cầm tay cô, coi như là an ủi, quay xe lại. Cô mở điện thoại di động lên, gọi điện thoại cho Tiểu Mễ, nói muốn đến nhà cô ấy ở tạm một đêm. Cổ Dật Nam đưa cô đến đó, dặn dò nói sáng mai sẽ đến đón cô đi làm, rồi rời đi.

Tiểu Mễ mặc dù rất tò mò về Cổ Dật Nam, nhưng nhìn thấy sắc mặt của cô, cũng không dám hỏi nhiều. Buổi tối, nằm ở trên giường, cô hỏi Tiểu Mễ nếu như cô thất nghiệp thì phải làm sao, Tiểu Mễ về mặt hưng phấn nói xong, rốt cuộc có thể cùng cô ấy làm bạn, có thể để cho ba anh ấy góp vốn với chúng ta cùng nhau mở một trường học Piano. Nhìn bạn tốt trong mắt đều là chân thành vui sướng cùng lo lắng, cô khẽ vuốt cái mũi của cô ấy, trong lòng cảm khái, có bạn bè, thật tốt.

Những ngày kế tiếp, chỉ có thể dùng đau khổ để hình dung. Tiểu Bạch đi Vân Nam, cô không biết một tuần lại dài như vậy. Một tuần, thì ra có thể thay đổi rất nhiều chuyện.

Giữa các sinh viên đại khái đã có các lời đồn đãi, mặc dù cô cố ý không để cho mình đi để ý những chuyện đó, nhưng cũng nghe được một chút ngất ngưởng. Đặc biệt là bọn nhỏ lớp vũ đạo, chạy tới lớp cô, đặc biệt ngắm cô một cái, sau đó cùng bạn bè nói những chuyện cô đã che giấu. Bọn nhỏ bên chuyên ngành trình diễn nhạc, đại khái bởi vì tiếp xúc với cô nhiều hơn, trái lại không có nhiều lời đồn đãi như vậy, nhưng cũng nhìn cô với ánh mắt rất phức tạp. Thậm chí, có một lần có sinh viên là học trò của cô, lại hỏi cô cảm thấy ra sao về chuyện sinh viên ở chung khi yêu đương. Cô cố gắng bình tĩnh giải thích, có thể yêu đương, ở chung thì không nên, con gái phải học được cách tự bảo vệ mình vân vân, cũng may sinh viên bên cạnh giữ em ấy lại để em ấy không tiếp tục hỏi nữa, nếu không, cô thật sự không biết nên trả lời như thế nào nữa.

Cổ Dật Nam và Tiểu Mễ thành trụ cột quan trọng nhất mấy ngày nay của cô, Cổ Dật Nam mỗi ngày đều lái xe đi tới đi lui giữa trường học và nhà của Tiểu Mễ, đưa cô đi làm, có lúc, còn cố ý ở dưới lầu khoa chúng ta trò chuyện hơn 10 phút, cô biết rõ dụng ý của anh ấy, anh ấy hi vọng lời đồn đãi không còn nữa, nhưng anh ấy không nghĩ tới, trước kia không có người xuất hiện, hiện tại lại đột nhiên xuất hiện, lại hoàn toàn ám chỉ cô có tật giật mình.

Lãnh đạo rốt cuộc cũng gọi cô lên. Trong cảm nhận của cô chủ nhiệm Từ luôn luôn hiền lành dễ gần, dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn cô một lần, lời nói cũng rất nghiêm khắc, chỉ nói, làm việc lâu như vậy, chưa bao giờ quan tâm đến cuộc sống sinh hoạt riêng của cô, không biết vấn đề kia của cô đã giải quyết chưa. Cô nghe xong những lời này, liền biết có là chuyện gì, chẳng qua người ta không làm rõ, cô cũng không tốt dựa vào bên kia.

Ngồi thẳng, cố gắng bình tĩnh trả lời, cô nói đã có bạn trai, nhưng còn không có ý định kết hôn.

Chủ nhiệm Từ bảo cô uống trà, nhìn cô, ánh mắt như đang xem con gái, thấy cô chột dạ: "Ai, em cũng trưởng thành rồi, vấn đề cá nhân này, nên giải quyết, liền giải quyết đi. Các người những người tuổi trẻ này, tôi nhìn vào, mỗi người đều giống một bông hoa, tôi cũng rất kỳ vọng vào các em, ở khoa chúng ta sinh con đẻ cái. Trong nhà em chắc cũng đang sốt ruột vì em"

Cô gật đầu nói vâng, nghe giọng điệu giống ba, nhớ tới gần một năm nay khoa coi trọng cô, chủ nhiệm Từ giúp cô tranh thủ một tên trong số những người tham gia thi đấu, trong lòng càng thêm áy náy.

Ông Từ uống một ngụm trà, tiếp tục nói chuyện, tốc độ nói chuyện của ông ấy rất chậm, không biết là ông ấy đang suy nghĩ cái gì hay bởi vì muốn dẫn đo từ ngữ: "Khoa chúng ta, vốn có rất nhiều phái nữ, mỗi người đều rất đẹp, thích trang điểm, dễ dàng làm người khác ghen tỵ, đúng sai tự nhiên cũng rất nhiều. Gần đây. . . Tôi cũng nghe được một chút tiếng gió, đối với em không được tốt lắm."

Tôi rồi tôi rồi. . . Cô biết ngay mà, sớm muộn gì cũng xả đến đề tài này. Cô ngồi, cũng không dám thở mạnh, cúi đầu, như đứa trẻ làm việc sai trái, chờ đợi người lớn phê bình.

Chủ nhiệm Từ cũng không hỏi cô tất cả mọi chuyện, chỉ nói: "Nhưng tôi tin tưởng em, em là đứa bé có chừng mực, không cần bởi vì chút chuyện như vậy, làm ảnh hưởng đến cảm xúc và công việc của mình. Cho nên tôi nói rồi, em đó, cũng không phải là không có bạn trai, cần gì cùng một đứa bé dây dưa không rõ, làm cho những nữ sinh ở khoa vũ đạo suốt ngày chỉ sợ cho thiên hạ không loạn tới xem liên thấy phiền. Nếu thấy đủ rồi liền vội vàng kết thúc đi?"

Cô nắm thật chặt cái chén, nước mắt đảo quanh ở hốc mắt. . . . Trách nhiệm nặng nề, mới bước ra cửa. Mang theo tâm tình không vui đi trong hành lang, lại bị một đôi chân trắng nõn ngăn cản đường đi. Nhìn lên thấy Thiên Thiên đứng ở trước mặt, cười rất thoải mái: "Như thế nào, cảm giác không tồi chứ?"

Không có bất kỳ biểu tình gì, cũng không muốn nói, vòng qua cô ta, tiếp tục đi về phía trước. Thiên Thiên rất kiên nhẫn đi theo phía sau: "Này, ngày mai Tiểu Bạch trở về, cô có dám đi đón không?"

Tiểu Bạch, cái tên rất xa lạ. Đã mấy ngày cô không nhận điện thoại của anh ấy rồi, không biết anh ấy sẽ nghĩ thế nào, bây giờ cô ắc còn không mang nổi mình ắc. Bình tĩnh đi tới cửa trường học, đi lên xe, mới phát hiện không biết nên đi đâu. Ban ngày Tiểu Mễ không ở nhà, nhà Chung Lôi có trẻ con và ba mẹ chồng, cô tự đi dạo phố. . . Lại lo lắng rất nhanh sẽ thất nghiệp, tiền bạc để ở trong ví tương đối an toàn một chút. . . .

Đành phải gọi điện thoại cho Cổ Dật Nam, lại làm phiền anh ấy rồi. Nghe nói anh ấy đang gặp khách hàng quan trọng, trợ lý tiểu Trương cười mập mờ rót nước ân cần hỏi cô, cô ngồi chờ ở chỗ của anh ấy, phía ngoài phòng làm việc, mười mấy đôi mắt đang suy đoán thử dò xét cô, làm cho cô muốn chửi ầm lên. . . . Chúng ta sinh hoạt tại thế giới thị phi này thật sự là TM. . . .

Cúi đầu làm bộ nhìn giấy thật lâu, cửa phòng làm việc của Cổ Dật Nam cuối cùng cũng mở ra. Một người đàn ông giống như đã từng quen biết đi ra, Cổ Dật Nam nói vài câu khách sáo với anh ta, quay lại nói với cô một câu Tiểu Mỹ chờ anh một chút, rồi tiễn người khách kia rời đi. Ai ngờ câu Tiểu Mỹ này, lại hấp dẫn ánh mắt của người khách kia, người đàn ông kia dùng ánh mắt như đèn pha quan sát cô từ trên xuống dưới, sau đó rất nghiêm túc vron tay: "Là Mạc Tiểu Mỹ sao, Xin chào, tôi là Tiểu Khải Văn, lần trước chúng ta từng gặp nhau ở tiệc rượu, chỉ là không kịp chào hỏi, rất hân hạnh được biết cô."

Tiểu Khải Văn? Cô nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Cổ Dật Nam, anh ấy dùng khẩu hình miệng cường điệu nói cho cô biết. . . Là anh trai của Tiểu Bạch. . . . Ax. . . . Cô nhất thời đứng hình. . . .

Tiểu Khải Văn ngược lại rất độ lượng, thu tay lại, ha ha cười nói: "Xem ra, Tiểu Bạch rất ít nhắc tới tôi với cô." Làm ơn, gần đây cô rất ít nói tới Tiểu Bạch được không. . .

Cô cười một cái với anh ta, cười so với khóc còn khó coi hơn: "Chào anh."

Anh ta lại cười ha ha nói: "Xem ra, Mạc tiểu thư hình như rất không hi vọng nhìn thấy tôi thì phải. Thật ra tôi đã sớm muốn tìm Mạc tiểu thư nói chuyện một chút, hôm nay khó được gặp phải. Tiểu Cổ, tôi có thể cùng Mạc tiểu thư kiếm một chỗ nói chuyện không?"

Cô nhìn về phía Cổ Dật Nam cầu cứu, anh ấy do dự một chút nói: "Vậy không bằng. . . Tôi làm ông chủ, mời tổng giám đốc Tiểu cùng nhau ăn một bữa cơm đi, Tiểu Mỹ cũng cùng đi."

Tiểu Khải Văn xoay người nhìn Cổ Dật Nam: "Tiểu Cổ, hộ hoa sốt ruột vậy (câu này ta cũng chưa biết nên dịch là gì nên tạm thời để nguyên vậy)! Bữa cơm này coi như xong! Mạc tiểu thư, tôi nhắc nhở cô một câu, nên đổi mặt, luôn luôn phải đổi mặt, không phải hôm nay, chính là ngày mai. Không bằng, hôm nay chúng ta nói rõ mọi việc, cô cũng thoải mái hơn."

Con bà nó Mạc Tiểu Mỹ cô không phải trêu chọc một người đàn ông sao, có cần thay phiên nhau tới giày vò cô như vậy không, vừa chịu hết kích thích sẽ lại tới một cái nữa. . . . "Cô. . . . Hôm nay. . . Không có tâm tình, hôm khác có thể không?"

Tiểu Khải Văn lại cười. . . Bà nội của tôi, hiện tại cô rất ghét nụ cười của người này. . . Một chút cũng không giống nụ cười sạch sẽ như ánh mặt trời của Tiểu Bạch, ngược lại giễu cợt giống như coi thường. . . Nhất là đối với cô!

"Mạc tiểu thư rất thích trốn tránh sao. . . Cái này cũng không giống như một Giảng viên đã từng được giáo dục ở trường đại học hay cao đẳng. Yên tâm đi, không phải hồng môn yển, cô coi như, theo một một người anh trai đang muốn tâm sự về chuyện của em trai mình, như vậy chắc là được đúng không?"

Dứt lời, cũng không đợi cô trả lời, liền đi đến thang máy, cô. . . Quay đầu lại nhìn Cổ Dật Nam một chút, lại nhìn những gương mặt đang tò mò kia. . . cô. . Hay là đi thôi. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Cái giá cho sự trưởng thành

Một đường im lặng, đi tới công ty của Cổ Dật Nam sau đó đến một quán cafe tương đối thanh nhã. Thời gian làm việc, trên con phố tên Tiểu Kim đại lộ Tân Nam mọi người vội vã, thật sự có thời gian ngồi xuống uống cafe, cũng không nhiều.

Sau khi gọi hai cốc đồ uống, cuối cùng đi vào đề chính. Tiểu Khải Văn thuận miệng hỏi tình tình của cô, công việc trường học các loại, cô nói thầm trong lòng hai người này đến cùng có phải là anh em ruột không, anh trai khí thế mạnh mẽ như vậy, làm cho cô có cảm giác như đang đi phỏng vấn xin việc vậy, em trai lại suốt ngày luôn một bộ bất cần đời, cái gì đều dám lấy ra nói giỡn.

Sau khi vòng vo một lúc, người anh trai này cuối cùng cũng đi vào đề chính, sửa sang lại tây trang, nói: "Ngày mai Tiểu Bạch trở về, cô có đi đón không?"

Cô cúi đầu nhìn cốc cafe trong tay, lắc đầu một cái.

Tiểu Khải Văn có chút kinh ngạc, hỏi: "Tại sao không đi? Tôi đang nghĩ ngày mai có muốn chờ cô đi không. Nhìn cô hình như đúng như cô nói, tâm tình không được tốt lắm, xảy ra chuyện gì sao?"

Anh trai ngài có thể không giả bộ được không? Nếu ngài không biết là chuyện gì ngài tìm tôi làm gì?

Trong lòng một trận buồn phiền, dứt khoát ném cái thìa cafe đi, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Không phải anh đều đã biết, gần đây chúng tôi cũng không tốt lắm. Sự việc gây âm ỉ, không phải Thiên Thiên cũng đã đến nhà anh rồi sao."

Tiểu Khải Văn nghiêng ngẫm nhìn biểu tình của cô: "Đúng là Thiên Thiên có đến nhà tôi, chẳng qua lúc ấy tôi không ở đó, cũng là nghe mẹ tôi nói lại. Đáng tiếc, ở nhà tôi, mẹ tôi luôn mặc kệ chuyện của chúng tôi, cho dù Thiên Thiên đến nhà tôi, cũng không làm được gì, còn không bằng trực tiếp tới tìm tôi càng tiết kiệm sức lực hơn."

Đúng vậy, anh là anh cả, không có người không biết anh chứ sao. . . "Cho nên, anh liền trực tiếp tới tìm tôi? !"

"Tôi đã sớm muốn gặp cô, tôi vẫn tò mò, nghĩ tới em của tôi là một người không nghiêm chỉnh làm sao có thể thích một cô giáo quy củ như vậy, còn lớn tuổi hơn nó nhiều như vậy, tôi vẫn luôn đoán có lẽ là thích vị phụ nữ trưởng thành của cô, hôm nay vừa thấy, tôi thực sự là —— mở rộng tầm mắt."

Biểu tình của cô có dấu hiệu rạn nứt . . . Bởi vì cô thấy Tiểu Khải Văn vui vẻ. . . Tay của cô ở trên đùi nắm chặt thành nắm đấm . . .

Tiểu Khải Văn vui vẻ một lát, rốt cuộc thấy cô tròn mắt liền dừng lại, quệt miệng: "Cô và Tiểu Bạch rất giống nhau, chỉ là bình thường Tiểu Bạch sẽ cãi lại. Bây giờ cô còn chưa quen với tôi, nếu quen thuộc rồi chắc chắn sẽ tranh cãi với tôi." Ngồi lâu như vậy, nụ cười vừa rồi của anh ta mới là thật lòng. . . Bởi vì, ánh mắt trên tức kia, toét miệng cười, làm cho cô nghĩ đến Tiểu Bạch. . . Thật ra, vẫn có chút giống.

Tiểu Khải Văn thu lại nụ cười, vội ho nhẹ một tiếng, cuối cùng lại biến trở về khí thế vừa nãy: "Mặc tiểu thư, thật ra, lấy tư cách con gái mà nói, điều kiện của cô rất tốt. Đàn ông bây giờ, rất nhiều người đều hi vọng một nửa kia của mình là giáo viên, đầy đủ ổn định. Cô lại học âm nhạc, nhất định có rất nhiều người theo đuổi cô. Sao cô lại nhìn trúng em trai tôi vậy?"

Cô vô ý thức khuấy coffee, nhân nhặt trả lời: "Thật ra, tôi cũng không biết. . . Ở chung một chỗ. . . Rất vui vẻ, coi như là lý do sao?"

Trong mắt của Tiểu Khải Văn đã không có ý cười: "Ở chung một chỗ vui vẻ, liền lấy công việc của mình, tuổi xuân của mình đi đánh cược sao?"

Những lời này cũng là vấn đề gần đây cô không ngừng bồi hồi tự hỏi mình. Cô không trả lời,

Lần nữa cúi mặt xuống. Tiểu Khải Văn không dừng lại, tiếp tục nói: "Cô có biết, làm đàn ông, quá trình từ một người con trai thay đổi thành một người đàn ông so với người phụ nữ dài hơn rất nhiều. Trong quá trình này, gặp phải mấy cô gái tốt, yêu, bỏ lỡ, là cái giá để trưởng thành. Tôi tin tưởng Tiểu Bạch cũng là thật lòng yêu cô. Chỉ là, nó còn quá trẻ, mới vừa vặn tiến vào con đường thay đổi, tôi không hy vọng, cô trở thành vật hy sinh để nó trưởng thành, dù sao, sự nghiệp mới là tất cả đối với đàn ông, mà nó cái gì cũng chưa có.

Bây giờ con gái đều rất thực tế, tại sao vậy? Bởi vì biết người đàn ông chơi đùa chán rồi, ổn định, có thể phó thác cả đời. Ngay cả sinh viên đại học cũng hiểu đạo lý này, cách àm của Mặc tiểu thư lại trái ngược, tôi tin tưởng, tính tình là thật. Nhưng xin cho tôi nói thẳng, tôi không coi trọng hai người. Nên tảng tình yêu cũng không có, sớm hay muộn sẽ bị bánh xe thực tế của xã hội nghiền nát.

Cô xem trên đại lộ Tân Nam Đại này đi, có rất nhiều người đàn ông thành công như vậy, người nào mà không có một đoạn tình cảm chân thành hồi tiếc? Mặc tiểu thư, theo tôi thấy, cô là một cô gái tốt, vì vậy tôi không hy vọng ở tương lai gần, cô sẽ trở thành sự bất đắc dĩ của Tiểu Bạch.

Tôi nghĩ cô hiểu ý của tôi."

Cô suy sụp ở trên ghế cafe, phờ phạc mà lặp lại: "Ý của anh, là muốn tốt cho tôi, nên hãy cùng Tiểu Bạch chia tay."

Tiểu Khải Văn dừng một chút: "Không phải muốn hai người chia tay, chỉ là tỏ rõ lập trường của tôi, đồng thời nhắc nhở cô, hiện tại, hai người không thích hợp ở chung một chỗ."

Nói nửa ngày, không phải đều là chút nói nhảm sao! Cô gạt đầu ý nói đã biết, anh ta đứng lên rồi đi, vung lên ống tay áo, cô chính là hạt bụi trên viên đạn mà anh ta bắn rơi.

Lê bước chân nặng nề trở lại phòng làm việc của Cố Dật Nam mà không nói bất cứ điều gì liền nằm xuống chiếc ghế sofa lớn ở phòng làm việc của anh ấy. . . Nói hôm nay tiêu hao quá nhiều năng lượng và cần bù lại, để cho anh ấy không nên gọi cô, liền ngủ mất.

Đêm đó cô đã có một giấc ngủ an ổn nhất trong một tháng sau đó, theo như cách nói của Châu Tinh Trì, nếu thời gian có thể quay lại, tôi hi vọng mình có thể ngủ một vạn năm không cần tỉnh lại. . . . Bởi vì những ngày kế tiếp, rất tệ.

Sau khi Tiểu Bạch trở lại, cô vẫn chưa gặp anh ấy, khi đó những người có liên quan như: Chủ nhiệm, sinh viên, người nhà của anh ấy thay nhau ép cô, cô nào có hơi sức phản kích. . . Mất thấy Tiểu Bạch hình như vẫn còn chưa biết gì cả, mơ hồ nói có mua quà cho cô rồi hẹn cô ra ngoài một chút, cô chỉ nhàn nhạt trả lời một câu đợi hết tháng này rồi hãy nói, anh ấy mới khản trương hỏi đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ nói qua hết tháng này là tốt rồi tắt điện thoại.

Kết quả, cô lạnh nhạt, nghênh đón bão táp lớn hơn.

Ngày hôm đó cô mới từ khu tổng hợp đi trở về khoa nghệ thuật, liền nhìn thấy trong hành lang tầng ba dưới khu nhà nghệ thuật có rất nhiều người vây quanh, có người hét chói tai, còn có người đang kêu. . . Chẳng lẽ là đánh nhau? Cô đẩy đám người vừa định tiến vào xem, ai ngờ một đám sinh viên phía trước quay đầu lại, đám người lại tự động tách ra, để cho cô một con đường, liếc mắt một cái liền biết đã có chuyện gì xảy ra.

Rõ ràng là Tiểu Bạch và Đại Dũng đang đánh nhau, vừa đánh vừa mắng. Thiên Thiên đứng ở một bên vừa khóc vừa la: "Đừng đánh. . ." Rất nhiều người, lại đem ánh mắt tập trung ở chỗ của cô, nhỏ giọng nói một câu "Cô Mặc tới. . . ." "Cô Mặc. . . ." Giống như quân bài Domino từng người quay về phía cô gọi, đầu của cô, ông một tiếng, rất bối rối.

Trong lúc sững sờ bảo vệ đã đến, cô mới giật mình tỉnh lại, hô to với Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, đừng đánh!" Khi Tiểu Bạch nghiêng đầu nhìn cô, trên mặt lại ăn phải một quyền của Đại Dũng, quay đầu lại đánh Đại Dũng. Bảo vệ vọt vào ngăn lại, hai người này vẫn còn đánh ở một chỗ, cô cũng tiến lên kéo hai người ra, trong lúc hỗn loạn, tóc bị lôi đến rối loạn. . Kêu khản cả tiếng. . . Rốt cuộc. . . . Mấy người ngồi phịch trên mặt đất. . . Yên tĩnh.

Không để ý chính mình toàn thân lồi thoi, cô khản trương đến xem vết thương của hai người kia. Đây là lần đầu tiên cô đến gần chỗ đánh nhau, thì ra, thật sự sẽ đem gương mặt của một người đánh cho xanh xanh tím tím, mắt cũng không mở ra được. Gương mặt đẹp trai của Tiểu Bạch, chảy ra các loại chất lỏng không rõ, nếu là ở bệnh viện, cô cũng không muốn lại nhìn đến lần thứ hai. Hiện tại, cũng chỉ có. . . Không khỏi đau lòng. Quần áo của hai người, bị kéo nhăm nhúm còn có chỗ bị rách nữa. Cũng may, nhìn ra được, hai người cũng không bị nặng lắm, đều là vết thương ngoài da và vết bầm tím.

Cô và Tiểu Bạch đều rất nhớ nhau, nhưng không cách nào nói một câu. Đã lâu không gặp, ở ngay trước mặt mà lại như rất xa.

Nước mắt sắp chảy xuống, nhưng trong lòng biết chỗ này không thích hợp. Quay đầu lại nhìn Đại Dũng, vẻ mặt của tên con trai này vừa rồi còn rất hung dữ bây giờ lại dùng ánh mắt xin lỗi nhìn cô, cô nghĩ, đại khái đã đoán được là chuyện gì rồi.

Cô và bảo vệ đỡ hai người đứng lên, dẫn bọn họ đến gặp bác sĩ, muốn rời đi cái nơi thị phi này. Thiên Thiên vẫn luôn im lặng, thế nhưng lúc này lại mang theo tiếng khóc nức nở, dậm chân, chỉ vào người cô, không có trên dưới kêu lên: "Không biết xấu hổ!" Âm thanh không lớn, lại đủ để hấp dẫn lỗ tai của tất cả mọi người, sinh viên vốn đã giải tán, cũng dừng lại nhìn vào bên trong. Tiểu Bạch nhấc chân muốn đá, lại bị bảo vệ kéo lại, kêu gào với Thiên Thiên: "Vừa rồi đánh cậu nhẹ quá đúng không?" Mới phát hiện, Thiên Thiên vẫn che nửa bên mặt. . .

Sau lưng, giọng nói nghiêm khắc mà uy nghiêm của chủ nhiệm Từ vang lên: "Đủ rồi! Đây là trường học, không phải cái chợ? ! Vẫn có một chút quy củ! Đều đi học đi!" Đám người tản ra, lại đi tới răn dạy nãy câu, bảo giảng viên phụ đạo đi theo, để cho bảo vệ dẫn ba em sinh viên đi.

Cô vẫn luôn im lặng đứng ở sau lưng anh ấy, trái tim như chết lặng, chờ đợi ngày chết đến. Cho đến khi chủ nhiệm Từ xoay người, cũng không liếc mắt nhìn anh ấy một cái, chỉ im lặng theo sát bước chân của anh ấy, vào cửa phòng làm việc.

Chủ nhiệm Từ thấy cô đuổi theo, trợn mắt nhìn cô một cái. Cái nhìn kia, làm cho tay chân cô như nhũn ra. Cô biết rõ, là muốn phán tội chết, giờ phút này, chỉ hy vọng, tất cả tội nhanh một chút.

Chủ nhiệm Từ cũng không nói chuyện, ngồi trước cửa sổ uống trà, tư thế kia như có chút không vui, tiếng cái chén đặt xuống bàn làm cho cô cảm thấy có chút chói tai, nhưng vẫn kiên trì nhỏ giọng nói một câu: "Chủ nhiệm Từ, tiết sau tôi có lớp. . ." Lời còn chưa nói hết, liền bị chủ nhiệm Từ lớn tiếng cắt ngang: "Gọi thầy Hầu lên thay cô!"

Cô đành phải cúi xuống che điện thoại nhỏ giọng xin thầy Hầu lên lớp thay cô, sau đó tắt điện thoại chờ bị xử phạt.

Cho tới giờ phút này, mới nhớ tới có người từng nói qua, người nhất định phải đợi đến khi thương tích khắp người, mới biết cái gì gọi là không nên đụng. Tôi, đang ở tuổi 27, mới ý thức được, người nên sống theo quy tắc của trò chơi thuận theo chiều kim đồng hồ, đây chính là cái giá để trưởng thành.

Một chút kỷ niệm ủa về, như một thước phim, cây xoài tươi tốt, ký túc xá đơn sơ, sân trường rộng lớn, phòng nhạc hoành tráng. . . . Nơi này, có nhiều kỷ niệm đẹp như vậy, hôm nay, đều phải xóa đi. Về Tiểu Bạch, những cuộc đối thoại cười đùa hay tức giận cãi vã, vẫn còn vang lên bên tai. . . . Thì ra, người đầu tiên phải bỏ ra cái giá cao, không phải là cô, mà là Tiểu Bạch.

Hãy tha thứ cho sự yếu đuối của cô. . . Việc đã đến nước này, kiên trì còn có ý nghĩa sao? Chính cô ở nơi này, mất danh dự đủ rồi, chịu nhục bội đủ rồi.

. . Hôm nay, cũng bị ép rời đi. Cô chỉ hận bản thân mình. . . . Tất cả, đều do cô một tay tạo thành . . .

Không biết qua bao lâu, chủ nhiệm Từ dời bước đến trước mặt cô, đối diện với cô, chịu đựng nhẫn nại, nhưng vẫn hét lên một câu: "Thế nào, cho khoa âm nhạc dài mặt đúng không!"

. . . . "Thật xin lỗi."

"Xin lỗi có tác dụng không? Trước kia nói bóng gió khuyên cô vậy mà không nghe, lần này tốt lắm, khoa âm nhạc chúng ta nổi danh toàn trường rồi! Việc tốt không ra tới cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, trước kia nhiều lần ra diễn vẫn không sánh bằng trận này của cô!" Chủ nhiệm Từ đỡ trán. . . Bộ dạng gần xanh nổi lên, cô thấy rất sợ, chỉ sợ ông ấy bị cao huyết áp cái gì thân thể không chịu nổi, vội vàng nói "Chủ nhiệm Từ, em sai rồi, ngài đừng nóng giận, đối với thân thể không tốt."

"Tôi có thể không nổi giận sao? !" Lời còn chưa nói hết đã bị ông ấy lớn tiếng cắt ngang: "Người nói người cái đứa bé này sao lại không chịu nghe lời như vậy? Nếu cô là con gái của tôi đã sớm ăn cái bạt tai rồi, cô cùng ai không tốt thế nào cũng phải cùng một sinh viên mập mờ không rõ sao, tốt lắm, bây giờ người ta tới địa bàn của cô đánh nhau, tất cả mọi người đều biết rồi, đây chính là kết quả yêu đương mà người trẻ tuổi các người mong muốn sao? !"

Nước mắt không tiếng động rơi xuống , cũng không nói chuyện.

Chủ nhiệm Từ dùng sức ngồi ở trên ghế, đã muộn, rất buồn bã nói: "Tốt lắm, trước tiên tháng này cô không cần lên lớp. . . Trở về tự kiểm điểm lại đi. . ."

"Em biết rồi, em sẽ rời đi."

Chủ nhiệm Từ một tay lấy ly trà ném xuống dưới chân cô: "Hiện tại muốn mặc kệ rồi hả? Bây giờ các người người trẻ tuổi, không có chút ý thức trách nhiệm nào cả, chính mình chọc tổ ong vò vẽ, liền muốn phui mộng chạy lấy người? Tôi cho cô trở về tự kiểm điểm lại bản thân!"

Cô nom nóp lo sợ đứng dậy: ". . . Vâng."

Đi tới cửa, vừa định đẩy cửa rời đi, giọng nói yếu ớt của chủ nhiệm Từ truyền đến: "Mấy ngày nay đừng ở lại trong trường. . . Chờ lời đồn qua rồi nói sau. . ."

Nước mắt nóng hổi tuôn rơi, gật đầu, rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: có người nói ta muốn ngược rồi. . . Xem như thế đi. . . Mỗi người luôn có quá trình lớn lên, quá trình này cần phải trải qua đau khổ, cũng là việc mà Tiểu Bạch và Tiểu Mỹ nhất định phải trải qua. Yên tâm đi, sẽ không lâu đâu. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Cô tự làm tổn thương chính mình.

Trước kia nếu có người đa cảm như vậy mà nói với cô, cô nhất định sẽ đánh người đó thật mạnh, người khổ nạn!

Hiện tại, cho dù tự đánh mình cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Nếu không thể tránh được mà phải rời đi, cô cũng sẽ không quay đầu nhìn lại. Sau khi say rượu cô đã khóc, thu dọn hành lý, xách hành lý lên, trong một tháng, cô đến chỗ bạn học cũ đang ở, Đại Liên, Thượng Hải, Bắc Kinh, Hải Nam, Thâm Quyển. . . Mặc dù mọi người đều rất kỳ quái đang trong thời gian làm việc sao cô có thể đến đây, nhưng thấy cô vẫn như trước, cũng hết sức nhiệt tình tiếp đãi.

Là ai nói qua, mỗi ngày tạo cho mình một nụ cười, cười cười, bạn sẽ tin, tâm trạng của mình thực sự rất tốt. Mỗi ngày cô đều cười thật nhiều, trước khi ra ngoài, soi gương, quơ múa quả đấm, hô to Mặc Tiểu Mỹ, cố lên! Sau khi ra cửa, đều vui vẻ thoải mái với mọi người. . . .

Chỉ là vừa đến ban đêm, luôn rất khó ngủ, trải qua rất nhiều chuyện, lặp đi lặp lại giống như in sâu ở trong tâm trí mình, tưởng tượng đủ loại kết quả. Mỗi lần nhớ lại những lúc vui vẻ, thì hình ảnh Tiểu Bạch bị đánh cho mặt mũi bầm dập sẽ lập tức hiện ra, sau đó đến Thiên Thiên liên tiếp chỉ trích, anh trai Tiểu Bạch giảng đạo lý, chủ nhiệm Từ thất vọng. . . .

Thật ra đã hết tiền rồi. Cứ nghĩ tới có một ngày cuộc sống sau này đến cả bánh mì cũng trở thành vật cản của mình. Khi hết gạo hết tiền vẫn phải trở lại thành phố G, thật ra rất muốn về nhà, rồi lại sợ không biết nên nói với người nhà như thế nào. . . . Tối hôm qua, ba ở trong điện thoại còn nói cô nên xem khai chút, không nên quá hiếu thắng, thực sự không được thì về nhà ba vẫn có thể nuôi nổi con vãn vãn. . . . Cô nghĩ, đây chính là thần giao cách cảm, cho dù không biết có chuyện gì, cũng có thể cảm nhận được tâm tình của bạn. Con người, chỉ khi gặp phải khó khăn, mới có thể biết cái gọi là thân tình, tình bạn rất quan trọng.

Một tháng sau, trở lại trường học, tâm trạng . . Không cách nào hình dung được. Đi ở dưới cây xoài cao, nhớ tới tâm trạng vui vẻ thoải mái khi vừa tới nơi này làm việc, trong lòng giằng cọt. Nhìn một chút, bây giờ cô đội mũ lưỡi trai, bịt khẩu trang, chỉ sợ người khác nhận ra, thoải mái? Đi nơi nào tìm

Trên bảng thông báo của trường dán hình thức xử phạt về việc đánh nhau của Tiểu Bạch và Đại Dũng, hai người đều bị cảnh cáo và xử phạt. Cũng may, không đến mức bị đuổi học. Cho dù đã bị cảnh cáo, vẫn có thể thuận lợi tốt nghiệp cũng đã rất tốt rồi. Chắc lúc này, anh ấy đã tốt nghiệp. Nhớ tới một tháng trước quần quít triển miên, Tiểu Bạch cầu hôn. . . Thời gian, thật sự rất kỳ quái, cô đợi một tháng, lại không nghĩ rằng kết quả là như thế này.

Lúc đi vào tòa nhà khoa nghệ thuật, khi đó đang là thời gian lên lớp, trong hành lang chỉ có tốp năm tốp ba sinh viên đang đi lại ở phòng nhạc. Cô đứng hẹn đi tới phòng làm việc của chủ nhiệm Từ ở phía trước, mở cửa đi vào, tâm tình đã rất bình thản.

Chủ nhiệm Từ đang viết chữ to nhìn thấy cách ăn mặc của cô hiển nhiên rất sùng sốt, sau đó hiểu rõ mà cười một chút. Suy nghĩ một tháng, cô cũng bình tĩnh rất nhiều, bỏ khẩu trang ra, cô cười xin lỗi với chủ nhiệm Từ: "Chủ nhiệm Từ, ngài thế nào rồi, đã lo lắng và tức giận rất nhiều phải không. Em tới khoa này, đóng góp không bao nhiêu, mà chọc tổ ong vò vẽ cũng không ít, xin lỗi ngài."

Chủ nhiệm Từ lại ở trước bàn trà ngâm nước pha trà đưa đến trước mặt cô: "Em đừng nói như vậy. Cuộc thi giáo viên lần trước, sau cuộc thi sơ khảo em vốn đứng thứ nhất. Đáng tiếc sau đó lại không tiếp tục tham gia nữa, bằng không, khoa chúng ta sẽ lấy được một danh hiệu về."

Sau đó chủ nhiệm Từ lại liên tục nói về một số chuyện xảy ra gần đây. . . Trong khoa công việc bề bộn như thế nào. . . . Rất có xu thế không ngừng được. . . Cô vội vàng ngắt lời: "Chủ nhiệm Từ. . . . Cái đó. . . . Chuyện kia của em. . . . Trường học quyết định xử lý như thế nào?"

Chủ nhiệm Từ lập tức yên tĩnh lại, nhìn chăm chăm vào cô hồi lâu, chậm rãi nói: "Về nguyên tắc, chuyện này em không được trực tiếp tham gia vào, trường học không thể trực tiếp xử phạt em. Lãnh đạo thẳng thắn với tôi, bảo tôi —— khuyên nhủ. Mặc Tiểu Mỹ, em muốn rồi đi sao?"

Đã đoán được kết quả sẽ như vậy. Lấy đơn xin thôi việc từ trong túi ra: "Chủ nhiệm Từ, cảm ơn thầy đã quan tâm em trong một năm nay. Em rất cảm ơn thầy."

Từ chủ nhiệm vỗ bàn một cái: "Các người những người tuổi trẻ này, gây ra chuyện rắc rối chỉ biết chạy trốn, trốn tránh có tác dụng không? Vấp ngã ở đâu hãy đứng dậy ở đó đạo lý này em có hiểu không hả?"

Phản ứng này của chủ nhiệm Từ, có chút kỳ quái. . . "Em hiểu. Nhưng cho dù da mặt em có dày hơn nữa, cũng không thể kéo khoa chúng ta cùng nhau xuống nước, mặt dày mày dạn làm như không có việc gì mà lên lớp như bình thường được."

Chủ nhiệm Từ chậm rãi đi tới trước bàn làm việc của mình, lấy một phần văn kiện ra: "Mấy năm nay trường đã được tham gia vào các kế hoạch phát triển quốc gia của Tây Nam, mỗi học kỳ có các giáo viên và lãnh đạo tham gia vào các hoạt động giảng dạy. Học viện (trường cao đẳng đào tạo một chuyên ngành đặc biệt) nghệ thuật của chúng ta, giáo viên mỹ thuật bị loại vài người, khoa âm nhạc bởi vì những hạn chế trong việc phát triển chuyên môn của giáo viên đã không được tham gia vào. Các hoạt động giảng dạy này, trong thời gian một năm về cơ bản đều do các giáo viên nam là chủ yếu. Tôi giúp em tranh thủ được một danh ngạch, phải xem em chịu khổ được hay không."

Cô ngỡ ngàng nhìn chủ nhiệm Từ, có chút không phản ứng kịp, chỉ có thể ngo ngắc nghe lãnh đạo nói tiếp: "Nếu như em có thể nhẫn nại một năm, sau khi trở về, cũng coi như lấy công chuộc tội. Một năm, đủ để người ta quên một ít chuyện, đến lúc đó sinh viên có liên quan cũng đã tốt nghiệp, chỉ cần em tiếp tục kiên trì, trong lúc tôi còn ở vị trí này nhất định sẽ để em quay lại làm việc."

Mẹ cô đã từng nói, từ nhỏ đến lớn, cô đều có quý nhân tương trợ, một đường thuận lợi, cô vốn không thông minh nhưng cuối cùng lại được quý nhân chi bảo. Chủ nhiệm Từ, tuyệt đối là quý nhân của cô.

Lệ nóng doanh tròng (nước mắt vui mừng) nhận lấy văn kiện, chỉ kém cho chủ nhiệm Từ quý xuống. Mặc dù trong một tháng này cô rất muốn mình có thể sống độc lập ở bên ngoài, bầu trời bên ngoài tự do hơn, nhưng chủ nhiệm Từ đối đãi với cô như thế, cô sao có thể làm Bạch Nhân Lang mà không cảm kích chứ.

(Bạch nhân lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có 'điều bạch nhân' thường hung tàn hơn cả.)

Sau khi rời đi khu nhà nghệ thuật, cô trở lại ký túc xá dọn dẹp hành lý. Đào tạo bắt đầu vào giữa tháng 6, kỳ nghỉ hè tháng 7 liền cùng sinh viên đại học tham gia hoạt động giảng dạy, tháng 9 sau khi khai giảng nhà trường trực tiếp xác định địa điểm đi giảng dạy. Trước đó, cô định thu dọn hành lý xong mang tới để ở nhà Tiểu Mỹ, như vậy, cô sẽ không cản trở lại trường học nữa.

Gọi điện thoại báo Cô Dật Nam lái xe tới đón. Cô định nhân lúc buổi trưa ít người, nhanh chóng thu dọn đồ. Đúng lúc đang dọn dẹp đến nỗi thờ không kịp, tiếng gõ cửa vang, cô còn nghĩ sao Cô Dật Nam đi nhanh như vậy, mở cửa thì lập tức sững sờ.

Người ở ngoài cửa, gần như giống hệt cách ăn mặc vừa nãy của cô, đây không phải là đột kích sao? Mũ lưỡi trai, khẩu trang. Người tới đã đẩy cửa ra, nghiêng người đi vào, cánh tay dài chụp tới, kéo cô vào trong ngực ôm thật chặt.

Trống rỗng.

Không phải không nghĩ gấp lại. Chỉ là không đoán được sẽ gặp vào lúc này. Cô đã rất sợ, trước khi rời đi, lại đưa ra quyết định sai lầm, không đủ kiên định, không đủ ác. . . . Lại hại cả hai người. . .

Vẫn không nói gì, trời mưa tầm tã, lồng ngực phập phồng làm người ta lo lắng. Vừa muốn ngẩng đầu lên nhìn, liền bị Tiểu Bạch ấn đầu ở trước ngực. Mang theo nghẹn ngào nói: "Đừng. . . Nhìn, rất. . . Xấu. . ."

Có vài thứ, khi không nhìn thấy nó, bạn nghĩ rất rõ ràng, cũng thoải mái dứt bỏ được, nhưng khi bạn đối mắt với người ấy, trái tim bạn lại không kiên định được, giống như em bé mỗi ngày đi ngủ đều ôm búp bê. . . Biết rõ khi trưởng thành thì không thể ở chung một chỗ, vừa nhìn thấy cô ấy lại không bỏ được. . . .

Không khí nặng nề.

Nếu như nhất định phải rời đi, cô hi vọng, là cười chấm dứt. Nếu lúc bắt đầu vui vẻ như vậy, cần gì phải chấm dứt một cách đau đớn như thế.

Tránh không được sự ôm ấp của Tiểu Bạch, ở trong ngực của anh ấy nói chuyện: "Em cũng không khóc, anh khóc cái gì chứ."

Giọng nói thoải mái của cô lại không được đáp lại, chỉ có tiếng nức nở bị đè nén, Tiểu Bạch nói rất nhỏ: "Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi thật sự xin lỗi. . . ." Vẫn không ngừng nói lời xin lỗi.

Cô vỗ vỗ eo của anh ấy ý bảo anh ấy buông cô ra, rút cuộc buông lỏng tay ra, Tiểu Bạch lại cúi đầu, bỏ khẩu trang ra, cô rút cái khăn giấy cho đưa cho anh ấy. . . Một mảnh hỗn độn.

Anh ấy nhìn thấy cái thùng trên đất, rút cuộc ngẩng đầu nhìn cô: "Bọn họ muốn sa thải em sao?" Trên gương mặt đã không còn những vết bầm tím ngày đó, lại đẹp trai như trước, chỉ là râu mọc lôm chôm, mắt đỏ ngầu, che kín tia máu. Xem ra, anh làm tổn thương không chỉ là một người.

"Không, là tự bản thân em làm."

Tiểu Bạch đứng ở đó, như đứa bé đã làm việc gì đó sai trái: "Anh. . . Không phải cố ý. . . Anh không ngờ là sẽ như vậy. Ngày ấy. . . Anh không thể khống chế được cảm xúc của mình, anh không nghĩ tới anh mới rời khỏi mấy ngày, Thiên Thiên lại làm cho dư luận xôn xao. . . . Lúc trước, anh còn cảm thấy chuyện không nghiêm trọng như vậy. . . . Kết quả một lần kích động, liền đánh cô ta. . . Sau đó, Đại Dũng lại lao ra, rồi. . . . Kết quả, chúng ta đều không có việc gì, lại làm hại em. . . ."

Không dám nhìn vào đôi mắt kia, cô đi tới phía trước thu dọn quần áo: "Em cũng không có việc gì. Công việc mà thôi, mắt rồi có thể lại tìm. Em và Tiểu Mễ định mở một lớp học đàn của riêng mình."

Tiểu Bạch ôm cô từ phía sau, chọc vào lưng cô: "Em đừng lạnh nhạt như vậy có được không? Em đánh anh. . . Đánh anh có được không? Anh đã làm hỏng việc rồi. . ."

Cô vỗ vỗ mu bàn tay của anh ấy: "Đánh như thế nào đây? Anh đã xả giận cho em! Anh đánh Thiên Thiên rồi!"

"Tiểu Mỹ. . . Em sẽ không. . . Không cần anh nữa chứ. . . ."

Lưng cô cứng lại. . . Cô. . . Phải làm sao đây. . . .

Tiếng gõ cửa truyền đến, cuối cùng Cổ Dật Nam đã tới. Cô lôi anh ấy vào, giống như người không có việc gì chỉ huy Tiểu Bạch dọn dẹp giúp cô, ba người cùng nhau, rất nhanh liền dọn xong.

Dọn dẹp từng món đồ mang ra xe, ngẩng đầu nhìn ký túc xá cũ, cây xoài cao, không nhận được cảm khái: "Thời gian trôi qua thực nhanh, nhớ tới lúc em và anh quen nhau, cũng là lúc kéo hành lý đây. . . ." Giọng nói thoải mái, ánh mắt thản nhiên. . .

Tiểu Bạch muốn nói lại thôi.

Khi mang hành lý cuối cùng lên xe, cô vẫy tay tạm biệt Tiểu Bạch. Anh ấy túm chặt quần áo của cô.

Cô vỗ vỗ tay của anh ấy "Được rồi, em mang hành lý đến nhà của Tiểu Mễ trước đã, đến nơi em sẽ gọi điện thoại cho anh!"

Thế nhưng anh ấy lại cố chấp không chịu buông tay, như đứa bé bị vứt bỏ, nước mắt sắp trào ra.

Cái mũi đi theo đau xót, không thể ờ lại nữa, cô nghiêng người hôn một cái lên má anh ấy, mỉm cười nói với anh ấy "Đừng như vậy, chúng ta đều phải kiên cường, cố gắng lên!"

Thừa dịp anh ấy ngăn người, vung tay mở cửa xe, đóng cửa xe lại.

Không dám quay đầu lại nhìn về mặt của anh ấy, tác giả xe của Cổ Dật Nam, nhìn cây xoài bị bỏ lại phía sau, chuyện cũ ủa về. . . .

Rút cuộc xe nhanh chóng rời khỏi trường học. Tất cả, đều kết thúc.

Nước mắt đã ngừng rơi. (chưa xong còn tiếp)

Tác giả có lời muốn nói: viết đến đoạn này, đoán rằng sẽ có rất nhiều độc giả không thích. Phê bình gì đó ta đều dự đoán được. Chỉ là, ta muốn đem

mình chuyện xưa trong lòng viết ra, cũng không thể viết văn vui vẻ mãi không phải sao. Mong đợi Tiểu Bạch mạnh mẽ lại! !

Ban đêm. Trong quán bar nổi tiếng ở thành phố, Tiểu Khải Văn hát toàn bộ rượu lên mặt Tiểu Bạch. Bé trai vốn đang uể oải, khi bị hát rượu, liền tỉnh táo lại.

Đã ba ngày rồi. Liên tục ba ngày, Tiểu Bạch sống mơ mơ màng màng, mỗi đêm Tiểu Khải Văn đến quán bar đưa cậu ấy về nhà, còn chưa kịp chất vấn, Tiểu Bạch đã say đến nỗi nói không rõ. Một ngày kia, Tiểu Khải Văn cố ý đến sớm một chút, trước khi Tiểu Bạch say khướt, dẫn cậu ấy rời đi.

Trong quán bar, đám người vẫn đang múa may quay cuồng, cho dù người nào đó bị ăn một cái tát, cũng không có gì kỳ quái. Tiểu Khải Văn không nói hai lời, lắc lắc Tiểu Bạch liền đi ra ngoài. Sau khi lao ra khỏi quán bar, đập vào mặt là không khí mát mẻ, bức bối trong ba ngày qua của Tiểu Khải Văn cuối cùng thuận chút. Đem tên con trai kia nhét vào ghế phía sau, trực tiếp lái xe đến nhà trọ ở thành phố G của Tiểu Bạch.

Trên đường, Tiểu Bạch vẫn không nói lời nào. Từ nhỏ đến lớn, Tiểu Bạch luôn là mặt trái (mặt xấu, tiêu cực) bị trong nhà giáo dục, vô luận là học tập hay công việc, mẹ thường nói "Con nhìn anh con đi. . . . Khi nào thì con mới có thể giống như anh con đây. . . ." Cho nên, cậu gây chuyện, nổi loạn, cho tới bây giờ cũng không chịu đi theo con đường mà người lớn vạch ra. Cho nên, cho dù anh trai rất tốt, cậu cũng không chịu đến thực tập ở công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Văn. Vì thế mà sau khi lên đại học, cậu không chịu hỏi anh trai tiền sinh hoạt. Cậu ghét đuổi theo phía sau bước chân của người nào đó, ghét người khác nói cậu là "Em trai của ai đó".

Đó cũng là lý do mà cậu rất cố gắng làm việc, phiên dịch, cũng suy nghĩ rất nhiều về cổ phiếu. Ngày đi cùng với Tiểu Mỹ, cậu cho rằng, mình cách mục tiêu rất gần, cho là mình thật sự có thể cho người con gái mình yêu một mái hiên che mưa chắn gió. Nhưng ai biết. . . .

Hơn một tháng nay, cảm nhận lớn nhất của Tiểu Bạch là tự trách, là hận bản thân mình quá ngây thơ, hận mình thiếu kiên nhẫn, hận chính mình ở thời gian và địa điểm không thích hợp đánh một trận sai lầm, hận chính mình không thể giải quyết vấn đề cho Tiểu Mỹ đồng thời còn mất đi Tiểu Mỹ.

Rót cuộc đã đến nhà trọ, người nào đó cũng không mở đèn, Tiểu Khải Văn mở tủ lạnh ra rót hai cốc nước, "cạch" một tiếng đặt ở trên bàn, ý bảo Tiểu Bạch cùng nhau ngồi trên ghế sofa.

"Thất tình à?" Tiểu Khải Văn đánh vỡ trầm mặc.

"Không." Tiểu Bạch không chịu nhận.

"Không có thì em làm bộ dáng này cho ai xem?"

". . . ." Tiểu Bạch ghét nhất anh trai luôn làm bộ anh cả như cha, cái gì cũng phải báo cáo với anh ấy một tiếng.

Uống ngụm nước, ánh mắt của Tiểu Khải Văn ở trong đêm tối trầm ngâm như đuối. Giọng điệu, lại có vẻ như vô ý: "Em có biết, khoảng thời gian trước, hai bạn học của em, tới nhà tìm mẹ, nói một đồng chuyện ở trường học của em không?"

Trong nháy mắt Tiểu Bạch ngồi thẳng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào anh trai, chờ anh ấy nói tiếp.

"Em đó. . . Thật ra anh chẳng muốn quản chuyện của em. . . Em ở trường học chơi bởi thể nào anh không để ý, chỉ cần em không gây rắc rối ảnh hưởng đến nhà mình anh sẽ nhắm mắt mở một mắt. Nhưng nếu quấy rầy đến cuộc sống của mẹ anh không đồng ý. Cái người tên Tôn Thiên Thiên, có phải trước kia em cùng người ta chơi trò mập mờ không rõ nhưng hiện tại lại không thừa nhận? Đừng vội phủ nhận, cô ta và một người bạn nam cùng học tới nhà, mượn có đến tìm em nhưng em không có ở nhà, hỏi mẹ rất nhiều vấn đề. Cái gì mà phòng trọ có phải một mình em ở không..., còn hỏi trong nhà có chị họ hay họ hàng nào không..., làm cho mẹ không hiểu gì cả, cuối cùng còn nói có thể em bị người ta lừa,..., làm cho mẹ rất lo lắng, luôn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Cuối cùng Tiểu Bạch không nhịn được nữa, hét lên: "Em và Tôn Thiên Thiên thật sự không có gì, em chưa bao giờ có chút hứng thú nào với cô ta cả! Mẹ nó, xem ra lần trước đánh cô ta vẫn còn rất nhẹ!"

Tiểu Khải Văn bật cười: "Ồi chao, giỏi rồi, em còn đánh cả con gái nữa?"

Vừa nhắc tới chuyện này, Tiểu Bạch liền mềm nhũn: "Vâng, đánh. . . Đáng tiếc lại làm hỏng việc."

Lại uống một ngụm nước, Tiểu Khải Văn cân nhắc xem nên bắt đầu như thế nào: "Sau khi mẹ nhờ, anh có tới gặp Mạc Tiểu Mỹ."

Tiểu Bạch từ trên ghế sofa nhảy dựng lên, bắt được cánh tay của Tiểu Khải Văn: "Khi nào?" Đã nhiều ngày rồi, cậu tìm khắp nơi mà không thấy người, chẳng lẽ, anh trai biết cô ấy ở đâu?

Tiểu Khải Văn nhìn bộ dáng dậm chân của Tiểu Bạch, cười cười: "Em kích động như vậy làm gì, đã lâu rồi, khi đó em vẫn còn ở Vân Nam."

Thì ra là vậy. . . . . Tiểu Bạch buông lỏng tay ra. . . . .

"Anh cho rằng, hai đứa em tính tình quá giống nhau, không quá thích hợp."

Từ khi công khai chuyện này, tất cả mọi người đều nói như vậy, hai đứa em không hợp."Cái gì gọi là không hợp, không hợp chỗ nào? Hai đứa em hợp hay không hợp thì liên quan gì đến mọi người? Bọn em ở chung một chỗ ảnh hưởng gì đến mọi người, mọi người đều muốn chen chân vào?"

"Ồi chào, cảm xúc còn rất lớn thôi. Anh có nói sai sao? Em xem bộ dáng của em bây giờ sống mơ mơ màng màng không cầu tiến, có điểm nào xứng với người ta không?"

"Anh. . ." Tiểu Bạch trừng mắt. . ."Em cho rằng anh. . ."

"Em cho rằng cái gì? Em xem em, muốn công việc không có công việc, muốn ga lăng không thấy ga lăng, có điểm nào giống một người đàn ông không? Bây giờ mới chịu một chút đả kích thì suốt ngày sống mơ mơ màng màng, nếu anh là con gái, anh cũng không cần em!"

Tiểu Bạch cắn môi không nói lời nào.

"Em tốt nghiệp đại học, làm việc? Cái công ty lúc trước không phải làm rất tốt sao, sao lại không làm nữa?"

Vẫn không nói lời nào.

"Kể tiếp, em tính thế nào? Cứ như vậy ngồi ăn rồi chờ chết?"

Tiểu Bạch lấy tay che mặt: "Anh anh đừng nói nữa. . . Hiện tại em rất rối bời. . . Chuyện này quá đột ngột, em cần thời gian để bình tĩnh lại. . ."

"Thế nào, Mạc Tiểu Mỹ thật sự không cần em nữa?"

Tiểu Bạch che mặt kể lại chuyện ngu xuẩn mà mình đã làm.

Tiểu Khải Văn châm một điếu thuốc: "Ai, anh đã nói rồi, em chính là đứa chuyên gây rắc rối."

Sau đó nhìn về phía Tiểu Bạch: "Vậy em nghĩ, nên làm gì để bù lại?"

"Em muốn tìm được cô ấy. . ."

"Sau đó thì sao?"

Sau đó. . . Không có sau đó. Đầu óc Tiểu Bạch trống rỗng. . . Mấy ngày nay, cậu đang suy nghĩ, mình sai rồi, phải tìm được cô ấy, không thể để cô ấy rời đi, nhưng, nhưng không nghĩ tới sau đó. . .

Tiểu Khải Văn gõ gõ tàn thuốc: "Tiểu Bạch, chuyện trước mắt, em không thể ra sức. Dù em tìm được cô ấy, em có thể như thế nào, tìm lại công việc thay cô ấy sao? Hay nói cô ấy lấy em, em nuôi cô ấy?"

Tiểu Bạch im lặng.

Tiểu Khải Văn nhìn màn đèn ngoài cửa sổ: "Tiểu Bạch, em biết đàn ông và con trai khác nhau ở điểm nào không?"

Trong bóng tối, chỉ có làn khói thiêu đốt Hồng Quang, lốm đốm.

"Là gánh vác (chịu trách nhiệm). Con người khi còn sống, đều sẽ gặp phải những chuyện không như ý, chúng ta cũng không thể vãn hồi. Chúng ta không thay đổi được quá khứ, chỉ có thể thay đổi hiện tại.

Bây giờ em hối hận, là bởi vì em cảm thấy mình có trách nhiệm trong chuyện này. Nhưng bây giờ nếu thật có cơ hội để cho em chịu trách nhiệm, em lại không gánh vác nổi.

Tiểu Bạch, em đã là một người đàn ông rồi. Không thể lại buông thả. Chỉ có mạnh mẽ lên, tỉnh lại, mới có thể, tìm đến cô ấy, mới có thể, gánh vác trách nhiệm em nên gánh. Không phải sao?"

"Nhưng, nếu như em không tìm được cô ấy, phải làm sao bây giờ?"

Tiểu Khải Văn đánh một cái vào đầu Tiểu Bạch, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn) nói: "Bây giờ em cả ngày sống mơ mơ màng màng, là có thể tìm được cô ấy sao?"

Trầm mặc.

"Anh, xin lỗi."

"Đừng nói xin lỗi với anh, người em nên xin lỗi không phải là anh."

Một phòng tối om, đèn nê ông ngoài cửa sổ có vẻ đặc biệt sáng. Tiểu Bạch đi đến tủ lạnh, mở ra, vẫn còn mấy lon bia khi Tiểu Mỹ ở tích trữ lại, cầm hai lon, đưa cho Tiểu Khải Văn.

"Sau khi ba đi, đã có bao lâu chúng ta không trò chuyện như vậy?"

"Đã nhiều năm rồi. . . Thời gian trôi qua thật nhanh, em cũng tốt nghiệp đại học. . ."

"Đúng vậy, mẹ cả ngày nói em nên kết hôn."

"Tiểu Bạch, về công ty anh đi."

". . . . Được."

Ban đêm yên tĩnh, có cái gì đó, không giống. Người lớn lên, không phải trong nháy mắt là lớn được, có chút nháy mắt lại không thể thiếu, thay đổi cuộc đời của một người.

Khi trời sáng, Tiểu Bạch điều chỉnh tâm trạng, bắt đầu đi làm ở công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân. Là người vẫn luôn quan tâm đến việc đầu tư cổ phiếu, đối với việc đầu tư của công ty cũng không xa lạ, ban đầu cho rằng công việc rất dễ dàng, giống như chỉ cần bỏ công sức cô gắng học tập, là có thể bắt đầu.

Thật ra bước đầu của công ty trách nhiệm hữu hạn Tường Vân là công ty đầu tư cổ vấn, nói cách khác, trong kinh doanh rõ ràng quan hệ với người có vẻ mạnh hơn chút. Mặc dù Tiểu Bạch học là quản lý kinh tế, nhưng trên thực tế, lý luận suông khá nhiều. Hơn nữa bình thường liền có vẻ tuổi trẻ khí thịnh, cho nên trên thực tế đến công ty của Tiểu Khải Văn ngược lại một nơi tốt để Tiểu Bạch tôi luyện cách đối nhân xử thế.

Vì vậy, mỗi ngày sáng chín giờ chiều năm giờ, đã trở thành cách sống mới của Tiểu Bạch. Chỉ ngoại trừ, mỗi ngày tỉnh lại chuyện thứ nhất, chính là không nhận được gọi tới đây số vẫn còn tắt máy kia, và mở máy tính ra, mỗi buổi tối, trước khi ngủ, gửi một thư vào hộp thư của người con gái kia

Mạc Tiểu Mỹ, anh đang trở nên mạnh mẽ hơn, em có thấy không?

Tác giả có lời muốn nói: hai ngày nay sẽ nhiều hơn, xin vui lòng mong đợi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: canh hai

Rất nhiều năm trước, tôi đã từng mong muốn được giảng dạy. Nhưng vì chuyên ngành tôi học, âm nhạc —— là chuyên ngành không đến nơi đến chốn nhất, đi dạy lại có thể làm được gì chứ? Nói thật, những đứa trẻ học âm nhạc, phần lớn đi ra ngoài, cũng đều theo “Nghệ thuật điện ảnh”, nhất là Piano, đi đến một địa phương nghèo khó, liền nhạc khí cũng mua không được, âm nhạc vốn là mọi người “No âm mới nghĩ đến” hưởng thụ, đối với những người mà cái bụng cũng không no đủ, ai sẽ nghĩ đến muốn thưởng thức âm nhạc?

Lần này trước lúc xuất phát, chủ nhiệm Từ dặn dò cô rất nhiều. Cũng may chuyên ngành của cô thuộc loại hình tổng hợp, cho nên cho dù vội vàng tham gia giảng dạy, vẫn dùng được tốt. Chẳng hạn như, kiểm tra tiếng Anh đầu vào sau đại học của tôi, cũng đã sớm vượt qua, trụ cột ngữ văn cũng không sai, lúc nhỏ vẫn đều lấy được giải nhất trong cuộc thi viết văn, cho tới bây giờ bản thân vẫn luôn có hứng thú với vẽ tranh, mặc dù vẽ cũng không chuyên nghiệp, nhưng nếu dạy cho trẻ em thì vẫn được, ca hát cũng không tệ lắm, vẫn thích viết nhạc ca hát các loại. Dĩ nhiên, toán lý hóa chưa từng tìm hiểu qua, cô sẽ không nói cho bọn họ biết . . .

Cho nên, trải qua một kỳ nghỉ hè giảng dạy và học tập ở thành phố B, tháng 8 chúng tôi phân tổ chính thức lên đường giảng dạy, cô và một vài giáo viên nam của trường cùng một tổ, đi đến một trường tiểu học ở huyện Đại Dương Nhai, châu Hồng Hà, tỉnh Vân Nam.

Giáo viên toán học đi cùng tên là Trương Hạo, bởi vì là giáo viên cùng trường, cho nên đoán chừng chuyện của cô cũng có nghe qua. Khi đi, bạn gái anh ấy còn có ý tới tiền (*tiền lên máy bay), ánh mắt đề phòng nhìn cô, giống như sợ cô đoạt bạn trai của cô ta vậy. Trải qua mấy tháng này, bây giờ cô đã không còn tuổi trẻ khí thịnh nữa, ở trong nhóm, người ít nói nhất chắc chính là cô. Cho nên, cho dù đến Côn Minh, chỉ còn lại hai chúng tôi chuyển xe, gần như suốt dọc đường cô đều không nói chuyện.

Máy bay đến Côn Minh, chúng tôi lại ngồi gần 6 tiếng trên xe, lắc lư đến châu Hồng Hà, gọi điện thoại cho lãnh đạo trường học, cử một xe jeep tới đón chúng tôi, lại lắc lư gần 2 tiếng mới đến nơi.

Thành thật mà nói, nếu không phải là tới giảng dạy, cô đã sớm muốn đến Vân Nam rồi. Vừa xuống máy bay, cô không nhận được ca ngợi trời cao! Đám mây trong xanh như thế, không khí thật thơm mát. . . . Mọi phiền não cũng đều bị ném ra sau đầu. Châu Hồng Hà là một tỉnh bị núi bao quanh, cho nên một đường đi đến chúng tôi đều đi đường núi, chín chuyển tám chỗ ngoặt, rất không ổn định, lúc xuống xe, cô quả thực sắp ói ra.

Rất cuộc đi tới trường tiểu học ở Đại Dương Nhai nơi mà cô bắt đầu làm việc, xứng đáng với cái tên gọi của nó, được xây dựng ở trên lưng chừng núi. Phòng ốc là loại phòng đất có vẻ cũ kỹ, nhìn tương đối cũ nát, các bức tường đều là màu vàng, giống như loại cỏ để cho trâu ăn. Cái sân phía sau trường học nuôi trâu nuôi ngựa ..., ký túc xá ở phía sau. Theo lời giới thiệu của hiệu trưởng Chu, mấy năm nay nơi này nhận giáo viên từ trung tâm (khu vực hoặc thành phố quan trọng) cử tới giảng dạy, điều kiện dạy học và chất lượng dạy học đã tiến bộ hơn trước.

Môi trường sống so với tưởng tượng còn tốt hơn một chút, ít nhất phòng ốc xây dựng hiện đại, cô và ba giáo viên nữ của trường ở cùng một chỗ, chỉ bất tiện là tắm rửa, phải múc nước ở phía sau trường học, giặt quần áo thì càng khó phải nói, phải mang thùng đến cạnh dòng suối nhỏ giống như TV chiếu

dùng cây gậy đập. Không có máy vi tính, không có TV, không có điện thoại, cuộc sống của cô rất đơn giản, đó là lên lớp, soạn bài, chơi đùa với học sinh.

Nhưng, tâm trạng lại thoải mái hơn.

Niềm vui lớn nhất mỗi ngày chính là cảm cái ghế, ngồi ở trong sân trường phơi nắng. Còn nhớ rõ lúc mới bắt đầu, mỗi buổi sáng, ngẩng đầu lên, đều phải kéo giáo viên bên cạnh, chỉ vào trời xanh, hưng phấn kêu lên: "Nhìn kia, bầu trời thật trong xanh!" Sau đó bị người ta xem thường.

Đến bây giờ, đối với trời xanh mây trắng cũng quen thuộc, những lúc không có việc gì, liền biến mình thành một con mèo lười biếng, dưới ánh mặt trời, tự do cuộn tròn.

Thật xấu hổ, cô là một giáo viên khoa thanh nhạc, đến nơi này, căn bản không dám nói với người ta là mình dạy âm nhạc. Mặc dù mình Thiên Sơn Vạn Thủy mang một đàn điện tử tới đây, lúc giảng dạy, giáo viên trong trung tâm giáo dục còn nói, có học sinh trong trường học, ngay cả quốc ca cũng không biết hát, bây giờ cô mới biết, tuyệt đối, tuyệt đối không bao gồm trẻ em ở Vân Nam.

(Thiên sơn vạn thủy: nói người đi rất xa, qua nhiều núi nhiều sông)

Những đứa trẻ ở Vân Nam, trời sinh biết ca hát, đặc biệt là những trẻ em dân tộc thiểu số, mở miệng là có thể hát nốt cao, trời sinh. Hơn nữa bọn họ yêu ca hát, không cần biết là gặp phải chuyện vui mừng hay mất hứng, cũng muốn hát hai ca khúc. Mặc dù họ không biết Duolaini, nhưng bọn họ hát rất dễ nghe, làm cho tôi cái này giáo viên âm nhạc rất xấu hổ. Vì vậy, giờ âm nhạc của chúng tôi, liền trở thành giờ bảo tố ca hát của bọn họ, ngược lại cô rất vui vẻ.

Châu Hồng Hà luôn là trời mưa, trời mưa nên nhiệt độ rất thấp. Các em đến lớp, bình thường phải đi rất xa, mới có thể đến trên núi, có đứa bé, mỗi ngày 5:30 dậy, đi hơn 2 tiếng đường núi, mới có thể đến trường học. Lần này cô tới vội vàng, mang một ít quần áo ấm, cái lạnh ở thành phố và cái lạnh ở trên núi đều tương tự. Vì vậy cô quyết định đến thị trấn để mua một ít quần áo.

Vì vậy tìm Trương Hạo, hỏi hán ngày mai có rảnh không. Giáo viên nam luôn kính trọng nhưng không gần gũi với cô, nâng mắt kính khó hiểu nhìn cô một lát, mới đồng ý cùng cô vào thị trấn.

Thật ra cô muốn mua chút áo bông cho bọn nhỏ. Sau khi đi dạy, thật ra kinh tế của chúng tôi cũng không tệ lắm, mặc dù không có tiền học phí cho giờ dạy thêm ở trường, nhưng về cơ bản thì tiền lương, nhà nước còn có thể trợ cấp cho chúng tôi mỗi tháng một ngàn, như vậy, mỗi tháng thu nhập của cô là hơn ba ngàn. Mà ở trên núi, gần như không xài được. Nhìn quần áo cũ nát của bọn nhỏ, giặt và lại, nhớ tới quần áo ở nhà của cô nhét đều nhét không hết, cô cảm thấy áy náy mãi, vì vậy, muốn dùng số tiền này, để đóng góp một chút.

Du lịch ở châu Hồng Hà, thật ra thì đồ cũng không tiện nghi, nhưng địa phương dân chúng sinh hoạt, tiêu phí cũng không phải là cao. Cô kéo thầy Trương đến chỗ bán quần áo, không nhịn được mua cho mình chút quần áo và trang sức xinh đẹp của người dân tộc, những đồ thêu màu sắc tươi đẹp, mỗi kiểu dáng đều làm cô lưu luyến quên về. Mãi cho đến khi thầy Trương hiện ra vẻ mặt không đồng ý, tràn đầy không kiên nhẫn hỏi: "Cô Mạc, thời gian không còn sớm, cô còn muốn mua gì sao?" Cô nhìn ánh mắt để phòng cướp của anh ấy, không nhịn được muốn trêu chọc anh ấy.

"Còn, anh không cảm thấy những hình thêu này siêu cấp đẹp sao, nếu không anh cũng mua một bộ quần áo và trang sức mặc vào, nhìn rất đẹp!"

Thầy Trương liền muốn giáo dục cô: "Cô Mạc, tôi tới đây để dạy, sao có thể mặc thành như vậy bal-bala. . . ." Nhìn thầy Trương chớp mắt liền biến thân thành Đường Tăng, cô nhịn không được cười nghiêng ngả. Sau đó mặc kệ ánh mắt khó hiểu của anh ấy, kéo anh ấy đến chỗ bán áo bông.

Sau khi cò kè mặc cả, cô mua 50 cái áo bông với hai ngàn, sau đó trong ánh mắt khó hiểu mà hoảng sợ của thầy Trương, cho vào bao tải, để cho anh ấy xách. Áo bông trẻ em, rất nặng, mỗi một cái đều giống như khẩu pháo nhỏ, nặng chết anh ấy! Làm cho anh ấy luôn dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn cô!

Trên đường trở về, thầy Trương nhìn cô muốn nói lại thôi: "Cô Mạc, những bộ quần áo này, là . . . Mua cho bọn nhỏ sao?"

"Đúng!" Cô đắc ý gật đầu, chờ anh ấy thay đổi thái độ.

Ai ngờ, anh ấy vẫn áp ứng: "Vậy. . . . Tại sao không có cỡ lớn nhỏ và nam nữ?"

Phốc. . . . Vừa rồi còn đắc ý giờ học máu đi, người này không phải là cô, không phải là cô. . . .

Vội vàng nhảy xuống xe, lại chạy về thương lượng với người bán, thầy Trương lại bỏ ra 2 ngàn đồng, lại trả giá một lúc, chúng tôi bỏ ra 4 ngàn đồng mua 120 cái áo bông, đủ cho tất cả học sinh của trường mặc, thầy Trương vận dụng kiến thức toán học của anh ấy, viết một bảng, mã số số đo chiều cao của học sinh, trung bình, bao nhiêu tên học sinh mặc số lớn, như thế nào như thế nào. . . . Làm cho cô điên mất, thì ra giáo viên dạy toán học đều nét mực giống đàn bà. . . .

Đến đây, quan hệ lạnh nhạt lúc trước của cô và thầy Trương xem như biến mất, vì vậy thỉnh thoảng cũng sẽ lôi kéo bọn nhỏ cùng nhau tổ chức trò chơi các loại .... tôi đem tất cả bản lĩnh làm trò từ lúc làm việc trong quán bar lúc trước ra, nào là "007", "ong mật nhỏ", "ếch nhảy xuống nước" và mấy thứ linh tinh khác. Cũng lấy ra tổ chức trò chơi cho bọn nhỏ, thua sẽ để cho bọn nhỏ tập chống đẩy - hít đất, nhảy ếch ..., có đôi khi còn đi theo hiệu trưởng đi các nơi, nhờ cô, thu hoạch hoa màu .... . Mặc dù tay bị thô ráp không ít, nhưng, tâm, đây ắp, bởi vì cô biết, cô đang làm chuyện rất có ý nghĩa. . . .

Chẳng mấy chốc, đã gần đến kỳ nghỉ đông. Ngày nghỉ tết Nguyên Đán, cuối cùng cô cũng rời khỏi Đại Dương Nhai, đi tới châu Hồng Hà vào trong huyện vừa thấy một tiệm internet nho nhỏ, ngồi xuống, nói chuyện phiếm cùng ba mẹ và người bạn Tiểu Mễ đã rất lâu không có liên lạc.

Trong tay cầm chiếc điện thoại di động đã để ở trên giường ký túc xá bị quên đi thật lâu, lúc ra cửa mới phát hiện quên sạc pin rồi. Sau khi tới Vân Nam, cô đã đổi số điện thoại, nhưng, cũng không vội vã liên lạc với ai, vì vậy từ từ đều quên mất máy có mở hay không mở.

Vừa lên mạng, còn chưa kịp ấn nick, thì có một đồng lớn tin nhắn phải xử lý. Tất cả đều đến từ cùng một người. Một người quen cũ.

—— Tiểu Mỹ, gần đây anh mệt mỏi quá. Anh muốn đi du lịch. .

—— Mạc Tiểu Mỹ, hôm nay anh và anh trai cùng làm một hạng mục đặc biệt lớn, học được rất nhiều. Anh phát hiện anh trai anh rất giỏi, anh cũng muốn làm một người như vậy!

—— Mạc Tiểu Mỹ, hôm nay là sinh nhật anh, anh rất muốn em nói một câu sinh nhật vui vẻ với anh! Trả lời anh có được không? Anh biết em nhận được tin nhắn. . . .

—— Anh ước nguyện vọng trong ngày sinh nhật là làm cho anh tìm được em. Em mau trở lại đi!

. . . . .

Lâu lắm không xem tin nhắn, gần như muốn nổ tung, thời gian trở lại, ảnh chân dung kia giống như giọt nước nhỏ giọt vang lên không ngừng, cô xem tâm trạng của anh ấy, mới bắt đầu từ thoải mái liền biến thành áp lực. Thì ra, rất lâu rồi chúng tôi chưa gặp nhau.

Không gian của anh ấy, có một chút hình ảnh của anh ấy, cùng một chút tâm tình, phần lớn đều là một đám người. Gần đây, hình như là chụp ảnh hoặc chụp hình, mặc tây trang màu xám bạc, một góc cổ áo somi thò ra bên ngoài tây trang, một bàn tay cầm cặp hồ sơ, một tay khác chỉ vào người chụp hình, vẻ mặt nghiêm túc mà không kiên nhẫn, hình như đang nói người chụp hình không được chụp. . . .

Chữ được viết theo tấm hình: bọn họ nói em có thể thấy anh...anh đang nhớ em, em còn muốn nhìn thấy anh không ?

Vẫn sững sờ nhìn chằm chằm vào tấm hình, tiếng gõ cửa của Tiểu Mỹ vang lên: "Này, lâu như vậy mới liên lạc với mình, muốn chết đúng không? !"

Vì vậy khi đó chính là một đoạn bất quá, lâu rồi không trò chuyện với một người nhiều như vậy, thật đúng là có chút không thích ứng được. Ngay sau đó, Cổ Dật Nam cũng vô giúp vui, tiếp đó, là mẹ cô. . . .

Sau khi báo cáo công việc với lãnh đạo của các nơi, đã qua gần hai giờ.

Lúc này, nick Tiểu Bạch gửi tới hàng loạt tin nhắn: Anh cho là anh hoa mắt. . . Em chính là Mạc Tiểu Mỹ sao?

Không biết trả lời như thế nào.

—— Em là Mạc Tiểu Mỹ sao? Hay là trộm nick hả ?

—— Thấy IP địa chỉ là Vân Nam! Em gái cây xoài, tóm lại có phải em không, nói chuyện đi?

—— nếu như là trộm nick , vậy chẳng phải trước kia cậu gửi nhiều tin nhắn như vậy, cô ấy đều không nhận được?

. . . . . Thì ra, cô đã quên. . . Cô chưa kịp ấn nick và anh ấy đã thấy được. . . . Vội vàng ba chân bốn cẳng cài đặt ấn nick, nhưng đối phương vẫn kiên nhẫn

—— Thoát rồi sao? Vậy thì nhất định là em rồi! Thì ra em đi Vân Nam! Em đi Vân Nam làm gì? !

—— Tại sao không nhận điện thoại? Tại sao không để ý tới anh? Tại sao không trả lời tin nhắn của anh?

Tin nhắn? Mở hộp thư ra. . . .

—— Mạc Tiểu Mỹ, chẳng lẽ em thật sự muốn về sau mỗi người đi một ngã, cả đời không qua lại với nhau? Chẳng lẽ em không nghĩ đến anh? em không nhớ anh sao, không nhớ ngày chúng ta cùng nhau gây gỗ, cãi và sao?

. . . . . Thì ra, thật sự có hơn một trăm tin nhắn. Mở từng tin nhắn ra, chủ yếu đều là những việc mà anh ấy làm mỗi ngày, làm cái gì gặp những ai, chửi bóng chửi gió, trêu đùa, giống trước kia khi ở cùng một chỗ. . . .

Thời gian giống như quay ngược trở lại những ngày không buồn không lo. . . Cũng không dám trả lời hàng loạt câu hỏi kia. Chỉ là không cách nào kìm nén được nước mắt, đã sớm không thấy rõ màn hình. . . .

Thầy Trương ở bên cạnh đã tắt máy, đi tới, thấy cảnh tượng như vậy, sợ hết hồn: "Ồi, làm sao vậy?"

Cô vội vàng cúi đầu lau mặt, nhẹ giọng nói: "Không có việc gì." Sau đó, đóng từng cửa sổ trên màn hình, tắt kỷ niệm

Giáo viên đi cùng trêu ghẹo nói: "Cô Mạc nhớ nhà sao. . . ."

Đúng vậy, tôi, nhớ nhà.

Tác giả có lời muốn nói: Vân Nam . . Ta thích. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kẻ Đê Tiệp Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Gặp lại

Kéo hành lý lên ô tô chuẩn bị về nhà, đã đến 27 rồi. Tết khó mua vé, lúc đầu cô không muốn trở về ăn tết. Ai ngờ mẹ một bộ lấy chết uy hiếp, cô thật sự không thể không nghe theo, đành phải dậy sớm chạy máy ngày lên trên huyện, mới không dễ dàng mua được vé máy bay và vé xe.

Lúc máy bay bay khỏi đường băng, trong lòng có rất nhiều từ ngữ. Thói quen cuộc sống đơn giản, có chút sợ, sợ đi đến nơi có nhiều người, sợ người phức tạp, chuyện ngoài xã hội. . .

Nhà, đương nhiên là muốn. Chỉ là hiện tại. . . . Lấy gương ra, nhìn gương mặt mình. . . Trên cao nguyên làn da bị phơi nắng sạm đen, đôi môi có chút khô nứt đang được dưỡng. . . Còn những ngón tay nứt nẻ khi làm việc nhà nông. . . Cô như vậy, người nhà có bị dọa sợ không. . .

Nhớ tới mùa xuân năm ngoái, một tên con trai đặc biệt chạy tới, trên danh nghĩa muốn đưa quà năm mới cho cô. . . không khỏi cảm khái thời gian trôi qua rất nhanh, cảnh còn người mất. . .

Đứng ở phía trước băng chuyền, khi đang chờ hành lý, trong lỗ tai còn đeo tai nghe nghe nhạc Vân Nam. . . . Nghe tiếng nước trên núi cao, một mảnh rộng lớn. . . . Trước mắt, trong tiết đám người bận rộn.

Nhận hành lý đi ra ngoài, nhìn thấy ba mẹ đứng ở cửa ra, vẫn còn ngờ ngác nhìn cô, dường như cách một đời. . . . Mẹ là người kiên cường, còn chưa lên tiếng, nước mắt cũng đã chảy xuống, vuốt mặt của cô: "Sao. . . . Gầy nhiều như vậy. . . ."

Cô vội vàng quay đầu đi, không cho nước mắt trào ra, như không có chuyện gì xảy ra nói: "Nào có, vẫn như vậy, là do con mặc đồ màu đen nên nhìn có vẻ như vậy."

Ba cũng rất lo lắng nhìn cô. . . . Xem đi xem đi, cô biết ngay sẽ là như vậy mà. . . .

Dọc đường cô đều cố gắng thay đổi không khí, nói đến cảnh đẹp ở Vân Nam, bọn nhỏ đáng yêu. . . . Mặc dù ba mẹ cũng hết sức phối hợp, nhưng cũng nhìn ra được tâm sự nặng nề, vẻ mặt lo lắng.

Mặc kệ như thế nào, cuối cùng cũng đến nhà. Cảm giác về nhà, thật tốt.

Vẫn như mọi khi ba bận rộn ở trong bếp, mẹ đứng bên cạnh cần nhân, ôi. . . . Anh xem anh xem, mắt anh hôm nay sao lại không tốt như vậy, động một chút là không khống chế được nước mắt của mình. . . .

Buổi tối ăn mì sốt tương là món sở trường nhất của ba, còn mấy món xào, xanh mượt làm cho người thích. Cô vừa ăn vừa khen, khen ba khiến ba mở cờ trong bụng, mẹ kêu la nổi hết da gà. . . .

Cơm nước xong có chút mệt mỏi, không nói chuyện phiếm cùng với mẹ giống như ngày thường, trực tiếp trở về phòng ngủ.

Ban đêm, sốt cao tới không hề báo trước, trong nháy mắt cô đã phân không rõ đêm nay là đêm nào.

Bản thân cô cũng cảm thấy lạ. Lúc cô khổ sở nhất, khó khăn nhất, thân thể của cô, vẫn luôn cho chút mặt mũi, không có chuyện gì, hiệu trưởng ở Đại Dương Nhai cũng khen sức khỏe cô tốt, ai ngờ, vừa về nhà, lại là một chút, bệnh liền kéo đến.

Trong lúc mơ mơ màng màng, chỉ nghe mẹ kêu lên, tiếng bước chân của ba, và tiếng nước sôi của mẹ. Rất nhiều lần cố gắng mở mắt ra, nhưng cuối cùng vẫn không được. Trong lúc mê man, chỉ nghe ba nói gắng gượng chút, muốn ôm cô lên, mà hai chân của cô đã hoàn toàn không có chút khí lực nào, giống như một con búp bê rách nát, bầy trên mặt đất.

Mẹ mắng to ba vô dụng, cô rất muốn mở miệng nói không có việc gì chính cô có thể đi, nhưng không cách nào nói ra một câu. . . . Sau đó lại một trận hỗn loạn. . . . Bóng tối kéo tới, cô lại không có ý thức. . . .

. . . . Khi tỉnh lại, một mảnh trắng xóa, ý thức vẫn có chút mơ hồ. Bên cạnh có tiếng gì đó vang lên, mẹ và ba chia ra ghé vào hai bên giường, trong một đêm, hình như lại có thêm rất nhiều tóc trắng. Trong lòng áy náy không dứt, cũng sắp 30 tuổi rồi, vẫn để ba ôm đi bệnh viện. . . . Ôi. . . .

Là một phòng bệnh độc lập, xung quanh đều rất yên tĩnh, trước ngực hình như có dụng cụ gì đó, các loại dây vắt ngang trên thân thể của mình. Cố gắng

muốn hoạt động ngón tay một chút, lại phát hiện tay đã tê rần, lạnh và không nhúc nhích được.

Còn đang thấy rối rắm vì cảm giác tê dại, cửa phòng bệnh "Két" một tiếng cửa bị mở ra, người không nghĩ tới nhất, lại dùng dáng vẻ tự nhiên nhất đi vào.

Tiểu Bạch.

Đôi mắt của cô chớp chớp, không đeo mắt kính, nhìn không quá rõ, nhưng nhìn hình dáng quả thật rất giống. . . . Chẳng lẽ cô hoa mắt rồi? Hay là cô. . .
Thật ra vẫn không có tình, vẫn trong ảo giác?

Vì thế lại dùng sức nhắm mắt lại, tự nói với mình, mình không muốn mơ thấy cảnh này, mình không muốn mơ thấy cảnh này. . . Đã rất lâu không mơ thấy người này, cô muốn quên, quên. . . .

"Anh biết em đã tỉnh. . . . Làm gì lại giả vờ ngủ. . . . Vẫn lác đầu?" Âm thanh treu đùa từ trên đỉnh đầu cô truyền ra, âm thanh không lớn, nhưng mà cô lại nghe thấy được!

Mở mắt ra, nhìn gương mặt người đàn ông mới vừa đi tới trước mặt cô, phóng đại N lần, nhưng đúng là. . . . Tiểu Bạch!

A. . . . . Cô muốn hô to. . . . Nhưng cổ họng của cô. . . . Hoàn toàn không phát ra được âm thanh nào. . . . Trời ạ, cô bị mất tiếng sao?

Sau mấy lần há mồm, cổ họng giống như bị giấy ráp đánh qua, đau đến tận đỉnh, nhưng cuối cùng phát ra âm thanh khàn đục giống giọng đàn ông: "Anh. . . . Là. . . . Ai?" Về mặt của người trước mắt thay đổi mấy lần, cả người đứng thẳng, sắc mặt biến thành nặng nề, vuốt ve gương mặt của cô, sờ đầu cô, sau đó là vẻ mặt lo lắng, bước chân hoài nghi lo lắng, muốn lao ra phòng bệnh. . . Cô vươn tay, muốn bắt anh ấy lại, tiếc rằng không có chút sức lực nào, cổ họng lại giống như bị chặn, căn bản không phát ra tiếng được, đành mặc cho anh ấy xông ra ngoài.

Tiếng động rất nhỏ, vẫn là đánh thức ba mẹ. Mẹ thấy cô tỉnh lập tức nhào tới, đánh vào vai của cô "Đứa bé xấu xa, con muốn dọa chết mẹ con sao! Làm mẹ sợ muốn chết. . . ." Cô mở miệng muốn an ủi mẹ một chút, đáng tiếc cổ họng thật sự không phát ra được âm thanh nào, sau đó, vươn tay, cầm tay mẹ, thật chặt. Ba cũng lo lắng hỏi: "Có khó chịu chỗ nào không? Ba đi gọi bác sĩ!"

Cửa bị mở ra, một bác sĩ và một y tá tiến vào. Bác sĩ chạy tới đo nhiệt độ cho cô, kiểm tra cổ họng một chút. Sau đó đưa ra ba ngón tay, hỏi cô là mấy, cô không trả lời được, chỉ dơ ba ngón tay lên, lại hỏi cô biết người bên cạnh không? Cô gật đầu. Vì vậy bác sĩ lại hỏi người thân của cô, cô dùng khẩu hình miệng nói ba, mẹ.

Bác sĩ khó hiểu nhìn Tiểu Bạch: "Không sốt?"

Tiểu Bạch giải thích nói cô không nhận ra anh ấy. Bác sĩ lại quay lại hỏi cô có phải không nhận ra anh ấy không, cô nháy mắt mấy cái, gật đầu.

Bác sĩ khó hiểu nhìn anh ấy một chút, y tá ở bên cạnh che miệng cười, hiển nhiên nhìn ra được con gái người ta giả vờ không biết anh ấy.

Tiểu Bạch nóng này.

Bác sĩ nói cho cô biết cô bị sốt rất cao, ami dan và tuyến dịch lim-pha sưng lên gần như che hết cổ họng, cho nên không nói được, bảo cô đừng nóng vội, cần dưỡng từ từ, dần dần sẽ tốt lên.

Cô gật đầu. Bác sĩ đi khỏi.

Tiểu Bạch xông tới, chỉ vào người cô gào to: "Đứa bé xấu xa, treu anh phải không?"

Nháy mắt.

Xông tới nắm lấy vai cô không ngừng lay mạnh: "Đứa bé xấu xa, có biết làm anh sợ muốn chết rồi không, sợ muốn chết ~~~~"

Cô muốn ới.

Một tay đẩy anh ấy ra, quay đầu muốn ới. . .

Sắc mặt của cô nhất định rất khó coi, Tiểu Bạch á náy nhìn cô. Mẹ ở bên cạnh ầm ĩ người trẻ tuổi không biết nặng nhẹ, lay cô làm gì.

Tiểu Bạch lo lắng hỏi, sao rồi, xin lỗi.

Giờ cô mới kịp quan sát, người đàn ông trước mặt này, cũng gầy không ít. Râu mọc lởm chởm, sắc mặt tiêu tụy, trong mắt che kín tơ máu.

Chỉ là, ánh mắt nhìn nhau không nói, lại giống như cách một đời.

Tiểu Bạch cũng không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn cô, từ từ, ánh sáng kia tụ lại trong mắt, tụ lại. . . Như muốn chảy ra. . . Tay kia, từ từ xoa trán cô, tóc cô.

Ánh sáng kia rốt cuộc không giữ được, từng chút từng chút chiếu vào mặt cô, ánh mắt kia, lại tràn đầy yêu thương, ánh mắt kia lưu luyến mỗi một tác da thịt trên mặt cô.

Ba đi tới nói ba đưa mẹ về, để mẹ nghỉ ngơi, ba tới trông. Cô tìm xung quanh, cuối cùng không biết là điện thoại di động của ai, dùng tay trái từ từ ấn: Mọi người đi đi, con không sao.

Ba vẫy vẫy tay nói đưa mẹ đi trước, lát nữa ba quay lại. Sau đó nhờ Tiểu Bạch chăm sóc cho cô.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô và Tiểu Bạch hai người, không khí có chút lúng túng.

Cô bấm điện thoại di động: Anh cũng đi đi. Em không sao.

Tiểu Bạch không để ý đến cô, chỉnh đầu giường cô cao lên, cầm một chai nước, cắm ống hút, đút cho cô uống. Cô vốn không muốn để ý, nhưng quá thật cô họng rất đau, không nhịn được uống vài ngụm.

Lát sau, Tiểu Bạch nhẹ nhàng nói: "Em rất gầy."

. . . . . Anh cũng gầy.

"Em có biết tối hôm qua nguy hiểm cỡ nào không? Bác sĩ nói, do em mệt nhọc quá độ dẫn đến đau tim. Nửa năm nay rốt cuộc em đang làm cái gì? Đi đâu? Em có biết đau tim có khả năng đột tử không? Em có biết tối qua ba mẹ em đều nôn nóng như thế nào không? Em có biết anh sắp bị em hù chết không?"

. . . . . Nhưng sao anh lại xuất hiện ở đây?

"Mạc Tiểu Mỹ, Anh biết, không có anh ở đây, em sẽ không chăm sóc tốt cho mình. Từ giờ trở đi, em không thể rời anh nửa bước, anh sẽ không cho phép em lại xuất hiện tình huống tương tự, cho dù là một sợi lông cũng không được!"

. . . . . Đã lâu không có nghe được những lời bá đạo như vậy, có chút giống như trở lại quá khứ. . . .

"Mạc Tiểu Mỹ. . . Em mờ mắt nhìn anh có được không? Chẳng lẽ em không muốn nhìn một chút sao, anh gầy đi? Chẳng lẽ em không nhớ anh chút nào sao?"

. . . . . Không thể. Mờ mắt ra, nước mắt sắp trào ra.

"Mạc Tiểu Mỹ, chúng ta sẽ không xa nhau nữa, có được không?"

. . . . . Không xong rồi, nước mắt đã bắt đầu rơi.

"Mạc Tiểu Mỹ, nửa năm nay, anh cố gắng làm việc, cũng ăn uống đầy đủ, ngoan hơn em rất nhiều. Bởi vì anh biết, phải có đủ năng lượng, chờ tới khi gặp em. Anh muốn mạnh mẽ hơn, có thể cho em một mái nhà."

. . . . . Khi nghe được cái chữ "Nhà" này, cô sốc một chút. Nhớ tới, đã từng, đưa bé trai này, muốn cho cô một mái nhà. Chỉ là, thực tế luôn không theo ý mình.

"Mạc Tiểu Mỹ, em từng gặp anh trai anh phải không? Anh trai anh có ấn tượng rất tốt về em, nửa năm nay anh đều làm việc ở công ty của anh ấy. Học được rất nhiều thứ."

. . . . .

"Mạc Tiểu Mỹ. . . ."

"Mạc Tiểu Mỹ. . . . ."

Một câu một câu Mạc Tiểu Mỹ, mang theo tâm tình lộn xộn, giống như một bài hát ru con. Bị nắm trong lòng bàn tay, ấm áp và an tâm, giống như cả người bị nâng trong lòng bàn tay, an toàn như vậy.

Cô vốn già rồi ngủ không chịu mở mắt, cuối cùng vẫn là đi ngủ.

Quên mất, nước lại không cần thận trào ra.

Tác giả có lời muốn nói: hô, cuối cùng có thể trở về vui mừng và ngọt ngào. . . Thật hông dễ dàng. . . Máy chương này con ngựa đều phải uất ức. . .

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kìa Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Anh sợ không kịp nữa rồi, anh muốn ôm em

Đau tim có thể lớn cũng có thể nhỏ, ba mẹ đối với lần này hết sức lo lắng. Vẫn liên tiếp oán trách nói sớm biết sẽ không để cho cô đi dạy, cũng không biết bọn họ điều khiển cô thế nào . . . Sau đó kéo cô kiểm tra tất cả lớn nhỏ các loại, gần sang năm mới, không có chút không khí vui mừng nào.

Cô rất muốn cười nói cô không muốn chết, tiếc rằng cô họng vẫn còn bị chặn nói chuyện rất khó khăn, hơn nữa quả thật rất dễ dàng mệt mỏi, bình thường một ngày kiểm tra về đều muốn ngủ hơn nửa ngày. . . Cũng nên ngủ, đã rất lâu, rất lâu không có thật sự ngủ một giấc ngon như vậy, cảm thấy cơ thể quá mệt mỏi rồi. . .

Tiểu Bạch vẫn đi theo bận rộn trước sau, Cổ Dật Nam cũng tới, rất khẩn trương hỏi bệnh tình gì đó. Cổ Dật Nam rất chú ý Tiểu Bạch, chắc trong lòng anh ấy cho là cô như bây giờ đều do Tiểu Bạch làm hại, cho nên hai người mỗi lần gặp mặt lời nói không hợp, cô vừa nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ liền thấy nhức đầu, dứt khoát giả chết.

Đặc biệt là đến buổi tối, khi cần người trông, chỗ nào có Cổ Dật Nam thì chỗ đó có Tiểu Bạch, chỗ nào có Tiểu Bạch thì chỗ đó có Cổ Dật Nam, bỗng nhiên hai người giống như biến thành anh em tốt, chết đều muốn ở lại bệnh viện, ai cũng không chịu đi. Ba cương quyết bảo bọn họ đi, nói con trai ở lại cũng rất bất tiện, vì vậy mỗi buổi tối ba mẹ thay phiên nhau ở lại với cô, cô mới không dễ dàng được yên tĩnh.

Thật ra ba mẹ đã sớm nhìn ra được, vào một buổi tối yên tĩnh, ba ngồi ở cuối giường của cô, bảo muốn nói chuyện với cô. Cô mới biết, thì ra khi cô vừa về nhà được mấy ngày, Tiểu Bạch vẫn luôn đợi ở dưới nhà cô, lại không biết vì sao lỡ mất. Đêm đó cô ngã bệnh, ba mẹ dưới tình thế cấp bách gọi 115, Tiểu Bạch vừa thấy tình hình không ổn lại thấy ba cô đi ra, còn tưởng rằng ai trong nhà xảy ra chuyện chạy tới giúp một tay, không ngờ người nằm trên giường bệnh lại là cô, lập tức liền nóng nảy, cũng không để ý bao nhiêu người phản đối, kiên trì lên xe, cùng đi theo. Cũng may có anh ấy giúp một tay, trong quá trình cấp cứu, cũng làm không ít công việc chân chạy, người trẻ tuổi dù sao thể lực cũng tốt hơn một chút.

Thật ra thì ba đã sớm biết cô và Tiểu Bạch ở chung một chỗ, chỉ thấy lạ là vì sao lần này cô đã về mà anh ấy không liên lạc với cô lại muốn đợi cô ở dưới nhà, còn có thái độ của cô với anh ấy những ngày qua đều là xa cách lạnh nhạt, do chúng tôi đã chia tay hay có hiểu lầm gì đó.

Cô nghĩ rất lâu cũng không biết nên hình dung chuyện giữa chúng tôi như thế nào, đành phải ôm điện thoại di động từ từ ấn xong một câu: Con và anh ấy đã chia tay rồi.

Ba không nhịn được hỏi cô có phải vì lo nghĩ chuyện này cho nên mới bị bệnh. Cô lắc đầu.

Lại hỏi có phải anh ấy thích người khác không? Cô lại lắc đầu.

Vậy sao hai đứa lại chia tay?

Dùng miệng hình trả lời: tính tình không hợp.

Ba bắt đầu dĩ lắc đầu một cái, "Ba đã biết, ai, thật không hiểu nổi thế giới của người trẻ tuổi các con. . ."

"Tính tình không hợp", khắp thế giới thường dùng cớ này để chia tay. Cô và Tiểu Bạch tính tình không hợp sao? Quý mới biết, không biết hòa thuận được bao nhiêu. . .

Sơ cấp (Cấp 1) đi qua, rất nhiều đơn vị bắt đầu lục tục đến lớp rồi. Tiểu Bạch vẫn ở lại phòng bệnh của cô, cả ngày ra ra vào vào không chịu đi.

Cô dùng di động hỏi anh ấy, tại sao còn không đi?

Anh ấy nói anh ấy đã xin nghỉ rồi.

Cô nói xin nghỉ làm gì, bệnh của cô không biết sẽ kéo dài tới khi nào.

"Vậy anh sẽ chờ đến ‘khi đó’ lại đi."

Ngất. . . Thật ra cô họng của cô đã sắp khỏi rồi, về cơ bản có thể nói chuyện. Chỉ là cô còn không biết nên nói chuyện với anh ấy thế nào, cho nên, khi anh ấy tới, cô đều dùng điện thoại di động hoặc vờ nói chuyện với anh ấy, rất ít lên tiếng.

"Ôi, anh phát hiện chỗ này của mọi người thật không tệ, về sau anh và anh trai anh sẽ mở một chi nhánh công ty ở đây, chúng ta sống ở thành phố S, có được không?"

Mỗi ngày, anh ấy đều làm bữa như vậy, hoàn toàn mặc kệ cô có nghe hay không, chính là nhìn về quá khứ một chút, nhìn về tương lai một chút, mà tương lai này, bình thường đều liên quan đến cô.

"Hơn nữa, giá phòng ở nơi này không cao, chúng ta có thể mua một ngôi nhà không lớn lắm, thanh toán tiền đặt cọc (*trong mua trả góp), cùng nhau trả. Em có thể dạy Piano tại nhà, như vậy cũng sẽ không quá mệt, còn anh, liên phụ trách đem công ty đầu tư của anh trai anh phát triển đến thành phố S, nơi này là nhà của em, cách ba mẹ em cũng rất gần, tương lai có đứa bé, mọi người cùng nhau chăm sóc cũng dễ dàng. . . ."

Gào lên. . . Cô trực tiếp lấy gối đầu ở sau lưng ra che lên trên mặt mình. . . Sao lại, ngày cả đứa bé đều có rồi. . .

Gối đầu dễ dàng bị cầm đi, ném dưới chân của cô. Khuôn mặt tươi cười của Tiểu Bạch phóng đại ở trước mặt cô: "Làm gì, em xấu hổ à?"

Xấu hổ cái đầu anh! Cô quả thật rất tức giận!

Ánh mắt của Tiểu Bạch chợt nghiêm túc, ngón tay nhẹ nhàng vuốt gương mặt cô: "Không biết đã bao lâu rồi anh chưa từng thấy qua biểu tình của em như vậy. . . Em gái cây xoài, em thật sự nên cười nhiều hơn. . . .

những ngày qua anh nhìn em, nằm ở trên giường không còn sức sống, sắc mặt không khác màu của ga giường là mấy, cho dù ngủ cũng cau mày, thức dậy cho dù là trong nháy mắt cũng không có dư thừa về mặt, anh quả thật. . . . Quả thật rất hận bản thân mình!

Anh thật sự rất sợ em gái cây xoài hoạt bát đáng yêu ngày thơ nói nhiều của trước kia không quay lại nữa, anh tự trách lại hận không thể tự xé nát mình.

Cũng may. . . Anh vẫn có thể trêu đùa cho em cười.

Cũng may, anh vẫn có thể ôm em như vậy,

Cũng may. . . Tất cả còn kịp. . . ."

Anh ấy nằm xuống giường ôm cô vào trong ngực, vùi đầu ở bên gối của cô. Cô không dám động, chỉ lẳng lặng nghe anh ấy nỉ non ở bên tai của cô: "Cũng may. . . Cũng may. . . ."

Cảm nhận được bên vai phải của mình từ từ bị nhiệt lưu thấm ướt, trái tim cô. . . Cũng ẩm ướt. . . . Nhưng cũng bởi vì nguyên nhân này mà cái ôm trở nên ấm áp hơn, nhớ tới một bài hát. . . .

【 văn 】 đột nhiên phát hiện đứng thật lâu không biết muốn đi đâu lại không muốn về nhà dù có nhiều người ở cùng cô chỉ thấy càng cô đơn lạnh lẽo.

【 người 】 rất nhiều chuyện về cô mà ngay cả cô cũng có nghe qua những lúc cô vui vẻ lại bị nói thành uy khuất nhưng không ai nói ra

【 sách 】 đêm giao trái tim lại giống như củ hành tây bong ra từng màng kéo rớt vòng bảo vệ, tại sao lúc yếu ớt lại nhớ người nhiều hơn

【 nhà 】 đúng, cho dù đi rất xa, cái ôm này, vẫn là nơi tôi muốn trở lại. Mắt nặng trĩu, ý thức lại bắt đầu lơ lửng. . . .

Khi nụ hôn nhẹ như lông vũ dán lên môi của cô, cô đã đắm mình ở thế giới giữa thực tế và cánh trong mơ. . .

Chỉ nghe Tiểu Bạch ảo não nói thầm: "Lại ngủ thiếp đi? Ai. . . Chẳng lẽ anh thật sự không có sức hút sao?"

. . . . Trong lòng rất muốn nói cho anh ấy biết. . . Là bởi vì có anh ấy ở bên cạnh cho nên mới ngủ ngon như vậy. . . .

Khỏe miệng thoáng cười, quên thu. . . .

Cơ thể đang từ từ khỏe lên, trong thuốc khá có chứa thành phần hoóc-môn, từ từ cảm thấy mình giống như một bột mỳ lên men, một chút tạo ra. Bắt đầu không dám nhìn chính mình trong gương, vừa đen lại mập, quả thật. . . . Thề thốt không nữa nhìn.

Mặc dù vẫn rất dễ mệt mỏi, rất dễ ngủ, nhưng cuối cùng không bị cảm vận động nữa, dần dần có thể xuống đất đi lại.

Có lẽ ba thấy Tiểu Bạch đối với cô hết sức ân cần, ba thường xuyên chế tạo cơ hội cho Tiểu Bạch, mẹ là fan trung thành của Cổ Dật Nam, thường có ý bảo Cổ Dật Nam ở lại chăm sóc cô. Vì vậy, chỗ này của cô quả thật ngày ngày trình diễn giằng co lôi kéo.

Lại như chân cô vừa chạm đất. Tiểu Bạch Lập tức đỡ bên tay trái của cô: "Anh đỡ em xuống đi một chút, hôm nay khí trời không tệ."

Cổ Dật Nam đẩy xe lăn tới: "Bên dưới có tiệm bán hoa rất đẹp, anh đẩy em qua xem một chút."

Cô nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, thờ dãi: "Em đi nhà cầu. . . ." Sau đó gạt tay Tiểu Bạch ra, tự mình đi ra hành lang. Tiểu Bạch hấp tấp chạy tới: "Đi nhà cầu cũng phải. . . Đờ. . . Đến. . . Đó. . . ." Dưới ánh mắt giận dữ của cô càng nói càng nhỏ. . . .

Lại giống như khi cô muốn uống nước, vừa mới chỉ cốc nước, hai cái tay đồng thời cùng cầm một cốc nước. . . Sau đó cố chấp đối mắt. . . .

Ôi, lắc đầu, cô vẫn là từ mình đứng lên trực tiếp cầm lấy bình nước khoáng uống, để cho bọn họ tiếp tục trừng tốt lắm. . . .

Hoặc là lúc ăn cơm trưa, không biết Tiểu Bạch mua cháo trắng và bánh bao từ quán ăn nào, Cổ Dật Nam mang đến canh tim heo và cá chưng của mẹ anh ấy nấu. . . . Trước giường bệnh cái bàn nhỏ hẹp như vậy, căn bản không để hết các món ăn được, mẹ vẫn còn ở bên cạnh xem nào nhiệt: "Ăn gì bỏ lầy, Tiểu Mỹ con ăn canh tim heo nhiều một chút. . ."

Tiểu Bạch lại ở bên cạnh nói thầm: "Cái kia nhiều mỡ như vậy, em ăn cháo nhiều một chút, có vẻ thanh nhiệt. . ."

Nếu không phải bác sĩ nói cô phải bình tĩnh, chị đã sớm vỗ bàn một cái, la to một tiếng: "Mọi người coi tôi là heo sao?"

Tiếc rằng tình cảnh này chỉ đành phải mơ mộng, Mặc Tiểu Mỹ chỉ có thể lựa chọn im lặng ăn. Sau đó chiếc đĩa từ khắp nơi vurun tới, một đám gấp đồ

ăn mình mang tới bỏ vào bát của cô. Bát của cô liền "Kích tình dâng cao" .

Đề đưa xuống, ngẩng đầu nhìn về mặt chân chó của Tiểu Bạch, Cổ Dật Nam hiện ra về mặt khinh bỉ.

Nhìn mẹ cô, trung khí mười phần nói: "Mẹ, giúp con đi xuống dưới mưa mấy quả táo."

Mẹ vừa cắn nhai đang ăn cơm muốn táo làm gì vừa đi ra ngoài.

Cô, chóng nạng, chỉ vào hai người đàn ông một trái một phải này: "Anh. . . Anh, tất cả đều ngồi xuống cho em!"

Tiểu Bạch nhanh chân, đặt mông ngồi lên cái ghế duy nhất ở trong phòng—— ở đối diện giường của cô. Cổ Dật Nam xem thường bĩu môi, thoải mái nhàn nhã ngồi ở cuối giường của cô. Tiểu Bạch về mặt tức giận.

Khóe miệng thoáng hiện ra một nụ cười, nhanh chóng xóa đi, nghiêm túc nói: "Hai người, sao lại thế này? Đều không có việc gì để làm sao?"

Tết cũng qua rồi, em cũng sắp khỏe rồi. Hai anh, nên trở về thành phố G thì trở về, nên đi làm thì đi làm, nên làm gì thì làm đi, đừng cả ngày lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt em, em nhìn liên hoa mắt." Một hơi nói nhiều như vậy khiến cô có chút mệt mỏi, tựa vào gối đầu lấy hơi.

Cổ Dật Nam giúp cô dịch dịch góc chăn, "Em đó, đến lúc nào rồi, còn quan tâm nhiều như vậy. Dù sao đó cũng là công ty của anh, ở nhà cũng có thể điều khiển từ xa, anh ở đây chăm sóc cho em tương đối yên tâm. Mới nửa năm không thấy, em liền biến thành một bài cật trở lại, sớm biết ban đầu sẽ không nên ủng hộ em đi dạy. Mau ăn cơm đi, lát nữa ngủ, anh không nói thêm cái gì là được."

Tiểu Bạch đi tới, giọng điệu không tốt nói với Cổ Dật Nam: "Công ty của các anh lớn như vậy, sao có thể không có trụ cột, anh nhanh đi về quan tâm việc của công ty đi, nơi này có tôi là đủ, tôi nhất định sẽ chăm sóc cho Tiểu Mỹ nhà tôi trắng trẻo mập mạp, cũng không nhọc anh phí tâm."

"Tiểu Mỹ nhà anh? Anh còn không biết xấu hổ nói Tiểu Mỹ nhà anh? Nếu không phải vì anh, Tiểu Mỹ sẽ biến thành bộ dáng hiện tại sao? Tôi thấy anh căn bản không tiến bộ một chút nào, vẫn phô trương như thế! Để anh chăm sóc Tiểu Mỹ, ngày nào đó anh đem bệnh viện của người ta đập làm sao bây giờ?"

Hoàn toàn yên tĩnh. Tiểu Bạch giống như bị cố định thân mình, không nói gì, cũng không có vẻ mặt gì. Cô không biết nên nói cái gì, không khí trở nên lúng túng. Thành thật mà nói, cô thật đúng là có chút sợ Tiểu Bạch sẽ đánh Cổ Dật Nam. . . .

Yên tĩnh khoảng 2 phút, cô không nhận được muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, Tiểu Bạch dùng giọng nói giống như rất xa xôi, chậm rãi, từng chữ từng câu mà nói: "Cũng chính bởi vì tôi gây ra chuyện, cho nên hôm nay tôi càng muốn gánh vác kết quả như vậy. Thề hay hứa hẹn tôi sẽ không nói nữa, nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức của mình, chờ Tiểu Mỹ đôi ý."

Không khí lại lâm vào yên tĩnh, cô có chút không biết như thế nào nói tiếp. Ánh mắt của Tiểu Bạch vô cùng thâm tình, làm cho cô không cách nào nhìn thẳng, Cổ Dật Nam ở bên cạnh vẫn quan sát phản ứng của cô, cô. . . . Cô thật sự tự đào hố to cho mình nhảy xuống. . .

Cuối cùng mẹ cũng mua táo về, người chưa tới, tiếng đã tới trước: "Ồi, sao chỉ có bấy nhiêu cũng không ăn hết? Không chịu ăn cơm sao có thể dưỡng thân thể tốt được? Đều đã thất thần làm gì? Mau ăn cơm!"

Hô, cảm thấy thoải mái, mẹ thật là cao thủ cứu tinh.

Cô ăn hai miếng cơm, nói với mẹ: "Mẹ, con muốn xuất viện. Ở trong bệnh viện quá ngọt ngào, có thể về nhà dưỡng không?"

Mẹ khiển trách cô một câu, trái lại nói buổi trưa đợi ba tới thử trao đổi với bác sĩ một chút. Cô liếc qua chỗ hai người đàn ông kia, nghĩ thầm về nhà xem hai người còn đối nghịch như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Trái tim muốn

Ngã bệnh chính là như vậy, ngồi đón du khách từ khắp nơi. Cũng không có việc gì, biết hay không biết, cũng chạy đến trước phòng bệnh tới thăm. Còn cô, liền phụ trách công việc lão hồ ở vườn bách thú, ăn ngủ, ngủ rồi ăn—— muốn làm Hầu Tử, nhảy lên không được rồi.

Hôm ấy, đi cả mẹ một nhà, cùng Cổ Dật Nam một nhà, tới chơi. Nho nhỏ phòng bệnh, bỗng nhiên, trưởng bối đứng đầy đất, đi cả mẹ lớn giọng, nói nhao nhao khiến cô rất đau đầu. Cô rất muốn hỏi, có muốn làm cái bực ở bên cạnh không, mọi người vừa đánh mặt chược vừa trò chuyện phiếm, vừa lòng hơn chút.

Tiểu Bạch đi vào, nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Sau khi mẹ cô giới thiệu qua, đi cả lập tức nắm chặt tay của anh ấy, nói vất vả cho cháu, làm phiền cháu, nếu không chú và di cháu không biết gấp thành cái dạng gì rồi, mẹ Cổ Dật Nam cũng đi theo nói đúng vậy, may mà người trẻ tuổi như cháu có khí

lực, nếu không con dâu cô còn không biết phải bao lâu mới có thể đến bệnh viện được, bệnh tim, nói ra dọa chết người, quá nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Khi nói đến từ "Con dâu", Tiểu Bạch sững sốt một chút, lập tức quay đầu nhìn cô, cô hết nhìn đông tới nhìn tây chính là không quay đầu lại. . . . Cho đến khi không chịu nổi ánh mắt kia. . . Mới quay đầu, trả lời bằng một nụ cười "Xinh đẹp".

Em họ lại gần, ôm cái ipad em ấy yêu thích, "Chị. . . . Sao bên cạnh chị toàn các anh đẹp trai thế. . . . Anh ấy là ai?"

Cô cướp lấy ipad của em ấy, bắt đầu chơi hoa quả nổi giận, nhạc game giữa những tiếng nói chuyện ồn ào, có vẻ bé nhỏ không đáng kể, vừa giết vừa nói: "Muốn biết người ta là ai, liền tự mình đi hỏi, xem người anh trai này có thể giống như anh Cổ Dật Nam, cung chiêu, mua một cái ipad cho em không."

Em họ ở bên cạnh cười gian, con bé này, nhân nhố quý đại (bạn nào hiểu nghĩa thì góp ý giúp để mình sửa nhé): "Chị, không biết, đây mới chính là chính cung giai nhân của chị đi? !"

"Giai nhân"? Ngẩng đầu nhìn nét mặt xanh mét của Tiểu Bạch này một chút, gần giống con lừa nhà mới đúng. . . .

Lôi kéo em họ đứng lên, "Đi, giúp chị đi nhà cầu." Liền chuồn ra khỏi trung tâm ồn ào.

Từ toilet ra ngoài, chẳng biết em họ đã đi đâu. Tiểu Bạch đứng ở trong hành lang. "Em họ em đâu?"

"Anh bảo em ấy về rồi."

Trầm mặc, ngoài hành lang khắp nơi ồn ào.

Bỗng nhiên tay bị ai đó cầm, Tiểu Bạch, ra ngoài dạo một chút đi.

Gật đầu.

Mùa đông ở Phương Bắc, lạnh lạnh. Cô khoác áo lông của Tiểu Bạch, đứng ngốc ở vườn hoa phía sau bệnh viện, nắm tay, không buông ra. Cô rút một cái, không thu về được.

Khăn trang, thỉnh thoảng kia bò khắp toàn thân cô. Đã lâu không có tiếp xúc gần gũi, người con trai mình đã từng thích. Từ khi gặp lại, cô vẫn tránh để không phải mặt đối mặt như vậy, chỉ cảm thấy, không biết theo ai.

"Này, được voi đòi tiên, còn lôi kéo đến nghiện rồi phải không? !"

Ai ngờ lại tự dưng bị cầm thật chặt, cầm lấy tay cô để lên ngực của anh ấy. Mặt của Tiểu Bạch, vô cùng nghiêm túc: "Anh sẽ không lại buông tay. Trước kia, là anh không có năng lực, bị buộc buông tay. Hiện tại, anh không dám nói mình có năng lực, nhưng ít ra, anh đã rất cố gắng. Tiểu Mỹ, anh biết rõ anh gây thơ, trước, là anh giải quyết không thỏa đáng, quá xúc động. . . . Những lời hứa hẹn anh không muốn nói thêm, anh chỉ hi vọng, em cho anh một cơ hội, để cho anh chứng minh chính mình là người có trách nhiệm."

Trong nửa năm qua, mỗi ngày anh đều nhớ em, nghĩ tới những gì chúng ta đã trải qua. Những khi chúng ta ở bên nhau, vui vẻ như vậy, hạnh phúc như vậy, nhưng cuối cùng lại đột nhiên dừng lại, em bảo anh làm sao chịu nổi?

Em vẫn luôn không để ý tới anh, lần này, anh đi tới thành phố S, chính là mang theo một viên quyết tâm tới chờ đợi em, nếu thấy em, sẽ không lại buông tay.

Em không cách nào tưởng tượng được, khi anh nhìn thấy em về mặt trắng bệch nằm trên cang, là cảm giác gì đâu."

Làm như nhớ lại tình cảnh lúc ấy, Tiểu Bạch nhắm chặt hai mắt, nắm tay cô thật chặt, nắm rất chặt. . . .

Giấy phút đó, mới hít sâu một hơi: "Tại sao, là anh sai, lại báo ứng ở trên người em. Anh thật sự hi vọng, những cái ống kia, là cầm ở trên người anh." Cúi đầu, kéo tay của cô, vượt qua những nơi bị kiểm tra cầm võ, đau lòng hôn lên.

"Anh, sẽ không, lại cho phép chính mình, hay bất cứ ai, làm tổn thương em như vậy nữa. Tiểu Mỹ, cho anh một cơ hội để bù đắp cho em"

Sau khi gặp Tiểu Bạch, đây là lần đầu tiên, thật sự nói chuyện phiếm với anh ấy. Chỉ là. . . . Đề tài quá nặng nề, cô sợ. Cái này không còn giống chúng tôi nữa, trước kia, chúng tôi chỉ biết hi hi ha ha cùng nhau mà thôi.

Là anh ấy thay đổi, hay là cô? Lại hoặc là. . . . Người và vật đều thay đổi. . . .

Cô rút tay ra, làm như anh em tốt vỗ vỗ lên vai anh ấy, ra vẻ thoải mái nói, "Tiểu Bạch, Anh không cần tự trách, chuyện này không trách anh, là bản thân em, có thể là không thích ứng được với cuộc sống ở trên cao nguyên. Đi dạo một vòng ở quý môn quan, em cũng biết sợ. Yên tâm, em sẽ tự chăm sóc mình thật tốt .

Tiểu Bạch, anh không cần coi em là trách nhiệm của anh, chuyện giữa hai chúng ta, nguyên nhân ở chỗ em, mà không phải anh. Nếu không phải lúc đầu em giấu giếm lừa gạt anh, sẽ không có những chuyện sau này. Mà sự thật cũng chứng minh giữa chúng ta, không thích hợp. Em nhớ ai đó đã từng nói qua, cuộc sống, là muốn thuận theo chiều kim đồng hồ, chúng ta muốn đảo ngược thời không, bị thương chỉ có chính mình.

Cho nên, Tiểu Bạch, chúng ta chỉ nên làm bạn bè thôi. Nửa năm qua, em cũng đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều. Người sống, không nên theo đuổi quá nhiều, dục vọng của người càng mãnh liệt, người lại càng mất nhiều. Cho nên, cứ bình thường mới đúng. Chúng ta nên trở lại quỹ đạo sống ban đầu của chính mình, hãy tiếp nhận vận mệnh mà lên trời ban cho chúng ta. Như vậy, là đủ rồi."

Tiểu Bạch im lặng đứng ở bên cạnh, nghe được những lời cuối cùng, vẻ mặt đã có chút rạn nứt, sau đó Tiểu Bạch thốt ra một câu: "Mạc Tiểu Mỹ, em đi Vân Nam, quy y cửa phật à?"

Phốc. . . . . Nghiêm chỉnh một chút được không. . . . ."Vừa rồi không biết là ai nói, mình đã trưởng thành ."

"Anh nói đùa một câu liền không trưởng thành à? Trưởng thành là cái gì? Cho dù cả đời sống nghiêm túc, làm tên đàn ông nặt than, chính là trưởng thành? Những thứ kia đều là nặt nạ giao tiếp xã giao thôi! Ở trước mặt em, anh cần những cái đó làm gì?"

Nhưng lời này của em anh nghe có chút ý tứ. . . . Anh nói vô dục vô cầu. . . . Nói đúng hơn, Anh là “Dục” của em sao?"

"Em nói không cần theo đuổi những thứ không thuộc về mình . . . ."

"Anh cảm thấy em vốn không thuộc về anh?"

"Nếu không phải trước kia em lừa gạt anh. . . Anh vốn không nên thuộc về em. . . ." Cô đang buồn phiền, lại thấy vẻ mặt cười thực hiện được của Tiểu Bạch, có ý gì. . . .

"Anh biết ngay em không bỏ được anh mà!" Kéo cô vào trong lòng, ôm thật chặt . . . . Có ý gì. . . . ?

Kéo cô từ trong ngực ra, ở trên mặt cô "Chụt" một cái, Tiểu Bạch cười rục rờ như ánh mặt trời: "Em gái cây xoài, yên tâm đi, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em!"

Có ý gì. . . . Không phải vừa rồi rõ ràng cô đã cự tuyệt anh ấy sao. . . . . Sau khi đầu óc bị xoay đến choáng váng. . . .

Tiểu Bạch nắm tay cô: "Em gái cây xoài, em biết cái gì gọi là ‘ Dục ’ không?"

". . . . Chính là vật cần tìm. . . ."

"Còn có cơ hội trở thành ‘ Dục ’ của em, anh rất vinh hạnh. . . ." Câu cuối cùng. . . . Biến mất ở đôi môi kia.

Sau khi cô bị chiếm tiện nghi N tiếng đồng hồ, cô ôm đầu nghĩ thật lâu mình nên nói với Tiểu Bạch như thế nào . . . . Cũng vì vậy hối hận không thôi. . . . Sao cứ gặp phải Tiểu Bạch, một Mạc Tiểu Mỹ không có đầu óc liền trở lại?

Hai. . . . . Nặng nề tựa đầu ở trên gối, đối với toàn bộ chuyện này cô không tài nào giải thích được. . . . Suy nghĩ nửa năm mới hiểu được đạo lý này, chẳng lẽ bị mấy câu nói của Tiểu Bạch nói thành vô nghĩa? Sau đó là một cái hôn, liền đem cô câu thất điên bát đảo?

Ai. . . . Đây chính là, trắng trợn. . . . Mỹ Nam Kế!

Mấy ngày kế tiếp, cuối cùng có thể về nhà nghỉ ngơi. Tiểu Bạch người này, sau khi chiếm được tiện nghi của cô không đến hai ngày, liền chạy về thành phố G, cô nghĩ thầm, còn không có đồng ý yêu cầu gì của kẻ địch, lại một bộ giải quyết xong quay đầu bỏ chạy, nếu đồng ý chẳng phải càng thêm xong đời sao?

Dĩ nhiên những thứ này cô sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Mỗi ngày Cổ Dật Nam vẫn đều tới nhà thăm cô, có lúc sẽ nói chuyện với cô một lát, rồi xuống đi bộ một chút.

Anh ấy hỏi cô, bây giờ có phải đã hiểu được rất nhiều lời nói mà trước kia anh ấy nói.

Đã hiểu.

Anh ấy lác đầu cảm khái: "Ồi, Mạc Tiểu Mỹ trên đời này tình cảm mãnh liệt có ý chí chiến đấu nhất, cũng phục thể tục, còn có cái gì tình yêu có thể tin tưởng."

Cô âm ức nói: "Cô chính là một người lớn trên lý thuyết, hành động trên heo."

Cổ Dật Nam phì cười, hỏi vì chuyện gì.

"Nửa năm nay, cô cho là mình nhìn thấu việc đời, cho là mình rốt cuộc có thể sống lạnh nhạt. Một khi gặp phải kẻ đề tiện kia, đạo hạnh ngàn năm toàn bộ bị mất đi."

Cổ Dật Nam sùng sốt một lát, cười nhạt: "Cho nên, anh lại trở thành ngàn năm vật hy sinh rồi."

Cô ôm đầu: "Em cũng không muốn vậy. . . . Anh nói, có phải em bị Tiểu Bạch hạ nguyên rủa không. . . Em đã bị hại thảm như vậy, còn suốt ngày nói

đến anh ấy. . ."

Cổ Dật Nam suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: "Xem ra ngày mai anh phải lấy một chậu máu chó đổ lên người em, phá yêu khí của anh ta."

Cô vội vàng chấp tay: "Anh trai, cầu xin anh!"

Tác giả có lời muốn nói: hô. . . Cuối cùng về phong cách thoải mái rồi. . . Lại nói, ban đầu ta vốn không phải muốn nói ngược nam chủ, vì sao ta ngược ngược đều ngược đến trên thân người nhà của ta rồi? Ôi. . . Đắm đất đắm đất!

Có ai mong chờ cái kết không, sắp rồi chương sau sẽ biết mọi người hay chờ và đọc nhé. bất mí chương sau sẽ chính thực dừng chuyện. Very Happy

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đê Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ở chung một chỗ

Không biết vì sao, cảm tình của cô luôn có liên quan đến từ "Mập mờ" này. Có lẽ có liên quan đến tính cách của cô, có một số việc, luôn luôn kéo dài. Lần này, nghĩ muốn kiên quyết buông tay, lại vô tình làm cho không rõ ràng.

Tiểu Bạch rời khỏi một thời gian, mỗi ngày đều gọi điện thoại tới. Lần này, vì đề phòng cô chạy trốn, anh ấy nói chuyện với ba cô, mẹ cô, lấy số điện thoại nhà cô, sau đó lại hù dọa Cổ Dật Nam không được lên đưa người đi, rồi mới rời đi.

Một tuần sau, một tên con trai hùng hùng hổ hổ trở về, vẻ mặt thần bí kéo cô ra cửa. Mẹ đuổi theo sau kêu, không thể đi quá xa, thân thể của Tiểu Mỹ không chịu nổi các loại. . . Cô cảm giác như mình trở về hồi trước, khi bạn nhỏ tìm cô chơi đùa, mẹ đuổi theo sau nói bài tập còn chưa làm xong. . .

Xuống lầu vừa nhìn, mới phát hiện tên con trai điên điên này, lại lái xe tới, phải biết, từ thành phố G lái xe đến thành phố S, cần đi suốt một ngày một đêm!

Bởi vì uống thuốc, bây giờ cô tăng trưởng không ít, ngồi lên ghế trước, vẫn phải điều chỉnh chỗ ngồi một chút mới được. Tiểu Bạch vỗ vỗ cảm hải lòng nói: "Ừ, không tệ, càng lúc càng giống bánh bao rồi."

Cô đỡ trán chán nản: "Đúng vậy, càng lúc càng giống mẹ anh rồi."

Tiểu Bạch liếc cô một cái: "Chờ em gặp mẹ anh, xem em còn nói như thế không."

Cô lập tức đề phòng: "Em không muốn gặp mẹ anh?!"

Tiểu Bạch không nhìn cô, trả lời một câu: "Em cứ nói đi?" Sau đó bình chân như vại tiếp tục lái xe. . .

Để mình cô suy nghĩ. . . Cô nói. . . Trong lòng có loại dự cảm xấu. . . Người này không phải đang mưu tính cái gì chứ. . .

Tiểu Bạch trực tiếp kéo cô đến khách sạn lúc trước anh ấy ở, lúc lên lầu, trong lòng cô lo lắng không yên, Tiểu Bạch thực sự đã thay đổi, gần đây tiếp xúc mấy lần, cô vừa nhìn thấy anh ấy, cũng bắt đầu dần dần cảm thấy khí thế của anh ấy. . . Lúc ở trong thang máy, nhìn trộm anh ấy một chút, vẻ ngoài vẫn thế, vậy thì cái gì đã thay đổi. . .

Có lẽ là vẻ mặt của anh ấy? Trước kia, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều một bộ bất cần đời, nhưng anh ấy giờ phút này, bước chân vững vàng, ánh mắt kiên định, dường như đã sớm biết con đường phía trước. Lúc không nói gì, luôn có vẻ đắm chiêu, làm người ta không dám tùy tiện nói chuyện.

Không biết ngốc nhìn bao lâu, Tiểu Bạch rốt cuộc quay đầu lại, lại khôi phục dáng vẻ lúc trước: "Thế nào, như em thấy, có hài lòng không?"

Ách. . . Bị vạch trần. Quyết định mạnh mẽ: "Em có hài lòng hay không, có quan hệ gì?"

Tiểu Bạch rất vô vị cười: "Không sao, dù sao không hài lòng cũng không thể trả hàng lại được."

"Đình", thang máy đến tầng 16, cô dẫn đầu bước ra thang máy: "Thôi đi, lại không nói muốn, nói gì đến trả lại?"

Tay cô lại bị nắm rất chặt, làm cho cô cả kinh, tay kia nóng bỏng, đầy mồ hôi! Quay đầu khó hiểu nhìn Tiểu Bạch, lại là vẻ mặt nghiêm túc: "Anh, nhất thiết phải như vậy sao!"

Cô ngạc nhiên sờ sờ trán của anh ấy, không có phát sốt? Vì vậy cười đùa đi về phía trước: "Làm gì, anh còn ép mua ép bán sao?"

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ lấy tay cầm tay cô thật chặt. Người này, hôm nay có chút không bình thường.

Đi liền một mạch tới cửa có biển số 1623, bình tĩnh chờ Tiểu Bạch mở cửa.

Tiểu Bạch đứng ở sau lưng cô, có vẻ như nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Cô có chút khó hiểu quay đầu nhìn anh ấy một chút, cánh cửa trước mặt cô mở ra .

Cô không nhận được "A" một tiếng, ngây dại.

Đó là một gian phòng rất bình thường, nhưng hoa hồng có ở khắp mọi nơi, từ trụ đèn thủy tinh, rèm cửa sổ, đến TV, bàn trà, giường, đến toàn bộ thảm, toàn bộ, trái, dây, hoa, hồng, đồ! ! !

Sau đó có một đôi tay, nhẹ nhàng nắm tay cô, từng bước từng bước bước vào cung điện hoa hồng này.

Không dám bước quá lớn, sợ thức tỉnh một chút yên tĩnh này, trong lòng vừa mừng vừa sợ vừa chua vừa chát cảm giác này đồng thời kéo tới, suy đoán mơ hồ cũng hiện ra, ánh mắt không biết nên để vào đâu. . . .

Trước mặt, người con trai anh tuấn kia đã quỳ một chân trên đất rồi. Nhìn gương mặt trong ngày thường luôn nhìn lên, giờ phút này lại đang ngẩng đầu, dùng ánh mắt dịu dàng chuyên chú nhìn cô. Mắt của chúng tôi, nhanh chóng bị nước lũ bao trùm.

Anh khẽ mở miệng, nhưng không nói ra được. Sau đó cúi đầu, không chế cảm xúc một chút , lại ngẩng đầu lên, hắng giọng, dùng giọng run run, nói với cô: "Mạc Tiểu Mỹ, em có đồng ý, lấy anh không?"

Tất cả, xảy ra quá đột ngột. Mặc dù trong lòng mơ hồ có chút đoán được, nhưng dù sao vẫn bị kinh hãi.

Nhớ lại, như từng thước phim phản chiếu mà đến, nhớ lại rất lâu trước kia, anh ấy cũng từng nói với cô như vậy. Khi đó cô, bối rối, sợ hãi, trong lòng lại mang theo dũng khí, vì một câu này của anh ấy, quyết định dâng hiến lần đầu tiên của mình.

Bây giờ, chướng ngại lúc ban đầu ngăn cản giữa chúng tôi đã không tồn tại. Nhưng, chúng tôi tổn thương người không nên tổn thương, cũng đều vì mình đã từng ngây thơ mà phải trả giá rất lớn. Thật sự, còn có thể ở cùng nhau sao?

Rất lâu, cô chỉ là rơi nước mắt, không nói gì. Tiểu Bạch thấy cô này giờ không nói gì, mới nhớ tới, chính mình liền chiếc nhẫn cũng đã quên lấy ra.

Vì vậy nhanh chóng lấy cái hộp màu đỏ nhưng từ trong túi ra, và. . . . Hai quyền sở nhỏ.

Lúc mở hai quyền sở kia ra. . . Không khí lãng mạn. . . Trong nháy mắt đều biến mất.

Một quyền, là sổ tiết kiệm. Cô đếm, tổng cộng là tám vạn đồng tiền. Giương mắt nhìn Tiểu Bạch, vẻ mặt nghiêm túc: "Đây chỉ là bắt đầu. Tiểu Mỹ, anh biết, đối với hôn nhân mà nói, quá gấp rút, nhưng anh sẽ cố gắng, cũng xin em cho anh thời gian, để cho anh có một cơ hội, trong cuộc sống sau này, làm người chồng tốt của em, kiếm tiền nuôi em. Mỗi ngày nay, anh đem cô phiếu tiền tệ bán ra ngoài, thanh toán rõ ràng phần trăm với khách hàng, mới được bấy nhiêu, mặc dù không nhiều, nhưng đây là kết quả mà anh đã cố gắng từng chút một, cũng là thành ý của anh đối với em."

..... Quá nhiều, quá nhiều. .... Đối với một nguoiwif vừa tốt nghiệp Đại học không tới một năm mà nói, tám vạn đồng. quá nhiều.

Tiểu bạch lại mở cuốn sổ đỏ thăm kia ra, lại là.... Giấy chứng nhận bất động sản. ....

"Đây là giấy chứng nhận bất động sản của gian phòng kia. Tuy chỉ có một phòng một phòng khách, nhưng trong này có kỷ niệm tốt đẹp của chúng ta. Cho nên, anh muốn lưu lại nó. Anh trai anh đưa cho anh. Coi như là anh mượn tiền của anh trai, về sau anh sẽ từ từ trả lại.

Sau đó anh ấy lại hấp tấp chạy tới chỗ cái va li của mình lục lọi, lấy một cuốn sổ màu đỏ thăm ra, trên sổ hiện ra ba chữ to "Sổ hộ khẩu.". Cầm cuốn sổ lớn này, anh ấy lại quỳ gối trước mặt cô, nghiêm túc nói "Mạc Tiểu Mỹ, chúng ta kết hôn đi."

Cô nhìn vào mắt của anh ấy, trong lòng đang cảm thấy rất cảm động "Tiểu Bạch, tách ra nửa năm, em vẫn luôn suy nghĩ, giữa chúng ta, tại sao phải như vậy. Trong lòng em vẫn cho rằng, trách nhiệm ở bản thân em. Bởi vì em không kiên định, dẫn đến những chuyện vô lý sau này.

Em biết rõ, em không thể cứ tiếp tục như thế, em muốn làm một người kiên định, cắt đứt mọi liên lạc giữa chúng ta, để cho mình kiên cường.

Nhưng, anh lại xuất hiện.

Vì vậy em ném Binh bỏ giáp, thất bại thảm hại. Sau đó em lại do dự.

Nhưng, Tiểu Bạch, chúng ta thật có thể ở một chỗ sao?"

Tiểu Bạch buồn cười để sổ hộ khẩu xuống, lại giơ chiếc nhẫn nặng trĩu kia lên, nói với cô "Anh vẫn nhớ, lúc anh mới biết em là giáo viên, rất tức giận. Vì vậy, cũng giống như em, muốn kết thúc tất cả. Anh đã thử qua, rất nhiều ngày không liên lạc với em, rất cố gắng để không nhớ em nữa.

Nhưng, không có tác dụng. Anh nghĩ, em, cũng giống như vậy. Vì vậy anh đón nhận sự thật này, quyết định thân thiện cùng với em.

Con người của anh từ nhỏ đã rất bướng bỉnh, chuyện đã quyết định tuyệt không đổi ý. Hiện tại cũng giống vậy. Từ đầu đến giờ, trái tim của anh chứa bao giờ thay đổi. Cho dù. ....vào cái ngày đánh Thiên Thiên, xin em hãy tin anh. . .anh muốn bảo vệ em nên mới làm vậy. Chỉ tiếc, anh dùng sai phương pháp. Cũng bởi vì một lần sai lầm, cho nên anh mới càng cố gắng hoàn thiện, cũng càng quý trọng tất cả mọi thứ đến không dễ dàng.

Mạc Tiểu Mỹ, anh vẫn cố gắng, muốn ở trước mặt của em, đi đường ít hơn em, anh sẽ cố gắng bắt kịp, vượt qua em. Anh biết rõ, chỉ khi anh kiên định, chúng ta mới có thể ở chung một chỗ. Mạc Tiểu Mỹ, con đường sau này, anh cũng sẽ tiếp tục kiên định đi ở phía trước em.

Cõi đời này, vốn cũng không có gì à không có khả năng. Mạc Tiểu Mỹ, yêu anh, em sợ sao?”

Chưa từng nghe anh ấy nói qua nhiều như vậy. Cho tới bây giờ đều là không vượt quá ba câu liên liên hi hi ha ha, nhưng hôm nay anh aayslajj nói nhiều như vậy, cô không khỏi có chút ngây người.

Tiểu Bạch nhìn cô còn đang sững sờ ngỡ ngàng, lấy chiếc nhẫn ra, ra sức đeo cho cô, sau đó quyết miệng “Sợ cũng phải ở cùng nhau, sớm biết sẽ không hỏi em, trực tiếp bắt em nhốt lại!”

“Quả nhiên. .... Vẫn còn ép mua buộc bán. ....” Lời còn chưa dứt, đã bị Tiểu Bạch đứng lên ôm vào lưng, người con trai kia nâng mặt cô lên, nhỏ giọng nói “Hiện tại, chủ rể có thể hôn cô đâu rồi.” Liên hôn lên môi cô.

Nụ hôn kia, vốn là nhẹ nhàng đụng vào, từ từ cọ sát lẫn nhau, sau lại, lại càng mãnh liệt, cuối cùng không thể ngăn cản, cho tới khi kết thúc, cô đã cho rằng, mình sắp hít thở không thông mà chết.

Sau đó, chúng tôi ngã xuống giường phủ đầy cánh hoa. Cánh hoa màu đỏ tươi bay lên, càng làm nổi bật viên kim cương trên chiếc nhẫn, thật là mê người.

Người nào đó đang tác quái trên người cô thấy bất mãn vì cô không chuyên tâm, quay mặt cô lại tiếp tục nụ hôn với anh ấy.

..... Một mảnh hồ điệp. .... Các loại thờ đóc.....

Chỉ lát nữa là cô gái kia sẽ bị hạ gục cuối cùng lại có thời gian kêu dừng lại” Tiểu Bạch. .... Bác sĩ nói. ....Không thể vận động dữ dội. ....” Người nào đó trong mắt không kiên nhẫn “Vây .... Anh nhẹ một chút. ....” Cúi đầu tiếp tục nụ hôn. ....

Đưa tay kéo cái đầu đang tác quái kia “Tiểu Bạch. .... Trái tim của em. ....Sẽ không chịu nổi. ....”

Một tên con trai cuối cùng bị giữ chặt, ánh mắt long lanh nhìn cô nửa ngày, rốt cuộc. .... Chấn nản ngã xuống bên cạnh. ... Bùm mặt. ...Thanh âm ào ào theo gió truyền đến “Rõ là. ....Từ giây nghiệt, không thể sống. ....”

Kết hôn, cũng không phải điểm cuối của tình yêu, nhưng khi hai người bắt đầu cuộc sống, là bước ngoặt quan trọng của đời người. Cô và Tiểu Bạch, lúc đầu đang đùa ầm ĩ, từng trải qua mưa gió, cuối cùng trở về bình thản.

Chúng tôi rất bận rộn nhận giấy kết hôn, cũng không làm hôn lễ. Thứ nhất chúng tôi từng làm ầm ĩ oanh oanh liệt liệt tại thành phố G, không muốn lại dẫn người chú ý, một điều nữa là, hiện tại cô quá béo, thật không muốn đem kia đẹp nhất trong nháy mắt, giữ lại cho một tên mập, che mặt. ....

Bởi vì cô bị bệnh, công việc giảng dạy bị tạm hoãn. Cũng không phải cô không muốn lại đi, mà tất cả giáo viên, đều phải thông qua kiểm tra thân thể cơ bản nhất, sau khi cô bị bệnh, lại gọi tới tổng bộ ở thành phố B, giáo viên bên kia nói thẳng tình huống thân thể cô như vậy sợ rằng không thể đảm nhiệm công tác giảng dạy, sẽ cử giáo viên mới tới.

Vì vậy, cô đành phải lấy lý do “Ngã bệnh nghỉ ngơi”, ở nhà nghỉ ngơi, mãi cho đến khai giảng học kỳ sau. Điều này đúng ý của Tiểu Bạch, làm cho anh ấy hưởng thụ tuần trăng mật siêu dài của hai đứa. Chúc “Bà xã” của cô mới ra lò, mỗi ngày dưỡng thân thể kiểm kiểm giảm cân, nhìn cái tên Tiểu Bạch này mỗi ngày ăn mặc dạng chó hình người đi làm.

Vào ngày khai giảng, Tiểu Bạch lái xe muốn đưa cô đi. ....nhưng cô từ chối. Mang tâm trạng lo lắng lại một lần nữa đi dưới cây xoài ở trường học, trong lòng cô trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Cô và Tiểu Bạch, bắt đầu từ nơi này, cũng tách ra ở chỗ này, hôm nay, lần nữa trở về, cô đã là vợ của anh ấy.

Trở lại khoa, mọi người vẫn như cũ lễ phép mà nhiệt tình, không có ai tới đây bát quái chuyện đã từng xảy ra, chỉ liên tục tò mò việc giảng dạy ở Văn Nam và hỏi thăm thân thể của cô.

Chủ nhiệm Từ lại thêm mấy sợi tóc bạc. công việc vẫn bận rộn như trước. Một năm học, cô chỉ phụ trách công việc trong khoa. Sau lần đó Thiển Thiển bọn họ, đào mắt cũng đã tốt nghiệp, tất cả, giống như trở về lúc đầu khi cô mới tới.

Năm nay giáo viên mới tới, nói cô là một người sống rất chân thành. Cô cười nói, ngại cứ việc nói thẳng không phải được rồi. ....

Kết thúc cuộc họp, thầy Từ giữ lại mình cô, ở phòng làm việc của ông ấy. Thường thức Phở Nhị mà thầy Từ vẫn đam mê, tâm trạng bây giờ, hoàn toàn khác.

Chủ nhiệm Từ nói câu đầu tiên, lại làm cho cô một ngụm trà thiếu chút nữa phun ra ngoài.

“Tiểu Mỹ, cô và Tiểu Bạch, kết hôn rồi chứ.”

Cảm xúc vốn bình thản lập tức nhảy vọt lên tới cổ họng, tay chân cũng không biết để chỗ nào, chỉ ấp úng nói “Thầy...Làm sao thầy biết?”

Chủ nhiệm Từ từ từ thường thức hợp trà, cười tít mắt nhìn cô “Đứa nhỏ này, thật có quyết tâm

Sau khi các người xảy ra chuyện, cậu ấy nhiều lần tới tìm tôi. Một lòng cho rằng chúng ta muốn đuổi em, nói trường học hãy xử phạt cậu ấy, cho dù là đuổi học, cũng không thể đuổi em. Lúc ấy tôi rất tức giận nói với cậu ấy, cậu làm như vậy sẽ ăn nói sao với ba mẹ, nhưng cậu ấy lại nói, không làm như vậy, cậu ấy càng có lỗi với em.

Sau khi ăn mấy lần bẻ môn canh của tôi, liền vỗ bàn trừng mắt nói với tôi, các người rất nghiêm túc trong mối quan hệ nam nữ này, tương lai sẽ kết hôn, làm cho chúng tôi không cần nghe những lời rêu pha của nữ sinh, hại một người vô tội.

Ha ha, ngày trước tôi thế nào cũng nghĩ không thông làm sao em có thể thật sự cùng một tiểu tử chưa dứt sữa ở chung một chỗ, nhưng lúc đó, cậu ấy nói chuyện này giọng điệu nghiêm túc thật đúng là đem tôi hù dọa. Vì vậy tôi nghĩ, chúng tôi có phải thật sự giống như cậu ấy nói, làm đảo phủ cổ hủ của xã hội.

Sau khi đưa em đi, Tiểu Bạch cũng tốt nghiệp, cậu ấy có thể cho là chúng tôi thật sự đã đuổi em, lại ngày ngày chạy đến tìm tôi, nói trường học tại sao có thể như vậy, bởi vì sai lầm của học sinh, lại xử phạt giáo viên. Mỗi ngày tới lần qua lần lại, tôi không ngại phiền toái, chỉ đành phải nói cho cậu ấy biết, tôi không đuổi em, chỉ cho em đi công tác ở chỗ khác.

Sau đó cậu ấy liền hỏi em đã đi đâu...Khiến cho nửa năm nay tôi không ngại phiền toái. Sau đó cậu ấy dần dần không tới nữa, tôi còn tưởng rằng, cậu ấy rốt cuộc buông tha rồi.

Ai biết mấy ngày trước cậu ấy lại gọi điện thoại cho tôi, nói em vì muốn đi làm, cả ngày căng thẳng ngủ không yên, để cho tôi tận lực khống chế cục diện, không làm cho dư luận tạo áp lực cho em. Thì ra là hai em, sau lưng tôi, lên đăng kí kết hôn.

Tôi nói người chồng này của em, cũng quá khản trương em đi. Ai, tôi không hiểu các cguowoi những người trẻ tuổi này,... Chỉ là hai người các người ở chung một chỗ, cũng thật sự không dễ dàng, em không nói với khoa, tôi cũng có thể hiểu được.

Đều nói nữ sinh đại học năm ba, ôm gạch vàng, Tiểu Bạch tiểu tử thú này là ôm hai khối gạch vàng! Các người, cũng coi như là bắt đầu nhân duyên ở khoa âm nhạc của chúng ta, tôi còn là chúc phúc các người. Cũng hi vọng em, về sau đem cuộc sống chủ yếu đặt ở trên công việc, không cần để ý những thứ không cần thiết, chuyên tâm vì khoa tạo ra một thành tích.”

.....

Thì ra, trong thời gian cô không biết, xảy ra nhiều chuyện cũ như vậy. Từ khoa âm nhạc ra ngoài, mơ mơ màng màng đi trên đường trường giữa dặng cây xoài, mặc cho suy nghĩ đi được rất xa.

Thì ra, rất sớm trước kia, lời nói của Tiểu Bạch, đều là nghiêm túc....

Không ý thức được, sau lưng chiếc GOLT màu trắng kia, từ từ đi theo, bước đi thông thả mãi cho đến khi sắp đến cửa trường học, mới “Tít” một tiếng làm cô giật mình bừng tỉnh, lại dọa cô nhảy dựng.

Quay đầu lại, Tiểu Bạch thò mặt ra cười vui vẻ “Hi người đẹp, đi đâu chơi, có muốn anh mang em đi không?”

Người ngoài dự đoán.

Nhớ tới sáng nay, cậu ấy muốn đưa cô tới trường, cô khản trương muốn chết, dặn dò cậu ấy ngàn vạn lần không được, tên con trai này còn làm bộ mặt uất ức “Em nói, có phải chúng ta ở trường học, cả đời anh cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng?”

Giờ phút này, lại cảm thấy, xuất hiện, tôi quá ảm áp, quá đúng lúc.

Lên xe, thắt chặt dây an toàn “Anh không phải đi làm sao?”

Tiểu Bạch vừa lái xe vừa giống như vô ý nói “Không phải anh sợ vợ đại nhân bị người ta lừa chạy, đặc biệt đến đón chứ sao. Nói, đi đâu, hôm nay anh mời khách, ăn mừng ngày đầu tiên giáo viên Mặc đi làm lại!”

Lái đến cửa trường học, Tiểu Bạch chợt nghiêng đầu, nhìn cô rất chăm chú “Đừng buồn.” Dừng sức nắm tay cô không buông ra.

Trong lòng chợt ảm áp.

“Chục” một tiếng hôn tên con trai nào đó một cái, dùng giọng thâm tình chưa bao giờ có, nói với Tiểu Bạch “Chỉ cần có anh, đi chỗ nào đều được”.

Đúng vậy, em chỉ muốn, ở chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Giáo, Trốn Kê Đề Tiễn Kia Đi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

